SERIA

SEPTIMUS HEAP

CARTEA ÎNTÂI

Magie

ANGIE SAGE

SEPTIMUS HEAP

CARTEA ÎNTÂI

Magie

SEPTIMUS HEAP

CARTEA ÎNTÂI

Magie

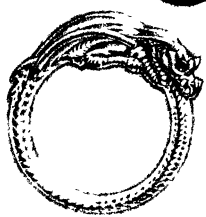

ANGIE SAGE

ILUSTRAȚII DE MARK ZUG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Septimus Heap Book One: Magyk
Copyright © 2005 by Angie Sage
Illustrations © 2005 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-7644-89-3

București, 2007

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR.
Difuzare și Clubul Cărții.
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel. 319.88.22, 19.88 33, 319.88 77. Fax: 319 88.66
E-mail vanzari@edituracorint.ro. Magazinul virtual. www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/61x86 Coli tipo: 35,5
Tiparul executat la:
Monitorul Oficial

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAGE, ANGIE
Septimius Heap: Cartea întâi: Magie / Angie Sage, trad. Irina Bojin. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-7644-89-3

I. Bojin, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Lois,
cu dragoste și mulțumiri pentru
ajutorul și încurajările tale —
această carte e pentru tine.

✣ CUPRINS ✣

1	•	Legăturica din zăpadă	13
2	•	Sarah și Silas	19
3	•	Custodele Suprem	32
4	•	Marcia Overstrand	43
5	•	Acasă la familia Heap	54
6	•	Spre Turn	70
7	•	Turnul Vrăjitorilor	76
8	•	Jgheabul de gunoi	89
9	•	Birtul lui Sally Mullin	97
10	•	Vânătorul	109
11	•	Pe urmele vânatului	116
12	•	*Muriel*	126
13	•	Vânătoarea	131
14	•	Marele Canal	139
15	•	Miezul nopții pe plajă	150
16	•	Smârcanul	171
17	•	Alther rămâne singur	184
18	•	Căsuța Mătușii Zelda	193
19	•	Mătușa Zelda	202

20 • Băiatul 412 215
21 • Rattus Rattus 223
22 • **Magie** 244
23 • Aripi 256
24 • Gângăniile Protectoare 270
25 • Vâlva-Pădurii 279
26 • Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă 287
27 • Călătoria lui Stanley 303
28 • Marele Îngheț 314
29 • Pitoni și șobolani 327
30 • Un mesaj pentru Marcia 339
31 • Întoarcerea Șobolanului 348
32 • Marele Dezgheț 358
33 • Cu ochii în patru 374
34 • Ambuscada 380
35 • Intrați în pământ 391
36 • Stană de Piatră 399
37 • Citind în lună 407
38 • Despietrirea 418

39 • Evadarea 429
40 • Întâlnirea 436
41 • *Răzbunarea* 448
42 • Furtuna 465
43 • Corabia-Dragon 476
44 • Spre mare 491
45 • Retragerea apelor 504
46 • Un oaspete nepoftit 514
47 • Ucenicul 524
48 • Cina Ucenicului 534
49 • Septimus Heap 546
Ce a văzut Mătușa Zelda în iazul rațelor 552
După . . . 556

Magie

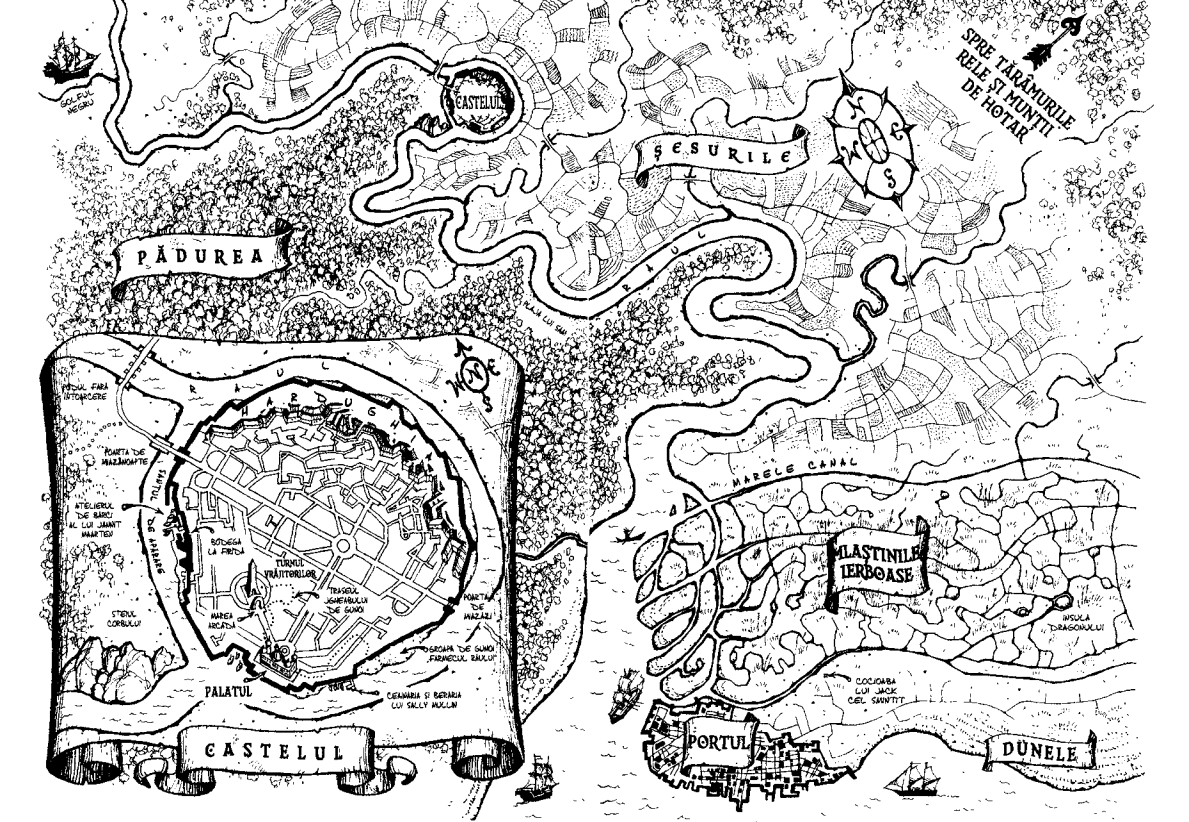
CASTELUL
ȘESURILE
PĂDUREA
RÂUL
MAREA CANAL
SPRE TĂRÂMURILE REELE ȘI MUNȚII DE HOTAR
PIATRA LUI SAM
PIATRA FĂRĂ INTOARCERE
POARTA DE MIJLOC
POARTA DE MIJLOC
ATELIERUL DE BARCI AL LUI JIMMY MARTIN
BODEGA LA FRIȚUL
TURNUL VRĂJITORILOR
TRAGEREA ASTRONOMULUI DE SUNET
MAREA ARCADĂ
POARTA DE MIJLOC
STEIUL CORBULUI
GROAPA DE GUNOI FARMECUL RAULUI
PALATUL
CHEANANDA ȘI BERBERIA LUI SALLY MCCLAN
CASTELUL
PLĂȘTINILE IERBOASE
INSULA DRAGONULUI
COCIOABA LUI JACK CEL SFÂNTIT
PORTUL
DUNELE

I

LEGĂTURICA DIN ZĂPADĂ

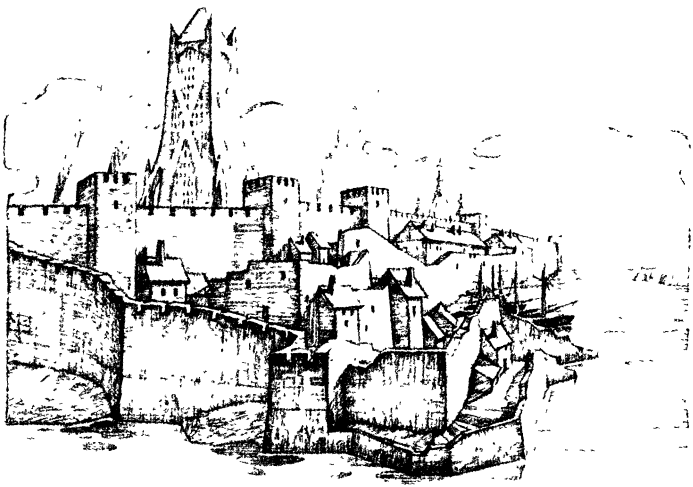

Silas Heap își strânse *pelerina* pe lângă el ca să se apere de zăpadă. Mersese mult prin Pădure și frigul îl pătrunsese până la oase. În buzunar avea însă ierburile pe care Galen, Vindecătoarea, i le dăduse pentru băiețelul lui, Septimus, care se născuse chiar în acea zi.

Apropiindu-se de Castel, Silas văzu luminițe pâlpâind printre copaci; erau lumânările puse la ferestrele caselor înalte și înguste care se îngrămădeau pe lângă ziduri. Aceasta era cea mai lungă

noapte a anului și lumânările aveau să ardă toată noaptea, ca să alunge întunericul. Lui Silas îi plăcuse întotdeauna să vină pe jos la Castel. Nu îi era teamă să umble prin Pădure ziua și era bucuros să meargă în liniște pe cărarea îngustă care șerpuia printre copaci, cale de multe mile. Acum ajunsese aproape de marginea Pădurii; copacii începeau să se rărească, iar cărarea cobora spre fundul văii. Silas putea cuprinde din ochi întregul Castel. Zidurile bătrâne îmbrățișau râul lat și toate coturile lui și urmăreau în zigzag pâlcurile de case, așezate care cum îi venise. Toate casele erau vopsite în culori vii, iar cele care erau îndreptate spre apus păreau că au luat foc din cauza ultimelor raze ale soarelui iernatic reflectate în geamuri.

La începuturile sale, Castelul fusese un sătuc. Fiindcă Pădurea era atât de aproape, sătenii ridicaseră ziduri înalte de piatră ca să îi apere de jderii prădalnici, de vrăjitoare și vraci, care nu se gândeau decât cum să le fure oile, găinile și uneori chiar și copiii. Când casele s-au înmulțit, oamenii au construit și alte ziduri și au săpat un șanț de apărare adânc, ca să se știe în siguranță.

În scurtă vreme Castelul a devenit un punct de atracție pentru meșteșugari pricepuți care veneau din alte sate. A prosperat și a crescut atât de mult că locuitorii nu au mai suportat înghesuiala și cineva a hotărât să fie construită Hardughia. Hardughia, unde locuiau Silas, Sarah și băieții, era o clădire

uriașă de piatră care se întindea de-a lungul râului. Mergea pe malul apei cale de trei mile, după care se răsucea și se întorcea spre Castel. Era un loc gălăgios, plin de lume, în care camerele și coridoarele creșteau ca ciupercile după ploaie. Găseai acolo mici ateliere, școli și prăvălii, amestecate cu camere de locuit, grădini micuțe răsărite pe acoperișuri, ba chiar și un teatru. În Hardughie nu prea era mult loc, dar oamenilor nu le păsa. Oricând aveai cu cine să te distrezi, iar copiii își găseau totdeauna tovarăși de joacă.

Soarele cobora dincolo de zidurile Castelului și Silas grăbi pasul. Trebuia să ajungă la Poarta de Miazănoapte înainte ca paznicul să o încuie și să ridice podul mobil, așa cum se proceda la căderea nopții.

Chiar atunci Silas simți *ceva* în apropiere. Ceva viu, care de-abia se mai agăța de viață. Simți bătaia unei inimioare de om undeva pe aproape. Silas se opri. Fiind un Vrăjitor Obișnuit, putea simți fel și fel de lucruri dar, nefiind deosebit de bun la acest meșteșug, trebuia să se concentreze foarte tare. Rămase nemișcat. Zăpada care cădea din belșug îi acoperea deja urmele pașilor. Ei, și atunci auzi ceva — un fârnâit, un scâncet, o respirație ușoară? Nu era sigur, dar pentru el era suficient.

Sub un tufiș crescut lângă potecă era o legăturică. Silas o ridică și, spre uimirea lui, se trezi că privește ochii solemni ai

unui bebeluș micuț. Silas strânse pruncul în brațe, întrebându-se cum de ajunsese în zăpadă în cea mai rece zi a anului. Copilașul, o fetiță, era bine înfășat într-o pătură groasă de lână, numai că era aproape înghețat: buzele îi erau albăstrui, iar genele pline de zăpadă. Bebelușul se uita fix la el cu ochii violeți și pe Silas îl încercă sentimentul deloc plăcut că acest bebeluș văzuse în scurta lui viață lucruri pe care nici un copilaș nu ar trebui să le vadă.

Gândul lui Silas zbură la Sarah, la Septimus și la băieții care erau acum acasă, la căldură, în siguranță, și se hotărî: va trebui să găsească loc pentru încă un micuț. Înveli cu grijă pruncul în mantia lui albastră de Vrăjitor și, ținându-l strâns la piept, o rupse la fugă spre poarta Castelului. Ajunse la pod chiar când Gringe, Paznicul, se pregătea să strige la Băiatul de la Pod ca să înceapă să îl ridice.

— Ai ajuns la mustață, mormăi Gringe. Voi, Vrăjitorii, sunteți anapoda. Ce v-o fi apucat să ieșiți cu toții pe o vreme ca asta, nu mă taie capu'.

— Așaaa?

Silas ar fi dorit să treacă de Gringe cât de repede putea, dar mai întâi trebuia să-l îmbuneze cu ceva. Găsi repede un bănuț de argint în buzunar și i-l dădu.

— Mulțumesc, Gringe. Noapte bună.

Gringe se uită la bănuț de parcă era o gânganie scârboasă.

— Marcia Overstrand mi-a dat o juma' de coroană adineaori. Da' ea are stil, mai ales că acu' e Vrăjitorul NeObișnuit.

— *Cum?* întrebă Silas, simțind că se sufocă.

— Da, da. Are stil.

Gringe se dădu în lături ca să îi facă loc și Silas se strecură pe lângă el. Oricât de mult ar fi dorit Silas să afle de ce Marcia Overstrand devenise dintr-odată Vrăjitorul NeObișnuit, simți că legăturica începe să se miște acum, că dăduse de căldură sub mantie, și ceva îi șopti că ar fi mai bine dacă Gringe nu ar ști despre copilaș.

Pe când Silas se afunda în umbrele tunelului care ducea la Hardughie, o siluetă înaltă, îmbrăcată în purpuriu, ieși dintr-un cotlon și îi tăinu calea.

— Marcia! exclamă Silas speriat. Ce te-a apucat...

— Nu spune *nimănui* că ai *găsit-o*. S-a *născut* în casa ta. *Ai înțeles?*

Silas încuviință din cap, înspăimântat. Până să apuce să mai zică ceva, Marcia dispăru într-o ceață purpurie, sclipitoare. Cât parcurse drumul întortocheat prin Hardughie, întrebările nu îi dădură pace lui Silas. Cine era bebelușul? Ce avea Marcia de-a face cu el? Și de ce era Marcia acum Vrăjitorul NeObișnuit? Pe când se apropia de ușa mare, roșie, care ducea la camera și așa

supraaglomerată a familiei Heap, o altă întrebare, și mai stăruitoare, îi veni în minte: Ce va spune Sarah când îi va aduce încă un copil de care să aibă grijă?

Răspunsul la ultima întrebare nu se lăsă mult așteptat. Chiar în clipa când ajunse, ușa se dădu de perete și o femeie grasă, cu fața roșie, îmbrăcată cu straie albastru-închis de Moașă Matroană, ieși în fugă, cât pe ce să îl dea jos pe Silas. Și ea avea o legăturică, dar aceea era înfășurată de la cap la cap în bandaje, iar ea o ținea la subsuoară, ca pe un pachet pe care alerga să îl pună la poștă.

— Mort! strigă Moașa Matroană.

Îl împinse pe Silas cu putere într-o parte și o luă la fugă pe coridor. Din cameră se auzeau țipetele lui Sarah Heap.

Silas intră cu inima grea. O văzu pe Sarah înconjurată de șase băieței cu fețe albe, prea speriați ca să plângă.

— L-a luat, zise Sarah deznădăjduită. Septimus a murit și ea l-a luat.

În acea clipă, Silas simți cum un val de căldură și umezeală se răspândește din legăturica pe care o ținea încă sub mantie. Negăsind cuvintele potrivite, scoase legăturica de sub mantie și o puse în brațele lui Sarah.

Sarah Heap izbucni în lacrimi.

2
SARAH ȘI SILAS

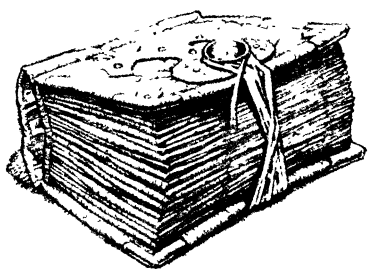

Legătura*-s-a instalat* în familia Heap și a fost numită Jenna, după mama lui Silas.

Cel mai mic dintre băieți, Nicko, nu avea decât doi ani când venise Jenna, așa că uită curând de fratele lui, Septimus. Băieții mai mari uitară și ei cu timpul. O iubeau pe surioara lor și îi aduceau acasă tot felul de lucrușoare de preț de la orele lor de **Magie** de la școală.

Bineînțeles, Sarah și Silas nu puteau să îl uite pe Septimus. Silas se învinuia că o lăsase pe Sarah singură și plecase să ia ierburile de la Vindecătoare. Sarah își făcea vină pentru tot. Deși nu își aducea prea bine aminte ce se întâmplase în acea zi

îngrozitoare, Sarah știa că încercase să îl facă pe băiețel să respire dar nu reușise. Mai ținea minte că Moașa Matroană îl înfășase pe micul Septimus în bandaje din cap până la picioare și apoi fugise la ușă, strigând peste umăr: „Mort!"

Acest lucru Sarah și-l amintea foarte bine.

Dar în scurtă vreme Sarah o îndrăgi pe fetiță tot atât de mult cât ținuse la Septimus. O vreme s-a temut că va veni cineva să i-o ia și pe Jenna, dar lunile au trecut, Jenna a devenit un bebeluș dolofan care gângurea tot timpul, așa că Sarah s-a mai liniștit și aproape că a uitat de temerile ei.

Până într-o zi când cea mai bună prietenă a ei, Sally Mullin, a apărut în prag cu răsuflarea tăiată. Sally Mullin era dintre cei care știau tot ce se petrece în Castel. Era o femeie scundă, fără astâmpăr, cu păr bogat, roșu ca focul, care îi scăpa tot timpul de sub boneta de bucătăreasă, nițeluș cam murdară. Avea o figură plăcută, o față rotundă, puțin cam bucălată de la resturile de prăjituri pe care nu se îndura să le arunce, și hainele tot timpul acoperite de făină.

Sally ținea un mic birt pe pontonul de lângă râu. Pe firma de deasupra ușii stătea scris:

CEAI ȘI BERE LA SALLY MULLIN
PATURI CURATE PENTRU DORITORI
ACCES INTERZIS HULIGANILOR

Bîrtul lui Sally Mullin nu avea secrete. Nimeni și nimic din ce sosea la Castel pe apă nu trecea neobservat. De fapt, majoritatea celor care ajungeau la Castel preferau să vină cu barca. Cu excepția lui Silas, nimănui nu îi plăceau cărările întunecoase care străbăteau Pădurea din jurul Castelului. Jderii erau încă o mare problemă noaptea și, pe deasupra, în pădure se mai găseau și copaci carnivori. Apoi mai erau și Vâlvele-Pădurii, care erau tot timpul leftere și despre care se știa că îi prindeau în capcane pe călătorii imprudenți și îi lăsau doar în cămașă și ciorapi.

Bîrtul lui Sally Mullin era o baracă plină până la refuz de lume și de fum, aplecată într-un mod cât se poate de primejdios deasupra apei. Bărci de toate formele și mărimile acostau la pontonul bîrtului și din ele ieșeau de-a valma tot felul de oameni și animale. Cea mai mare parte se hotărau să își revină după călătorie bând cel puțin una dintre berile crâncene ale lui Sally, mâncând o bucată de turtă de orz și povestind ultimele bârfe. În plus, oricare dintre cei ce locuiau în Castel care avea o jumătate de oră de pierdut și o burtă chiorâind de foame, o lua negreșit în jos, pe poteca bătută, până la Poarta Portului, trecea de Groapa de gunoi „Farmecul Râului" și venea pe ponton până la Ceainăria și Berăria lui Sally.

Sally își făcuse o regulă din a se vedea cu Sarah în fiecare săptămână ca să o țină la curent cu ce mai era nou. După părerea lui Sally, Sarah avea prea multe pe cap cu cei șapte copii,

ca să nu mai vorbim și de Silas Heap, care nu prea făcea nimic, din câte își dădea ea seama. Sally povestea despre oameni de care Sarah nu auzise niciodată și nu avea să îi întâlnească niciodată, dar, cu toate astea, Sarah abia aștepta să vină Sally în vizită și se bucura să mai audă despre cele ce se petreceau în jur. De data asta însă Sally avea ceva cu totul deosebit de povestit. Era ceva mai serios decât bârfele de toată ziua și acum avea legătură cu Sarah. Și, pentru prima dată, Sarah știa ceva ce nu știa Sally.

Sally se furișă înăuntru și închise ușa conspirativ.

— Am vești îngrozitoare, șopti ea.

Sarah, care se căznea să șteargă micul dejun de pe fața Jennei și de peste tot pe unde îl mai aruncase, și, în același timp, să curețe după noul pui de câine-lup, nu prea îi dădea atenție.

— Bună, Sally, zise. Uite aici un loc curat. Hai și așază-te. O ceașcă de ceai?

— Da, te rog. Sarah, n-o să-ți vină să crezi!

— Dar ce s-a întâmplat, Sally? întrebă Sarah, așteptându-se să audă cum s-au luat unii la ceartă la birt.

— Regina. A murit Regina!

— Cum? îngăimă Sarah.

O luă pe Jenna de pe scaun, o duse în colțul camerei, unde era coșulețul în care dormea, și o puse să se culce. Era încredințată că bebelușii trebuie feriți de veștile rele.

— A *murit*, repetă Sally abătută.

— Nu! exclamă Sarah. Nu pot să cred. Nu se simte bine după nașterea copilului, asta e. De aceea n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

— Așa zic Gardienii Custozi, nu? întrebă Sally.

— Ei, da, recunoscu Sarah turnând ceaiul. Dar ei *sunt* paznicii ei personali, așa că trebuie să știe. Deși nu înțeleg nici în ruptul capului cum de Regina s-a hotărât brusc să fie păzită de așa niște derbedei.

Sally luă ceașca de ceai pe care Sarah i-o pusese în față.

— Miam, miam. Grozav. Știi, de fapt..., începu ea cu voce joasă, uitându-se în jur ca și cum s-ar fi așteptat să vadă vreun Gardian Custode ascuns prin vreun colț — nu că ar fi putut băga de seamă că e vreunul prin harababura care domnea în camera familiei Heap. Chiar sunt niște derbedei. De fapt, ei sunt cei care au *ucis-o*.

— Au ucis-o? A fost *ucisă*? izbucni Sarah.

— *Șșș*. Ia ascultă, zise Sally și își trase scaunul mai aproape de Sarah. Umblă o vorbă... și am auzit-o din sursă sigură...

— Oare ce sursă o fi aia? întrebă Sarah cu un zâmbet prefăcut.

— Să zicem că Doamna Marcia, aruncă Sally triumfătoare, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele. Ea e.

— Ce? Cum ai ajuns tu să stai de vorbă cu Vrăjitorul NeObișnuit? A venit pe la tine să bea o ceașcă de ceai?

— Cam așa ceva. De fapt, a venit Terry Tarsal. Fusese în Turnul Vrăjitorilor ca să livreze o pereche de botine de-a dreptul năstrușnice pe care le făcuse pentru Doamna Marcia. Ei, și când a terminat cu văietatul despre gusturile ei în materie de pantofi și cât de tare urăște șerpii, a spus că o auzise pe Marcia vorbind cu una dintre Vrăjitoare, grăsuna de Endor, cred. Spuneau că Regina a fost împușcată! De Gardienii Custozi. De unul dintre Asasinii lor.

Lui Sarah nu îi venea să își creadă urechilor.

— Când? îngăimă ea.

— Aici e partea cu adevărat *îngrozitoare*, șopti Sally agitată. Spuneau că a fost împușcată în ziua când s-a născut copilașul ei. Asta a fost acum șase luni, iar noi n-am știut nimic. Îngrozitor... îngrozitor. Și l-au împușcat și pe domnu' Alther. A murit și el. Așa se face că Marcia a preluat...

— Alther *a murit*? întrebă Sarah, simțind că i se taie respirația. Nu pot să cred. Nu pot... Credeam cu toții că s-a retras. Silas a fost Ucenicul lui acum mulți ani. Era atât de cumsecade...

— Zău? zise Sally neatentă, nerăbdătoare să-și continue povestirea. Ei, dar asta nu e tot. Terry și-a dat seama că Marcia

a salvat-o pe Prințesă și a dus-o undeva. Endor și Marcia stăteau de fapt de vorbă, întrebându-se ce-o mai fi făcând Prințesa. Bineînțeles, când și-au dat seama că Terry era acolo, cu botinele, au tăcut. Marcia s-a înfuriat pe el. După aceea Terry s-a simțit puțin cam ciudat și crede că Marcia i-a făcut un **Farmec de Uitare**, dar el s-a dat repede după un stâlp când a văzut-o murmurând ceva, așa că farmecul nu s-a prins cum trebuie. E însă tare necăjit fiindcă nu își mai aduce aminte dacă Marcia i-a plătit pentru botine.

Sally Mullin se opri să-și tragă răsuflarea și să soarbă o gură de ceai.

— Biata Prințesă. Dumnezeu să o aibă în pază. Cine știe prin ce temniță lâncezește. Nu ca îngerașul tău... Cum îi merge?

— A, foarte bine, răspunse Sarah, care în alte împrejurări ar fi vorbit îndelung despre cum pufnea Jenna pe nas, cum îi dăduse încă un dinte, cum putea să stea pe scaun și să-și țină singură cana. Numai că în acel moment Sarah voia să-i distragă atenția lui Sally de la Jenna, căci, în ultimele șase luni, Sarah se tot întrebase cine era de fapt copilașul, iar acum știa.

„Jenna e", își zise Sarah, „precis ea e... *micuța Prințesă*."

De această dată Sarah fu bucuroasă să își ia rămas-bun de la Sally Mullin. O urmări din ochi cum se îndepărta cu pași iuți

pe coridor și scoase un oftat de ușurare în timp ce închidea ușa în urma ei. Apoi se repezi la coșulețul Jennei.

O ridică și o luă în brațe. Jenna îi zâmbi și întinse mâna spre amuleta pe care Sarah o avea la gât.

— Ei, micuță Prințesă, dintotdeauna am știut că ești deosebită, dar nici nu visam că ești chiar Prințesa noastră.

Fetița se uită drept în ochii lui Sarah, cu o privire solemnă care parcă spunea „Ei, acum știi."

Sarah o puse pe Jenna la loc în coșuleț. Capul i se învârtea și mâinile îi tremurau când își turnă o ceașcă de ceai. Îi venea greu să creadă ceea ce auzise. Regina murise. La fel și Alther. Jenna lor era moștenitoarea Castelului. Prințesa. Ce se întâmpla?

Restul după-amiezii și-l împărți între bucuria de a o privi pe Jenna, *Prințesa* Jenna, și îngrijorarea cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă cineva ar descoperi unde se afla. Și unde era Silas acum, când avea nevoie de el?

Silas plecase la pescuit cu băieții și se distra de minune.

La cotul râului, ceva mai încolo de Hardughie, era o mică plajă acoperită cu nisip. Silas le arăta lui Nicko și lui Jo-Jo, băieții cei mici, cum să lege borcanele de dulceață la capătul unui băț și să le scufunde în apă. Jo-Jo prinsese deja două fețe,

pe când Nicko își tot scăpa borcanul și asta începuse să-l enerveze.

Silas îl ridică pe Nicko și îl duse să vadă ce fac Erik și Edd, cei doi gemeni de cinci ani. Erik era fericit: visa cu ochii deschiși, legănându-și piciorul în apa călduță și limpede. Edd scociora cu un băț sub o piatră mare, împungând ceva. Era o gânganie de apă, uriașă. Nicko țipă și se agăță strâns de gâtul lui Silas.

Sam, care avea aproape șapte ani, era pescar în toată regula. De ziua lui primise o undiță adevărată, iar acum doi peștișori argintii erau întinși pe stâncă lângă el. Tocmai se pregătea să tragă încă unul afară. Nicko țipa ascuțit de nerăbdare.

— Ia-l de aici, tati. Sperie peștii, zise Sam supărat.

Silas plecă cu Nicko în vârful picioarelor și se duse să se așeze lângă fiul cel mare, Simon. Simon avea o undiță într-o mână și o carte în cealaltă. Dorința cea mai fierbinte a lui Simon era să devină Vrăjitorul NeObișnuit, așa că nu lăsa nici o clipă din mână cărțile vechi de **Magie** ale lui Silas. Cea pe care o citea acum, remarcă Silas, se chema *Manualul Descântătorului de Pești.*

Silas se aștepta ca toți băieții lui să devină Vrăjitori de un fel sau altul; era tradiția familiei. Mătușa lui Silas era o vestită Vrăjitoare Albă, iar tatăl și unchiul lui fuseseră amândoi Formăschimbători, o branșă foarte specializată pe care Silas

spera ca băieții lui să o evite, căci Formăschimbătorii de succes deveneau din ce în ce mai instabili pe măsură ce înaintau în vârstă și uneori nu mai reușeau să își mențină forma mai mult de câteva minute odată. Însuși tatăl lui Silas dispăruse în cele din urmă în Pădure sub formă de copac, dar nimeni nu știa care anume. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Silas îi plăcea să se plimbe prin Pădure. I se întâmpla adesea să se adreseze câte unui copac cu aspect mai neîngrijit, cu speranța că e tatăl lui.

Sarah Heap provenea dintr-o familie de Vraci și Vrăjitori. Încă de când era mică, Sarah învățase despre ierburi și leacuri cu Galen, Vindecătoarea din Pădure. De fapt, acolo îl și întâlnise pe Silas, care umbla în căutarea tatălui lui. Era abătut, se rătăcise. Așa că Sarah l-a luat cu ea la Galen. Galen i-a explicat lui Silas că tatăl lui, ca un Formăschimbător ce era, trebuie că se hotărâse cu mulți ani în urmă să devină copac pentru totdeauna, așa că acum era cu adevărat fericit. Cât despre Silas, pentru prima oară în viață, și-a dat seama cât de fericit se simțea stând alături de Sarah lângă focul Vindecătoarei.

Când Sarah a învățat tot ce putea învăța despre ierburi și leacuri, și-a luat la revedere cu părere de rău de la Galen și s-a dus să locuiască cu Silas în camera lui din Hardughie. Și acolo au rămas, aducând pe lume copil după copil. Silas a fost

bucuros să renunțe la Ucenicie și lucra ocazional ca Vrăjitor Obișnuit ca să poată plăti facturile. Sarah pregătea tincturi de ierburi pe masa de bucătărie dacă avea câteva clipe libere, ceea ce nu se întâmpla prea des.

În seara aceea, când Silas și băieții urcau treptele de pe plajă ca să se întoarcă la Hardughie, un Gardian Custode vânjos și amenințător, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, le tăie calea.

— Stai! ordonă el atât de fioros că Nicko începu să plângă.

Silas se opri și le spuse băieților să aibă grijă cum se poartă.

— Actele! urlă Gardianul. Unde vă sunt actele?

Silas îl privi uimit.

— Ce acte? întrebă cu blândețe, nevrând să iște vreo ceartă cu șase băieți obosiți și flămânzi în jurul lui.

— Actele voastre, Vrăjitori ticăloși. Pe plajă nu intră decât cei care au actele necesare, rânji Gardianul.

Silas era șocat. Dacă nu ar fi fost băieții ar fi stat la discuție, dar băgă de seamă că gardianul avea pistol.

— Îmi pare rău, zise. Nu am știut.

Gardianul îi măsură din cap până în picioare, cumpănind parcă ce să facă, dar, din fericire pentru Silas, mai erau și alții în care trebuia să bage spaima.

— Ia-ți liota de aici și să nu te mai văd, se răsti el. Du-te și rămâi unde ți-e locul.

Silas îi îndemnă pe băieții speriați să o ia în sus pe scări până la Hardughie, unde aveau să fie în siguranță. Sam își scăpă peștii și începu să plângă.

— Lasă, lasă, zise Silas. Nu-i nimic.

Dar în adâncul sufletului era convins că lucrurile nu merg cum trebuie. Ce se întâmpla?

— De ce-ne-a făcut Vrăjitori ticăloși, tati? întrebă Simon. Vrăjitorii sunt cei mai cei, nu-i așa?

— Da, răspunse Silas cu gândul aiurea. Așa e.

Necazul era, își zise Silas, că nu puteai să ascunzi faptul că ești Vrăjitor. Toți Vrăjitorii, și numai Vrăjitorii, îi aveau. Silas îi avea, și Sarah îi avea, și toți băieții cu excepția lui Nicko și Jo-Jo. Dar, de cum aveau să înceapă orele de **Magie** la școală, îi vor căpăta și ei. Încet dar sigur, până când oricine își putea da seama, ochii unui copil care avea parte de învățătura **magică** deveneau verzi. Fusese întotdeauna un motiv de mândrie. Până acum, când devenise dintr-odată primejdios să ai ochi verzi.

În seara aceea, după ce copiii adormiră în sfârșit, Silas și Sarah stătură îndelung de vorbă. Vorbiră despre Prințesă și despre băieții Vrăjitori și despre schimbările care se petrecuseră la Castel. Se întrebară dacă n-ar fi bine să fugă să se

ascundă în Mlaștinile Ierboase sau să se ducă în Pădure la Galen. Când se iviră zorile adormiră în cele din urmă. Silas și Sarah se hotărâseră să facă ceea ce făcuseră întotdeauna cei din familia Heap: să strângă din dinți și să o ducă așa cum vor putea, cu speranța că vor veni timpuri mai bune.

Așa că, în următorii nouă ani și jumătate, Silas și Sarah se ținură deoparte. Își încuiară și zăvorâră ușa, vorbiră numai cu vecinii și cu cei în care aveau încredere, iar când lecțiile de **Magie** fură interzise la școală, le predară copiilor **Magia** acasă, seara.

Acum înțelegeți de ce, nouă ani și jumătate mai târziu, toți cei din familia Heap — cu excepția unuia — aveau ochi verzi pătrunzători.

3
Custodele Suprem

La ora șase dimineața, în ziua când se împlineau exact zece ani de când Silas găsise legăturica, afară era încă întuneric.

La capătul Coridorului 223, în spatele ușii mari și negre pe care Patrula de Numărare imprimase numărul 16, familia Heap dormea netulburată. Jenna se cuibărise la căldură în pătuțul pe care Silas i-l făcuse din bucăți de lemn aduse de râu la mal. Pătuțul era frumos potrivit într-un dulap mare, aflat la capătul încăperii vaste — de fapt, singura pe care o aveau alde Heap.

Jennei îi plăcea la nebunie pătuțul din dulap. Sarah îi cususe din bucăți de pânză colorată niște perdele pe care le putea

trage în jur ca să se ferească de frig și de gălăgioșii ei frați. Pe deasupra, și ceea ce îi plăcea cel mai mult, în perete, chiar lângă pernă, era o ferestruică ce dădea spre râu. Când nu avea somn, Jenna se uita pe fereastră ore în șir, urmărind nenumăratele feluri de ambarcațiuni care veneau și plecau de la Castel, iar în nopțile fără lună, când nu erau nori pe cer, îi plăcea să numere stelele până adormea buștean.

Încăperea cea mare era locul unde cei din familia Heap trăiau, găteau, se certau și (uneori) își făceau temele, și aici domnea o adevărată *barababură*. Claie peste grămadă, erau înghesuite toate lucrurile pe care Silas și Sarah le agonisiseră de când își întemeiaseră căminul: undițe și lansete, pantofi și ciorapi, frânghii și curse de șoareci, traiste și așternuturi, plase și împletituri, haine și cratițe și cărți — cărți și iar cărți.

Dacă erai atât de necugetat cât să îți arunci ochii prin camera familiei Heap cu speranța că vei găsi un locșor unde să te așezi, mai mult ca sigur că o carte găsise deja acel loc. Oriunde te uitai era plin de cărți. Pe rafturi îndoite sub greutatea lor, în cutii, în traiste atârnate de tavan, îngrămădite una peste alta ca să servească drept proptea pentru masă, stivuite ca niște turnuri, atât de înalte că păreau gata să se prăbușească în orice moment. Erau acolo cărți de povești, cărți despre leacuri, cărți de bucătărie, cărți despre bărci, cărți pentru pescari, dar mai

presus de toate erau sute de cărți de **Magie** pe care Silas le salvase, scoțându-le ilegal din școală atunci când orele de **Magie** fuseseră interzise, cu câțiva ani în urmă.

În mijlocul camerei era o vatră mare al cărui coș răsucit ieșea prin acoperiș. În vatră se vedeau tăciunii unui foc, acum stins, iar în jur dormeau de-a valma, printre plăpumi și pături, cei șase băieți Heap și un câine mare.

Sarah și Silas erau și ei cufundați în somn. Se refugiaseră în micuța mansardă pe care Silas o construise cu câțiva ani în urmă, făcând pur și simplu o gaură în tavan, asta după ce Sarah declarase că nu mai poate sta împreună cu șase băieți mari în aceeași cameră.

Dar în debandada din camera mare se afla o mică insulă de ordine și curățenie: o masă lungă, cam șubredă, acoperită cu o pânză albă, curată. Pe masă erau nouă farfurii și nouă căni, iar în capul mesei se afla un scăunel împodobit cu rămurele de păducel cu fructe și frunze. Pe masă, în fața scaunului, un mic cadou, frumos înfășurat în hârtie colorată și legat cu o panglică roșie, o aștepta pe Jenna să îl deschidă în acea zi, când împlinea zece ani.

Era liniște și pace, familia Heap dormea tihnit în ultimele ore din noapte, înainte ca soarele iernatic să apară pe cer.

* * *

În cealaltă parte a Castelului însă, în Palatul Custozilor, somnul, tihnit sau nu, fusese întrerupt.

Custodele Suprem fusese trezit din somn și, cu ajutorul Servitorului de Noapte, își pusese în grabă tunica neagră, bordată cu blană, mantia grea, negru cu auriu, și îi dăduse instrucțiuni Servitorului de Noapte cum să îi lege șireturile pantofilor de mătase brodați. Apoi își pusese el însuși, cu mare atenție, o frumoasă Coroană pe cap. Custodele Suprem nu apărea niciodată fără Coroană, care avea și acum o urmă din ziua când căzuse de pe capul Reginei și se lovise de dalele de piatră. Coroana stătea strâmb pe capul lui chel, ușor țuguiat, dar Servitorul de Noapte, fiind nou și înspăimântat, nu îndrăzni să îi atragă atenția.

Custodele Suprem păși hotărât pe coridor, îndreptându-se spre Sala Tronului. Era un bărbat mic, semănând mai degrabă cu un șobolan; avea ochi alburii, aproape fără culoare, și un barbișon complicat pe care obișnuia să și-l aranjeze ore în șir, fericit. Se pierdea aproape cu totul în mantia uriașă, împodobită cu multe însemne militare, iar Coroana pusă strâmb, ușor feminină, îl făcea să pară cam ridicol. Numai că dacă l-ați fi văzut în dimineața aceea nu ați fi râs. V-ați fi tras înapoi, în umbră, sperând că nu vă va băga în seamă, căci Custodele Suprem avea un aer cât se poate de amenințător.

Servitorul de Noapte îl ajută pe Custodele Suprem să se aranjeze pe tronul împodobit din Camera Tronului. Apoi fu trimis afară cu o fluturare nerăbdătoare de mână și se grăbi să iasă, recunoscător, mai ales că tura lui era pe sfârșite.

Aerul rece al dimineții era apăsător. Custodele Suprem stătea impasibil pe tron, însă răsuflarea sacadată, judecând după aburii care îi ieșeau din gură, îi trăda starea de agitație.

Nu avu mult de așteptat. O tânără înaltă, îmbrăcată în mantia sobră, neagră, și tunica roșie a Asasinilor, intră cu pas hotărât și făcu o plecăciune adâncă, măturând dalele de piatră cu mânecile lungi, despicate, ale tunicii.

— Odrasla Reginei, stăpâne. A fost găsită, spuse Asasina în șoaptă.

Custodele Suprem se îndreptă de spate și o privi pe Asasină cu ochii lui alburii.

— Ești sigură? De data asta *nu* mai vreau să se facă vreo *greșeală*, spuse el pe un ton amenințător.

— Iscoada noastră, stăpâne, are de ceva timp bănuieli în legătură cu un copil. Crede că nu face parte din familie. Iscoada a aflat ieri că și vârsta se potrivește.

— Adică ce vârstă?

— Zece ani împliniți astăzi, stăpâne.

— *Chiar așa?*

Custodele Suprem se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul tronului, și cugetă la ceea ce îi spusese Asasina.

— Am un portret al copilului, stăpâne. Înțeleg că seamănă bine cu mama ei, fosta Regină.

Asasina scoase o bucată de hârtie din tunică. O mână îndemânatică desenase o fetiță cu ochi violeți și păr lung, negru. Custodele Suprem luă hârtia. Într-adevăr, fetița semăna izbitor cu Regina moartă. Se hotărî repede și pocni din degetele osoase.

Asasina înclină capul.

— Stăpâne...?

— Astă-seară. La miezul nopții. Vei face o vizită... unde stă?

— Camera 16, Coridorul 223, stăpâne.

— Numele de familie?

— Heap, stăpâne.

— Aha. Ia pistolul de argint. Câți sunt în familie?

— Nouă, stăpâne, cu copil cu tot.

— Și nouă gloanțe, în caz că se întâmplă ceva. De argint pentru copil. Și să mi-o aduci. Vreau o *dovadă*.

Tânăra era palidă. Era prima — și singura — ei încercare. Asasinilor nu li se mai dădea o a doua șansă.

— Da, stăpâne.

Făcu o plecăciune scurtă și se retrase. Mâinile îi tremurau.

* * *

Într-un colț mai îndepărtat al Sălii Tronului, fantoma lui Alther Mella se ridică de pe banca de piatră pe care stătuse așezată. Oftă și își întinse picioarele de fantomă bătrână. Apoi își strânse în jurul trupului roba purpurie, a cărei culoare se cam șterse, trase adânc aer în piept și ieși prin zidul gros de piatră al Sălii Tronului.

Odată ajuns afară, se trezi plutind la vreo șaizeci de picioare deasupra pământului, prin aerul rece al dimineții. Ei, și în loc să plece pe jos, cu pasul demn, așa cum se cuvenea unei fantome de vârsta și cu poziția lui, Alther întinse mâinile în lături, ca aripile unei păsări, și își luă grațios zborul printre fulgii de zăpadă.

De fapt, singurul lucru care îi plăcea lui Alther în starea lui de fantomă era că putea zbura. Zborul, sau Arta Pierdută a Plutirii, era ceva ce Vrăjitorii NeObișnuiți moderni nu mai puteau face. Chiar și Marcia, care era hotărâtă să reușească să zboare, nu putea decât să se înalțe puțin de la pământ, după care se prăbușea. Într-un fel, undeva, secretul se pierduse. Dar bineînțeles, toate fantomele puteau zbura. Și de când devenise fantomă, pe Alther nu îl mai încerca teama aceea paralizantă de înălțimi și își petrecea multe ore de desfătare exersând diferite mișcări acrobatice. Alte bucurii nu prea mai avea ca fantomă, iar șederea în Sala Tronului, acolo unde chiar *devenise*

fantomă și, prin urmare, fusese nevoit să își petreacă primul an și o zi din existența lui de fantomă, era cea mai puțin plăcută dintre ocupațiile lui. Nu avea însă de ales. Alther se străduia să afle ce mai puneau la cale Custozii și să o țină la curent pe Marcia. Datorită lui, Marcia reușise să fie întotdeauna cu un pas înaintea Custozilor și să o apere pe Jenna. Cel puțin până acum.

În cursul anilor, după moartea Reginei, Custodele Suprem fusese din ce în ce mai disperat să o găsească pe Prințesă. În fiecare an făcea o călătorie lungă — și teribil de neplăcută — către Tărâmurile Rele, unde trebuia să raporteze cum stătea cu căutările sale unui anume fost Vrăjitor NeObișnuit, care devenise **Necromant**, DomDaniel. DomDaniel era cel care trimisese primul Asasin să o omoare pe Regină, și tot DomDaniel îi însărcinase pe Custodele Suprem și pe oamenii lui să scotocească tot Castelul și să o caute pe Prințesă. Căci atâta timp cât Prințesa rămânea în Castel, DomDaniel nu îndrăznea să se apropie de el. Și așa, în fiecare an Custodele Suprem îi promitea lui DomDaniel că în *acel* an va reuși. Ei bine, în *acest* an va scăpa de Odrasla Reginei și va da în cele din urmă Castelul Stăpânului lui de drept, DomDaniel.

Și de aceea, în timp ce Alther părăsea Sala Tronului, pe buzele Custodelui Suprem flutura ceea ce mama lui ar fi numit un

rânjet prostesc. În sfârșit, făcuse ceea ce fusese trimis să facă. Desigur, își spuse el, și rânjetul prostesc se schimbă într-un zâmbet plin de satisfacție, numai datorită inteligenței sale superioare și talentului său reușise să o descopere pe fată. Dar adevărul era altul — totul se datora unui noroc de-a dreptul ciudat.

Atunci când Custodele Suprem pusese mâna pe Castel, una dintre primele măsuri luate fusese să izgonească femeile din Curtea de Justiție. Camera de Toaletă a Doamnelor, de care nu mai era nevoie, fusese transformată într-o mică sală pentru întruniri. În cursul ultimei luni, care fusese deosebit de rece, Comitetul Custozilor își ținuse întrunirile în fosta Cameră de Toaletă a Doamnelor, care avea marele avantaj al prezenței aici a unei sobe cu lemne, preferând-o Camerei Comitetului de Custozi, care era rece ca o peșteră și unde vântul aspru șuiera ca la el acasă, înghețându-le bocnă picioarele.

Așa se face că, fără să știe, de această dată Custozii erau cu un pas înaintea lui Alther Mella. Fantomă fiind, Alther nu putea merge decât în locurile prin care trecuse în timpul vieții — ori, e limpede că, pe vremuri, un Vrăjitor tânăr și bine-crescut ca Alther nu ar fi pus niciodată piciorul în Camera de Toaletă a Doamnelor. Tot ceea ce putea face era să se învârtească pe afară, așteptând, exact ca atunci când era în viață și îi făcea curte Judecătoarei Alice Nettles.

Într-o seară deosebit de rece, cu câteva săptămâni în urmă, Alther îi văzuse pe membrii Comitetului de Custozi cum intră în Camera de Toaletă a Doamnelor. Ușa grea, pe care încă se mai vedea inscripția „DOAMNE" scrisă cu litere aurii, se trânti în urma lor, iar Alther rămase să se învârtească pe afară, cu urechea lipită de ușă, încercând să deslușească ce se petrecea. Dar oricât își încordă auzul, nu putu să audă Comitetul hotărând să își trimită cel mai bun spion, Linda Lane, care se pricepea la ierburi și leacuri, să se instaleze în Camera 17, Coridorul 223 — adică ușa de lângă cea a familiei Heap.

Și așa s-a întâmplat că nici lui Alther și nici familiei Heap nu le trecu prin cap că noua lor vecină este o iscoadă, și încă una foarte bună.

Alther Mella zbura printre fulgii de zăpadă gândindu-se cum să o salveze pe Prințesă și, cum era cu gândul aiurea, făcu din obișnuință două lupinguri duble aproape perfecte înainte să coboare iute prin vârtejul de zăpadă, îndreptându-se spre Piramida aurită din vârful Turnului Vrăjitorilor.

Alther ateriză ușor și grațios, în picioare. O clipă, rămase în echilibru perfect pe vârfurile picioarelor. Apoi își ridică brațele deasupra capului și începu să se învârtească din ce în ce mai repede, până ce pătrunse ușor prin acoperiș și apoi în camera

de dedesubt. Aici însă făcu o eroare de calcul la aterizare și căzu prin baldachinul susținut de patru stâlpi care acoperea patul Marciei Overstrand.

Marcia sări în sus, speriată. Alther era întins pe perna ei și părea cât se poate de stânjenit.

— Iartă-mă, Marcia. Am fost total lipsit de curtoazie. Cel puțin bine că nu ai bigudiurile în păr.

— Părul meu este ondulat natural, mulțumesc, Alther, răspunse Marcia arțăgoasă. Puteai să aștepți până mă trezesc.

Alther avea o figură serioasă și deveni încă și mai transparent decât de obicei.

— Din păcate, Marcia, zise apăsând pe fiecare cuvânt, ce am să-ți spun nu suferă amânare.

4
MARCIA OVERSTRAND

Marcia Overstrand ieși cu pași mari din dormitorul ei din vârful turnului care avea și o cameră de toaletă, trânti de perete ușa grea, purpurie, care se deschidea pe palier și își verifică ținuta în oglinda reglabilă.

— Minus opt virgulă trei la sută! îi ordonă ea oglinzii, care stătea cam prost cu nervii și se temea de momentul când ușa Marciei era dată de perete în fiecare dimineață.

În decursul timpului oglinda ajunsese să își dea seama de dispoziția Marciei după sunetul pașilor ei pe podeaua de scânduri, iar în dimineața aceasta sunetul o neliniști. Chiar foarte

tare. Luă poziția de drepți și, dornică să îi facă pe plac Marciei, îi subție imaginea cu 83%, așa că semăna mai degrabă cu o insectă purpurie, slăbănoagă și înfuriată.

— Idioato! se răsti Marcia.

Oglinda refăcu calculele. Nu putea să sufere matematica pe stomacul gol și, în plus, era sigură că Marcia îi dădea acele procente urâcioase intenționat. De ce nu voia să fie mai subțire cu un număr rotund, drăguț, cum ar fi 5%? Sau, și mai bine, cu 10%. Oglinda se dădea în vânt după calculele cu 10%, fiindcă *pe astea* știa să le facă.

Marcia zâmbi imaginii ei din oglindă. Arăta bine.

Marcia era îmbrăcată în uniforma de iarnă a Vrăjitorilor NeObișnuiți, care îi venea foarte bine. Mantia dublă, de mătase purpurie, era căptușită cu blană de angora moale, de culoare albastru-indigo. Mantia cădea elegant de pe umerii ei lați și se aduna ascultătoare la picioarele ei cu vârfuri ascuțite. Picioarele Marciei erau ascuțite fiindcă îi plăceau pantofii cu vârf ascuțit, și punea să i se facă special pentru ea. Botinele pe care le purta acum erau din piele de șarpe, rămasă de la năpârlirea pitonului purpuriu care era ținut în curtea din spate a pantofăriei anume pentru încălțările Marciei. Terry Tarsal, pantofarul, ura șerpii și era convins că Marcia avea un motiv precis pentru care comanda astfel de încălțări. Se prea poate să

fi avut dreptate. Botinele purpurii din piele de piton luceau în lumina reflectată de oglindă, iar aurul și platina de pe centura ei de Vrăjitor NeObișnuit aruncau sclipiri impresionante. La gât purta Talismanul Akhu, simbolul și sursa puterii Vrăjitorului NeObișnuit.

Marcia era mulțumită. Astăzi trebuia să aibă o înfățișare impresionantă. Impresionantă și un pic înspăimântătoare. Ei, poate chiar mai mult, dacă era nevoie, dar ea spera că nu va fi.

Nu era însă sigură că poate să își compună o figură înspăimântătoare. Încercă vreo câteva expresii în oglindă — care se cutremură în sinea ei — dar nu era sigură de niciuna. Ce nu știa Marcia era că majoritatea oamenilor socoteau că are o figură înspăimântătoare fără să facă nici un efort, doar așa cum era.

— Spatele! ordonă Marcia pocnind din degete.

Oglinda îi înfățișă imaginea ei luată de la spate.

— Lateral!

Oglinda îi arătă amândouă imaginile laterale.

Asta a fost tot, și pe urmă Marcia plecă. Coborând scările câte două odată, se îndreptă spre bucătărie ca să terorizeze mașina de gătit, care o auzise că vine și încerca cu disperare să se aprindă singură înainte să intre Marcia.

Nu reuși, așa că Marcia fu prost dispusă la micul dejun.

* * *

Marcia lăsă vesela și tacâmurile să se spele singure și ieși cu pas energic pe ușa groasă, purpurie, care ducea spre apartamentul ei. Ușa se închise în urma ei cu un clănțănit discret, respectuos, iar Marcia sări pe scara spiralată de argint.

— Jos, îi porunci scării.

Aceasta începu să se învârtească precum un tirbușon uriaș, purtând-o ușor prin Turnul înalt, pe lângă nenumărate etaje și uși care dădeau în camerele ocupate de o amestecătură pestriță de Vrăjitori. Din camere ajungea până la ea sunetul vocilor care exersau descântece, intonau incantații, ca și sunetul conversațiilor pe care Vrăjitorii le purtau de obicei la micul dejun. Mirosul de pâine prăjită, șuncă și fiertură de ovăz se amesteca cu valurile de fum de rășină care urcau din Sala de jos, dând o combinație ciudată, așa că, atunci când scara se opri lin, Marcia coborî simțind că îi este puțin rău și dorind să ia pe loc o gură de aer curat. Traversă repede Sala, ajunse la ușile grele de argint care păzeau intrarea în Turnul Vrăjitorilor, spuse parola și ușile se deschiseră tăcute în fața ei. În clipa următoare trecu de arcada de argint și ieși în gerul tăios al dimineții înzăpezite.

Marcia coborî cu grijă treptele abrupte, pășind cu grijă cu botinele ei subțiri, ascuțite, prin zăpada care trosnea sub picior. Apariția ei o surprinse pe santinela care își trecea

timpul aruncând cu bulgări de zăpadă într-o pisică vagaboandă. Un bulgăre aterizâ cu o bufnitură pe mătasea purpurie a mantiei ei de mătase.

— Încetează! se răsti Marcia la el, scuturându-și zăpada de pe mantie.

Santinela tresări puternic și luă poziția de drepți. Pe fața lui se citea spaima. Marcia se uită lung la copilul care arăta ca un pui de bogdaproste. Purta uniforma de ceremonie a santinelelor, un model destul de nereușit, confecționat din bumbac subțire: o tunică vărgată alb cu roșu și volănașe purpurii la mânșete. Mai avea și o pălărie galbenă cu borurî late, pantaloni albi strâmți și cizme galben-țipător, iar în mâna stângă, care era vânătă de frig fiindcă nu purta mănuși, ținea un mâner de suliță.

Marcia protestase atunci când primele santinele sosiseră la Turnul Vrăjitorilor. Îi și spusese Custodelui Suprem că Vrăjitorii nu au nevoie să fie păziți, fiindcă sunt perfect capabili să își poarte singuri de grijă, mulțumesc foarte mult. El însă zâmbise, mulțumit de sine, și încercase să o liniștească asigurând-o că santinelele erau acolo pentru siguranța personală a Vrăjitorilor. Marcia bănuia că le pusese acolo nu numai ca să spioneze când vin și pleacă Vrăjitorii, ci și ca să îi facă să pară ridicoli.

Marcia se uită la santinela care aruncase bulgărele de zăpadă. Pălăria era prea mare pentru el; căzuse și se proptise în urechile așezate tocmai la locul potrivit pentru ca pălăria să nu îi acopere ochii. Din cauza pălăriei galbene, fața slabă și trasă a băiatului avea o culoare gălbuie, bolnăvicioasă. Ochii lui adânci, cenușii se iveau înspăimântați de sub bor, căci acum își dădea seama că dăduse cu bulgărele în Vrăjitorul NeObișnuit.

Privindu-l, Marcia își zise că era prea tânăr ca să fie soldat.

— Câți ani ai? îl întrebă pe un ton acuzator.

Băiatul roși. Până atunci nimeni atât de important ca Marcia nu-i aruncase vreo privire, ce să mai spunem de o vorbă.

— Z-zece, doamnă.

— Atunci de ce nu ești la școală? îl luă Marcia la rost.

— Eu nu am nevoie de școală, doamnă, se umflă el în pene. Fac parte din Armata Tânără. Noi suntem Mândria Zilei de Azi, Luptătorii Zilei de Mâine.

— Nu ți-e frig? schimbă Marcia foaia.

— N-nu, doamnă. Suntem antrenați ca să nu simțim frigul, răspunse băiatul, deși tremura tot, iar buzele îi erau învinețite.

— Hm! făcu Marcia și plecă tropăind prin zăpadă, lăsându-l pe băiat să-și termine cele patru ore care îi mai rămâneau din gardă.

* * *

Marcia traversă repede curtea, îndepărtându-se de Turnul Vrăjitorilor, și se furișă afară pe o portiță laterală care o scoase la o potecă ferită, acoperită de zăpadă.

Marcia era Vrăjitor NeObișnuit de zece ani, împliniți chiar în acea zi. Acum, când pornise la drum, își întoarse gândurile spre trecut. Își aminti de vremea când era un simplu Aspirant și când citea tot ce îi cădea în mână despre **Magie**, visând la ocazia rară de a fi Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit, Alther Mella. La acea vreme petrecuse ani fericiți în Hardughie, într-o cameră micuță unde locuia împreună cu mulți alți Aspiranți, dintre care majoritatea se mulțumiseră să ucenicească pe lângă Vrăjitori Obișnuiți. Dar asta nu o mulțumea pe Marcia. Ea știa ce voia și voia ce e mai bun. Îi venea și acum greu să creadă că avusese norocul de a deveni Ucenicul lui Alther Mella. Deși a fi Ucenicul lui nu însemna neapărat că va fi într-o zi Vrăjitorul NeObișnuit, era totuși un pas spre împlinirea visului ei. Așa se face că Marcia își petrecuse următorii șapte ani și o zi în Turnul Vrăjitorilor, ca Ucenic al lui Alther.

Zâmbi fără voia ei amintindu-și ce Vrăjitor minunat fusese Alther Mella. Lecțiile cu el erau foarte plăcute, avea răbdare când ei nu îi reușea câte un farmec și întotdeauna avea pregătită o glumă nouă. Pe lângă toate astea, era și un Vrăjitor nemaipomenit de puternic. Marcia nu își dăduse seama cât de

puternic, decât când devenise ea însăși Vrăjitor NeObișnuit. Mai presus de toate însă, Alther era o persoană adorabilă. Zâmbetul i se șterse când își aminti cum ajunsese să îi ia locul și se gândi la ultima zi din viața lui Alther Mella, ziua pe care Custozii o numeau acum Întâia Zi.

Cu gândul la acea zi, Marcia urcă treptele înguste spre drumul larg, adăpostit, care mergea de-a lungul zidului Castelului. Era drumul cel mai scurt până la Partea de Est, cum i se spunea mai nou Hardughiei, spre care se îndrepta chiar acum. Drumul era rezervat pentru uzul Patrulei de Custozi Înarmați, dar Marcia știa că, nici măcar acum, nimeni nu îndrăznea să împiedice Vrăjitorul NeObișnuit să se ducă unde vrea. Așa că, în loc să se strecoare prin coridoare înguste și uneori aglomerate, așa cum făcea cu mulți ani în urmă, o luă pe drum și, după cam o jumătate de oră, văzu o ușă pe care o recunoscu.

Trase aer adânc în piept. „Acu-i acu", își zise.

Coborî treptele care duceau de la drum și ajunse în fața ușii. Tocmai voia să se sprijine de ea și să o împingă, când ușa se sperie văzând-o și se deschise. Marcia se repezi înăuntru și se izbi de zidul din față, care era lipicios. Ușa se trânti în urma ei și Marcia își ținu răsuflarea. Coridorul era întunecat, umed și mirosea a varză fiartă, a pipi de pisică și a ceva stricat. Pe vremea Marciei nu era așa. Când locuia ea în Hardughie

coridoarele erau încălzite și curate, luminate de torțe de papură aprinse la intervale regulate de-a lungul pereților și măturate în fiecare zi de locuitorii care erau mândri de casa lor.

Spera că mai ține minte cum să ajungă la camera lui Silas și Sarah Heap. Pe când era Ucenic trecuse adesea în fugă prin fața ușii lor, sperând că Silas Heap nu o va vedea și nu o va invita să intre. Cel mai bine își aducea aminte de zgomot, gălăgia făcută de mulți băieței care țipau, țopăiau, se băteau — într-un cuvânt, își petreceau timpul așa cum fac băieții, deși Marcia nu prea știa ce fac băieții, fiindcă prefera să evite copiii pe cât posibil.

Mergând de-a lungul coridoarelor întunecate și apăsătoare, Marcia nu prea se simțea în largul ei. Se întreba cum aveau să meargă lucrurile în timpul acestei vizite la Silas acasă, prima după mai bine de zece ani. Se temea de ce va trebui să le spună lui Silas și lui Sarah și chiar se întreba dacă Silas îi va da crezare. Știa că e un Vrăjitor încăpățânat și că nu prea o plăcea. Și așa, tot perindând aceste gânduri prin minte, Marcia mergea hotărâtă înainte și nu se uita în jur.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi fost uimită de felul în care reacționau oamenii la vederea ei. Era ora opt dimineața, ora de vârf, cum îi spunea Silas Heap. Sute de oameni palizi se îndreptau spre locurile unde munceau, clipind în semiîntuneric din ochii

somnoroși și strângându-și hainele subțiri și ponosite pe lângă ei ca să se ferească de răceala zidurilor umede de piatră. Ora de vârf în coridoarele din Partea de Est era de evitat cu orice preț. Valul de oameni te ducea cu el, cu atâta putere că uneori nu puteai să cotești la dreapta sau la stânga spre casa ta și trecea ceva vreme până când reușeai să îți croiești drum și să intri în valul care mergea în sens opus. La ora de vârf aerul răsuna întotdeauna de glasuri plângăcioase:

— Dați-mi drumul aici, *vă rog*!

— Nu mă mai *împingeți*!

— Trebuie să o iau la dreapta! La *dreapta*!

Numai că Marcia făcuse ora de vârf să dispară. Pentru asta nu era nevoie de **Magie** — simpla vedere a Marciei îi făcea pe toți să rămână pe loc. Cei mai mulți dintre oamenii din Partea de Est nu mai văzuseră un Vrăjitor NeObișnuit. Cei care totuși îl văzuseră erau dintre cei care făcuseră excursia de o zi la Centrul de Vizitare a Turnului Vrăjitorilor, unde se învârtiseră prin curte toată ziua, sperând să aibă noroc. Dar ca Vrăjitorul NeObișnuit să meargă printre ei pe culoarele reci și umede ale Părții de Est — asta era cu adevărat de necrezut!

Oamenii se dădeau în lături cu suflarea tăiată. Se ascundeau în umbrele intrărilor și se furișau pe coridoarele laterale. Unii spuneau și ei câte un descântec pe care îl știau, sperând că vor

trece neobservați. Alții încremeneau și rămâneau nemișcați, ca iepurii prinși într-o lumină puternică. Se holbau la Marcia de parcă vedeau o ființă de pe altă planetă, ceea ce și era dacă ne gândim cât de puțin semăna viața ei cu a lor.

Însă Marcia nu prea își dădea seama de toate astea. Zece ani petrecuți ca Vrăjitor NeObișnuit o izolaseră de viața reală și, oricât de șocată fusese când i se întâmplase prima oară, acum se obișnuise ca toți să se tragă înapoi din fața ei, să facă plecăciuni și să murmure respectuos în preajmă-i.

Curând părăsi coridorul principal și o luă pe gangul care ducea la locuința familiei Heap. Cu prilejul altor drumuri făcute prin Hardughie, Marcia observase că acum coridoarele aveau numere în loc de numele deseori fanteziste de dinainte, cum ar fi Colțul Vântos sau Intrarea Cu Susu'n Jos.

Înainte vreme adresa familiei Heap fusese: Ușa Mare Roșie, Aleea Dus-Întors, Hardughia. Acum era Camera 16, Coridorul 223, Partea de Est. Marcia știa prea bine care dintre adrese îi plăcea mai mult.

Acum ajunse la ușa familiei Heap, care fusese vopsită reglementar în negru de Patrula de Vopsitori, cu câteva zile în urmă. Dinăuntru se auzea zarvă: familia Heap era la micul dejun. Marcia trase adânc aer în piept și se pregăti să ia taurul de coarne.

5

Acasă la familia Heap

— *Deschide-te, îi porunci Marcia* ușii negre a familiei Heap. Numai că ușii, care îi aparținea lui Silas Heap, nici nu îi trecu prin gând să îi dea ascultare. Ba chiar, după cum i se păru Marciei, se înțepeni în balamale și strânse și mai tare zăvorul. Ceea ce însemna că ea, Doamna Marcia Overstrand, Vrăjitor NeObișnuit, era nevoită să bată la ușă cât putea de tare. Nu primi niciun răspuns. Încercă din nou, de data asta mai tare, lovind cu amândoi pumnii, dar tot nu primi niciun răspuns. Tocmai când se gândea să îi tragă un

picior ușii (că așa și merita), aceasta se deschise și în prag apăru Silas Heap.

— Da? zise el scurt, ca și cum s-ar fi adresat unui comis-voiajor pisălog.

O clipă, Marcia rămase fără grai. Se uită peste umărul lui Silas și văzu o cameră unde părea că explodase o bombă și care era acum, nu se știe de ce, plină de băieți. Băieții viermuiau în jurul unei fetițe cu plete negre, care era așezată la o masă acoperită cu o pânză uimitor de albă și curată. Fetița ținea în mână un mic dar, învelit în hârtie frumos colorată și legat cu o fundă roșie; râdea și îi împingea în lături pe băieții care se făceau că vor să i-l ia din mână. Unul câte unul, fetița și băieții ridicară privirile și în cameră se așternu o liniște apăsătoare.

— Bună dimineața, Silas Heap, zise Marcia pe un ton cam prea amabil. Bună dimineața și ție, Sarah Heap. Și... ăăă... tuturor micuților Heap, desigur.

Micuții Heap, majoritatea cărora nu mai erau nicidecum mici, nu scoaseră o vorbă, dar șase perechi de ochi verzi, strălucitori, și o pereche de ochi violet-închis se ațintiră asupra Marciei Overstrand, studiind-o. Marcia nu se prea simțea în largul ei. Era murdară de ceva pe nas? Avea vreo șuviță de păr care nu stătea la locul ei și o făcea să arate caraghios? Îi rămăsese cumva spanac între dinți?

Apoi își aduse aminte că nu mâncase spanac la micul dejun. „Hai, Marcia, dă-i bătaie", se încurajă singură. „Tu trebuie să le spui ce să facă." Se întoarse spre Silas, care o privea ca și cum de-abia aștepta să o vadă plecată.

— Am spus „bună dimineața", Silas Heap, repetă ea enervată.

— Așa e, Marcia, chiar așa, răspunse Silas. Și oare ce te aduce pe aici după atâția ani?

Marcia renunță să o mai ia pe ocolite.

— Am venit după Prințesă, zise ea.

— După *cine*? întrebă Silas.

— Știi prea bine *cine*, îl repezi Marcia, care nu suporta să îi pună cineva întrebări, și Silas cu atât mai puțin.

— Nu avem nici o prințesă prin partea locului, Marcia. Credeam că asta e la mintea cocoșului.

Marcia privi în jurul ei. Într-adevăr, nu te-ai fi așteptat să găsești o prințesă într-un astfel de loc. De fapt, Marcia nu mai văzuse în viața ei așa un talmeș-balmeș.

În mijlocul harababurii, lângă focul abia aprins, stătea Sarah Heap. În momentul în care Marcia năvălise în casa și viața ei, Sarah gătea fiertură de ovăz pentru micul dejun festiv. Acum rămăsese împietrită, ținând în mână cratița cu fiertură, cu ochii ațintiți la Marcia. Privind-o, Marcia își dădu seama că Sarah știa

prea bine ceea ce urma să se întâmple. Nu va fi ușor, se gândi și se hotărî să renunțe la atitudinea dură și să o ia de la capăt.

— Pot să iau loc, Silas, te rog... Sarah? întrebă ea.

Sarah dădu din cap a încuviințare, Silas se strâmbă, dar niciunul nu scoase o vorbă.

Silas aruncă o privire spre Sarah, care se așeză jos, albă la față, o trase pe fetiță pe genunchi, tremurând, și o ținu strâns la piept. Silas ar fi dat orice ca Marcia să plece și să-i lase să-și vadă de viața lor, dar știa că vor fi nevoiți să audă ceea ce voia ea să le spună. Oftă din rărunchi și zise:

— Nicko, dă-i Marciei un scaun.

— Mulțumesc, Nicko, zise Marcia și se așeză cu grijă pe unul din scaunele făcute de Silas.

Nicko cel ciufulit îi zâmbi strâmb Marciei și se retrase printre frații lui, care se adunaseră în jurul Jennei, parcă vrând să o apere.

Marcia îi privi pe rând pe toți și constată cu uimire cât de bine semănau între ei. Cu toții, începând cu Silas și Sarah, aveau același păr blonziu, cârlionțat și, bineînțeles, ochi verzi, pătrunzători, de Vrăjitor. Iar în mijlocul lor stătea Prințesa, cu pletele negre căzându-i drept pe umeri și cu ochii violet-închis. Marcia își înăbuși un geamăt. Pentru ea toți bebelușii erau o apă și un pământ și nu îi trecuse prin cap cât de diferită de

ceilalți Heap va fi Jenna când va crește. Nici nu era de mirare că iscoada o descoperise.

Silas Heap se așeză pe o ladă întoarsă cu susul în jos.

— Ei, Marcia, care e necazul? o întrebă.

Marcia își simți gura uscată.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă?

Jenna sări jos de pe genunchii lui Sarah și veni la Marcia, în mână cu un căuș vechi de lemn, și plin de urme de dinți pe buză.

— Poftiți, luați apa mea. Eu nu beau.

În ochii ei, îndreptați asupra Marciei, se citea admirația. Jenna nu mai văzuse pe nimeni care să arate așa ca Marcia — o persoană atât de purpurie, de sclipitoare, de curată, îmbrăcată în haine scumpe — și, în orice caz, nu mai văzuse la nimeni botine cu vârfuri atât de ascuțite.

Marcia se uită îndoită la căuș dar apoi, amintindu-și cine i-l dăduse, răspunse:

— Mulțumesc, Prințesă. Ăăă... pot să-ți spun Jenna?

Jenna nu răspunse. Toată atenția îi era concentrată pe botinele Marciei.

— Răspunde-i Doamnei Marcia, păpușă, o îmboldi Sarah Heap.

— A, da, sigur, sigur că puteți, Doamnă Marcia, spuse Jenna, nedumerită dar politicoasă.

— Mulțumesc, Jenna. Îmi pare bine să te reîntâlnesc după atâta timp. Te rog, spune-mi Marcia și atât, zise Marcia, gândindu-se că Jenna e leită maică-sa.

Jenna se întoarse lângă Sarah, iar Marcia se străduí să ia o gură de apă din căușul cu urme de mușcătură.

— Hai, Marcia, spune-ne, zise Silas de pe lada lui. Ce s-a întâmplat? Ca de obicei, suntem ultimii care află.

— Silas, tu și cu Sarah știți cine... ăăă... este... Jenna? întrebă Marcia.

— Da, știm. Jenna este fiica noastră, asta este, răspunse Silas pe un ton care nu admitea contrazicere.

— Dar v-ați dat seama, nu? continuă Marcia, întorcându-și ochii spre Sarah.

— Da, răspunse Sarah în șoaptă.

— Prin urmare, veți înțelege dacă vă spun că aici nu mai e în siguranță. Trebuie să o iau de aici. Acum, adăugă Marcia pe un ton imperativ.

— Nu! țipă Jenna. Nu! repetă ea căutând adăpost la Sarah, care o cuprinse în brațe.

Silas își ieși din fire:

— Crezi că dacă ești Vrăjitor NeObișnuit poți veni aici nepoftită să ne dai viața peste cap fără să-ți pese de nimic? În orice caz, să știi că nu ai să o iei pe Jenna de aici. E a

noastră, e singura noastră fiică, e în siguranță aici și va rămâne cu noi.

— Silas, oftă Marcia, *nu* e în siguranță cu voi. Nu mai e în siguranță aici. A fost *descoperită*. Chiar lângă voi locuiește un spion. E Linda Lane.

— Linda! exclamă Sarah îngrozită. *Spion?* Nu cred.

— Vrei să spui babornița aia căreia nu îi mai tace gura, își face veacul pe la noi trăncănind despre pilule și poțiuni și desenează toată ziua portrete ale copiilor? se miră Silas.

— Silas! îl dojeni Sarah. Te rog, nu fi necuviincios.

— Am să fiu mult mai necuviincios dacă într-adevăr *este* o spioană, declară Silas răspicat.

— Nu e nici o îndoială, Silas, răspunse Marcia. Linda Lane e spioană, cum mă vezi și te văd. Și sunt sigură că portretele pe care le-a desenat sunt cât se poate de folositoare Custodelui Suprem.

Silas scoase un oftat adânc. Marcia profită de avantajul pe care îl dobândise.

— Ascultă-mă, Silas. Îi vreau binele Jennei. Trebuie să aveți încredere în mine.

— Și, mă rog, de ce am avea încredere în tine? pufni Silas.

— Pentru că și eu am avut în *voi* atunci când v-am încredințat-o pe Prințesă. Acum e rândul vostru. Ceea ce s-a întâmplat acum zece ani nu mai trebuie să se repete.

— Cred că uiți, Marcia, că *nu știm* de fapt ce s-a întâmplat acum zece ani, răspunse Silas sarcastic. Nu și-a bătut nimeni capul să ne spună.

Marcia oftă:

— *Cum* puteam să-ți spun, Silas? Era mai bine pentru Prințesă, adică pentru Jenna, să nu știți.

Auzind din nou cuvântul Prințesă, Jenna ridică privirea spre Sarah.

— Doamna Marcia mi-a mai spus așa, șopti ea. Chiar vorbește despre *mine*?

— Da, păpușă, îi răspunse Sarah în șoaptă, apoi se uită drept în ochii Marciei și adăugă: Cred că noi *toți* trebuie să știm ce s-a întâmplat acum zece ani, Doamnă Marcia.

Marcia aruncă o privire la ceas. Nu prea avea timp de pierdut. Trase adânc aer în piept și începu.

— Acum zece ani tocmai trecusem ultimele examene și m-am dus să îl văd pe Alther și să îi mulțumesc. La scurtă vreme după ce am sosit, a intrat în fugă un mesager care l-a anunțat pe Alther că Regina dăduse naștere unei fetițe. Ne-a părut tare bine că, în cele din urmă, venise pe lume moștenitorul Castelului. Mesagerul l-a invitat pe Alther la Palat ca să țină Ceremonia de Bun Venit pentru Prințesa nou-născută. M-am dus cu el ca să îl ajut să care toate cărțile, poțiunile și

amuletele de care avea nevoie. Și ca să îi amintesc în ce ordine trebuia să facă anumite lucruri, pentru că dragul de Alther, la vârsta lui, începuse să mai uite. Când am ajuns la Palat am fost conduși în Camera Tronului să o vedem pe Regină, care era atât de fericită... o încântare să o vezi. Era așezată pe tron, cu fetița în brațe, și ne-a întâmpinat cu cuvintele „Nu-i așa că e frumoasă?" Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Regina noastră.

— Nu se poate, murmură Sarah.

— Chiar în acel moment un bărbat îmbrăcat cu o uniformă pe care nu o cunoșteam, roșu cu negru, a năvălit în cameră. Acum știu, desigur, că purta uniforma Asasinilor, dar atunci nici nu m-am gândit la așa ceva. Credeam că e un fel de sol, însă, uitându-mă la Regină, mi-am dat seama că nu îl aștepta. Apoi am văzut că avea în mână un pistol de argint cu țeava lungă și m-am speriat cumplit. M-am uitat la Alther, dar el era cu nasul în cărți și nu băgase de seamă. Apoi... nici acum nu îmi vine să cred... L-am văzut pe soldat cum ridică încet pistolul, cu ochii la Regină, cum ține și trage. Într-o liniște mormântală, glonțul de argint a străpuns inima Reginei și s-a înfipt în peretele din spatele ei. Prințesa a țipat și s-a rostogolit din brațele mamei ei, iar eu m-am repezit și am prins-o.

Jenna, albă ca varul, încerca să înțeleagă ceea ce auzea.

— Aceea eram *eu*, mamă? o întrebă șoptit pe Sarah. *Eu* eram mica Prințesă?

Sarah dădu din cap încet.

Marcia continuă, cu vocea tremurătoare:

— A fost îngrozitor! Alther începuse să spună **Farmecul-Scut** când s-a auzit încă o împușcătură: glonțul l-a făcut să se răsucească și să cadă la pământ. Eu am terminat farmecul început de Alther și pentru câteva clipe am fost toți trei în siguranță. Asasinul a mai tras o dată — de data asta către mine și Prințesă — numai că glonțul s-a izbit de scutul invizibil și s-a întors spre el, înfigându-i-se în picior. A căzut pe jos, dar avea încă pistolul în mână. Zăcea acolo, cu ochii țintă la noi, așteptând să se risipească farmecul, așa cum se întâmplă cu toate farmecele. Alther era pe moarte. Și-a scos Talismanul și mi l-a dat. Am refuzat, fiindcă eram sigură că îl voi putea salva, dar el știa mai bine. Se împăcase cu soarta și mi-a spus foarte liniștit că îi venise timpul să plece. Mi-a zâmbit și... și a murit.

În cameră se lăsă tăcerea. Nimeni nu făcu nici o mișcare. Chiar și Silas se încăpățâna să țină ochii plecați. Marcia continuă cu voce joasă:

— Nu... nu îmi venea să cred. Mi-am legat Talismanul la gât și am luat-o pe Prințesă în brațe. Plângea, de fapt plângeam amândouă. Am luat-o la fugă și am fugit atât de repede că

Asasinul nu a avut timp să tragă. Neștiind încotro să mă îndrept, am fugit în Turnul Vrăjitorilor. I-am înștiințat pe Vrăjitori despre grozăvia întâmplată. I-am rugat să ne acorde protecția lor, ceea ce au și făcut. După aceea, ne-am sfătuit toată după-amiaza ce să facem cu Prințesa. Știam că nu poate sta multă vreme în Turn. Nu putea rămâne decât scurtă vreme în grija noastră și, oricum, era un bebeluș abia născut, care avea nevoie de o mamă. Atunci mi-am adus aminte de tine, Sarah.

Pe fața lui Sarah se zugrăvi uimirea.

— Alther îmi vorbea adesea de tine și de Silas. Știam că tocmai dăduseși naștere unui băiețel. Toată lumea numai de asta vorbea în Turn: al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu. La vremea aceea nu aveam habar că murise. Mi-a părut foarte rău când am auzit. Știam însă că tu o vei iubi pe Prințesă și o vei face fericită. Așa că ne-am hotărât să ți-o încredințăm ție. Vă dați însă seama că nu puteam pur și simplu să vin la voi și să vă dau fetița. M-ar fi văzut cu siguranță cineva. Prin urmare, am ieșit pe furiș cu Prințesa din Castel în după-amiaza aceea și am lăsat-o în zăpadă, după ce m-am asigurat că tu, Silas, o vei găsi. Și asta a fost. Mai mult nu puteam face. Doar că, după ce Gringe m-a păcălit, făcându-mă să îi dau o jumătate de coroană, m-am ascuns într-un colț

întunecat și am așteptat să apari. Când am văzut cum îți țineai pelerina și cum pășeai cu grijă, de parcă voiai să aperi ceva de preț, mi-am dat seama că o găsiseși pe Prințesă. Ți-aduci aminte, ți-am zis „Nu spune *nimănui* că ai *găsit-o*. S-a *născut* în casa ta. *Ai înțeles*?"

Se lăsă o liniște apăsătoare. Silas stătea cu ochii pironiți în podea, Sarah rămăsese nemișcată cu Jenna în brațe, iar băieții împietriseră și ei. Marcia se ridică în tăcere și scoase dintr-un buzunar al tunicii o punguță de catifea roșie. Apoi traversă camera, având grijă să nu calce pe ceva, în special pe un lup deosebit de mare, cu blana cam murdară după părerea ei, care dormea chiar în mijlocul grămezii de pături.

Cei din familia Heap nu își puteau lua ochii de la Marcia, care se îndreptă spre Jenna cu aer solemn. Băieții se dădură respectuoși la o parte când Marcia se opri în fața lui Sarah și a Jennei și îngenunche.

Cu ochii mari, Jenna o văzu pe Marcia deschizând punguța și scoțând un cerc subțire de aur.

— Prințesă, această coroană a fost a mamei tale și acum este a ta de drept, rosti Marcia, întinzând mâinile și punând coronița de aur pe capul Jennei.

Se potrivea perfect.

Silas rupse vraja.

— Ei, acum ai făcut-o, Marcia, zise el supărat. Secretul e dat în vileag.

Marcia se ridică și își scutură praful de pe mantie. Atunci văzu, spre marea ei uimire, cum fantoma lui Alther Mella intră prin perete, plutește prin cameră și se oprește lângă Sarah Heap.

— A, uite-l și pe Alther. Pun rămășag că nu va fi prea mulțumit.

— Bună, Silas, bună, Sarah. Salutare, tinerii mei Vrăjitori.

Băieții zâmbiră cu gura până la urechi. Lumea le spunea în fel și chip, dar numai Alther îi numea Vrăjitori.

— Și bună ziua, mică Prințesă, adăugă Alther, care îi spusese întotdeauna așa Jennei, iar acum înțelegea și ea de ce.

— Bună, Unchiule Alther, răspunse Jenna, simțindu-se mult mai bine acum că fantoma plutea alături de ea.

— Nu știam că Alther vine și el pe la voi, zise Marcia, un pic iritată, dar în același timp ușurată să îl vadă.

— Păi, eu i-am fost Ucenic mai întâi. Până ai venit tu și m-ai dat la o parte.

— *Nu* te-am dat eu la o parte. Tu ai renunțat. L-ai *implorat* pe Alther să îți anuleze Ucenicia. Spuneai că vrei să citești povești băieților la culcare în loc să stai toată ziua într-un turn, cu nasul în cărți prăfuite pline cu descântece. Uneori chiar întreci măsura, Silas, zise Marcia privindu-l încruntată.

— Copii, copii, nu vă luați la ceartă. Vă iubesc la fel pe amândoi. Toți Ucenicii mei sunt speciali.

Fantoma lui Alther lucea puțin în bătaia focului. Purta mantia de Vrăjitor NeObișnuit pe care se vedeau încă petele de sânge, lucru care o tulbura întotdeauna pe Marcia. Părul lung, alb, și-l ținea legat la spate într-o coadă de cal, iar barba ascuțită era frumos tunsă. Cât fusese în viață, părul și barba îi arătaseră jalnic — creșteau atât de repede că nu avea timp să le îngrijească. Dar acum, că era fantomă, era foarte ușor. Își aranjase părul și barba cu zece ani în urmă și așa rămăseseră. Poate că ochii verzi ai lui Alther sclipeau ceva mai puțin ca atunci când era în viață, dar privirea îi era la fel de pătrunzătoare. Acum se uita în jurul lui, la locuința familiei Heap, și îl cuprinse tristețea. Îi aștepta o schimbare.

— Spune-i, Alther, îl rugă Silas. Spune-i că nu o poate lua pe Jenna. Că e sau nu Prințesă, nu o poate lua.

— Aș dori și eu să fie așa, dar nu este, răspunse Alther grav. Ați fost descoperiți. Vine o Asasină. Va fi aici la miezul nopții și va avea un glonț de argint în pistol. Știți ce înseamnă asta...

Sarah Heap își cuprinse capul cu mâinile.

— Nu, spuse în șoaptă.

— Ba da, răspunse Alther, cutremurându-se și ducându-și mâna la gaura pe care i-o făcuse glonțul chiar sub inimă.

— Ce putem face? întrebă Sarah, acum calmă și hotărâtă.

— Marcia o va duce pe Jenna în Turnul Vrăjitorilor, zise Alther. Pentru moment va fi în siguranță acolo. Apoi ne vom gândi la ce facem după aceea. (Se uită la Sarah.) Tu și cu Silas trebuie să îi luați pe băieți și să plecați de aici, într-un loc unde nu vă poate găsi nimeni.

Sarah era palidă, dar vocea nu îi tremura.

— Ne vom duce în Pădure și vom sta la Galen.

Marcia se uită din nou la ceas. Era târziu.

— Trebuie să o iau pe Prințesă acum, zise. Trebuie să mă întorc înainte să se schimbe santinela.

— Nu vreau să merg, șopti Jenna. Nu trebuie neapărat să merg, nu-i așa, Unchiule Alther? Vreau să mă duc și eu să stau cu Galen. Vreau să merg cu ei, nu vreau să fiu singură.

Buzele îi tremurau, ochii i se umpluseră de lacrimi și se agăța cât putea de tare de Sarah.

— Nu vei fi singură, ci cu Marcia, îi răspunse Alther cu blândețe, dar răspunsul lui nu părea să o liniștească pe Jenna. Mica mea Prințesă, continuă Alther, Marcia are dreptate. Trebuie să mergi cu ea. Numai ea îți poate oferi protecția de care ai nevoie.

Jenna tot nu părea convinsă.

— Jenna, spuse Alther grav, ești Moștenitoarea Castelului și trebuie să avem grijă de tine ca să poți deveni Regină într-o bună zi. Trebuie să mergi cu Marcia. *Te rog.*

Fără să-și dea seama, Jenna duse mâna la coronița de aur pe care Marcia i-o pusese pe cap. Ceva se schimbase parcă în sinea ei.

— Bine, spuse încet. Mă voi duce.

6

SPRE TURN

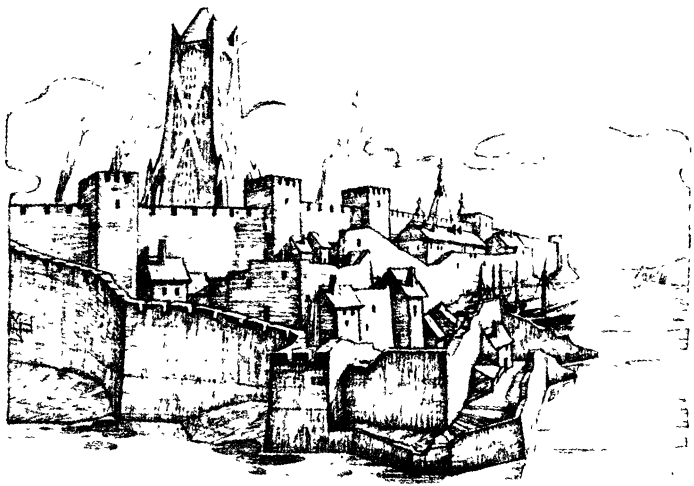

Jennei nu îi venea să creadă ceea ce i se întâmplă. Abia dacă avusese vreme să îi sărute de rămas-bun pe ceilalți că Marcia își aruncă mantia purpurie peste ea și îi spuse să stea aproape și să țină pasul. Apoi ușa masivă a locuinței familiei Heap se deschise împotriva voinței ei, scârțâind, și Jenna părăsi singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată.

Era poate mai bine că era acoperită de mantia Marciei, pentru că așa Jenna nu putea vedea fețele uimite ale celor șase

băieți Heap sau expresia disperată de pe chipurile lui Sarah și Silas Heap în timp ce priveau cum mantia cu patru picioare dispare după colț la capătul Coridorului 223.

Marcia și Jenna se întoarseră la Turn pe drumul cel lung. Marcia nu voia să riște să fie văzută afară cu Jenna, iar coridoarele întortocheate și întunecoase ale Părții de Est păreau mai sigure decât scurtătura pe care venise dimineața. Marcia mergea atât de repede că Jenna era nevoită să alerge ca să țină pasul cu ea. Din fericire, nu avea cu ea decât o traistă în care se aflau câteva lucrușoare care să îi amintească de casă. În graba plecării uitase însă să își ia tocmai cadoul pe care-l primise pentru ziua ei de naștere.

Acum era pe la mijlocul dimineții și ora de vârf trecuse. Spre marea ușurare a Marciei, coridoarele mucede erau aproape goale și Marcia mergea ușor, cotind fără șovăială la fiecare colț, după cum își amintea că făcuse și cu alte prilejuri când se îndreptase către Turnul Vrăjitorilor.

Ascunsă cum era sub mantia Marciei, Jenna nu prea putea vedea mare lucru, așa că își fixă privirea asupra celor două perechi de picioare: piciorușele ei grăsuțe, încălțate în ghete maro scâlciate, și picioarele lungi, ascuțite ale Marciei, încălțate în botinele purpurii din piele de piton, care călcau hotărât pe dalele cenușii și jilave. În scurtă vreme Jenna uită de

ghetele ei și se uită ca vrăjită la pitonii ascuțiți și purpurii care îi dansau în fața ochilor — stângul, dreptul, stângul, dreptul — pe când traversau coridoarele nesfârșite.

Și în acest fel ciudata pereche străbătu neobservată Castelul. Trecură pe lângă ușile grele ale atelierelor, de unde se auzea murmurul vocilor oamenilor din Partea de Est care petreceau ore lungi făcând cizme, bere, haine, bărci, paturi, șei, lumânări, pânze de corabie, pâine și, în ultima vreme, puști, uniforme și lanțuri. Trecură pe lângă sălile de clasă înghețate, unde copii plictisiți îngânau înmulțirea cu treisprezece, și pe lângă camerele de depozitare goale, de unde, cu puțină vreme în urmă, Armata de Custozi luase aproape toate proviziile pentru iarnă, pentru uzul propriu.

În cele din urmă, Marcia și Jenna ajunseră la arcada îngustă care dădea în curtea Turnului Vrăjitorilor. Jennei i se tăie respirația din cauza aerului rece, dar îndrăzni să arunce o privire de sub mantie.

Și din nou i se tăie respirația.

În fața ei se ridica Turnul Vrăjitorilor, atât de înalt că Piramida aurită din vârf de-abia se mai zărea din caierul unui nor ce atârna pe cer. În lumina soarelui de iarnă, Turnul strălucea de parcă era din argint, strălucea atât de tare că pe Jenna o dureau ochii, iar geamurile purpurii ale sutelor de

ferestruici sclipeau misterios, reflectând lumina și păstrând ascunse înăuntru tainele celor care locuiau în spatele lor. Turnul era învăluit într-o ceață subțire, albăstruie, scânteietoare, și de aceea contururile nu i se vedeau prea bine, așa că Jenna nu își dădea seama unde se termina Turnul și unde începea cerul. Chiar și aerul era altfel aici: avea un miros ciudat, dulce — miros de farmece și smirnă. Cum stătea așa, incapabilă să mai facă vreun pas, Jenna simțea în jurul ei, chiar dacă nu le putea auzi, sunetele blânde ale vrăjilor și incantațiilor din vechime.

Pentru prima oară de când plecase de acasă, Jennei îi fu teamă.

Marcia o luă de după umeri cu un gest ocrotitor, fiindcă până și ea își amintea cum se simțise când văzuse Turnul pentru prima dată: o cuprinsese frica.

— Hai, mai avem puțin, o încurajă ea.

O luară amândouă prin curtea înzăpezită, alunecând aproape la fiecare pas, îndreptându-se spre treptele uriașe de marmură care duceau la poarta de argint sclipitor. Marcia era atentă să nu alunece prea tare, așa că abia în momentul când ajunseră la trepte își dădu seama că santinela nu mai stătea de pază. Se uită nedumerită la ceas. Santinela trebuia să se schimbe peste cincisprezece minute; prin urmare, unde era

băiatul care arunca cu bulgări de zăpadă pe care îl luase la rost dimineața?

Marcia se uită în jur, nevenindu-i să creadă. Ceva nu era în ordine. Santinela nu era acolo. Și totuși, *era* încă acolo. Era, își dădu ea brusc seama, între Aici și Nicăieri.

Era aproape mort.

Marcia se repezi la o movilită care se vedea lângă arcadă, trăgând mantia de pe Jenna.

— Sapă! șuieră Marcia, scormonind în zăpadă. E aici. Înghețat.

Sub zăpadă găsiră într-adevăr trupul slab, alb de frig, al băiatului santinelă. Se făcuse covrig, iar uniforma subțire de bumbac, udă de zăpadă, era lipită de el; culorile țipătoare ale ciudatei lui uniforme săreau și mai tare în ochi în lumina rece de iarnă. Jenna se cutremură când îl văzu, nu din cauza frigului, ci a unei amintiri nedeslușite, greu de pus în cuvinte, care îi trecuse o clipă prin fața ochilor.

Marcia șterse cu grijă zăpada de pe buzele vinete ale băiatului, iar Jenna puse mâna pe brațul lui alb, subțire ca un băț. Nu își aducea aminte să mai fi atins pe cineva atât de rece. Cu siguranță că era mort.

Apoi o văzu pe Marcia cum se apleacă peste fața băiatului, murmurând ceva. Marcia se opri, ascultă și pe față i se zugrăvi

îngrijorarea. Apoi mormăi din nou ceva, de data asta cu mai multă forță. „Însuflețește-te, Băiete. Însuflețește-te." Se opri un moment și suflă îndelung, încet, în fața băiatului. Răsuflarea îi ieșea din gură ca un fuior neîntrerupt, un norișor rozaliu și fierbinte care învăluia gura și nasul băiatului, ștergându-i încet, încet culoarea albăstrie și înlocuind-o cu strălucirea vieții. Băiatul nu se mișca, dar Jennei i se păru că îi vede pieptul ridicându-se și coborând. Respira din nou.

— Iute! șopti Marcia. Dacă îl lăsăm aici nu va supraviețui. Trebuie să îl ducem înăuntru.

Marcia îl luă pe băiat în brațe și îl urcă până la treptele de marmură. Când ajunse sus, ușile grele de argint ale Turnului Vrăjitorilor se deschiseră fără nici un zgomot în fața lor. Jenna trase adânc aer în piept și îi urmă pe Marcia și pe băiat înăuntru.

7
TURNUL VRĂJITORILOR

Doar *după ce ușile* Turnului Vrăjitorilor se închiseră în spatele ei și se trezi în uriașa Sală aurită de la intrare înțelese Jenna cât de mult se schimbase viața ei. Jenna nu mai văzuse și nici măcar nu visase vreodată că ar exista un astfel de loc. Știa prea bine că mare parte a locuitorilor Castelului nu vor avea niciodată prilejul să vadă așa ceva. Începea deja să fie altfel decât cei pe care îi lăsase în urmă.

Fermecată, Jenna își roti privirile în jurul Sălii rotunde, încercând să deslușească ce erau bogățiile nemaivăzute de

acolo. Pe pereții auriți se plimbau imaginile unor creaturi mitice, felurite simboluri și peisaje ciudate. Aerul cald mirosea a smirnă. Din toate părțile se auzea un zumzăit slab — sunetul Magiei de zi cu zi care ținea Turnul în viață. Podeaua de sub picioarele Jennei se mișca de parcă era făcută din nisip. Era o podea magică, în sute de culori, care dănțuiau în jurul picioarelor ei formând cuvintele BUN VENIT, PRINȚESĂ, BUN VENIT. Spre uimirea ei, chiar în timp ce le privea, literele se schimbară, formând acum cuvintele GRĂBEȘTE-TE!

Jenna ridică privirea și se uită la Marcia, care mergea clătinându-se ușor sub greutatea băiatului pe care îl purta în brațe și se îndrepta spre o scară răsucită de argint.

— Hai, spuse Marcia, care începuse să își piardă răbdarea.

Jenna se apropie în fugă, ajunse la scară și dădu să urce treptele.

— Nu, stai unde ești, îi explică Marcia, te va duce scara sus. Apoi spuse tare: Mergi.

Spre uimirea Jennei, scara în spirală începu să se rotească. La început mai încet, dar apoi prinse viteză și, pe măsură ce se învârtea tot mai repede, urca în Turn, până când ajunse chiar în vârf. Marcia coborî, iar Jenna sări și ea jos, amețită, chiar la vreme, căci scările începură să coboare răsucindu-se, chemate de alt Vrăjitor de undeva de jos.

Ușa mare, purpurie, de la intrarea în locuința Marciei se deschise de îndată, iar focul se grăbi să se aprindă. O canapea se așeză singură în fața focului; două perne și o pătură veniră în zbor și se aranjară frumos pe canapea, fără ca Marcia să fi spus vreun cuvânt.

Jenna o ajută pe Marcia să îl întindă pe băiat pe canapea. Arăta rău: ținea dinții încleștați, avea fața albă și tremura din tot corpul.

— E bine că tremură, zise Marcia bucuroasă, apoi pocni din degete. **Hainele ude jos.**

Uniforma caraghioasă de santinelă zbură de pe băiat și ateriză pe podea sub formă de grămăjoară udă, viu colorată.

— **Ești bună de dat la gunoi**, îi spuse Marcia și uniforma, amărâtă, se făcu ghemotoc, se îndreptă picurând spre ghenă și se aruncă acolo.

— Călătorie sprâncenată, zâmbi Marcia. Iar acum, **îmbrăcarea în haine uscate**.

O pijama groasă îl îmbrăcă pe băiat și tremurul i se mai potoli.

— Bun, zise Marcia. Stăm cu el puțin, până se încălzește. Își va reveni.

Jenna se cuibări pe covorul din fața focului, unde apărură de îndată două căni aburinde cu lapte. Marcia se așeză și ea lângă Jenna, care se simți rușinată. Vrăjitorul NeObișnuit stătea

lângă ea pe jos, la fel cum făcea Nicko. Ce să îi spună? Jennei nu îi venea nimic în minte, decât că îi e frig la picioare, dar era prea stânjenită ca să își scoată ghetele.

— Ar fi bine dacă ți-ai scoate ghetele, zise Marcia. Sunt îmbibate de apă.

Jenna desfăcu șireturile și își scoase ghetele.

— Ia uite la ciorapii tăi, în ce hal sunt, făcu Marcia țâțâind.

Jenna se înroși până la urechi. Ciorapii fuseseră înainte ai lui Nicko, iar înainte de asta ai lui Edd. Ori ai lui Erik? Fuseseră cârpiți de atâtea ori că nu se mai vedea țesătura și, în orice caz, erau prea mari pentru ea.

Jenna își răsfiră degetele în fața focului ca să își usuce picioarele.

— Ți-ar plăcea niște ciorapi noi? o întrebă Marcia.

Jenna dădu din cap rușinată. În picioare îi apărură niște ciorapi groși, călduroși, de culoare purpurie.

— Îi vom păstra totuși și pe cei vechi, hotărî Marcia. **Curățați-vă**, le spuse. **Împăturiți-vă.**

Ciorapii făcură după cum li se spusese. Se scuturară de mizerie, care formă o grămăjoară negricioasă pe vatră, apoi se împăturiră frumos și se așezară în fața focului, lângă Jenna. Jenna zâmbi. Îi părea bine că Marcia nu trimisese la gunoi ciorapii țesuți de Sarah.

* * *

După-amiaza de iarnă era pe sfârșite și lumina pălea. Băiatul se oprise din tremurat și dormea liniștit. Jenna, cuibărită în fața focului, se uita la una din cărțile ilustrate de **Magie** ale Marciei, când deodată se auzi o bătaie puternică la ușă.

— *Haide*, Marcia, deschide ușa. Eu sunt! se auzi o voce nerăbdătoare de afară.

— E tati! țipă Jenna.

— Șșș! făcu Marcia. Poate că nu e el.

— Ei! Deschide ușa odată! zise vocea nerăbdătoare.

Marcia făcu repede un **Farmec de Transparență**. Chiar așa era: în fața ușii stăteau Silas și Nicko, lucru care o enervă grozav. Dar asta nu era tot. Alături de ei, cu limba atârnând și balele curgându-i pe blană, stătea lupul, cu o bășmăluță cu picouri la gât.

Marcia nu avea ce face; trebuia să le dea drumul înăuntru.

— **Deschide-te!** se răsti ea la ușă.

— Salut, Jen, zise Nicko zâmbind larg.

Păși cu grijă pe minunatul covor de mătase al Marciei, urmat de Silas și de lup, care dădea atât de tare din coadă că mătură colecția de ceramică Gingășia Zânelor — la care Marcia ținea ca la ochii din cap — și o dădu pe jos, unde se făcu fărâme.

— Nicko! Tati! țipă Jenna și se aruncă în brațele lor. I se părea că nu îi mai văzuse de luni de zile. Unde e mami? E bine?

— E foarte bine, răspunse Silas. S-a dus la Galen cu băieții. Nicko și cu mine am trecut pe aici să îți dăm ceva. (Silas se scotocea prin buzunarele adânci.) Stai puțin, zise. E pe aici pe undeva.

— Ți-ai pierdut mințile? îl luă Marcia la rost. Ce-a fost în capul tău când ai venit aici? Și dă blestematul de lup mai încolo.

Lupul era ocupat să-și lase balele pe botinele din piele de piton ale Marciei.

— Nu e lup, îi spuse Silas. E câine-lup abisinian din rasa câinilor-lupi Maghul Maghi. Îl cheamă Maximillian. Deși s-ar putea să te lase să îi spui Maxie, dacă te porți frumos cu el.

— Să mă port frumos! izbucni Marcia și de indignare nu mai găsi altceva de zis.

— Pe de altă parte, s-ar putea să rămânem aici la noapte, continuă Silas în timp ce vărsa conținutul unui săculeț murdar pe masa prețioasă de abanos cu incrustații de jad a Marciei și răscolea printre lucruri. S-a făcut prea întuneric ca să mai putem trece prin Pădure.

— Să rămâneți? *Aici?*

— Tati! Ia uită-te ce ciorapi am, zise Jenna fluturându-și picioarele prin aer.

— Mm, foarte nostimi, păpușă, zise Silas continuând să scormonească prin buzunare. Da' unde oi fi pus-o? Sunt *sigur* că am luat-o cu mine...

— Îți plac ciorapii mei, Nicko?

— Foarte purpurii, răspunse Nicko. Sunt impresionat.

Jenna îl duse pe Nicko lângă foc și i-l arătă pe băiatul-santinelă.

— Așteptăm să se trezească. A înghețat în zăpadă și Marcia l-a salvat. L-a făcut să respire din nou.

Nicko fluieră admirativ.

— Ia uită-te. Cred că se trezește.

Băiatul deschisese ochii și se uita la Jenna și Nicko, numai că părea tare speriat. Jenna îl mângâie pe cap. Avea părul tuns scurt, țepos și încă era rece.

— Acum ești în siguranță, îi spuse ea. Ești cu noi. Eu sunt Jenna, iar el e Nicko. Pe tine cum te cheamă?

— Băiatul 412, mormăi mica santinelă.

— Băiatul Patru Unu Doi...? repetă Jenna, nedumerită. Bine, dar ăsta e un număr. N-am mai auzit să aibă cineva un număr în loc de nume.

Băiatul o privea țintă, fără un cuvânt. Apoi închise ochii și adormi la loc.

— Ce *ciudat*, spuse Nicko. Tata mi-a zis că numai în Armata Tânără au numere în loc de nume. Chiar adineaori am văzut doi afară, dar tata i-a făcut să creadă că suntem Străjeri. Plus că și-a amintit parola de demult.

— Bravo lui. Numai că, spuse ea gânditoare, cred că nu e tatăl meu. Iar tu nu ești fratele meu...

— Nu fi caraghioasă. Bineînțeles că suntem, o dojeni Nicko. Astea sunt lucruri care nu se pot schimba. Ești o Prințesă prostuță.

— Da, poate că așa e, mormăi Jenna.

— *Precis* așa e.

Silas auzise ce vorbeau și interveni:

— Eu voi fi întotdeauna tatăl tău, iar mami va fi întotdeauna mama ta. Doar că mai ai și o primă mamă.

— Chiar era Regină? întrebă Jenna.

— Da. Regina noastră adevărată. Asta se întâmpla înainte să apară Custozii.

Silas rămase pe gânduri, apoi se lumină la față de parcă își amintise ceva și își scoase căciula groasă de lână. Acolo și era, în buzunarul căciulii, după cum ar fi trebuit să își dea seama mai dinainte.

— L-am găsit, exclamă el triumfător. Cadoul pentru ziua ta de naștere. La mulți ani, păpușă, zise el oferindu-i Jennei cadoul pe care îl uitase acasă.

Era mic dar neașteptat de greu. Jenna rupse hârtia colorată și găsi o punguță albastră. Trase încet de băierile punguței, ținându-și respirația de emoție.

— A, zise ea, neputând să își ascundă dezamăgirea. E o pietricică. Dar e foarte frumoasă, tati. Mulțumesc, zise ea scoțând din punguță pietricica netedă și cenușie și punând-o în palmă.

Silas o săltă pe genunchi.

— Nu e o piatră obișnuită. E o piatră de companie. Ia gâdil-o sub bărbie.

Jenna nu prea își dădea seama unde ar putea fi bărbia, dar gâdilă pietricica. Aceasta își deschise încet ochișorii negri, o privi, apoi își întinse patru picioare scurte, se ridică și începu să se plimbe prin palma Jennei.

— Vai, tati, ce *grozavă* e, se minună Jenna.

— M-am gândit eu că o să-ți placă. Am luat farmecul de la Magazinul de Roci Umblătoare. Oricum, ai grijă să nu îi dai prea mult de mâncare, că se îngrașă și se lenevește. Și trebuie plimbată în fiecare zi.

— Am să-i spun chiar Pietricica Drumețica, zise Jenna.

Pietricica Drumețica se arătă încântată, atât cât putea fi o pietricică, deși mare deosebire față de cum arăta înainte nu era. Își strânse picioarele, închise ochii, se cuibări în palma Jennei și adormi. Jenna o puse în buzunar ca să îi fie cald.

În tot acest timp Maxie își făcea de lucru morfolind hârtia în care fusese împachetată pietricica; saliva îi picura pe ceafa lui Nicko.

— Ia, la o parte, picurătoare ce ești! Treci acolo și culcă-te, îl certă Nicko, încercând să îl împingă pe podea.

Numai că Maxie nu voia să se culce. Stătea cu ochii țintă la un tablou mare, reprezentând-o pe Marcia în roba de Ucenic Absolvent, după care se apucă să scâncească încetișor.

Nicko îl mângâie pe cap.

— E fioroasă, nu? îi șopti la ureche.

Câinele dădu din coadă cam fără chef, dar îndată se porni să schelălăie, căci Alther Mella își făcu apariția ieșind din tablou. Maxie nu se obișnuise nicicum cu aparițiile lui Alther, așa că scheună și își băgă capul sub pătura cu care era acoperit Băiatul 412. La atingerea nasului rece al câinelui, băiatul se trezi tresărind. De fapt, sări în sus și privi în jur cu ochii mari, ca un iepure speriat. Ce văzu nu îi plăcu deloc — era cel mai urât coșmar pe care îl avusese vreodată.

Dintr-o clipă într-alta, Comandantul Armatei Tinere avea să vină după el și atunci chiar că nu mai avea pe unde să scoată cămașa. Întovărășirea cu dușmanul — așa se numea faptul că vorbeai cu Vrăjitorii. Iar el era aici cu doi dintre aceștia. *Plus* fantoma unui Vrăjitor bătrân, judecând după cum arăta. Ca să nu mai spunem de cei doi copii absolut ciudați, unul cu un fel de coroană pe cap, iar celălalt cu ochi verzi care se vedea de la o poștă că sunt ochi de Vrăjitor. Pe deasupra mai era și câinele

murdar. Îi luaseră uniforma și îl îmbrăcaseră în haine civile, ceea ce însemna că putea fi împușcat ca spion. Băiatul 412 gemu și își cuprinse capul în mâini.

Jenna îl luă pe după umeri.

— Nu te neliniști, îi șopti. O să avem grijă de tine.

Alther vorbea repede, agitat:

— Femeia aceea, *Linda*. Le-a spus unde ați plecat. Vin aici. Au trimis o *Asasină*.

— Oh, nu, spuse Marcia. Fac un **Farmec de Ferecătură** pentru ușa de la intrare.

— Prea târziu, gemu Alther. A intrat deja.

— Bine, dar cum?

— A lăsat cineva ușa deschisă, răspunse Alther.

— Silas, neghiobule! țipă Marcia.

— Bine, zise Silas îndreptându-se spre ușă. Atunci plecăm și o luăm și pe Jenna. E limpede că nu e în siguranță cu tine.

— Poftim? se indignă Marcia. Nicăieri nu e în siguranță, nerodule!

— Ia să nu mă mai faci nerod, se bâlbâi Silas. Sunt la fel de deștept ca tine, Marcia. Iar faptul că sunt un Vrăjitor Obișnuit...

— *Terminați!* strigă Alther. Nu e momentul să vă luați la harță. Nu înțelegeți că Asasina *urcă scările* chiar în acest moment?

Tăcură cu toții, șocați, și ciuliră urechile. Era liniște, suspect de multă liniște. Se auzea doar fâșâitul scărilor de argint care aduceau pe cineva prin Turn până sus, la ușa purpurie a Marciei.

Jenna se albi la față. Nicko o luă de după umeri.

— Am eu grijă de tine, Jen. Să nu-ți fie teamă cu mine.

Dintr-odată, Maxie își dădu urechile pe spate și scoase un urlet care le îngheță sângele în vine și le ridică părul măciucă.

Bum! Ușa se trânti de perete.

În cadrul luminat al ușii se profilă silueta Asasinei. Rămase o clipă în prag, cu fața albă, privindu-i. Ochii reci se plimbau de la unul la altul, căutându-și prada — Prințesa. În mâna dreaptă avea un pistol de argint, cel pe care Marcia îl văzuse cu zece ani în urmă, în Sala Tronului.

Asasina făcu un pas înainte.

— Sunteți arestați, spuse ea pe un ton amenințător. Nu trebuie să spuneți nimic. Veți fi duși de aici într-un loc și...

Băiatul 412 se ridică tremurând. Se întâmpla așa cum îi fusese teamă: veniseră după el. Se îndreptă cu pas încet spre Asasină, dar aceasta îi aruncă doar o privire înghețată.

— Dă-te la o parte, băiete, se răsti ea și îl îmbrânci, aruncându-l cât colo.

— Nu-l lovi! strigă Jenna și se repezi la băiatul întins pe podea, să vadă dacă a pățit ceva.

În clipa când îngenunche lângă el, Asasina o înșfăcă.

— Dă-mi drumul! strigă Jenna zbătându-se să scape.

— Stai cuminte, *Odraslă de Regină*, rânji Asasina. Cineva vrea să te vadă. Numai că vrea să te vadă... *moartă*.

Asasina puse pistolul de argint la tâmpla Jennei.

Bum!

Un **Fulger Nimicitor** țâșni din mâna întinsă a Marciei. O trânti pe Asasină la pământ și o aruncă pe Jenna departe de ea.

— **Pavăză de Jur Împrejur!** strigă Marcia.

O pânză de lumină albă, strălucitoare, țâșni ca o lamă din podea și îi înconjură, separându-i de Asasina care zăcea fără cunoștință.

Apoi Marcia deschise chepengul care dădea spre jgheabul de gunoi.

— Doar pe aici putem ieși, spuse ea. Silas, tu ești primul. Încearcă să faci un **Farmec de Curățire** când cobori.

— *Poftim?*

— Ai auzit prea bine. Hai, înăuntru cu tine! se răsti Marcia la Silas, îmbrâncindu-l pe jgheab.

Silas se rostogoli înăuntru și dispăru cu un țipăt. Jenna îl ridică pe Băiatul 412 în picioare. „Hai", îi zise și îl împinse pe tobogan cu capul înainte. Apoi sări și ea înăuntru, urmată imediat de Nicko, Marcia și un câine-lup într-o stare de agitație extremă.

8

JGHEABUL DE GUNOI

În *clipa când se aruncase în jgheab*, Jenna era atât de speriată de Asasină că nu avu timp să îi fie teamă de altceva. Dar când simți că se rostogolește prin întuneric, fără să se poată opri, aproape că paraliză de groază.

Jgheabul era rece și alunecos ca gheața. Era făcut din plăci de ardezie foarte lustruite, perfect tăiate și îmbinate de Meșterii Zidari care construiseră Turnul Vrăjitorilor cu multe sute de ani în urmă. Panta era abruptă, atât de abruptă că Jenna nu-și putea controla mișcările și se răsucea și rostogolea dintr-o parte în alta.

Mai rău decât toate era însă întunericul. Era un întuneric adânc, gros, de nepătruns. O apăsa pe Jenna din toate părțile, iar ea, deși își încorda privirea cât putea, nu zărea chiar nimic, de parcă orbise.

În schimb putea auzi. Din spate, apropiindu-se cu iuțeală, se auzea fâșâitul blănii ude de câine-lup.

Cât despre Maxie, el se simțea cum nu se poate mai bine. Jocul ăsta era pe gustul lui. E adevărat, fusese nițeluș mirat când sărise pe tobogan și nu îl găsise pe Silas așteptându-l cu mingea în mână. Fusese și mai uimit când văzuse că labele nu îi mai dădeau ascultare și se zbătuse puțin, încercând să înțeleagă de ce. Apoi se izbise cu nasul de ceafa femeii fioroase și încercase să lingă o bucățică gustoasă din ceva care i se lipise de păr, numai că ea îl împinsese cât colo, răsturnându-l pe spate.

Acum Maxie era fericit. Cu botul înainte și labele strânse sub el, se transformase într-un bolid cu blană, întrecându-i pe toți. Trecu de Nicko, care îl apucă de coadă, dar îi dădu repede drumul, pe lângă Jenna, care îi țipă în ureche, și pe lângă Băiatul 412, care se făcuse ghem. În cele din urmă trecu și de Silas, ceea ce îl făcu să se simtă foarte stânjenit, fiindcă Silas era Câinele-Șef, iar Maxie Nu Avea Voie În Față. Nu avea însă de ales, așa că alunecă pe lângă Silas într-o ploaie de tocană rece și coji de morcovi și trecu mai departe.

Jgheabul se răsucea în jurul Turnului Vrăjitorilor, ca un tobogan uriaș îngropat în zidurile groase. Între etaje panta era mai abruptă și pe ea se prăvăleau, alături de Maxie, Silas, Băiatul 412, Jenna, Nicko și Marcia, resturile dejunurilor luate de Vrăjitori, resturi care fuseseră aruncate pe jgheab în după-amiaza aceea. Turnul Vrăjitorilor avea douăzeci și unu de etaje. Cele două etaje de sus aparțineau Vrăjitorului NeObișnuit, iar pe fiecare dintre celelalte erau câte două apartamente de Vrăjitor. Ceea ce însemna o grămadă de mese de prânz. Era un adevărat rai pentru câinele-lup, iar Maxie înfulecă destule rămășițe în călătoria lui prin Turnul Vrăjitorilor cât să îi ajungă pentru tot restul zilei.

În cele din urmă — Jennei i se păruse că trecuseră câteva ore, dar, de fapt, nu fuseseră decât două minute și cincisprezece secunde — Jenna simți că panta devine mai lină și lunecarea cât de cât suportabilă. Nu avea de unde să știe, însă acum ieșiseră din Turnul Vrăjitorilor și alunecau pe sub pământ, pe sub poalele Turnului și apoi pe sub Tribunalul Custozilor. Era la fel de întuneric, dar încă și mai frig și Jenna se simțea de parcă se rătăcise. Ciuli urechile, sperând să audă vreun sunet din care să își dea seama ce se întâmplase cu ceilalți, numai că, știind că nu trebuie să facă nici un zgomot, toți tăceau mâlc. Jennei i se păru că aude foșnetul mantiei Marciei în spatele ei, însă de când

Maxie trecuse în viteză pe lângă ea nu era vreun semn că ar mai fi și altcineva prin preajmă. Gândul că ar putea rămâne pe veci singură în întuneric începu să îi dea târcoale, înspăimântând-o. Dar tocmai când se pregătea să strige după ajutor, o geană de lumină veni de undeva de sus, de la o bucătărie, și îl zări pe Băiatul 412, făcut ghem, nu departe în fața ei. Văzându-l, îi mai veni inima la loc și simți chiar că îi pare rău pentru bietul băiat slab și înghețat, îmbrăcat doar în pijama.

Băiatului 412 nu îi dădea mâna să îi pară rău pentru alții și cu atât mai puțin pentru sine însuși. Atunci când fata nebună cu coroniță de aur pe cap îl împinsese în abis se strânsese ghem din instinct, și pe tot timpul coborârii se rostogolise pe jgheab izbindu-se de pereți, ca o bilă de marmură aruncată într-un burlan. Îl durea tot corpul și își dădea seama că are vânătăi din cap până în picioare, dar nu îi era mai frică decât atunci când se trezise în compania a doi Vrăjitori, a unui băiat Vrăjitor și a unui Vrăjitor fantomă. Când ajunse în partea mai lină a jgheabului, începu să gândească din nou, iar când reuși să pună două gânduri cap la cap își dădu seama că aceasta trebuia să fie o Încercare. În Armata Tânără erau tot timpul supuși la Încercări. Unele erau de-a dreptul înspăimântătoare și te luau pe nepregătite în puterea nopții, chiar când reușiseși să pui geană pe geană în patul îngust și rece. Acum era însă

vorba de o Mare Încercare. Trebuie că era una dintre acele Încercări Scapă-Cine-Poate. Băiatul scrâșni din dinți: nu era prea sigur, dar, după cum se prezentau lucrurile, s-ar fi zis că el nu era dintre cei care scapă. Oricum, nu prea avea ce face, așa că închise ochii strâns și se rostogoli mai departe.

Jgheabul era fără sfârșit. O cotea la stânga, pe sub Camera de Consiliu a Custozilor, se întorcea spre dreapta, pe sub barăcile Armatei, și apoi continua drept pe sub pereții groși ai bucătăriilor subterane care deserveau Palatul. Aici chiar că se îngroșă gluma. Femeile de la bucătărie tocmai făceau curățenie după banchetul de amiază al Custodelui Suprem, iar chepengurile din bucătărie, aflate nu mult deasupra celor șase fugari, se deschideau unul după altul, lăsând să cadă fel și fel de resturi de la banchet. Chiar și lui Maxie, care mâncase de plesnea, începu să-i displacă aventura, mai ales după ce o budincă tare de orez îl izbi drept în bot. Tânăra bucătăreasă care o aruncase îl zări pentru o clipă pe Maxie și, săptămâni în șir după aceea, avu coșmaruri cu lupi în jgheabul de gunoi.

Și Marciei i se părea că trăiește un coșmar. Înfășurată strâns în mantia de mătase purpurie, acum pătată de sos de la friptură (ca să nu mai spunem de garnitura de blană, acum năclăită cu cremă de ouă), se feri tocmai la timp de o ploaie de verze de Bruxelles și încercă să își aducă aminte Farmecul de

Curățare-într-o-Clipă, ca să îl poată folosi în momentul când ajungea afară.

După o vreme, jgheabul se îndepărtă de zona bucătăriilor și deveni ceva mai curat. Jenna se destinse o clipă, dar respirația i se tăie îndată când jgheabul coborî brusc sub zidurile Castelului, spre groapa de gunoi de pe malul râului.

Silas fu primul care își reveni după cădere. Își dădu seama că se apropiau de capătul tunelului. Se uită stăruitor în întuneric, încercând să zărească o luminiță, dar nu se vedea nimic. Deși știa că soarele apusese la acea oră, spera că luna plină va trimite câteva raze înăuntru. Chiar atunci, spre surprinderea lui, alunecarea îi fu oprită de ceva solid. Ceva moale și slinos, cu miros respingător. Era Maxie.

Încă se întreba de ce blocase Maxie jgheabul de gunoi când Băiatul 412, Jenna, Nicko și Marcia se izbiră pe rând de el. Silas își dădu seama că nu doar Maxie era slinos și mirosea urât — toți erau la fel.

— Tati? se auzi vocea speriată a Jennei din întuneric. Tu ești, tati?

— Da, păpușă, răspunse Silas pe șoptite.

— Unde suntem, tati? întrebă Nicko răgușit.

Se simțea îngrozitor. Până când nu sărise pe jgheab, Nicko habar nu avusese că îl îngrozeau locurile închise. „Uite cum

am ajuns să aflu", se gândi el. Nu reușise să își țină firea decât spunându-și că măcar erau în mișcare și aveau să iasă în scurtă vreme la lumină. Numai că acum se opriseră și nu erau afară.

Erau *blocați*.

Prinși în capcană.

Nicko încercă să se ridice, dar se izbi cu capul de tavanul rece de piatră. Întinse brațele în lături, dar și acolo dădu de pereții înghețați ai jgheabului. Începu să respire sacadat, din ce în ce mai repede. Își zise că va înnebuni dacă nu iese de acolo *imediat*.

— De ce ne-am oprit? întrebă Marcia.

— E ceva în drum, șopti Silas, care pipăise pe jos, în fața lui Maxie, și ajunsese la concluzia că dăduseră de o grămadă uriașă de gunoi care bloca ieșirea.

— Fir-ar să fie, bodogăni Marcia.

— Tati, vreau să ies de aici, zise Nicko înecându-se.

— Nicko, ce e cu tine? Nu te simți bine? făcu Silas îngrijorat.

— Nu...

— E ușa contra șobolanilor! zise Marcia triumfătoare. Un grilaj ca să nu mai intre șobolanii pe jgheab. A fost montat săptămâna trecută, după ce Endor a găsit un șobolan în oala cu supă. Deschide-l, Silas.

— Nu pot ajunge la grilaj. S-a adunat o grămadă de gunoi.

— Dacă făceai **Farmecul de Curățire**, așa cum ți-am spus, n-ar mai fi gunoi aici, recunoști?

— Marcia, se înfurie Silas, când crezi că ești la un pas de moarte nu prea te mai gândești la treburi gospodărești.

— *Tati*, îl rugă Nicko disperat.

— Bine, fac eu farmecul, bombăni Marcia.

Pocni din degete și recită ceva cu voce joasă. Se auzi o bufnitură înăbușită când grilajul se deschise, apoi un fâșâit când gunoiul se rostogoli afară din tunel, în groapa de gunoi.

Erau liberi.

Luna plină, care se ridica deasupra râului, își aruncă razele luminoase în întunericul tunelului și le arătă celor șase fugari obosiți și plini de vânătăi drumul spre locul unde de-abia așteptau să ajungă — Groapa de gunoi „Farmecul Râului".

9
Birtul lui Sally Mullin

În *birtul lui Sally Mullin* era o seară de iarnă liniștită, ca toate celelalte. Clienții obișnuiți și călătorii în trecere pe acolo stăteau împreună la mesele mari de lemn, adunate în jurul unei sobe în care ardeau bușteni. Zumzetul discuțiilor umplea aerul. Sally tocmai trecuse de la o masă la alta, schimbând câte o glumă, oferind mușteriilor bucăți de turtă de orz abia scoase din cuptor și umplând cu ulei lămpile care arseseră toată după-amiaza, din cauză că ziua era mohorâtă. Acum își reluase locul în spatele tejghelei și turna cu mare atenție cinci

măsuri de bere Springo Special pentru niște Negustători din Nord care abia sosiseră.

Aruncă o privire spre cei cinci și fu surprinsă să constate că expresia de resemnare tristă pentru care erau renumiți Negustătorii din Nord fusese înlocuită de zâmbete până la urechi. Sally se mândrea că birtul ei e un loc unde oamenii se binedispun, iar dacă îi făcuse pe cei cinci negustori să râdă chiar înainte de prima halbă de Springo Special înseamnă că într-adevăr așa era.

Aduse berea la masa de lângă fereastră unde stăteau negustorii și o așeză în fața lor cu mare îndemânare, fără să verse nici un strop. Dar Negustătorii nici nu se uitară la bere; erau prea ocupați să steargă geamul aburit cu mânecile murdare și să se uite afară. Unul dintre ei arătă spre ceva și izbucniră cu toții în hohote răgușite de râs.

Râsetele se răspândeau în tot birtul. La ferestre mai veniră și alți musterii ca să se uite afară și în scurtă vreme toți clienții din birt se înghesuiau să își facă loc lângă una din ferestrele de pe peretele din spate.

Sally Mullin se uită și ea afară să vadă de ce se distrau atât de copios și rămase cu gura căscată.

Luna plină lumina ca ziua și în lumina ei, Vrăjitorul NeObișnuit, Doamna Marcia Overstrand, murdară din cap

până în picioare, dansa ca o nebună pe grămada de gunoi a orașului.

„Nu", își spuse Sally, „nu se poate."

Se uită din nou prin geamul murdar, căci nu îi venea să creadă că femeia pe care o vedea era într-adevăr Doamna Marcia însoțită de trei copii. *Trei copii?* Era lucru știut că Doamna Marcia nu putea suferi copiii. Și mai era și un lup, și cineva care îi părea vag cunoscut lui Sally. Cine putea fi?

A, soțul lui Sarah, Silas Cel-bun-de-nimic, zis și Lasă-mă-să-te-las. El era.

Dar oare ce căuta Silas Heap cu Marcia Overstrand? Pe deasupra și cu trei copii? La groapa de gunoi? Oare Sarah știa?

Ei, va afla curând. Ca bună prietenă a lui Sarah, Sally era convinsă că e de datoria ei să vadă ce se întâmplă. Îl lăsă pe băiatul care spăla vasele să aibă grijă de clienți și ieși în fugă.

Puntea de lemn a pontonului răsună sub pașii ei grăbiți. Apoi Sally o luă la fugă în sus pe deal, spre groapa de gunoi. În timp ce fugea, se lămuri că nu exista decât o singură explicație: *Silas Heap fugea în lume cu Marcia Overstrand.*

Acum înțelegea ea multe lucruri. Sarah se plânsese adesea de cât de obsedat este Silas de Marcia. Chiar de când renunțase la Ucenicia pe lângă Alther Mella și Marcia îi luase locul, Silas îi urmărise uimitoarea evoluție cu un amestec de oroare și

fascinație, gândindu-se tot timpul că ar fi putut fi *el* în locul ei. Iar de când Marcia devenise Vrăjitor NeObișnuit, cu zece ani în urmă, era parcă și mai rău.

„E absolut obsedat de tot ce face Marcia", așa spusese Sarah.

„Pe de altă parte", se gândea Sally, care ajunsese acum la poalele grămezii de gunoi și se chinuia să urce panta alunecoasă, „Sarah nu e nici ea complet nevinovată." Oricine își putea da seama că fetița nu e fiica lui Silas. Era prea deosebită de ceilalți. O dată, când Sally încercase să o întrebe pe departe cine e tatăl Jennei, Sarah schimbase repede vorba. Da, da, ceva nu mergea cum trebuie în familia Heap, și asta de ani de zile. Nu era însă o scuză pentru ceea ce făcea Silas acum. Nu avea nici o scuză, se gândea Sarah înfuriată, urcând cu greu pe grămada de gunoi.

Cei aflați în vârful grămezii de gunoi începuseră să coboare și se îndreptau chiar în direcția lui Sally. Sally flutură brațele ca să le atragă atenția, dar ei nu părea că au văzut-o. Aveau un aer preocupat și se clătinau puțin, parcă erau amețiți. Când se apropiară, Sally văzu că nu se înșelase: ei erau.

— *Silas Heap!* strigă ea furioasă.

Cei cinci tresăriră puternic și rămaseră cu ochii la Sally.

— *Șșș!* făcură patru voci cât de tare îndrăzneau să șoptească.

— N-am de gând să tac! se răţoi Sally la ei. Ce te-a apucat, Silas Heap? Îţi părăseşti nevasta pentru... dama asta!

Şi arătă dispreţuitor către Marcia.

— *Damă?* se înecă Marcia de indignare.

— Şi mai iei şi bieţii copii cu tine. Cum ai putut?

Silas îşi croi drum prin gunoaie spre Sally.

— Ce tot spui acolo? o întrebă el enervat. Şi te rog să *nu* faci gălăgie.

— *Şşş!* se auziră trei voci din spatele lui.

În cele din urmă Sally se linişti.

— Te rog, Silas, şopti ea cu voce răguşită. Nu-ţi părăsi nevasta şi familia. Te rog.

Silas o privea nedumerit.

— Nu-i părăsesc. Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Nu-i părăseşti?

— *Nu!*

— *Şşş!*

Până când ajunseră la poalele grămezii de gunoi — ceea ce le luă ceva timp — îi explicară lui Sally despre ce era vorba. Sally făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată ascultând ceea ce Silas fu nevoit să îi spună ca să o aibă de partea lor — adică aproape totul. Silas îşi dădu seama că aveau nevoie de Sally nu

doar ca să păstreze secretul, ci și ca să îi ajute. Marcia nu era însă prea convinsă. Dacă ar fi avut de ales, nu la Sally s-ar fi gândit în primul rând ca să le dea o mână de ajutor. Se hotărî să preia controlul.

— Bun, zise ea când ajunseră la poalele grămezii de gunoi. Cred că ne putem aștepta dintr-o clipă în alta ca Vânătorul și Gonacii lui să vină după noi.

Teama se zugrăvi pe fața lui Silas. Auzise despre Vânător. În schimb Marcia făcu dovadă de simț practic și își păstră calmul.

— Am umplut la loc tunelul cu gunoi și am pus un **Farmec Încuie-și-Sudează** pe grilajul pentru șobolani, zise ea. Dacă avem noroc, își va închipui că n-am avut cum ieși și suntem încă înăuntru.

Nicko se înfioră gândindu-se prin ce trecuse.

— Numai că nu îi va trebui mult timp ca să își dea seama, continuă Marcia. Iar când își va da seama va veni să cerceteze... și să pună întrebări.

Aici Marcia se uită la Sally, ca și cum ar fi vrut să adauge „Și *tu* vei fi cea pe care o va întreba."

Tăcură cu toții.

Sally o privi pe Marcia drept în ochi. Știa la ce se înhamă. Știa că o așteaptă o încercare grea, dar ea era o prietenă credincioasă. Avea să facă ceea ce trebuie.

— Așa deci, zise ea însuflețindu-se. Trebuie să vă trimitem de aici cât mai repede, ca să nu vă ajungă.

Sally îi duse la baraca din spatele birtului, unde mulți călători găsiseră un pat bun în care să doarmă și haine curate dacă aveau nevoie. La această oră baraca era goală. Sally le arătă unde ținea hainele și le spuse să ia toate lucrurile de care aveau nevoie. Noaptea urma să fie lungă și rece. Sally umplu repede o găleată cu apă fierbinte, ca să se poată curăța cu toții de grosul murdăriei adunate de pe jgheab și ieși în fugă, avertizându-i:

— Vă aștept la debarcader peste zece minute. Puteți lua barca mea.

Jenna și Nicko abia așteptau să scape de hainele murdare, dar Băiatul 412 refuză să mai facă ceva. Avusese parte de destule schimbări în acea zi și era hotărât să rămână cu ce avea pe el, chiar dacă era doar o pijama vrăjitorească, udă și îngălată.

Până la urmă, Marcia se văzu nevoită să recurgă la un **Farmec de Curățire** și apoi la un **Farmec de Schimbare a Hainelor** ca să îl îmbrace într-un pulovăr gros de pescar, pantaloni și cojoc, plus o bonetă roșu-aprins pe care o găsise Silas printre alte lucruri.

Marcia era foarte supărată că trebuise să risipească un farmec pentru hainele Băiatului 412. Voia să își păstreze

energia pentru mai târziu, căci avea o presimțire neplăcută, și anume că va avea nevoie de toată puterea ei ca să îi ducă pe toți într-un loc sigur. Bineînțeles că mai folosise puțină energie și pentru **Farmecul de Curățare-într-o-Clipă,** pe care, din cauza stării dezgustătoare a hainelor ei, îl transformase în **Farmecul de Curățare-într-un-Minut**, fără să reușească însă să scape de petele de sos de friptură. După părerea Marciei, mantia unui Vrăjitor NeObișnuit nu era o simplă mantie, ci un instrument de **Magie** de mare finețe, care trebuia tratat cu respect.

Zece minute mai târziu erau cu toții la chei.

Sally și barca ei cu pânze îi așteptau. Nicko se uită încântat la bărcuța verde. Îi plăceau bărcile. De fapt, nimic nu îi plăcea mai mult lui Nicko decât să iasă în larg cu o barcă, iar aceasta părea a fi o barcă bună. Era lată și stabilă, se așeza bine pe apă și avea două pânze roșii, noi. Pe lângă asta mai avea și un nume drăguț: *Muriel*. Lui Nicko îi plăcea și numele.

Marcia se uita îndoită la barcă.

— Și cum funcționează? o întrebă pe Sally.

— Plutește. O împinge vântul, interveni Nicko.

— Cine plutește? făcu Marcia nelămurită.

— *Barca*, răspunse Nicko, fără să își piardă răbdarea.

Sally începu să se agite.

— Nu mai zăboviți, spuse ea, uitându-se înapoi spre grămada de gunoi. V-am pus și niște vâsle — nu se știe niciodată. Și ceva de mâncare. Haideți. Eu deznod parâma și o țin până vă urcați.

Jenna se urcă prima. Îl apucă pe Băiatul 412 de brat și îl trase după ea. O clipă acesta se împotrivi, dar apoi cedă. Era deja foarte obosit. Următorul care sări în barcă fu Nicko, apoi Silas o împinse în barcă pe Marcia, care încă mai ezita. Nesigură pe ea, se așeză lângă cârmă și adulmecă.

— Ce miros nesuferit e ăsta? mormăi ea.

— Pește, zise Nicko, întrebându-se dacă Marcia știa ceva despre navigație.

Silas sări și el înăuntru, urmat de Maxie, și barca se scufundă încă puțin în apă.

— Vă împing eu, zise Sally, care abia aștepta să îi vadă plecați.

Îi aruncă parâma lui Nicko, care o prinse cu îndemânare, o făcu colac și o așeză la provă.

Marcia se agăță de cârmă, pânzele se zbătură nebunește și *Muriel* se răsuci brusc la stânga, speriindu-i pe toți.

— Să iau eu cârma? se oferi Nicko.

— Ce să iei? A, bățul ăsta? Foarte bine, Nicko. Nu vreau să mă obosesc.

Marcia se înfășură în mantie și, încercând să pară cât mai demnă, se trase într-o parte. De simțit nu se simțea însă bine.

Nu mai fusese niciodată într-o barcă și nici nu avea intenția să se mai urce vreodată într-una dacă depindea de ea. În primul rând că nu avea scaune. Nu tu covor, nici măcar perne, și, mai presus de toate, nici *acoperiș*. Pe lângă asta, în jurul bărcii era prea multă apă pentru gustul ei, și mai era cam prea multă apă și înăuntru. Nu cumva se scufundau? Iar mirosul... era de nedescris.

Maxie era încântat. Reușise să se urce cu labele pe prețioasele botine ale Marciei și să îi dea cu coada peste nas în același timp.

— Dă-te la o parte, câine fără minte, zise Silas, împingându-l spre provă, unde putea să-și ridice nasul lui lung de câine-lup în vânt și să adulmece toate mirosurile apei.

Apoi Silas se înghesui lângă Marcia, ceea ce o deranjă foarte tare. Jenna și Băiatul 412 își făcură loc la celălalt capăt al bărcii.

Nicko stătea fericit la provă, ținând cârma și, cu deosebită îndemânare, îndreptă barca, cu pânzele întinse, spre mijlocul râului.

— Unde mergem? întrebă el.

Marcia era prea preocupată de întinderea de apă din jurul lor ca să răspundă.

— La Mătușa Zelda, răspunse Silas, care discutase cu Sarah după plecarea Jennei. Mergem să stăm la Mătușa Zelda.

Vântul umflă pânzele lui *Muriel* și barca prinse viteză, îndreptându-se spre curentul rapid din mijlocul râului. Marcia închise ochii și o luă cu amețeală. Se întreba dacă barca asta chiar trebuia să se legene atât de mult.

— Păzitoarea Mlaștinilor Ierboase? întrebă Marcia cu glas abia auzit.

— Chiar ea, răspunse Silas. Acolo vom fi în siguranță. A pus un farmec permanent pe căsuță după ce iarna trecută a fost prădată de Mărunțeii din Bulboană. Nimeni nu o mai poate găsi.

— Foarte bine, zise Marcia. Mergem la Mătușa Zelda.

Silas era surprins că Marcia fusese de acord fără să mai protesteze. Dar, de fapt, își spuse el zâmbind, *acum erau toți în aceeași barcă.*

Sally, rămasă singură pe mal, urmări din ochi bărcuța verde până dispăru în noapte, făcând semne de adio și încercând să pară vitează. După ce *Muriel* nu se mai văzu, Sally rămase pe chei, ascultând plescăitul apei care se izbea de pietrele reci. Dintr-odată o copleși un sentiment de singurătate. Se întoarse și o porni înapoi, pe malul acoperit de zăpadă. Ceva mai încolo se vedeau ferestrele luminate ale birtului ei. Câțiva mușterii se uitau afară pe când Sally se grăbea să se întoarcă la căldura

și atmosfera plăcută din birt, dar niciunul nu păru să o observe croindu-și drum prin zăpadă și apoi urcând puntea spre ponton.

Când Sally deschise ușa și se strecură înăuntru, regăsi zarva și căldura obișnuite. Clienții care veneau mai des pe acolo băgară însă de seamă că nu prea părea în apele ei. Așa și era: lucru cu totul neobișnuit pentru Sally, prin minte nu i se învârtea decât un gând.

Cât va dura până când Vânătorul își va face apariția?

✣ 10 ✣
VÂNĂTORUL

La exact opt minute și douăzeci de secunde după ce Sally le făcuse cu mâna celor care se îndepărtau pe *Muriel*, Vânătorul și Gonacii lui ajunseră la Groapa de gunoi „Farmecul Râului". Cu fiecare dintre cele cinci sute de secunde, Sally simțise cum i se strânge și mai tare stomacul de groază.

În ce încurcătură intrase?

Sally nu scosese o vorbă când se întoarse la birt, însă felul în care se purta îi făcu pe cei mai mulți dintre mușterii să dea iute pe gât ultima gură de Springo, să înfulece la repezeală ultimele îmbucături din turta de orz și să dispară grăbiți în noapte. Singurii clienți rămași erau cei cinci Negustori din

Nord, care erau la a doua halbă de Springo Special și stăteau acum de vorbă pe un ton scăzut, ca un fel de cântec trist. Chiar și băiatul care spăla vasele dispăruse.

Sally își simțea gura uscată. Mâinile îi tremurau și de-abia se stăpânea să nu lase totul baltă și să o rupă la fugă. „Liniștește-te", își spunea. „Ține-te tare pe poziție. Neagă totul. Vânătorul nu are nici un motiv să te bănuiască de ceva. Dacă fugi, *va* ști că ești amestecată în povestea asta. Și Vânătorul te va găsi. Întotdeauna își găsește prada. Stai pe loc și ține-ți firea."

Secundarul ceasornicului de pe perete se mișca ticăind.

Tic... tic... tic...

Patru sute nouăzeci și opt de secunde... Patru sute nouăzeci și nouă de secunde... Cinci sute.

Raza unei lanterne puternice mătură vârful muntelui de gunoi.

Sally se repezi la fereastră și se uită afară, cu inima bătând să îi sară din piept. În lumina lanternei văzu o cohortă de siluete negre care mișunau ca furnicile pe muntele de gunoi. Vânătorul își adusese Ceata de Gonaci, așa cum o avertizase Marcia.

Sally se uita atentă, încercând să își dea seama ce făceau. Gonacii se adunaseră în fața grilajului contra șobolanilor pe care Marcia îl închisese cu **Farmecul Încuie-și-Sudează**. Spre

ușurarea ei, Gonacii nu dădeau semne că se grăbesc, ba chiar dimpotrivă, părea că râd între ei de ceva. Frânturi de conversație ajungeau până la birt. Sally ciuli urechile, dar ceea ce auzi îi dădu fiori.

— ... Vrăjitori netrebnici...

— ... Șobolani prinși în cursă...

— ... Nu fugiți... ha, ha, ha. Venim după voi...

Sally observă că siluetele din fața ușii se agitau din ce în ce mai tare, căci grilajul rămânea închis, oricât trăgeau de el. Câțiva pași mai încolo, o siluetă aștepta, nerăbdătoare. Sally își dădu seama că era Vânătorul.

După o vreme, Vânătorul își pierdu răbdarea uitându-se la Gonaci cum se străduiau să deschidă grilajul. Se apropie hotărât de ei, smulse un topor din mâna unuia și se apucă să izbească înfuriat în grilaj. Zăngăniturile se auzeau bine până la birt. Până la urmă, grilajul ceda sub loviturile de topor și fu dat în lături, iar unul dintre Gonaci fu trimis pe canalul de colectare ca să dea gunoiul la o parte. Gura canalului fu luminată cu lanterna și Gonacii se adunară în jurul intrării. Sally le vedea pistoalele lucind în lumină, iar acum aștepta, cu sufletul la gură, să vadă ce vor face când își vor da seama că prada le scăpase.

Nu dură multă vreme.

O siluetă răvășită ieși din gura canalului și fu înhățată cu brutalitate de Vânător, care, după cât își dădea Sally seama, era furios. Îl zgâlțâi violent pe om și îl aruncă deoparte, făcându-i vânt pe panta muntelui de gunoi. Apoi se ghemui în fața intrării și se uită scrutător înăuntru, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Enervat, îi făcu semn celui mai mic dintre Gonaci să intre în canal. Omul nu prea voia să îndeplinească ordinul, dar fu forțat să se supună, iar afară se postară alți doi Gonaci, înarmați cu pistoale.

Vânătorul merse încet până la marginea muntelui de gunoi ca să se liniștească acum, după ce descoperise că prada îi scăpase printre degete. După el mergea, păstrând o distanță prudentă, un băiat mărunțel.

Băiatul purta roba verde, de toată ziua, a Ucenicilor Vrăjitori, numai că, spre deosebire de alți Ucenici, avea un brâu roșu împodobit cu trei stele negre — stelele lui DomDaniel.

În acel moment, Vânătorul nu se gândea însă la Ucenicul lui DomDaniel. Era cu gândul la ale lui. Vânătorul era un bărbat nu prea înalt, zdravăn, cu părul tuns scurt ca Gardienii. Fața lui oacheșă, brăzdată de riduri, stătea dovadă a mulților ani petrecuți în bătaia vântului și a ploii, pe urmele bietelor

ființe umane care sfârșiseră prin a-i cădea pradă. Era îmbrăcat, ca toți Vânătorii, într-o tunică verde-închis, cu o pelerină scurtă și cizme groase de piele. La brâu avea o centură lată de piele, de care atârnau un cuțit în teacă și o punguță.

Vânătorul zâmbea amenințător. Avea buze subțiri, căzute la colțuri, și ochi albastru-deschis, îngustați acum din cauză că se gândea. Aha, deci va fi o Urmărire? Perfect, nimic nu îi plăcea mai mult decât o Urmărire. Îi trebuiseră ani și ani de zile ca să urce în ierarhia Cetei de Vânători, iar acum, în sfârșit, își atinsese scopul. Era Vânător, cel mai bun din Ceată, iar acesta era momentul îndelung așteptat. Căci acum vânatul nu era numai Vrăjitorul NeObișnuit, ci și Prințesa, *Odrasla Reginei*, nici mai mult nici mai puțin. Se bucura deja cu gândul la noaptea de pomină ce avea să urmeze: descoperirea indiciilor, luarea urmei, urmărirea, găsirea prăzii și uciderea ei. Floare la ureche, își zise Vânătorul zâmbind larg, și dinții mici, ascuțiți, îi sclipiră în lumina rece a lunii.

Acum își întoarse gândurile spre Vânătoare. Instinctul îi spunea că prada fugise din canalul colector dar, ca un Vânător priceput ce era, trebuia să se asigure că nu rămâne nimic necercetat, așa că îl pusese pe Gonaciul care fusese trimis înăuntru să cerceteze tot canalul și să verifice toate ieșirile până la Turnul Vrăjitorilor. Era aproape imposibil, dar Vânătorul nu

își bătea capul cu asta, căci Gonaciul era cel mai neînsemnat din Ceată, un Soldat de Sacrificiu, și avea să își facă datoria sau să moară. Pe vremuri, Vânătorul însuși fusese cel mai neînsemnat din Ceată, dar nu pentru mult timp — avusese el grijă de asta. Iar acum, se gândi el cu un fior de nerăbdare, acum trebuie să găsească urma.

Muntele de gunoi nu prea oferea indicii, nici măcar unui vânător priceput cum era el. Căldura gunoiului care putrezea topise zăpada, iar șobolanii care fojgăiau prin jur și pescărușii distruseseră orice urmă. „Foarte bine", își zise Vânătorul. „Dacă nu găsim o urmă trebuie să căutăm alte indicii."

Din vârful muntelui de gunoi, Vânătorul scrută cu privirea peisajul luminat de lună. În spate se ridicau zidurile întunecate ale Castelului, cu meterezele clar profilate pe cerul rece, înstelat. În față erau valurile line ale câmpiei mănoase care se întindea de cealaltă parte a râului, iar departe, în zare, se zăreau culmile zimțuite ale Munților de Hotar. Vânătorul privi îndelung peisajul acoperit de zăpadă, dar nu văzu nimic care l-ar fi putut interesa. Atunci își îndreptă atenția asupra scenei de la poalele muntelui de gunoi. Se uită la cotul larg al râului și urmări cursul apei dincolo de cot, spre dreapta, unde prindea viteză trecând pe lângă birtul cocoțat pe ponton — care se legăna acum ușor în voia valurilor — apoi pe lângă micul chei unde

ambarcațiunile fuseseră ancorate pe timpul nopții, și mai departe, unde, după încă un cot larg, trecea pe sub Steiul Corbului, o stâncă ascuțită care stătea aplecată deasupra râului.

Ciuli urechea ca să prindă vreun sunet venit dinspre apă, dar nu era decât tăcerea lumii acoperite de zăpadă. Privi atent apa, sperând să găsească vreun indiciu acolo — poate o umbră pe sub un mal, o pasăre speriată, o încrețitură a apei care să îi dea de gândit — dar nu văzu nimic. Absolut nimic. Totul era neobișnuit de nemișcat și tăcut, cu râul întunecat șerpuind liniștit prin peisajul înzăpezit, scânteind în lumina lunii pline. O noapte perfectă pentru Vânătoare, își zise el.

Vânătorul stătea nemișcat, încordat, așteptând un semn. Stătea la pândă și aștepta...

Deodată văzu ceva. O față palidă la fereastra birtului. O față speriată, o față care *știa* ceva. Vânătorul zâmbi: acesta era semnul așteptat. Găsise urma.

II

PE URMELE VÂNATULUI

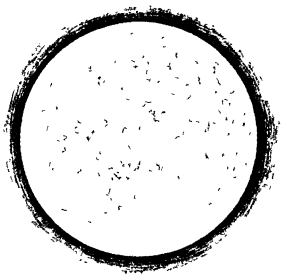

Sally îi văzu cum se apropiau. Se dădu repede înapoi de la fereastră, își netezi fustele și încercă să își pună ordine în gânduri. „Hai", își spuse ea. „O să te descurci. Arborează-ți zâmbetul de gazdă primitoare și nu vor bănui nimic." Se refugie în spatele tejghelei și, pentru prima oară în timpul programului, își turnă o halbă de Springo Special și luă o gură zdravănă.

Pfui. Niciodată nu îi plăcuse berea Springo. Erau prea mulți șobolani morți pe fundul butoiului pentru gustul ei.

Sally mai luă o gură din băutura searbădă și chiar atunci raza unui proiector puternic pătrunse în birt și îi lumină pe cei

dinăuntru. O clipă bătu chiar în ochii lui Sally, apoi se mută pe fețele albe ale Neguțătorilor din Nord. Aceștia își întrerupseră discuția și schimbară priviri neliniștite.

O clipă mai târziu, Sally auzi bufniturile unor pași grăbiți pe pasarelă. Pontonul se legănă violent sub picioarele Gonacilor, birtul se cutremură, iar farfuriile și paharele clincăniră. Sally dădu halba deoparte, se îndreptă de spate și se străduí să zâmbească binevoitor.

Ușa se dădu de perete cu zgomot.

Vânătorul intră cu pași apăsați. La lumina proiectorului, Sally zări în spatele lui ceata de Gonaci, aliniați pe ponton, cu pistoalele în mână.

— Bună seara, domnule. Cu ce vă pot servi? întrebă cu glasul tremurând.

Vânătorul se bucură să audă tremurul din vocea ei. Îi plăcea când ceilalți erau înspăimântați.

Merse încet până la tejghea, se aplecă peste ea și o privi fix pe Sally.

— Vreau niște *informații*. Știu că le ai.

— Da?

Sally încercă să arate un interes politicos. Numai că Vânătorul auzi altceva în tonul ei. Auzi că îi era teamă și că încerca să câștige timp.

„Bun", își zise. „Asta chiar știe ceva."

— Sunt pe urmele unui mic grup de teroriști primejdioși, spuse Vânătorul, urmărind atent figura lui Sally.

Sally se strădui să își păstreze expresia de gazdă binevoitoare dar, pentru o fracțiune de secundă, pe fața ei se citi cu totul altceva: surpriza.

— Te surprinde că i-am numit pe prietenii tăi teroriști, nu-i așa?

— Nu, se grăbi Sally să răspundă. Apoi, dându-și seama de ce spusese, adăugă bâlbâindu-se: Adică... nu asta voiam să spun... Eu...

Apoi renunță. Răul nu mai putea fi îndreptat. Cum de se întâmplase atât de repede? Ochii lui erau de vină, ochii înguști, strălucitori, ca două fascicule de lumină care îți pătrundeau în creier. Ce proastă fusese să-și închipuie că va putea păcăli un Vânător! Inima îi bătea atât de tare că era sigură că Vânătorul i-o poate auzi.

Așa și era, bineînțeles. Bătaia inimii unei prăzi încolțite era unul dintre sunetele lui preferate. Se delectă câteva clipe ascultând-o, apoi zise:

— Să ne spui unde sunt.

— Nu, bâigui Sally.

Vânătorul nu păru impresionat de acest mic gest de răzvrătire.

— Ba ai să ne spui, îi răspunse fără să se piardă cu firea și aplecându-se peste tejghea. Ai un local frumușel, Sally Mullin. Foarte frumușel. E făcut din lemn, nu? E aici de ceva vreme, dacă nu mă înșel. Lemnul s-a uscat bine. Arde grozav, mi s-a spus.

— Nu..., zise Sally cu vocea pierită.

— Păi atunci îți zic eu cum facem. Tu îmi spui unde s-au dus prietenii tăi, iar eu mă fac că am pierdut amnarul și cremenea.

Sally nu răspunse. Îi treceau prin cap tot felul de gânduri, unul mai fără rost decât altul. Nu se gândea decât că nu apucase să umple găletile pentru incendiu cu apă după ce băiatul spălase șervetele.

— Bine, făcu Vânătorul. Atunci mă duc și le spun băieților mei să aprindă focul. Încui și ușa după mine când plec. Doar n-o să lăsam pe cineva să iasă în fugă și să se rănească, nu?

— Nu se *poate*..., îngăimă Sally, dar vocea îi îngheță în gât când își dădu seama că Vânătorul avea de gând nu numai să dea foc birtului ei drag, dar să o ardă și pe ea înăuntru.

Ca să nu mai spunem de cei cinci Negustători din Nord. Sally se uită spre ei. Păreau speriați și discutau cu glas scăzut.

Vânătorul spusese tot ce avea de spus. Lucrurile mergeau așa cum se așteptase, iar acum venise momentul să arate că nu

era de glumit cu el. Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Sally îl urmări cu privirea și o năpădi furia. „Cum îndrăznește să vină în birtul meu și să îmi terorizeze clienții? Și mai are și tupeul să ne dea foc? Omul acesta e un derbedeu", își zise Sally, iar ea nu putea suferi derbedeii.

Sally era năvalnică din fire, așa că acum ieși în fugă de după tejghea.

— Stai! țipă ea.

Vânătorul zâmbi. Șiretlicul funcționa. Întotdeauna funcționa. Trebuie să pleci și să îi lași să se mai gândească puțin. Toți se răzgândesc, fără excepție. Vânătorul se opri dar nu se întoarse. O izbitură puternică în picior, dată de cizma grea a lui Sally, îl luă prin surprindere.

— Derbedeu ce ești, țipă Sally.

— Smintito, zise Vânătorul printre dinți, strâmbându-se de durere și apucându-se cu mâna de picior. O să-ți pară rău, Sally Mullin.

Un Gonaci de rang superior apăru în ușă.

— Ceva probleme, domnule? întrebă.

Vânătorului nu îi făcea plăcere să fie văzut țopăind prin birt într-un mod cât se poate de nedemn de el.

— Nu, răspunse răstit. Totul merge după plan.

— Oamenii au adunat surcelele, domnule, și le-au pus sub bîrt, după cum ați ordonat. Iasca e uscată și cremenea dă scântei bune, domnule.

— Bine, răspunse Vânătorul mohorât.

— Se poate, domnule? veni din spate o voce cu accent puternic.

Unul dintre Negustătorii din Nord se ridicase de la masă și se îndrepta către Vânător.

— Ce e? răspunse Vânătorul printre dinți, răsucindu-se pe un picior ca să se întoarcă spre negustător.

Negustătorul nu se prea simțea în largul lui. Purta tunica roșu-închis a Ligii Hanseatice, dar haina era zdrențuită și murdară. Pe frunte avea o banderolă unsuroasă de piele ca să îi țină părul blond neîngrijit, iar fața îi era lividă în lumina puternică a lanternei.

— Cred că avem noi informațiile care vă trebuie? continuă negustătorul.

Își găsea cu greu cuvintele în limba nefamiliară, ridicând tonul ca și cum ar fi pus o întrebare.

— Chiar așa? îi răspunse Vânătorul, simțind că durerea din picior îl lasă în sfârșit, acum că dăduse de o urmă.

Sally îl privi îngrozită pe negustător. Ce putea el ști? Dar apoi își dădu seama: trebuie să-i fi văzut de la fereastră.

Negustătorul evită privirea acuzatoare a lui Sally. Era evident stânjenit, dar se vedea că înțelesese destul din ceea ce spusese Vânătorul ca să îi fie și teamă.

— Credem că cei căutați au plecat? În barcă? spuse el rar.

— În barcă. Ce barcă? se răsti Vânătorul, simțindu-se din nou stăpân pe situație.

— Noi nu cunoaștem bărcile voastre. O barcă mică, cu pânze roșii? O familie cu un lup.

— Un lup. A, javra. Vânătorul se apropie amenințător de negustător și mârâi: În ce direcție? În susul sau în josul apei? Spre munți sau spre Port? Gândește-te bine, prietene, dacă vrei să nu-ți fie prea cald la noapte.

— În jos, spre Port, murmură negustătorul, căruia nu îi plăcea deloc răsuflarea fierbinte a Vânătorului.

— Bine, zise Vânătorul mulțumit. Tu și prietenii tăi ați face bine să plecați cât mai aveți încă vreme.

Ceilalți patru negustători se ridicară și se alăturară celui de-al cincilea, ferindu-și vinovați privirea de ochii îngroziți ai lui Sally. Se furișară repede afară, lăsând-o pe Sally să se descurce singură.

Vânătorul îi făcu o plecăciune batjocoritoare.

— Noapte bună, doamnă. Mulțumesc de ospitalitate.

Ieși afară și trânti ușa după el.

— Bateți ușa în cuie! strigă furios. Și ferestrele. Să n-o lăsați să scape! Apoi trecu pasarela și îi ordonă Alergătorului care aștepta pe mal: Adu-mi o barcă-săgeată de urmărire. La chei. *Acum!*

Ajunse pe țărm și se întoarse să mai privească o dată birtul lui Sally Mullin înconjurat de oamenii lui. Dar, oricât i-ar fi plăcut să vadă primele flăcări izbucnind înainte să plece, nu se opri. Trebuia să găsească urma cât mai era caldă. Îndreptându-se spre chei ca să aștepte barca-săgeată, Vânătorul zâmbea, mulțumit de sine.

Nimeni nu încercase să îl păcălească fără să plătească amarnic.

În urma Vânătorului zâmbitor venea, cu pași mici, Ucenicul. Era destul de prost dispus fiindcă nu fusese luat în birt, ci lăsat afară, în frig, dar era și foarte bucuros. Se înfășură în mantia groasă și se gândi că meritase așteptarea. Ochii negri îi străluceau, iar obrajii palizi se îmbujoraseră de frigul nopții. Îl aștepta Marea Aventură despre care îi vorbise Magistrul lui. Era începutul Întoarcerii Magistrului. Iar el era o persoană importantă, căci fără el nimic nu ar fi fost posibil. El era Sfătuitorul Vânătorului. El urma să supravegheze desfășurarea Vânătorii. El, cu puterile lui magice, avea să vegheze ca totul să meargă cum trebuie. La acest punct, o umbră de îndoială

trecu prin mintea Ucenicului, dar o dădu îndată deoparte. Se simțea atât de important că îi venea să strige și să țopăie de colo-colo. Sau să bată pe cineva. Numai că nu putea. Trebuia să se poarte așa cum îi spusese Magistrul său, să îl urmeze pe Vânător atent și tăcut. S-ar putea însă să o pocnească pe Odrasla Reginei când o va vedea, așa, ca să o învețe minte.

— Nu mai visa cu ochii deschiși și urcă-te în barcă, se răsti Vânătorul la el. Du-te în spate, să nu-mi stai în drum.

Ucenicul se supuse. Nu voia să recunoască, dar îi era teamă de Vânător. Se urcă cu grijă la pupa bărcii și se ghemui în spațiul îngust de la picioarele vâslașilor.

Vânătorul cercetă barca-săgeată și fu mulțumit. Era lungă, îngustă, neagră ca noaptea, vopsită cu un lac care o făcea să alunece pe apă ca o patină pe gheață. La vâsle trăgeau zece oameni bine antrenați, așa încât nici o ambarcațiune nu putea să o întreacă.

La pravă avea un proiector puternic și un trepied solid pe care putea fi montat un pistol. Vânătorul se urcă cu grijă la pravă și se așeză pe bancheta îngustă din spatele trepiedului pe care montă, cu mișcări iuți și pricepute, pistolul de argint al Asasinului. Apoi scoase un glonț de argint din punguță, îl privi cu atenție ca să se convingă că era cel care îi trebuia, și îl puse la îndemână, pe o tăviță de lângă pistol. La urmă scoase

cinci gloanțe obișnuite din cutia cu gloanțe a bărcii și le puse lângă glonțul de argint. Acum era gata.

— Dați-i drumul! strigă.

Barca-săgeată se depărtă de chei ușor, fără nici un zgomot, intră pe curentul rapid din mijlocul râului și se topi în noapte.

Dar nu înainte ca Vânătorul să arunce o privire înapoi și să se bucure de priveliștea pe care o așteptase.

O coloană de flăcări se ridica în noapte. Birtul lui Sally Mullin era în flăcări.

12
MURIEL

Câteva *mile mai departe* în josul râului, *Muriel* gonea împinsă de vânt, iar Nicko se simțea în elementul lui. Stătea la cârmă și conducea cu mână sigură bărcuța supraîncărcată de-a lungul canalului care șerpuia în mijlocul râului, acolo unde apa era adâncă și curgea repede. Refluxul îi purta iute, iar vântul era destul de puternic ca să ridice valurile pe care sălta *Muriel*.

Luna plină era sus pe cer și razele ei argintii învăluiau râul, luminându-le calea. Râul se lățea pe măsură ce se apropia de mare, iar cei din barcă văzură că malurile joase, cu copaci

plecați peste apă și câte o gospodărie singuratică ici și colo, erau din ce în ce mai îndepărtate. Tăcură cu toții, căci nu prea le venea la îndemână să se afle pe o întindere atât de mare de apă. Cât despre Marcia, ei i se făcu îngrozitor de rău.

Jenna stătea pe puntea de lemn, sprijinindu-se de marginea bărcii și ținând de o funie ca să îl ajute pe Nicko. Funia era legată de o mică pânză triunghiulară de la prova, care se zbătea tare în bătaia vântului, iar Jenna trebuia să se lupte ca să o țină. Degetele îi înțepeniseră și amorțiseră, dar nu îndrăznea să îi dea drumul. „Nicko prea face pe șeful când e la cârmă", se gândea ea.

Vântul sufla rece, și Jenna, deși avea un pulover gros, un cojocel de oaie și o căciulă de lână aspră pe care Silas le găsise pentru ea în dulapul cu haine al lui Sally, tremura de frigul ce se lăsase deasupra apei.

Alături de Jenna stătea ghemuit Băiatul 412. După ce Jenna îl trăsese în barcă, Băiatul 412 se hotărâse că nu mai avea ce face și renunțase să se lupte cu Vrăjitorii și copiii lor țicniți. Iar când *Muriel* trecuse de Steiul Corbului și Castelul dispăruse din vedere, Băiatul 412 pur și simplu se ghemuise lângă Jenna și adormise buștean. Acum *Muriel* se legăna tare pe valuri și capul Băiatului 412 se izbea de catarg, așa că Jenna i-l ridică ușurel și-l puse în poala ei. Se uită în jos, la fața lui îngustă,

trasă, aproape ascunsă de boneta roșie de fetru, și se gândi că Băiatul 412 arăta mult mai fericit când dormea decât când era treaz. Apoi își aduse aminte de Sally.

Jenna ținea foarte mult la Sally. Îi plăcea că turuia fără încetare și că era atât de plină de viață. Ori de câte ori trecea pe la ei, Sally aducea cu ea ceva din viața palpitantă din Castel și asta îi plăcea cel mai mult Jennei.

— Sper că Sally nu a pățit nimic, zise Jenna încet, ascultând scârțâitul bărcii și foșnetul valurilor despicate de provă.

— Așa sper și eu, păpușă, zise și Silas adâncit în gânduri.

Acum, că nu se mai zărea Castelul, Silas avea timp și pentru gândurile lui. După ce se gândise la Sarah și la băieți, sperând că ajunseseră cu bine la casa din copac a lui Galen, îi veni în minte Sally și începu să își facă griji.

— Nu va păți nimic, zise Marcia cu voce slabă.

Simțea că îi e greață și nu-i plăcea asta.

— Nici nu mă mir din partea ta, Marcia, o repezi Silas. Acum, că ești Vrăjitor NeObișnuit, iei ce vrei de la cineva și nici nu te mai gândești la ce i se poate întâmpla. Nu mai trăiești în lumea reală, spre deosebire de noi, Vrăjitorii Obișnuiți. Noi *știm* ce înseamnă să fii în primejdie.

— *Muriel* merge grozav, zise Nicko voios, încercând să schimbe subiectul.

Nu îi plăcea când Silas se enerva în legătură cu Vrăjitorii Obișnuiți. După părerea lui, era foarte bine să fii Vrăjitor Obișnuit. Nu că și-ar fi dorit așa ceva — erau prea multe cărți de citit și prea puțin timp de mers cu barca — însă credea că e o meserie respectabilă. Și oricum, cine ar vrea să fie Vrăjitor *NeObișnuit*? Să stai toată ziua în Turnul ăla ciudat și să nu poți merge nicăieri fără să se uite lumea cu gura căscată la tine. Așa ceva nu era pentru el.

Marcia oftă.

— Îmi închipui că **Amuleta Ocrotitoare** de platină pe care i-am dat-o îi va fi de un oarecare folos, zise ea încet, prefăcându-se că se uită cu atenție la malul îndepărtat.

— I-ai dat lui Sally una din **Amuletele** tale de la cingătoare? întrebă Silas uimit. **Amuleta Ocrotitoare**? Nu e cam riscant? S-ar putea să mai ai nevoie de ea.

— Amuleta trebuie folosită la Mare Strâmtoare. Sally se va duce la Galen, ca și Sarah. S-ar putea să le fie de folos și lor. Acum taci. Simt că mi se face rău de tot.

Tăcură cu toții, cuprinși de îngrijorare.

— *Muriel* merge grozav, Nicko. Ești un marinar pe cinste, spuse Silas după o vreme.

— Mulțumesc, tati, răspunse Nicko zâmbind larg, așa cum făcea întotdeauna când o barcă mergea bine.

Nicko conducea barca cu multă îndemânare, sucind cârma ca să ia vântul în provă, iar barca sălta cântând pe valuri.

— Acolo sunt Mlaștinile Ierboase, tati? întrebă Nicko la un moment dat, arătând spre malul îndepărtat din stânga.

Observase că peisajul din jurul lor începuse să se schimbe. *Muriel* plutea acum în mijlocul unei mari întinderi de apă, iar în depărtare se vedea un țărm plat, jos, acoperit de zăpadă care lucea în lumina lunii. Silas se uită într-acolo.

— Cred că ar trebui să o iei în partea aceea, Nicko, își dădu el cu părerea, fluturând brațul cam în direcția indicată de băiat. Așa vom putea să dăm de Marele Canal. Acolo trebuie să ajungem.

Silas spera să-și aducă aminte pe unde se intră pe Marele Canal, care ducea la căsuța unde locuia Mătușa Zelda. Nu mai fusese de mult timp pe la ea și de aceea nu mai recunoștea locurile.

Nicko tocmai schimbase cursul și se îndrepta în direcția arătată de Silas când o rază strălucitoare de lumină despică întunericul în urma lor.

Era proiectorul bărcii-săgeată.

13
VÂNĂTOAREA

Toți, *cu excepția Băiatului 412* — care dormea încă — rămaseră cu ochii ațintiți în întuneric. În clipa următoare raza proiectorului mătură din nou orizontul, luminând întinderea de apă și malurile de pe ambele părți. Știau cu toții ce era.

— E Vânătorul, nu-i așa, tati? întrebă Jenna în șoaptă.

Silas știa că așa este, dar răspunse fără convingere:

— Ei, poate fi orice, păpușă. O barcă de pescari sau... altceva.

— Bineînțeles că e Vânătorul. Într-o barcă-săgeată de urmărire, dacă nu mă înșel, i-o întoarse Marcia, care își revenise dintr-odată.

Marcia nu își dădea seama, dar nu îi mai era rău pentru că barca nu mai sălta pe valuri. De fapt, *Muriel* nu mai făcea nimic, ci doar plutea fără țintă.

Marcia îl privi acuzator pe Nicko.

— Nu sta, Nicko. De ce-ai încetinit?

— Nu pot face nimic. A căzut vântul, mormăi Nicko supărat.

Vântul murise chiar când întorsese el barca spre Mlaștini. *Muriel* nu mai înainta, iar pânzele îi atârnau dezumflate.

— Oricum, nu putem sta așa, zise Marcia, uitându-se îngrijorată la lumina proiectorului care se apropia cu repeziciune. Barca-săgeată va fi aici în câteva minute.

— Nu poți stârni puțin vânt? întrebă Silas agitat. Credeam că ați studiat **Controlarea Elementelor** la cursul de avansați. Sau poate ne faci invizibili. Hai, Marcia, *fă* ceva.

— Nu pot să stârnesc puțin vânt, cum zici tu. Nu am destul timp. Iar invizibilitatea e, după cum prea bine știi, un descântec individual. Nu pot să-l fac pentru altcineva.

Raza proiectorului măturăa din nou apa. Era tot mai aproape și se îndrepta în viteză chiar *spre ei*.

— Va trebui să tragem la vâsle, zise Nicko, hotărât să își ia în serios rolul de căpitan. Putem vâsli până la mlaștini și să ne ascundem acolo. Haideți, *repede!*

Marcia, Silas și Jenna apucară câte o vâslă. Băiatul 412 se trezi brusc atunci când Jenna se repezi după vâslă și îi lăsă capul să cadă pe punte cu o bufnitură. Privi deznădăjduit în jur. De ce se afla tot în barca Vrăjitorilor? Ce voiau de la el?

Jenna îi puse în mână ultima vâslă.

— Vâslește! îi spuse. Cât poți de tare!

Tonul Jennei îi aminti Băiatului 412 de instructorul din armată. Băgă vâsla în apă și vâsli cât putea de tare.

Încet, mult prea încet, *Muriel* se îndreptă spre adăpostul oferit de mlaștini, în timp ce raza neîndurătoare a proiectorului se plimba înainte și înapoi peste apă, căutându-și prada.

Jenna aruncă o privire peste umăr și, îngrozită, văzu forma neagră a bărcii-săgeată. Arăta ca o gânganie mare, scârboasă, cu cinci perechi de picioare subțiri care tăiau apa înainte și înapoi, înainte și înapoi. Vâslașii trăgeau cât puteau de tare și barca se apropia cu iuțeală de *Muriel*, ai cărei ocupanți făceau eforturi disperate.

Așezat la proră, nu încăpea nici o îndoială, era însuși Vânătorul, încordat, gata să sară. Jenna îi văzu privirea rece, calculată, și dintr-odată simți că are destul curaj ca să i se adreseze Marciei.

— Marcia, spuse ea, nu avem timp să ajungem la mlaștini. Trebuie să faci ceva. Acum, pe loc.

Deși surprinsă că i se adresase atât de direct, Marcia nu se supără. „A vorbit ca o Prințesă adevărată", se gândi.

— Foarte bine, încuviință ea. Am să încerc o **Ceață**. Pot să o fac în cincizeci și trei de secunde, dacă e destul de frig și destulă umezeală.

Dinspre partea frigului și a umezelii nu era nici o problemă. Sperau doar să aibă la dispoziție cincizeci și trei de secunde.

— Nu mai trageți la vâsle, comandă Marcia. Stați nemișcați și nu scoateți nici o vorbuliță.

Toți făcură după cum li se ceruse, iar în liniștea care se lăsă auziră un sunet nou în depărtare. Plescăitul ritmic al vâslelor bărcii-săgeată.

Marcia se ridică încetișor. Ce n-ar fi dat ca podeaua să nu se miște atât de mult! Se sprijini de catarg, trase adânc aer în piept și deschise larg brațele. Mantia îi flutura ca o pereche de aripi purpurii.

— **Văl de nepătruns!** șopti Vrăjitorul NeObișnuit cât îndrăznea de tare. **Văl de nepătruns, pe dată ne-ai ascuns!**

Era o vrajă într-adevăr spectaculoasă. Jenna văzu ivindu-se nori groși, alburii care acoperiră cerul, făcând repede luna nevăzută și aducând cu ei un frig pătrunzător. Totul încremeni în întunericul acela, doar de pe apă, cât vedeai cu ochii, începură să se ridice scame firave de negură. Creșteau din ce în

ce mai repede, se uneau între ele și formau caiere groase de **Ceață**, iar aburii de deasupra mlaștinii se rostogoleau în întâmpinarea lor. În mijloc, chiar în inima **Ceții**, stătea *Muriel*, liniștită acum, așteptând cuminte în timp ce vălătucii alburii se înghesuiau, se învârteau și se îngroșau în jurul ei.

În scurtă vreme *Muriel* fu învăluită într-o pâclă deasă, albă, atât de rece și umedă că o pătrunse pe Jenna până la oase. Își dădu seama că lângă ea Băiatul 412 începuse și el să tremure din tot trupul. Încă mai era înghețat de când stătuse sub zăpadă.

— Exact cincizeci și trei de secunde, se auzi vocea Marciei din **Ceață**. Nu e rău deloc.

— Șșș, făcu Silas.

În barcă se lăsă o liniște la fel de grea și de nepătruns. Jenna ridică încet mâna și o duse în fața ochilor larg deschiși. Nu vedea nimic decât alb. În schimb putea auzi tot.

Auzea plescăitul ritmic al celor zece vâsle tăioase ca niște lame cum intrau și ieșeau din apă. Auzea fâșâitul provei bărcii-săgeată cum despica apa, apoi, dintr-odată, barca fu atât de aproape că auzea răsuflarea grea a vâslașilor.

— *Stați!* răsună vocea bubuitoare a Vânătorului.

Plescăitul vâslelor se opri; barca-săgeată mai înaintă puțin și rămase pe loc. Ascunși în **Ceață**, cei de pe *Muriel* își țineau răsuflarea, convinși că barca-săgeată era chiar foarte aproape,

poate chiar atât de aproape că o puteau atinge cu mâna sau că Vânătorul ar putea sări pe puntea bărcii lor...

Jenna simțea că inima îi bate să îi sară din piept, dar se străduí să respire încet, fără zgomot, și să nu facă nici cea mai mică mișcare. Își dădea prea bine seama că, deși nu puteau fi văzuți, puteau în schimb fi foarte bine auziți. Nicko și Marcia făcură la fel. Și Silas de fapt, numai că el mai și ținea strâns cu o mână botul lung și umed al lui Maxie, ca să îl împiedice să urle, în timp ce cu cealaltă îl mângâia ușor, ca să îl liniștească, deoarece câinele se speriase grozav de **Ceață**.

Băiatul 412 nu se mai oprea din tremurat. Jenna întinse mâna și îl trase lângă ea ca să se mai încălzească. Băiatul era încordat ca un arc și Jenna își dădu seama că asculta cu mare atenție ceea ce spunea Vânătorul.

— I-am prins! zicea acesta. Asta e o **Ceață Vrăjită**, ascultați ce vă spun. Și oare ce găsești în mijlocul unei **Cețe Vrăjite**? Pe Vrăjitorul care a stârnit-o, împreună cu complicii săi.

Chicoti mulțumit de sine și Jenna se înfioră auzindu-l.

— Predați-vă! Vocea fără trup a Vânătorului părea că vine din toate părțile. Odra... Prințesa nu are a se teme de noi. Și nici vreunul dintre voi. Suntem doar îngrijorați pentru voi și vrem să vă escortăm înapoi la Castel înainte să vi se întâmple vreun necaz.

Jennei îi displăcea profund vocea mieroasă a Vânătorului. Îi era ciudă că nu puteau să fugă de ea, ci erau nevoiți să stea și să asculte minciunile neobrăzate pe care le rostea. Ar fi vrut să strige la el, să îi spună că *ea* conduce, că *nu* e dispusă să îi asculte minciunile și că în scurtă vreme *lui* îi va părea rău pentru felul în care se purtase. Chiar atunci simți că Băiatul 412 trage adânc aer în piept și știu exact ce avea de gând să facă: voia să strige.

Îi puse mâna peste gură și apăsă tare. Băiatul se zbătu și încercă să o împingă deoparte, dar Jenna îi apucă brațele cu cealaltă mână și îl ținu strâns. Pentru vârsta ei, Jenna era puternică și foarte iute. Slab și plăpând cum era, Băiatul 412 nici vorbă să se poată pune cu ea.

E de înțeles că era furios. Ultima lui șansă de a-și răscumpăra greșelile se irosise. Ar fi putut să se întoarcă la Armata Tânără ca un erou, după ce zădărnicise vitejește planurile Vrăjitorilor fugari. În loc de asta, mâna murdară a Prințesei îi astupa gura și simțea că i se face rău. Pe deasupra, mai era și mai puternică decât el, ceea ce nu era drept. El era băiat, iar ea nu era decât o fată proastă. Mânios, Băiatul 412 izbi cu piciorul în punte, făcând un zgomot puternic. Nicko se aruncă pe dată deasupra lui, ținuindu-l și strângându-l atât de tare că nu mai putea face nici cea mai mică mișcare sau scoate cel mai mic sunet.

Răul era însă făcut. Vânătorul punea deja glonțul de argint în pistol. Bufnitura fusese suficientă ca să își dea seama cu precizie unde se aflau. Zâmbi în sinea lui, sucind pistolul pe trepied și îndreptându-l spre **Ceață**. De fapt, țintea chiar spre Jenna.

Marcia auzi țăcănitul metalic al glonțului intrând pe țeavă — un sunet pe care îl mai auzise o dată și nu putea să îl uite. Își făcu repede socoteala. Ar fi putut face o **Pavăză-de-Jur-Împrejur**, dar își dădea seama că Vânătorul ar fi rămas pe loc așteptând ca farmecul să se risipească. Singura soluție, își spuse Marcia, era o **Proiecție**. Tot ce spera era să mai aibă destulă energie ca să o mențină.

Marcia închise ochii și făcu **Proiecția**. Era o imagine a lui *Muriel* și a ocupanților ei ieșind afară din **Ceață** cu mare repeziciune. Era, ca toate **Proiecțiile**, o imagine în oglindă, dar spera că, datorită întunericului și faptului că SeptimuS se îndepărta în viteză, Vânătorul nu va observa.

— Domnule! strigă unul din vâslași. Încearcă să fugă de noi!

Vânătorul înjură și lăsă pistolul deoparte.

— După ei, idioților! țipă el la vâslași.

Barca-săgeată ieși încet din **Ceață**.

— Mai repede! urlă Vânătorul furios, nevenindu-i să creadă că prada îi scăpa *a treia* oară în noaptea aceea.

În mijlocul **Cetății**, Jenna și Nicko râdeau pe tăcute. Scorul era unu la zero pentru ei.

14
MARELE CANAL

Marcia era într-adevăr o maestră. Să menții două farmece în același timp era o piatră de încercare. Mai ales că unul dintre ele, fiind o **Proiecție**, era o formă de **Magie pe Dos** și ca atare, spre deosebire de majoritatea farmecelor făcute de Marcia, avea unele legături cu **Tărâmul Întunecat** sau **Tărâmul Celălalt**, cum prefera Marcia să îi spună. Trebuia să fii un Vrăjitor foarte curajos și dibaci ca să poți folosi **Magia pe Dos** fără să deschizi ușa spre **Tărâmul Celălalt**. Alther fusese un bun profesor, căci multe dintre vrăjile învățate de la DomDaniel chemau **Magia Întunecată**, iar Alther se pricepea de minune

să o respingă. Marcia își dădea prea bine seama că atât timp cât folosea **Proiecția**, **Celălalt** se învârtea în jurul lor, pândind momentul favorabil ca să se strecoare în vrajă.

Așa se explică de ce în mintea Marciei nu mai era loc pentru nimic altceva, în orice caz nu de politeturi de ocazie.

— Da' pune odată barca asta în mișcare, ce mai aștepți? se răsti ea la Nicko.

Acesta se simți atins în mândria lui. Nu era nevoie să i se vorbească așa.

— Trebuie să tragă cineva la vâsle, murmură el. Și, oricum, mi-ar fi de folos dacă aș vedea încotro merg.

Marcia mai făcu un efort, ceea ce îi spori enervarea, și deschise un tunel prin **Ceață**. Silas tăcea. Știa că Marcia trebuia să folosească o cantitate uriașă de energie **magică** și de pricepere, așa că, vrând-nevrând, avea un mare respect pentru ea. El personal nici nu ar fi cutezat vreodată să încerce o **Proiecție**, ca să nu mai spunem să mențină în același timp o **Ceață** deasă de asemenea întindere. Trebuia să recunoască — era o maestră.

Silas o lăsă pe Marcia să se ocupe de **Magia** ei și vâsli, ducând-o pe *Muriel* prin tunelul ca un cocon alb, în timp ce Nicko cârmea cu pricepere, îndreptând barca spre peticul de cer înstelat care se zărea la celălalt capăt. Puțin după aceea

Nicko simți că fundul bărcii se freacă de nisipul aspru și *Muriel* se izbi de un mănunchi gros de rogoz.

Erau în siguranță: ajunseseră la Mlaștinile Ierboase.

Marcia răsuflă ușurată și lăsă **Ceața** să se risipească. Se destinseră cu toții, în afară de Jenna. Jenna, care nu degeaba fusese singura fată într-o familie cu șase băieți, îl țintuia încă pe Băiatul 412 cu fața în jos pe punte, cu brațul sucit la spate.

— Dă-i drumul, Jen, zise Nicko.

— De ce? îl întrebă Jenna.

— E doar un băiat fără minte.

— Dar din cauza lui era să pierim cu toții. Noi i-am salvat viața când era îngropat în zăpadă, iar el ne-a trădat, răspunse Jenna cu năduf.

Băiatul 412 tăcea. Îngropat în zăpadă? I-au salvat viața? Nu-și mai aducea aminte decât că adormise lângă Turnul Vrăjitorilor, iar când se trezise era prizonier în locuința Marciei.

— Dă-i drumul, Jenna, interveni Silas. Habar nu are pe ce lume este.

— Bine, zise Jenna cu jumătate de gură și îl lăsă liber. Dar după părerea mea e un *măgar*.

Băiatul 412 se ridică în capul oaselor, frecându-și brațul. Toată lumea se uita urât la el și de aceea nu prea se simțea în apele lui. Prințesa îl făcuse măgar, după ce înainte se purtase

atât de frumos cu el. Se trase cât mai departe de ea și încercă să înțeleagă ce se întâmpla. Nu era prea ușor, căci nimic nu se lega. Se străduí să își aducă aminte ce îl învățaseră în Armata Tânără.

Fapte. Nu există decât fapte. Fapte notate cu BINE și fapte notate cu RĂU.

Faptul numărul Unu: Răpit. RĂU.
Faptul numărul Doi: Uniforma furată. RĂU.
Faptul numărul Trei: Împins pe canalul colector. RĂU. Chiar foarte RĂU.
Faptul numărul Patru: Aruncat în barca rece, urât mirositoare. RĂU.
Faptul numărul Cinci: Lăsat (deocamdată) în viață de Vrăjitori. BINE.
Faptul numărul Șase: Probabil va fi curând ucis de Vrăjitori. RĂU.

Băiatul 412 numără câți de BINE și de RĂU erau. Ca de obicei, faptele notate cu RĂU erau mult mai numeroase. Nici nu se aștepta la altceva.

Nicko și Jenna se dădură jos de pe *Muriel*, care stătea aplecată, cu pânzele atârnând, traversară plaja mică și o luară în

sus pe malul acoperit cu iarbă. Nicko voia să se odihnească după efortul de a conduce barca. Își luase foarte în serios rolul de căpitan și, cât se aflase pe *Muriel*, fusese convins că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost din vina lui. Jenna se bucura să fie din nou pe uscat, sau, mai bine zis, pe pământ jilav — iarba pe care se așezase era îmbibată de apă, de parcă creștea pe un burete mare, ud, care mai era și acoperit de un strat subțire de zăpadă.

Simțindu-se mai liniștit acum că Jenna se îndepărtase, Băiatul 412 îndrăzni să ridice privirea, iar ceea ce văzu îl îngrozi pur și simplu.

Magie. Magie în toată puterea cuvântului.

Băiatul 412 se uita la Marcia. Deși nimeni altcineva nu părea să fi observat, el putea vedea aureola de energie **magică** din jurul ei. Era ca o ceață purpurie, sclipitoare, care îi învăluia mantia de Vrăjitor NeObișnuit și îi dădea o lucire purpurie părului ei negru, buclat. Ochii verzi ai Marciei scânteiau, privind în depărtare, la ceva ce numai ea putea vedea. Deși în Armata Tânără făcuse antrenamente Anti-Vrăjitor, Băiatul 412 fu cuprins de o teamă respectuoasă în fața **Magiei**.

Ceea ce vedea Marcia era desigur lɔnuM și echipajul-oglindă. Se îndreptau în viteză spre gura largă a râului și aproape ajunseseră la locul unde se vărsa în mare, lângă Port.

Spre marea nedumerire a Vânătorului, mergeau cu o viteză incredibilă pentru o ambarcațiune atât de mică și, deși cei din barca-săgeată nu îi pierduseră nici o clipă din ochi, nu reușeau să se apropie îndeajuns ca Vânătorul să poată trage glonțul de argint. În plus, cei zece vâslași începuseră să obosească, iar Vânătorul răgușise tot strigând la ei să meargă mai repede.

Pe tot parcursul Vânătorii Ucenicul stătuse cuminte în partea din spate a bărcii. Cu cât era mai furios Vânătorul, cu atât îi era mai teamă să spună vreun cuvânt și se ghemuia tot mai tare în cotlonul de la picioarele asudate ale Vâslașului Numărul Zece. După o vreme, Vâslașul Numărul Zece începu să bombăne, spunând lucruri cât se poate de neplăcute dar interesante despre Vânător, așa că Ucenicului îi mai veni inima la loc. Se ridică și privi peste întinderea apei la IoinuM, care gonea peste valuri. Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai sigur că ceva nu e în ordine.

În cele din urmă își luă inima în dinți și strigă la Vânător:

— Ați observat că numele bărcii e pe dos?

— Ia să nu faci pe deșteptul cu *mine*, băiete.

Vânătorul avea ochi buni, dar nu la fel de buni ca ai unui băiat de zece ani și jumătate care se distra colecționând și clasificând furnici. Și nu degeaba își petrecuse Ucenicul ore în șir în Camera Obscură a Magistrului, ascunsă departe, pe

Tărâmurile Rele, urmărind tot ce se întâmpla pe râu. Știa numele și povestea fiecărei bărci care trecea pe acolo. Știa că barca pe care o urmăriseră *înainte* de **Ceață** se numea *Muriel*, fusese construită de Rupert Gringe și închiriată pentru pescuitul heringilor. Mai știa și că *după* **Ceață** barca se numea ISIWM, iar „ISIWM" era imaginea în oglindă a lui „Muriel". Fusese destulă vreme Ucenicul lui DomDaniel ca să știe exact ce înseamnă asta.

ISIWM era o **Proiecție**, o **Apariție**, o **Fantasmă** și o **Iluzie**.

Din fericire pentru Ucenic, care tocmai se pregătea să îi aducă acest lucru la cunoștință Vânătorului, chiar în acel moment, în adevărata *Muriel*, Maxie o linse prietenește pe Marcia pe mână, umplând-o de bale. Marcia se cutremură de greață, concentrarea i se duse pentru o clipă și ISIWM se șterse din fața ochilor Vânătorului. Imaginea reapăru imediat, dar era prea târziu: ISIWM se dăduse de gol.

Vânătorul urlă de furie și izbi cu pumnul în cutia cu gloanțe. Apoi urlă din nou, de data aceasta de durere. Își zdrobise al cincilea metacarpian — degetul mic — și îl durea cumplit. Ținându-se de mână, Vânătorul zbieră la vâslași:

— *Stânga-mprejur, neghiobilor!*

Barca-săgeată se opri, vâslașii își întoarseră banchetele și se apucară să vâslească obosiți în direcția opusă. Vânătorul se

trezi că e la pupa bărcii, iar Ucenicul descoperi cu încântare că stă în față.

Numai că barca-săgeată nu mai era mașina rapidă de până atunci. Vâslașii erau osteniți și nu mai aveau chef să suporte insultele unui posibil asasin din ce în ce mai isteric. Nu mai puteau trage ritmic la rame, așa că, în loc să alunece pe apă, barca-săgeată înainta cu hopuri, zgâlțâindu-i pe toți.

Vânătorul, turbat de furie, stătea în partea din spate. Prada îi scăpase pentru a *patra* oară în noaptea aceea. Vânătoarea luase o întorsătură urâtă.

Cât despre Ucenic, el se bucura de această întorsătură a lucrurilor — și a bărcii. Stătea așezat la pupa devenită acum pră și, la fel cum ar fi făcut și Maxie, ridicase nasul în sus și se bucura de vântul rece al nopții care trecea șuierând pe lângă el. Se simțea ușurat că reușise să-și îndeplinească misiunea. Magistrul lui avea să fie mândru de el. Își și închipuia cum va sta lângă el și îi va povesti cum *el* singur își dăduse seama că era vorba de o Proiecție înșelătoare, salvând situația. Poate că astfel Magistrul lui nu va mai fi atât de dezamăgit de lipsa lui de talent magic. Încercase din răsputeri, se străduise cât putea el de tare dar, nu știa de ce, nu prea dăduse dovadă de mare talent — ce o mai fi fost și talentul *ăsta*.

* * *

Jenna fu prima care văzu raza proiectorului apărând de după un cot îndepărtat al râului. O cuprinse frica.

— Se întorc! strigă ea.

Marcia tresări, pierdu cu totul Proiecția și, departe în Port, IsiwM și echipajul ei dispărură pentru totdeauna, spre stupoarea unui pescar singuratic care stătea pe zidul portului.

— Trebuie să ascundem barca, zise Nicko sărind în picioare și luând-o la fugă pe malul ierbos, urmat imediat de Jenna.

Silas îl împinse pe Maxie afară din barcă și îi spuse să stea culcat ceva mai încolo. Apoi o ajută pe Marcia să coboare. După ea coborî și Băiatul 412.

Marcia se așeză pe iarbă, hotărâtă să evite pe cât se poate să își ude botinele purpurii din piele de piton. Toți ceilalți, inclusiv Băiatul 412 — spre surprinderea Jennei — intrară în apă și o împinseră pe *Muriel* de pe nisip, până când putu din nou să plutească. Apoi Nicko apucă o funie și o trase pe *Muriel* de-a lungul Marelui Canal până după un cot, ca să nu poată fi văzută de pe râu. Era vremea refluxului, așa că *Muriel* plutea în apă mică și catargul ei scurt era ascuns de malurile abrupte.

Sunetul vocii Vânătorului care striga la vâslași ajunse până la ei peste întinderea apei. Marcia înălță capul peste marginea malului ca să vadă ce se întâmplă. Merita într-adevăr să vezi.

Vânătorul stătea în spatele bărcii-săgeată, într-un echilibru destul de precar, și flutura furios un braț prin aer. Arunca un șuvoi neîntrerupt de ocări la adresa vâslașilor, care pierduseră cu totul ritmul și mergeau în zigzag cu barca.

— N-ar trebui să fac așa ceva, zise Marcia. Zău n-ar trebui. E o dovadă de meschinărie și înclinație spre răzbunare, și înjosește puterea **Magiei**, dar puțin îmi pasă.

Jenna, Nicko și Băiatul 412 se repeziră sus pe mal ca să vadă ce va face Marcia. Aceasta îndreptă arătătorul spre Vânător și murmură: „**Sări în apă!**"

O clipă, Vânătorul avu o senzație ciudată, ca și cum era pe cale să facă o prostie — ceea ce era adevărat. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, ridică brațele deasupra capului cu o mișcare elegantă și îndreptă cu grijă mâinile spre apă. Apoi îndoi puțin genunchii și sări din barcă, făcând și o frumoasă tumbă înainte de a plonja perfect în apa rece ca gheața.

Fără nici o tragere de inimă și cu o încetineală inutilă, vâslașii dădură barca înapoi și îl traseră în barcă pe Vânătorul care abia mai respira.

— Chiar că nu trebuia să faceți așa ceva, domnule. Nu pe așa o vreme, zise Vâslașul Numărul Zece.

Vânătorul nu putea răspunde. Dinții îi clănțăneau atât de tare că nu se putea nici măcar gândi, darămite să mai și

vorbească. Hainele ude i se lipiseră de corp și tremura violent în aerul rece al nopții. Posac, își plimbă privirile peste ținutul mlăștinos unde, era sigur, se ascunsese prada, dar nu văzu nimic care să îi dea de gândit că sunt acolo. Fiind un Vânător încercat, știa prea bine că nu poți să te aventurezi în Mlaștinile Ierboase în puterea nopții. Nu mai era nimic de făcut: pierduse urma și trebuia să se întoarcă la Castel.

Barca-săgeată porni pe lungul drum de întoarcere prin noaptea rece. Vânătorul stătea ghemuit la pupă, strângându-și în palmă degetul rupt și gândindu-se mohorât la ce se alesese de Vânătoarea lui. Ca și de reputația lui, de altfel.

— Așa îi trebuie, zise Marcia. E un nemernic.

— Nu a fost un gest prea profesional, se auzi o voce bine cunoscută din fundul Canalului, dar e cu totul de înțeles, draga mea. Când eram tânăr m-ar fi încercat aceeași ispită.

— Alther! făcu Marcia, înroșindu-se puțin.

15
MIEZUL NOPȚII PE PLAJĂ

—*Unchiu' Alther!* strigă *Jenna bucuroasă.*

Coborî în fugă malul și ajunse lângă Alther, care stătea pe plajă, uitându-se nedumerit la undița pe care o avea în mână.

— Prințesă! Alther se lumină la față și o îmbrățișă în felul lui fantomatic, care o făcea întotdeauna pe Jenna să simtă că o învăluie un vântișel cald de vară. Ehei, făcu Alther. Când eram copil veneam aici la pescuit și, pe cât văd, am adus și o undiță. Speram să vă găsesc pe toți aici.

Jenna pufni în râs. Nu îi venea să creadă că Unchiul Alther fusese cândva copil.

— Vii cu noi, Unchiule? îl întrebă.

— Îmi pare rău, Prințesă, dar nu pot. Știi regula fantomelor:

O dată doar mai pot să merg, o știu,
Pe unde-am fost când eram viu.

Din păcate, când eram copil nu am mers niciodată mai departe de plaja asta. Erau pești mulți, și ușor de prins. Ei, asta e. (Apoi încercă să schimbe subiectul.) Da' ce-i acolo, pe fundul bărcii? Nu cumva un coșuleț cu mâncare?

Ascuns sub un colac de parâmă murdară se afla coșulețul cu mâncare pe care Sally Mullin îl pregătise pentru ei. Silas îl trase afară.

— Of, spatele meu, se văită el. Ce-o fi pus înăuntru? A, acum înțeleg, făcu el ridicând capacul. E plin ochi cu turtă de orz. Oricum, a fost un balast bun pentru barcă, nu?

— *Tati*, îl dojeni Jenna. Nu fi rău. Oricum, nouă ne place turta de orz, nu-i așa, Nicko?

Nicko făcu o mutră lungă, dar Băiatul 412 se lumină la față. *Mâncare!* Îi era atât de foame că nici măcar nu își amintea ce mâncase la ultima masă. A, ba da, un castron de fiertură de ovăz, rece și plină de cocoloașe, chiar înainte de apelul de la ora 6 dimineața. Parcă fusese într-o altă viață.

Silas scoase și celelalte lucruri din coșuleț, strivite sub greutatea turtei de orz. O cutie cu iască și așchii uscate, un bidon cu apă, ciocolată, zahăr și lapte. Se apucă să facă un foc mic și agăță bidonul deasupra focului ca să fiarbă apa. Ceilalți se strânseră în jurul flăcărilor dănțuitoare, încălzindu-și mâinile înghețate și morfolind bucățile groase de turtă.

Până și Marcia se făcu că nu bagă de seamă că turta de orz — lucru bine știut — ți se lipește de dinți că de-abia mai poți deschide gura, și mâncă o bucată zdravănă. Băiatul 412 își înghiți pe nerăsuflate porția, termină și toate firimiturile lăsate de ceilalți și se întinse cu burta în sus pe nisipul ud, întrebându-se dacă se va mai putea mișca. Se simțea ca și cum i-ar fi turnat cineva beton în burtă.

Jenna băgă mâna în buzunar și o scoase pe Pietricica Drumețica. Stătea absolut nemișcată în palma ei, dar când Jenna o mângâie ușor își scoase cele patru picioruțe și le flutură neajutorată prin aer. Rămăsese pe spate și nu se putea întoarce, ca un gândac.

— Hopa, nu stai bine, chicoti Jenna.

O întoarse pe burtă și Pietricica deschise ochii și clipi leneș. Jenna sfărâmă o bucățică de turtă între degete și i-o dădu. Pietricica Drumețica clipi din nou, apoi ciuguli delicat firimiturile. Jenna nu își mai încăpea în piele de bucurie.

— A mâncat-o! exclamă ea.

— Cred și eu, spuse Nicko. E pe gustul ei — tare ca piatra.

Dar nici măcar Pietricica Drumețica nu reuși să mănânce decât o fărâmă mare de turtă. Se uită câteva minute în jur, închise ochii și adormi, simțindu-se bine în palma caldă a Jennei.

În scurtă vreme apa din bidon începu să fiarbă. Silas puse bucățelele de ciocolată la topit înăuntru, apoi adăugă laptele. Când era gata să dea în clocot, adăugă zahărul și amestecă bine.

— Cea mai bună ciocolată pe care am băut-o vreodată, declară Nicko.

Nimeni nu îl contrazise. Își trecură bidonul de la unul la altul și regretară că s-a sfârșit prea curând.

Cât mâncară ei, Alther mai exersă aruncarea undiței, însă pe față i se citea preocuparea. După ce terminară de mâncat, veni plutind prin aer spre foc. Avea o figură foarte serioasă.

— S-a întâmplat ceva după ce ați plecat, zise cu voce joasă.

Silas simți că i se strânge stomacul, și nu din cauza turtei de orz, ci de frică.

— Ce s-a întâmplat, Alther? îl întrebă înspăimântat, sigur că avea să audă că Sarah și băieții fuseseră luați ostatici.

Alther știa de ce se temea Silas.

— Nu, Silas, nu e ce te gândești tu. Sarah și băieții sunt bine. E vorba de altceva, foarte rău. DomDaniel s-a întors la Castel.

— Cum? zise Marcia, nevenindu-i să creadă. Nu are *cum* să se întoarcă. *Eu* sunt Vrăjitorul NeObișnuit, eu am Talismanul. Iar când am plecat, Turnul era plin de Vrăjitori. E destulă **Magie** în Turn cât să îl țină departe, în Tărâmurile Rele unde îi e locul. Chiar ești sigur că s-a întors, Alther, și nu e vorba doar de o glumă proastă a Custodelui Suprem, șobolanul ăla scârbos care vrea să profite de absența mea?

— Nu e nici o glumă, Marcia. L-am văzut cu ochii mei. De cum a trecut *Muriel* de Steiul Corbului, el s-a și **materializat** în Curtea Turnului Vrăjitorilor. Tot locul era infestat de **Magie Întunecată**. Mirosea îngrozitor. Vrăjitorii s-au speriat; alergau de colo-colo ca niște furnici cărora le-a fost distrus mușuroiul.

— Ce rușine! Ce-o fi fost în capul lor? Nici nu știu ce să mai zic. Vrăjitorii Obișnuiți de azi lasă mult de dorit, zise ea aruncând o privire piezișă spre Silas. Și Endor unde era? Trebuia să-mi țină locul. Să nu-mi spui că și ea s-a speriat!

— Nu, nu i-a fost teamă. I-a ieșit în cale și l-a înfruntat. A pus o **Bară** ca să blocheze porțile Turnului.

— Slavă Domnului. Turnul e salvat, oftă Marcia ușurată.

— Nu, Marcia, nu e. DomDaniel a lovit-o cu un **Fulger Nimicitor**. A murit. (Alther își făcea de lucru înnodând firul undiței.) Îmi pare rău, adăugă el.

— A murit, repetă Marcia.

— Apoi i-a **gonit** pe Vrăjitori.

— Pe toți? Unde?

— Au luat-o cu toții spre Tărâmurile Rele. N-au avut de ales. Îmi închipui că i-a închis într-o temniță.

— Vai, *Alther*!

— Apoi Custodele Suprem — șobolanul ăla scârbos — a sosit cu toată suita lui, făcând plecăciuni până la pământ, practic *lingându-i* pantofii Stăpânului lui. Cât ai zice peșteI-a condus pe DomDaniel în Turn, până sus, în ... ăăă... în camerele tale, Marcia.

— În camerele mele? DomDaniel în *camerele mele*?

— Mă rog, cel puțin poți să te bucuri că nu i-a făcut nici o plăcere când a ajuns acolo, fiindcă a trebuit să urce pe jos. Nu mai era destulă **Magie** ca să pună scara în mișcare. Și nici altceva, de fapt.

Marcia clătina din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— N-aș fi crezut că DomDaniel poate face așa ceva. Nici în ruptul capului.

— Nici eu n-aș fi crezut, repetă Alther.

— Mă gândeam, zise Marcia, că dacă noi, Vrăjitorii, rezistăm până ce Prințesa are vârsta potrivită pentru a purta Coroana, nu se va întâmpla nimic. Apoi am fi putut să ne descotorosim de Custozi, de Armata Tânără și de **Negura** care invadează Castelul și îi face pe oameni nefericiți.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Alther. L-am urmărit pe DomDaniel când a urcat în Turn. Trăncănea verzi și uscate. Îi spunea Custodelui Suprem că nici nu îi vine să creadă ce noroc a avut — nu numai că ai plecat *tu*, dar ai luat cu tine și ultimul obstacol din calea lui.

— Obstacol?

— Jenna.

— *Eu?* Un obstacol? Cum adică? îl întrebă Jenna pe Alther, speriată.

Alther rămase pe gânduri, cu ochii la foc.

— Cred, Prințesă, că, într-un fel sau altul, l-ai oprit pe bătrânul **Necromant** să se întoarcă la Castel. Doar prin faptul că erai acolo. Probabil că la fel a fost cu mama ta. Întotdeauna m-am întrebat de ce a trimis Asasinul să o ucidă pe Regină și nu pe mine.

Pe Jenna o trecu un fior și deodată se simți foarte speriată. Silas o luă în brațe.

— De-ajuns, Alther. N-are rost să bagi groaza în noi toți. După părerea mea, te-a luat somnul și ai avut un vis urât. Știi

că uneori ai vise urâte. Iar Custozii sunt pur și simplu o bandă de golani pe care un Vrăjitor NeObișnuit care se *respectă* ar fi trebuit de mult să-i alunge.

— N-am de gând să suport asemenea insulte, se înfurie Marcia. Habar nu ai câte nu am încercat ca să scăpăm de ei. Habar nu ai. Uneori de-abia dacă reușeam să menținem Turnul în stare de funcționare. Iar tu nu ne-ai ajutat deloc, Silas Heap.

— Eu tot nu înțeleg de ce e toată tevatura asta, Marcia. DomDaniel e *mort*, îi răspunse Silas.

— Nu, nu este, spuse Marcia în șoaptă.

— Marcia, nu știi ce vorbești, o repezi Silas. Alther l-a aruncat din vârful Turnului acum patruzeci de ani.

Jenna și Nicko rămaseră cu gura căscată.

— Așa a fost, Unchiule Alther? se miră Jenna.

— Nu! se încruntă Alther. Nu *eu* l-am aruncat. S-a aruncat *singur*.

— Mă rog, cum spui tu, zise Silas, nevrând să renunțe. Oricum, a murit.

— Nu neapărat..., spuse Alther cu voce joasă, cu ochii ațintiți spre foc.

Lumina cărbunilor aprinși juca pe fețele tuturor, cu excepția lui Alther, care plutea nefericit printre ei, căznindu-se, cu gândul aiurea, să desfacă nodul sforii de la undiță pe care îl

făcuse cu puțină vreme înainte. Pe neașteptate, focul se înteți, împrăștiind o lumină puternică. Jenna rupse tăcerea.

— Ce s-a întâmplat cu DomDaniel în vârful Turnului Vrăjitorilor, Unchiule Alther? întrebă ea în șoaptă.

— E o poveste înspăimântătoare, Prințesă. N-aș vrea să te sperii.

— Ba nu, spune-ne, insistă Nicko. Jennei îi plac poveștile de groază.

Jenna încuviință din cap fără prea multă convingere.

— Mi-e greu să o spun cu cuvintele mele; am să v-o spun însă așa cum am auzit-o istorisită la un foc de tabără în adâncul Pădurii. Era la miezul nopții, pe o noapte ca asta, cu lună plină, iar povestea a fost spusă de o Vâlvă a Pădurii bătrână și înțeleaptă fiicelor ei vrăjitoare.

Și astfel, Alther Mella se așeză lângă foc și se transformă într-o bătrână cu înfățișare blândă, îmbrăcată în verde. Începu să spună povestea, vorbind puțin șuierat, ca locuitorii Pădurii.

— Aici începe povestea: în vârful Piramidei aurite de deasupra Turnului de argint. Turnul Vrăjitorilor strălucește în lumina soarelui de dimineață și este atât de înalt că mulțimea de oameni de la poalele lui par niște furnici pentru tânărul care urcă treptele pe o latură a Piramidei. Tânărul s-a uitat o dată în jos la furnici, l-a luat amețeala și i s-a făcut rău. Acum

privește doar în fața lui, la silueta unui bărbat mai bătrân dar uimitor de sprinten, care are în comparație cu el marele avantaj de a nu-i fi teamă de înălțimi. Mantia purpurie a bătrânului flutură în vântul tăios care bate întotdeauna în vârful Turnului. Pentru mulțimea adunată în curte pare doar un liliac purpuriu care urcă spre vârful Piramidei.

„Ce-o fi făcând Vrăjitorul NeObișnuit?" se întreabă oamenii. „Iar cel care vine în urma lui, ba chiar îl urmărește, nu e chiar Ucenicul lui?"

Ucenicul, Alther Mella, aproape că l-a ajuns pe Magistrul lui, DomDaniel. Acesta a ajuns chiar în vârful Piramidei, un mic pătrat de aur, meșteșugit lucrat, în care sunt încrustate hieroglifele de argint în care stă Vraja Turnului. DomDaniel stă semeț, cu mantia purpurie fâlfâind în urma lui și cu cingătoarea lui de Vrăjitor NeObișnuit, făcută din aur și platină, sclipind în soare. Îl îndeamnă pe Ucenicul lui să se apropie, dacă are curaj.

Alther Mella știe că nu are de ales. Încearcă să își uite teama, își ia inima în dinți și se repede într-un salt uriaș către Magistrul lui, luându-l prin surprindere. DomDaniel cade și Ucenicul se aruncă asupra lui și îi smulge Talismanul Akhu — amuleta de aur și lapislazuli pe care Magistrul o poartă la gât pe un lanț gros de argint.

Jos, în curtea Turnului, oamenii își țin respirația, cu ochii la Piramida strălucitoare de aur în vârful căreia Ucenicul se luptă cu Magistrul lui. Amândoi se clatină pe platforma micuță, cad și se rostogolesc dintr-o parte în alta, pe când Vrăjitorul NeObișnuit încearcă să descleștеze mâna lui Alther Mella de pe Talisman.

DomDaniel îl privește cu ură pe Alther Mella. Ochii verde-închis îi strălucesc de furie, dar ochii de un verde limpede ai lui Alther Mella îl înfruntă fără să clipească. Alther simte că lanțul s-a slăbit, trage tare, lanțul se rupe în sute de bucățele și rămâne cu Talismanul în mână.

„Ia-l", șuieră DomDaniel. „Dar mă voi întoarce după el. Mă voi întoarce cu al șaptelea al celui de-al șaptelea."

De sus, oamenii aud un țipăt care le îngheață sângele în vine și îl văd pe Vrăjitorul NeObișnuit cum se aruncă din vârful Piramidei. Mantia i se desface, ca o pereche de aripi uriașe, dar nu îi încetinește lunga cădere.

Apoi dispare.

În vârful Piramidei, Ucenicul strânge în mână Talismanul Akhu și nu îi vine să creadă ceea ce a văzut — Magistrul lui intrând în Abis.

Mulțimea se adună în jurul locului unde a căzut DomDaniel: pământul e pârjolit ca de foc. Fiecare a văzut altceva. Unul zice

că s-a prefăcut în liliac și și-a luat zborul. Altul a văzut un cal negru care a apărut și a fugit în galop spre Pădure, iar altul l-a văzut pe DomDaniel preschimbându-se în șarpe și strecurându-se sub o stâncă. Dar niciunul nu a văzut adevărul pe care l-a văzut Alther.

Alther Mella coboară Piramida cu ochii închiși, ca să nu vadă hăul ametitor de dedesubt. Se târăște înăuntru prin trapa mică și nu deschide ochii decât când ajunge în Biblioteca aflată în Piramidă, unde se simte în siguranță. Atunci, speriat, își dă seama ce s-a întâmplat. Roba lui modestă, verde, de Ucenic Vrăjitor, e făcută acum din mătase grea, purpurie. Cingătoarea simplă de piele cu care e strânsă tunica a devenit foarte grea; acum e făcută din aur, cu incrustații complicate de platină — rune și simboluri magice care îl apără și îi dău putere Vrăjitorului NeObișnuit. Într-adevăr, spre uimirea lui, Alther a devenit Vrăjitorul NeObișnuit.

Se uită la Talismanul pe care îl ține în mâna tremurândă. Este o piatră rotundă, un lapislazuli albastru străbătut de vinișoare de aur, în care este încrustat un dragon vrăjit. Deși e mică, piatra e foarte grea și e prinsă de o bandă de aur care în partea de sus formează o buclă. De această buclă atârnă o verigă de argint, ruptă atunci când Alther a smuls Talismanul de pe lanțul de argint.

Alther se gândește un moment, apoi se apleacă și-și desface șiretul de piele de la o gheată. Îl trece prin inelul de aur al pietrei și, așa cum au făcut toți Vrăjitorii NeObișnuiți de dinaintea lui, și-l atârnă la gât. Apoi, cu părul lung și negru încă răvășit după lupta cu DomDaniel, cu fața palidă și neliniștită, cu ochii verzi încă temători, Alther începe lungul coborâș prin Turn ca să se înfățișeze oamenilor care îl așteaptă afară, murmurând.

Când Alther iese pe ușile grele de argint care păzesc intrarea Turnului Vrăjitorilor, un oftat străbate mulțimea. Nimeni nu spune însă nimic, fiindcă în prezența unui Vrăjitor NeObișnuit nu e nimic de spus. Mulțimea se risipește, câțiva mormăie ceva și unul strigă cu glas puternic:

„Cum l-ai câștigat, așa îl vei pierde."

Alther oftează. Știe că e adevărat.

Pe când el se întoarce singur în Turn, unde trebuie să se apuce de lucru ca să alunge **Negura** statornicită de DomDaniel, într-o cămăruță aflată nu foarte departe, în familia unui Vrăjitor sărac, se naște un băiețel.

E cel de-al șaptelea fiu și se numește Silas Heap.

Toți tăceau în timp ce Alther își relua încet, încet vechea înfățișare. Pe Silas îl trecu un fior. Nu mai auzise povestea spusă în acest fel.

— Năucitor, Alther, spuse el răgușit. Habar n-am avut. Dar Vâlva-Pădurii cum de știa atâtea?

— Era în mulțime, în curte. A venit la mine ceva mai târziu în acea zi ca să mă felicite că devenisem Vrăjitor NeObișnuit, iar eu i-am spus povestea așa cum o trăisem eu. Dacă vrei ca adevărul să fie cunoscut, trebuie să i-l spui unei Vâlve a Pădurii. Are ea grijă să spună tuturor după aceea. Bineînțeles, dacă e crezută sau nu, asta e o altă poveste.

Jenna rămăsese pe gânduri.

— Dar, Unchiule Alther, de ce îl urmăreai pe DomDaniel?

— Chiar mă gândeam dacă o să mă întrebe cineva. Vâlvei nu i-am spus nimic despre asta. Sunt unele Lucruri Întunecate despre care nu trebuie să vorbești cu ușurință. Tu ar trebui însă să știi, așa că îți spun. Uite cum a fost. În dimineața aceea, ca în fiecare dimineață, făceam ordine prin Biblioteca din Piramidă. Una dintre îndatoririle unui Ucenic este să păstreze ordinea în Bibliotecă și eu îmi luam foarte în serios toate însărcinările, *chiar dacă* mi le dădea un Magistru atât de nesuferit. În acea dimineață am găsit o Incantație ciudată, scrisă de DomDaniel și pusă între paginile unei cărți. Mai găsisem una cu ceva vreme înainte prin Bibliotecă și nu putusem descifra scrisul, dar uitându-mă cu atenție la aceasta, mi-a venit o idee. Am ținut Incantația în fața unei oglinzi și mi-am dat seama că aveam

dreptate: **Incantația** era scrisă pe dos. M-a cuprins îngrijorarea, fiindcă știam că era o **Incantație pe Dos**, din cele care folosesc **Magia** din **Tărâmul Întunecat** — sau **Tărâmul Celălalt**, cum prefer eu să-l numesc, fiindcă de acolo nu ne vine numai **Magia Întunecată**. Oricum, trebuia să știu adevărul despre DomDaniel și cu ce se îndeletnicea, așa că m-am hotărât să risc și să citesc **Incantația**. Abia începusem că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce? întrebă Jenna în șoaptă.

— În spatele meu a apărut un **Spectru**. Adică, îl vedeam în oglindă, dar când m-am întors nu era nimeni. Puteam să-i percep însă prezența. Am simțit cum îmi pune mâna pe umăr, apoi i-am auzit vocea cavernoasă vorbindu-mi. Mi-a spus că îmi sunase ceasul. Că venise să mă ia, după cum *fusese stabilit*.

Alther se cutremură doar când își aminti, și-și duse mâna la umărul stâng, acolo unde îl atinsese **Spectrul**. Simțea și acum atingerea înghețată și umărul încă îl mai durea, așa cum îl duruse fără încetare din dimineața aceea.

Ceilalți se înfiorară și ei și se traseră mai aproape de foc.

— I-am spus **Spectrului** că nu sunt gata. Nu încă. Aflasem destul despre **Tărâmul Celălalt** ca să știu că nu trebuie să li te opui. În schimb, ei n-au nimic împotrivă să mai aștepte. Timpul nu are însemnătate pentru ei. N-au altceva de făcut *decât* să aștepte. **Spectrul** mi-a spus că se va întoarce să mă ia a doua zi,

că aș face bine să fiu gata până atunci, și a dispărut. După ce a plecat, mi-am luat inima în dinți și am citit cuvintele **pe dos** și astfel mi-am dat seama că DomDaniel făcuse un târg cu **Tărâmul Celălalt** și mă oferise pe mine. Urma să fiu luat în momentul când citeam **Incantația.** Atunci mi-am dat seama că folosea **Magia pe Dos** — imaginea în oglindă a **Magiei**, cea care îi vlăguiește pe oameni de orice putere — și că eu îi căzusem în capcană.

Focul abia mai pâlpâia și cu toții se strânseră în jurul lui, stând cât mai aproape unul de altul în lumina care se stingea. Alther își continuă povestirea.

— Deodată a intrat DomDaniel și m-a văzut citind **Incantația**. A văzut că eram tot acolo, că nu fusesem luat. A înțeles că planul lui fusese dat în vileag și a fugit. A urcat scara mobilă din Bibliotecă cu iuțeala unui păianjen, a fugit de-a lungul rafturilor de sus și s-a strecurat prin chepengul care dădea afară. Râdea de mine și mă îndemna să vin după el dacă am curaj. Știa prea bine că am rău de înălțime. Nu aveam de ales — trebuia să mă duc după el.

Toată lumea tăcea. Nimeni, nici măcar Marcia, nu mai auzise în întregime povestea cu **Spectrul**.

Jenna rupse tăcerea:

— Îngrozitor, spuse ea cutremurându-se. Și **Spectrul** a mai venit să te ia, Unchiule Alther?

— Nu, Prințesă. Am primit ajutor și am creat o **Formulă Anti-Vrajă**. După aceea **Spectrul** nu a mai avut nici o putere asupra mea.

Alther rămase o vreme pe gânduri, apoi continuă:

— Aș vrea să știți că nu mă mândresc cu ceea ce am făcut în vârful Turnului, chiar dacă *nu eu* l-am împins pe DomDaniel. Cred că știți și voi, e de neiertat ca un Ucenic să ia locul Magistrului său.

— Dar tu ai fost nevoit s-o faci, nu-i așa, unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Așa e, răspunse Alther. Și va trebui să o luăm de la cap.

— O vom face în seara asta, declară Marcia. Mă întorc chiar acum și îl arunc pe nemernicul ăla din Turn. Va învăța în curând că nu trebuie să se pună cu Vrăjitorul NeObișnuit.

Se ridică hotărâtă și se înfășură în mantia purpurie, gata de plecare.

Alther sări în aer și o apucă de braț cu mâna lui de fantomă.

— *Nu*. Nu, Marcia.

— Bine, Alther, dar..., protestă Marcia.

— Marcia, nu mai sunt Vrăjitori în Turn care să te apere, și am auzit că i-ai dat lui Sally Mullin **Amuleta** ta **Ocrotitoare**. Te rog să nu te duci acolo, e prea primejdios. Trebuie să o duci

pe Prințesă într-un loc unde să fie în siguranță și să rămâi cu ea acolo. Mă întorc eu la Castel și văd ce pot face.

Marcia se așeză fără prea multă tragere de inimă pe nisipul ud. Știa că Alther avea dreptate. Ultimele flăcărui ale focului se stinseră sub fulgii mari de zăpadă care începură să cadă și întunericul se lăsă peste ei. Alther puse jos undița și se ridică deasupra Marelui Canal, uitându-se peste smârcurile care se întindeau până departe. Era un peisaj liniștit — cât vedeai cu ochii erau întinderi mlăștinoase acoperite de zăpadă, din care ici și colo se iveau insulițe.

— Canoe, zise Alther întorcându-se în zbor. Când eram eu copil, așa circulau locuitorii mlaștinii. Canoe vă trebuie și vouă.

— Asta poți s-o faci și tu, Silas, zise Marcia cam prost dispusă. Eu sunt prea obosită ca să mă mai apuc și de făcut bărci.

— Hai, Nicko, zise Silas ridicându-se în picioare. Să o transformăm pe *Muriel* în câteva canoe.

Muriel aștepta cuminte pe Canal, chiar după un cot, de unde nu putea fi văzută dacă veneai pe râu. Lui Nicko îi părea rău să se despartă de bărcuța care îi ajutase la greu, dar cunoștea **Regulile Magiei**, așa că știa că într-o vrajă materia nu poate fi nici creată, nici distrusă. *Muriel* nu avea să dispară, ci doar — spera Nicko — să fie rearanjată sub formă de canoe, ca să le fie de folos.

— Poți să îmi faci una rapidă, tati? îl întrebă pe Silas, care se uita la *Muriel* și se gândea la un farmec potrivit.

— Rapidă nu știu să fac, Nicko. M-aș bucura dacă măcar ar pluti. Ia să mă gândesc. Cred că ne-ar trebui o canoe pentru fiecare. Să vedem. **Preschimbă-te în cinci!** Aoleu!

Cinci *Muriel* minuscule apărură pe apă în fața lor.

— Tati, se plânse Nicko. Nu ai nimerit farmecul.

— Stai puțin, Nicko. Lasă-mă să mă gândesc. Asta e: **Canoe înnoiește!**

— *Vai, tati!*

O canoe uriașă stătea înțepenită între malurile Canalului.

— Ia hai să ne gândim logic, mormăi Silas pentru sine.

— De ce nu ceri cinci canoe? îi sugeră Nicko.

— Ce idee bună, Nicko. Până la urmă tot scoatem un Vrăjitor din tine. Fă **Canoe pentru Cinci!**

Farmecul dădu greș și Silas se alese cu doar două canoe și un maldăr de scânduri și parâme rămase de la *Muriel*.

— Numai două, tati? zise Nicko, dezamăgit că nu avea o canoe doar pentru el singur.

— Trebuie să ne mulțumim cu ce avem, răspunse Silas. Nu poți schimba materia de mai mult de trei ori, că devine fragilă.

De fapt, Silas era mulțumit că, de bine, de rău, obținuse totuși niște canoe.

* * *

Nu mult după aceea, Jenna, Nicko și Băiatul 412 stăteau în *Muriel Unu*, cum o numise Nicko, iar Silas și Marcia se înghesuiseră în *Muriel Doi*. Silas insistase să stea în față:

— Eu știu drumul, Marcia. Așa e mai bine.

Marcia pufni neîncrezătoare, dar era prea obosită ca să se mai opună.

— Hai, Maxie, îi spuse Silas câinelui. Du-te și stai cu Nicko.

Maxie era însă de altă părere. Scopul lui în viață era să stea lângă stăpânul lui, așa că sări pe genunchii lui Silas, făcând canoea să se legene amenințător.

— Chiar nu ai nici o autoritate asupra animalului ăstuia? îl luă la rost Marcia, care pe deasupra mai era și speriată văzându-se iar atât de aproape de apă.

— Bineînțeles că am. Nu face decât ce îi spun eu, nu-i așa, Maxie?

Nicko plescăi dezaprobator.

— Du-te și stai în spate, Maxie, îi spuse Silas pe un ton autoritar câinelui.

Dezamăgit, Maxie sări peste Marcia și se așeză în spatele ei.

— A, nu, să nu stea lângă mine, protestă Marcia.

— Păi, lângă mine nu poate sta. Trebuie să fiu atent pe unde o luăm, îi răspunse Silas.

— Chiar e timpul să o luați din loc, zise Alther, care se învârtea neliniștit pe lângă ei. Până nu se pune ninsoarea. Ce n-aș da să pot veni și eu.

Apoi se ridică în aer și îi privi cum se îndepărtau vâslind pe Canalul care acum se umplea odată cu venirea fluxului. Avea să le fie mai ușor să găsească drumul prin mlaștini. Canoea în care se aflau Jenna, Nicko și Băiatul 412 mergea în față, urmată de cea în care erau Silas, Marcia și Maxie.

Maxie stătea cu capul ridicat în spatele Marciei, suflându-i în ceafă. Gâfâia, întărâtat de mirosurile mlaștinii, noi pentru el, și de zgomotele făcute de felurite animale mici care se fereau din calea canoelor. Când și când, de încântare, saliva îi picura din bot drept în părul Marciei.

Nu mult după ce porniseră, Jenna ajunse la un canal îngust care se despărțea de Marele Canal.

— O luăm pe aici, tati? strigă ea în spate către Silas.

Acesta nu prea știa ce să spună. Nu-și amintea nicidecum de acel loc. Tocmai când stătea în cumpănă dacă să zică da sau nu, Jenna scoase un țipăt pătrunzător.

O mână, neagră și lipicioasă ca mâlul, cu degete unite printr-o pieliță și cu gheare negre, ieșise din apă și se apucase de capătul din spate al canoei.

16
SMÂRCANUL

Mâna lipicioasă pipăi peretele canoei, apropiindu-se din ce în ce de Jenna. Apoi apucă vâsla pe care o ținea Jenna. Jenna reuși să i-o smulgă și tocmai se pregătea să izbească tare creatura aceea vâscoasă, când o voce spuse:

— Oi. Nu tre' să dai.

O creatură foarte asemănătoare cu o focă, acoperită cu o blană cafeniu-închis, plină de nămol, scoase capul din apă. Doi ochi rotunzi și negri ca smoala o fixară pe Jenna, care ținea încă vâsla ridicată.

— Mai bine las-o jos. Poate lovești pe cineva. Vasăzică, pe unde ați umblat? întrebă țâfnos, vorbind tărăgănat, în felul locuitorilor mlaștinii. Aștept de ore întregi. Am înghețat de tot. Cum ți-ar plăcea să stai într-un șanț și să *aștepți*?

Jenna nu reuși să scoată decât un fel de chițăit în chip de răspuns.

— Ce e ăla, Jen? întrebă Nicko, care stătea în spatele Băiatului 412, ca să fie sigur că nu mai face vreo boacănă, așa că nu putea vedea creatura.

— Ăăă... ăsta..., făcu Jenna, arătând cu degetul spre creatură, care păru foarte ofensată.

— Cum adică *ăsta*? Adică eu? Vrei să spui *Smârcan*?

— Smârcan? Nu, nu am zis așa ceva, bolborosi Jenna.

— Ei, am spus eu. Smârcan. Adică eu. Eu sunt Smârcan, Smârcanul. Frumos nume, este?

— Foarte frumos, zise Jenna politicoasă.

— Ce se întâmplă? întrebă Silas, care îi ajunsese din urmă. Maxie, termină! *Termină*, am zis!

Maxie îl zărise pe Smârcan și lătra ca turbat. Smârcanul se uită o clipă la Maxie și dispăru sub apă. De când avuseseră loc faimoasele Vânători de Smârcani, cu mulți ani în urmă, Smârcanul de Mlaștină devenise o jivină rară, înzestrată însă cu o foarte bună memorie.

Smârcanul ieși din nou din apă, de data aceasta la o distanță apreciabilă.

— Sper că nu-l luați cu voi și pe-*ăsta*, zise el uitându-se cu ură la Maxie. Nu mi s-a spus nimic despre unul din *ăștia*.

— Aud glas de Smârcan sau mi se pare? făcu Silas.

— Mda, răspunse Smârcanul.

— Smârcanul Zeldei?

— Mda.

— Te-a trimis după noi?

— Mda.

— Bun, zise Silas înviorat. Ne luăm după tine atunci.

— Mda, zise Smârcanul și o luă înot pe Marele Canal, apoi o coti pe un braț mai mic.

Brațul acesta era mult mai îngust decât Marele Canal, iar cursul lui întortocheat intra adânc în ținutul mlăștinos, acoperit de omăt care sclipea în lumina lunii. Zăpada cădea fără încetare. Totul era tăcut și liniștit; nu se auzeau decât plescăiturile și bolboroselile Smârcanului care înota în fața canoelor, scoțând din când în când capul din apă și strigând „*Veniți* după mine?"

— Nu văd cum am putea face *altceva*, îi spuse Jenna lui Nicko, vâslind pe canalul din ce în ce mai îngust. Ca și cum am avea de ales.

Smârcanul își lua rolul foarte în serios și continuă să strige după ei până când ajunseră la un mic iaz din care porneau mai multe mici canale năpădite de plante de mlaștină.

— Mai bine îi așteptăm și pe ceilalți, zise Smârcanul. Să nu se rătăcească.

Jenna se uită peste umăr să vadă unde erau Silas și Marcia. Rămăseseră mult în urmă, fiindcă numai Silas vâslea. Marcia renunțase și își ținea amândouă mâinile în vârful capului. În spatele ei, un câine-lup abisinian cu botul lung și ascuțit supraveghea semeț scena, lăsând din când în când câte o dâră lucioasă de salivă drept în capul Marciei.

De îndată ce canoea ajunse în iaz și Silas lăsă jos vâsla, obosit, Marcia declară pe un ton care nu admitea contrazicere:

— *Nu* mai stau nici un minut în fața animalului ăstuia. Am părul plin de balele lui. E dezgustător. Eu cobor. Mai bine merg pe jos.

— Nu prea ar fi bine, Înălțimea Voastră, se auzi vocea Smârcanului ieșind din apă lângă Marcia.

Se uita în sus la ea, clipind din ochii lui negri, strălucitori. Amuțise de uimire când îi văzuse cingătoarea de Vrăjitor NeObișnuit care sclipea în lumina lunii. Deși era o creatură a mlaștinii mâloase, Smârcanului îi plăceau grozav lucrurile

strălucitoare. Și niciodată nu mai văzuse ceva atât de strălucitor ca cingătoarea de aur și platină a Marciei.

— Nu prea ar fi bine să mergeți pe jos prin locurile astea, Înălțimea Voastră, repetă cât putea de respectuos. O să vă luați după Focurile Rătăcitoare și, până să vă dați seama, o să vă treziți în Bulboană. Mulți s-au luat după Focurile Rătăcitoare și nu s-au mai întors.

Maxie scoase un mârâit adânc, ca un tunet îndepărtat. Blana de pe ceafă i se zbârli și deodată, parcă neputând să se împotrivească instinctului străvechi al câinilor de vânătoare, sări în apă după Smârcan.

— Maxie! *Maxie!* Ce câine *tont*! își ieși Silas din fire.

Apa iazului era rece ca gheața. Maxie schelălăi disperat și o luă înot câinește spre canoea lui Silas și a Marciei. Aceasta însă îi dădu un brânci înapoi în apă.

— Câinele ăsta *nu* se urcă aici, anunță ea.

— Marcia, o să înghețe.

— Nu-mi *pasă*.

— Maxie, hai încoace. Hai, băiete, zise Nicko.

Îl apucă de băsmăluța de la gât și, ajutat de Jenna, trase câinele în canoea lor. Canoea se legănă primejdios de tare, dar Băiatul 412, care nu avea deloc poftă să se trezească în apă, ca Maxie, apucă repede o rădăcină de copac și o ținu pe loc.

Maxie rămase câteva clipe tremurând, apoi făcu ce face orice câine ud: se scutură.

— *Maaaxie!* protestară Nicko și Jenna în cor.

Băiatul 412 nu zise nimic. Nu putea să sufere câinii. Singurii câini pe care îi văzuse până atunci erau dulăii înrăiți ai Custozilor și, deși își dădea seama că Maxie nu semăna deloc cu ei, tot se aștepta să îl muște dacă nu era cu băgare de seamă. Așa că e ușor de înțeles cum se simți Băiatul 412 atunci când Maxie se lungi pe fundul bărcii, își puse capul pe genunchii lui și adormi. Era tot ce îi mai lipsea într-o zi și așa plină de ghinioane. Maxie, în schimb, era fericit. Cojocul de oaie al băiatului era moale și călduros și câinele își petrecu restul drumului visând că e acasă, făcut colac în fața focului, împreună cu toți membrii familiei Heap.

Smârcanul dispăruse însă.

— Domnule Smârcan, unde ești? îl strigă Jenna cât putea de politicos.

Niciun răspuns. Tăcerea era deplină, acea tăcere care se lasă peste mlaștini când stratul de zăpadă acoperă bălțile și smârcurile, face să amuțească bolboroselile și plescăiturile și gonește toate jivinele alunecoase înapoi în mâl.

— Poftim, acum l-am pierdut și pe Smârcanul acela amabil din cauza animalului ăstuia nerod, spuse Marcia cu

reproș. Nici acum nu înțeleg *de ce* a trebuit să-l aduci cu tine.

Silas oftă. Niciodată nu îi trecuse prin cap că va trebui să stea într-o canoe alături de Marcia Overstrand. Dar chiar dacă, într-un moment de rătăcire, i-ar fi venit în minte o asemenea idee, exact așa și-ar fi închipuit că se vor petrece lucrurile.

Scrută orizontul, sperând să vadă căsuța unde locuia Mătușa Zelda. Căsuța se afla pe Insula Dragonului, una dintre multele insule din Mlaștină, care deveneau cu adevărat insule doar când mlaștina era inundată. În fața lui, cât vedea cu ochii, era doar o întindere albă. Mai rău era că ceața începuse să se ridice și să plutească deasupra apei, iar el știa că, dacă se pune ceața, nu vor mai putea zări căsuța, oricât de aproape de ea s-ar fi aflat.

Apoi își aduse aminte că, oricum, căsuța era **vrăjită**, așa că nimeni nu o putea vedea.

Acum, mai mult ca oricând, aveau nevoie de Smârcan.

— Se vede o lumină! exclamă deodată Jenna. Trebuie să fie Mătușa Zelda. Vine după noi. Ia uitați-vă acolo!

Toți ochii se îndreptară spre locul arătat de Jenna.

O luminiță pâlpâitoare țopăia pe deasupra mlaștinii, parcă sărind de la un smoc de iarbă la altul.

— Vine spre noi, zise Jenna bucuroasă.

— Nu, nu vine, spuse Nicko. Uite, se îndepărtează.

— Ar fi bine să-i ieșim în întâmpinare, spuse Silas.

Marcia nu prea era convinsă:

— Cum poți fi sigur că e Zelda? Poate fi oricine. *Orice.*

La gândul că *ceva* care purta o lumină se îndrepta spre ei, amuțiră cu toții. După o vreme Silas spuse:

— Zelda e, negreșit. O văd bine.

— Nu, nu o vezi, îi tăie Marcia vorba. E un *Foc Rătăcitor*, așa cum ne-a spus Smârcanul, și știa ce spune.

— Marcia, o cunosc foarte bine pe Zelda și îți spun sigur că ea e. Are un felinar. A venit tocmai de la căsuță ca să ne caute, iar noi *stăm* și nu facem nimic. Eu îi ies înainte.

— Se spune că smintiții văd ce vor ei într-un Foc Rătăcitor, i-o întoarse Marcia, pe un ton aspru. Iar tu, Silas, tocmai ne-ai arătat că așa este.

Silas dădu să coboare din canoe, dar Marcia îl apucă de pelerină.

— *Șezi!* se răsti la el, de parcă vorbea cu Maxie.

Dar Silas se eliberă din strânsoare, fără să știe prea bine ce se întâmplă cu el, atras de flăcăruia pâlpâitoare și de umbra Mătușii Zelda, care apăreau și dispăreau prin ceața din ce în ce mai deasă. Uneori Zelda era ispititor de aproape, cât pe ce să-i găsească și să-i conducă spre un cămin primitor și un pat cald,

alteori se îndepărta, parcă cu regret, invitându-i să o urmeze. Silas nu mai putea suporta. Sări jos din canoe și se îndreptă clătinându-se spre luminiță.

— Tati! țipă Jenna. Putem veni și noi?

— *Nu*, nu puteți, zise Marcia pe un ton categoric. Iar eu va trebui să mă duc să îl aduc înapoi pe bătrânul ăsta smintit.

Marcia tocmai trăgea aer în piept ca să rostească **Vraja Bumerang** când Silas se împiedică și căzu cât era de lung pe terenul mlăștinos. Cum zăcea acolo abia respirând, simți că sub el nămolul începuse să se agite, ca și cum niște vietăți mișunau în adâncurile lui. Încercă să se ridice, dar își dădu seama că nu poate. Parcă era lipit de pământ. Năucit de Focul Rătăcitor, Silas nu înțelegea de ce nu putea să se miște. Încercă atunci să ridice capul ca să vadă ce se întâmplă, dar nici asta nu fu în stare. În acea clipă își dădu seama cu groază ce era cu el: *cineva îl trăgea de păr.*

Duse mâinile la cap și descoperi înspăimântat că în părul lui lung, cârlionțat, se înfipseseră niște degețele descărnate care îi răsuceau șuvițele, le înnodau și se apucau de ele, trăgându-l în același timp pe Silas în mlaștină. Silas se luptă cu disperare să scape de ele, dar cu cât se zbătea mai tare, cu atât degetele se încâlceau mai tare în părul lui. Încet dar neiertător, îl traseră pe Silas în jos până când mâlul îi acoperi ochii; în scurtă vreme

avea să îi acopere și nasul. Marcia vedea ce se întâmplă, dar știa prea bine că nu poate să îi sară în ajutor lui Silas.

— Tati! strigă Jenna, dându-se jos din canoe. Te ajut eu, tati.

— Nu! o opri Marcia. În niciun caz. Focul Rătăcitor te ispitește, iar mlaștina te va trage și pe tine la fund.

— Dar... dar nu putem să stăm și să ne uităm la tati cum *se înecă*, izbucni Jenna în plâns.

În clipa aceea o formă maro bondoacă se ivi din apă, se cățără pe mal și, sărind cu precizie de la un smoc de iarbă la altul, se apropie de Silas.

— Ce cauți în Bulboană, domnu'? zise el pus pe harță.

— Cuuum? îngăimă Silas, ale cărui urechi erau pline de noroi și nu putea auzi decât țipetele și vaietele creaturilor ascunse în nămol.

Degetele descărnate continuau să-l tragă de păr și să i-l răsucească, iar Silas începu să simtă că niște dinți ascuțiți ca briciul i se înfigeau în pielea capului. Se zbătea din răsputeri, dar cu fiecare mișcare se cufunda mai tare în mâl și în același timp țipetele se întețeau.

Jenna și Nicko se uitau cu oroare cum se afundă tot mai mult în Bulboană. De ce nu făcea Smârcanul *nimic*? *Acum*, până nu era prea târziu. Până la urmă, Jenna nu mai putu să

îndure și sări iar jos din canoe, urmată de Nicko. Băiatul 412, care auzise despre Focul Rătăcitor de la singurul supraviețuitor al unui pluton întreg din Armata Tânără ce se pierduse în Bulboană cu câțiva ani mai înainte, o apucă pe Jenna de mână și încercă să o tragă înapoi în canoe. Supărată, Jenna îi dădu un brânci.

Mișcarea aceea bruscă atrase atenția Smârcanului.

— *Stai acolo, duduie*, zise el poruncitor.

Băiatul 412 o trase cu putere de haină și Jenna căzu în canoe cu o bufnitură. Maxie schelălăi.

În ochii negri ai Smârcanului se citea îngrijorarea. Știa prea bine ale cui erau degetele care îi suceau și înnodau părul lui Silas și își dădea seama că era la mare ananghie.

— Mărunței afurisiți! făcu el. Creaturi scârboase. Ia să trageți voi pe nas o Suflare de Smârcan, blestemaților!

Smârcanul se aplecă deasupra lui Silas, trase adânc aer în piept și suflă peste degetele care ieșeau din mlaștină. Din adâncuri răzbătu un țipăt ascuțit, care le zgârie urechile, degetele încolăcite în părul lui Silas se desfăcură, iar sub el se simți o mare agitație, ca și cum creaturile nevăzute plecau de acolo.

Silas scăpase. Smârcanul îl ajută să se ridice și să se șteargă de noroi pe față.

— Ți-am spus că Focul Rătăcitor te va duce la Bulboană. Și acolo ai ajuns, nu? îl mustră el pe Silas.

Acesta nu îi răspunse. Încă nu își revenise și simțea că părul tot îi mai miroase puternic a Suflare de Smârcan.

— Acum ești bine, domnu', îi zise Smârcanul. Da' era cât pe ce, ascultă la mine. N-am mai *suflat* pe un Mărunțel de anul trecut, când au făcut prăpăd prin căsuță. A, Suflarea de Smârcan e ceva minunat. Unora s-ar putea să nu le placă prea mult, da' eu le spun: „N-ați mai gândi așa dacă Mărunțeii din Bulboană ar fi pus mâna pe voi."

— Da, chiar așa. Mulțumesc, Smârcane. Mulțumesc foarte mult, mormăi Silas, care era încă ametit.

Smârcanul îl conduse grijuliu până la canoe.

— Mai bine stați în față, Înălțimea Voastră, zise Smârcanul Marciei. Domnu' nu e, cum s-ar zice, în putere să țină cârma.

Ajutat de Marcia, îl urcă pe Silas în canoe, apoi se cufundă din nou în apă.

— Vă duc la Don'șoara Zelda, da' să țineți animalul ăla la o parte, zise el uitându-se pe sub sprâncene la Maxie. Am făcut urticarie de la urletul lui. Sunt tot numai bube. Ia puneți mâna, zise el arătându-i Marciei burta umflată ca o tobă.

— E foarte amabil din partea dumitale, dar nu, mulțumesc, nu chiar acum, răspunse Marcia cu o voce pierdută.

— Atunci altă dată.

— Într-adevăr.

— Bun așa, încheie Smârcanul și o porni înot pe un canal mic, pe care nu îl văzuseră până atunci. Hai, *veniți* după mine? o luă el de la cap.

17
ALTHER RĂMÂNE SINGUR

În timp ce *Smârcanul* și cele două canoe își croiau drum prin mlaștină pe canalele întortocheate, Alther o luase pe drumul pe care mergea cu barca lui, *Molly*, când se întorcea la Castel.

Zbura așa cum îi plăcea cel mai mult — repede și la mică înălțime —, așa că nu îi trebui mult până să ajungă din urmă barca-săgeată. Era o priveliște jalnică. Cei zece vâslași abia dacă mai puteau trage la vâsle, iar barca se târa cu greu în susul râului. Vânătorul stătea ghemuit la pupă tremurând de frig și furie, cu gândul la ce îl aștepta odată ajuns la Castel. De parcă asta nu ar fi fost de ajuns, Ucenicul, care era la proră, se fâțâia de colo-colo, spre iritarea din ce în ce mai

mare a Vânătorului, și izbea din când în când cu piciorul în copastie, pe de o parte fiindcă se plictisea de moarte, iar pe de alta fiindcă voia să își mai dezmorțească picioarele.

Alther zbură nevăzut pe deasupra bărcii, căci nu se arăta decât cui voia el, și își continuă călătoria. Deasupra lui cerul până atunci limpede se acoperea cu nori grei de zăpadă; luna dispăru și malurile râului, acoperite cu un strat de zăpadă sclipitoare, se cufundară în întuneric. Pe când Alther se apropia de Castel, fulgi mari și pufoși de zăpadă începură să cadă leneș din cer, iar când ajunse la ultimul cot al râului, trecând pe lângă Steiul Corbului, văzduhul se umplu de ninsoare.

Atunci își încetini zborul, căci până și unei fantome îi e greu să găsească drumul printr-o furtună de zăpadă, și se îndreptă atent spre Castel. Puțin după aceea, zări prin perdeaua albă de zăpadă tăciunii încă mocnind — tot ce mai rămăsese din Ceainăria și Berăria lui Sally Mullin. Fulgii de zăpadă sâsâiau și plesneau când atingeau pontonul carbonizat. Alther zăbovi o clipă cu ochii la jalnicele rămășițe ale mândriei și bucuriei lui Sally; spera din tot sufletul că undeva, în josul râului, Vânătorul avea și el parte de furtuna de zăpadă.

Alther zbură pe deasupra grămezii de gunoi, văzu grilajul pentru șobolani aruncat deoparte și urcă drept pe lângă zidul Castelului. Nu se aștepta să fie atâta liniște în Castel. Crezuse

că va vedea vreun semn al agitației de cu o seară înainte, dar acum trecuse de miezul nopții și un strat proaspăt de zăpadă acoperea curțile pustii și vechile clădiri de piatră. Făcu un ocol pe lângă Palat și urmă drumul larg, cunoscut drept Calea Vrăjitorilor, care ducea la Turn. Era destul de tulburat, neștiind ce avea să găsească.

Zbură pe lângă Turn și zări repede mica fereastră arcuită pe care o căuta. Trecu prin fereastră și ajunse în fața ușii Marciei, sau, mai bine zis, care fusese a Marciei până cu câteva ore în urmă. Alther făcu echivalentul fantomatic al trasului adânc de aer în piept, și-și adună gândurile. Apoi se **descompuse** cu grijă, atât cât să poată trece prin scândurile groase, purpurii, și balamalele de argint masiv ale ușii, după care se **readună** cu îndemânare de cealaltă parte a ușii. Perfect. Se întorsese în apartamentul Marciei.

Tot așa cum se întorsese și Vrăjitorul **Întunecat**, **Necromantul**, DomDaniel.

DomDaniel dormea pe sofaua Marciei. Dormea pe spate, cu roba neagră strânsă în jurul său și pălăria lui cilindrică neagră trasă peste ochi. Capul i se odihnea pe pernele Băiatului 412. Avea gura deschisă și sforăia tare. Nu era o priveliște prea plăcută.

Alther rămase cu ochii la DomDaniel. I se părea ciudat să îl regăsească pe vechiul lui Magistru în același loc în care

petrecuseră atâția ani împreună. Nu își amintea cu drag de acei ani, deși atunci învățase totul despre **Magie**, și chiar mai mult decât și-ar fi dorit. DomDaniel fusese un Vrăjitor NeObișnuit arogant și nesuferit. Nu era câtuși de puțin interesat de Castel sau de oamenii care aveau nevoie de ajutorul lui. Nu voia decât putere absolută și tinerețe veșnică. Sau, mai bine zis, fiindcă lui DomDaniel îi luase ceva timp ca să se lămurească, vârstă mijlocie veșnică.

Așa cum dormea sforăind, DomDaniel arăta aproape la fel ca atunci, cu mulți ani în urmă, numai că, uitându-se mai bine, Alther își dădu seama că nu era chiar neschimbat. Pielea lui de **Necromant** avea o nuanță cenușie care mărturisea despre anii petrecuți sub pământ în tovărășia **Umbrelor** și **Nălucilor**. Era încă învăluit în aerul **Tărâmului Celuilalt**, care umplea camera de miros de mucegai vechi și pământ umed. Chiar sub ochii lui Alther, o șuviță de scuipat începu să i se scurgă din colțul gurii, i se prelinse pe bărbie și picură pe mantia neagră.

În sunetul sforăielilor lui DomDaniel, Alther făcu ochii roată prin cameră. Spre mirarea lui, totul era ca înainte, ca și cum Marcia tocmai urma să intre, să se așeze și să îi spună ce se întâmplase în ziua aceea, așa cum făcea de obicei. Dar apoi văzu o arsură mare de tot în locul unde **Fulgerul Nimicitor** o lovise pe Asasină. Arsura neagră era chiar pe

covorul scump de mătase al Marciei și avea forma trupului Asasinei.

„Deci chiar *așa* s-a întâmplat", se gândi Alther.

Apoi pluti până la gura jgheabului de gunoi, al cărui chepeng rămăsese deschis, și se uită în întuneric. Se cutremură gândindu-se ce călătorie îngrozitoare avuseseră de făcut. După aceea, fiindcă era hotărât să facă *ceva*, oricât de mic, trecu granița dintre lumea fantomelor și lumea vie și **făcu** ceva.

Trânti chepengul cu zgomot.

Zdrang!

DomDaniel se trezi cu un tresărit, sări în capul oaselor și se uită în jur, nedându-și seama de prima dată unde se află. Își aminti însă aproape imediat și scoase un oftat de satisfacție. Se afla acolo unde îi era locul, în locuința Vrăjitorului NeObișnuit. Se întorsese în vârful Turnului. Se întorsese ca să se răzbune. Roti privirea prin cameră, așteptându-se să îl vadă pe Ucenicul care ar fi trebuit să se întoarcă de câteva ore bune, aducându-i vestea mult așteptată a sfârșitului Prințesei și al femeii aceleia îngrozitoare, Marcia Overstrand, ca să nu mai spunem de încă vreo doi din familia Heap. „Cu cât mai puțini, cu atât mai bine", își spuse DomDaniel. Îl luă frigul în aerul rece al nopții și pocni din degete ca să reaprindă focul în cămin. Flăcările țâșniră, dar *puf!*, Alther le stinse. După care

tot Alther îndreptă fumul afară din cămin în cameră, făcându-l pe DomDaniel să se înece și să tușească.

„O fi bătrânul **Necromant** aici și nu îmi stă în putere să îl izgonesc, dar cel puțin nu o să-i priască", își spuse Alther înverșunat. „O să fac tot ce va depinde de mine."

Târziu, spre dimineață, după ce DomDaniel se dusese în dormitor și se străduise mult timp să adoarmă fiindcă cearșafurile păreau că vor să îl sugrume, târziu spre dimineață deci, se întoarse și Ucenicul. Era palid de oboseală și de frig, iar zăpada se întărise pe roba lui verde. Gardianul care îl escortase se grăbi să plece și el rămase tremurând în fața ușii Maestrului, bănuind ce îl așteaptă.

DomDaniel era foarte prost dispus când ușa se deschise pentru a-i da drumul Ucenicului înăuntru.

— Sper, îi spuse DomDaniel băiatului înspăimântat, că ai vești *interesante* pentru mine.

Alther se învârtea în jurul băiatului, care era atât de ostenit că abia putea vorbi. Îi părea rău pentru băiat: nu era vina lui că devenise Ucenicul lui DomDaniel. Suflă peste foc și flăcările izbucniră din nou. Băiatul văzu flăcările ridicându-se și dădu să se apropie de cămin ca să se încălzească.

— Unde te duci? întrebă DomDaniel cu glas tunător.

— Mm... mi-e frig, domnule.

— Nu te apropii de foc până nu-mi spui ce s-a întâmplat. I-ați *înlăturat*?

Băiatul părea nedumerit.

— Eu... i-am spus că e o **Proiecție**, se bâlbâi el.

— Ce tot bolborosești acolo, băiete? Ce era o **Proiecție**?

— Barca lor.

— Ei, măcar *atât* ai reușit și tu. Nu era nici o greutate. Dar sunt înlăturați? *Morți? Da sau nu?*

DomDaniel striga din ce în ce mai tare. Ghicise răspunsul, dar voia să îl audă din gura băiatului.

— Nu, șopti băiatul îngrozit.

Zăpada de pe roba lui udă începuse să se topească la slaba căldură pe care o dădea focul aprins de Alther, picurând pe podea.

DomDaniel îi aruncă o privire cruntă.

— Mereu mă dezamăgești. Eu fac tot ce pot ca să te scap dintr-o familie cu care oricui i-ar fi *rușine*. Îți ofer o educație la care majoritatea băieților *visează* doar. Iar tu, tu ce faci? Te porți ca un *neghiob*! Chiar nu pot să înțeleg. Un băiat ca tine ar fi trebuit să dea de urma bandei cât ai clipi din ochi. Iar tu îmi vii cu povești despre **Proiecții** și... și... *lași și apă pe podele!*

DomDaniel își zise că, de vreme ce *el* era treaz, nu vedea de ce nu ar fi și Custodele Suprem. Cât despre Vânător, voia *foarte* mult

să audă ce are de spus în apărarea lui. DomDaniel ieși țanțoș, trânti ușa după el și începu să coboare scara de argint acum înțepenită. Pașii lui trezeau ecouri în multele etaje rămase goale după plecarea tuturor Vrăjitorilor Obișnuiți în seara dinainte.

Lipsit de **Magie**, Turnul Vrăjitorilor era înghețat și întunecat. Un vânt rece se văita urcând prin Turn ca printr-un horn uriaș, ușile camerelor goale se trânteau cu un zgomot lugubru. Coborând, DomDaniel, care aproape amețise învârtindu-se pe scara în spirală, se bucura de toate aceste schimbări. Așa urma să arate Turnul de acum înainte. Un loc al **Magiei Întunecate**. Fără Vrăjitorii Obișnuiți care îl enervau atât de mult cu farmecele lor de doi bani. Fără scamatorii, miros de smirnă, acorduri plăcute auzului și, mai ales, fără culori și lumini flușturatice. **Magia** *lui* avea să fie folosită doar pentru lucruri mari. Mă rog, s-ar putea să facă o excepție și să repare scara.

În cele din urmă, DomDaniel ajunse în holul de la intrare, pustiu, cufundat în întuneric. Ușile de argint ale Turnului, fără rost acum, erau deschise. Vântul suflase zăpada înăuntru și acoperise mozaicul, înțepenit și el acum, devenit niște simple dale de piatră. DomDaniel ieși repede pe ușă și traversă curtea cu pași hotărâți.

Mergând prin zăpadă spre Palat, pe Calea Vrăjitorilor, se gândea că înainte să plece ar fi trebuit să-și schimbe roba de

noapte și papucii. Așa, ajunse la Poarta Palatului cu hainele ude, arătând cam jalnic, și Gardianul nu îl lăsă să intre.

DomDaniel îl lovi cu un **Fulger Nimicitor** și intră. La scurtă vreme după aceea, Custodele Suprem era trezit din somn pentru a doua noapte consecutiv.

Rămas singur în Turn, Ucenicul se dusese împleticindu-se până la sofa și căzuse într-un somn bântuit de vise rele. Lui Alther i se făcu milă de el și lăsă focul să ardă. Cât dormi băiatul, fantoma profită de ocazie și mai făcu câteva schimbări. Slăbi baldachinul greu de deasupra patului, lăsându-l să atârne doar de un fir. Scoase fitilurile din toate lumânările. Schimbă culoarea apei din butoaie într-un verde nesănătos și aduse în bucătărie o familie numeroasă de gândaci deosebit de agresivi. Puse un șobolan nevricos sub podea și slăbi încheieturile scaunelor celor mai confortabile. La sfârșit, după ce se gândi ce ar mai putea face, schimbă pălăria cilindrică a lui DomDaniel, care rămăsese aruncată pe pat, cu alta, puțin mai mare.

Când se crăpă de ziuă, Alther îl lăsă pe Ucenic adormit și se îndreptă spre Pădure, unde urmă poteca pe care mersese o dată cu Silas când fuseseră să le facă o vizită lui Sarah și Galen, cu mulți ani în urmă.

18
CĂSUȚA MĂTUȘII ZELDA

Oricât *ar părea de necrezut*, a doua zi dimineață Jenna se trezi din cauza liniștii. După ce zece ani se trezise zi de zi în zgomotele amestecate ale Hardughiei, ca să nu mai spunem de zarva pe care o făceau cei șase băieți Heap, liniștea era asurzitoare. Jenna deschise ochii și o clipă i se păru că visează. Unde se afla? De ce nu era acasă în dulap? De ce aici nu erau decât Jo-Jo și Nicko? Unde erau ceilalți frați?

Apoi își aminti.

Se ridică în capul oaselor încet, ca să nu îi trezească pe băieții care dormeau alături de ea, lângă focul care ardea

mocnit în căsuța Mătușii Zelda. Își strânse plapuma în jurul ei căci, deși focul era aprins, în cameră era frig și umezeală. Apoi duse șovăind mâna la cap.

Deci era *adevărat*. Încă avea coronița de aur. Era încă Prințesă. Nu fusese doar un cadou de ziua ei.

Cu o zi înainte Jenna încercase același sentiment de irealitate pe care îl avea în fiecare an. Sentimentul că ziua ei aparținea unei alte lumi, unui alt timp, și că tot ceea ce se întâmpla de ziua ei nu era aievea. Datorită acestui sentiment Jenna trecuse neașteptat de bine peste uimitoarele evenimente ale celei de-a zecea zile de naștere; era sigură că, orice s-ar fi întâmplat, a doua zi toate vor reveni la normal, așa că nu avea prea mare importanță.

Numai că de data asta era cu totul altfel.

Jenna se înfășură mai bine în plapumă și începu să cântărească cele întâmplate. Era *Prințesă*.

Jenna și cea mai bună prietenă a ei, Bo, își spuneau adesea că amândouă sunt în realitate Prințese surori, pierdute cu mult timp în urmă, pe care soarta le adusese împreună în aceeași bancă din clasa a șasea la Școala numărul trei din Partea de Est. Jenna era aproape convinsă că așa era și, fără să știe nici ea de ce, i se părea firesc. Pe de altă parte, de câte ori se ducea acasă la Bo să se joace își spunea că Bo nu ar fi

putut nicidecum face parte din altă familie. Bo, cu părul ei roșu, cârlionțat și fața plină de pistrui, semăna atât de bine cu mama ei că nu avea cum să fie fiica *altcuiva*. Dar Bo o luase peste picior când adusese vorba despre asta, așa că Jenna renunțase.

Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe de ce arăta atât de deosebită de mama ei. Ca și de frații și de tatăl ei. De ce doar ea avea păr negru? Și de ce nu avea ochi verzi? Jenna își dorea cu disperare să i se înverzească și ei ochii. De fapt, până cu o zi înainte încă mai sperase că așa va fi.

Își dorise atât ca Sarah să îi spună și ei, cum le spusese pe rând tuturor băieților: „Cred că ochii tăi *încep* să își schimbe culoarea. Chiar sunt puțin verzi astăzi." Și câtăva vreme după aceea: „Crești *foarte* repede. Ai ochii aproape tot atât de verzi ca ai tatălui tău."

Dar când Jenna o întreba de ce ochii ei nu sunt verzi, ca ai fraților ei, Sarah nu spunea decât: „Tu ești *fetița* noastră, Jenna. Ești deosebită. Ai ochi foarte frumoși."

Jenna nu se lăsa însă păcălită. Știa foarte bine că și fetele pot avea ochi verzi de Vrăjitor. De pildă, Miranda Bott, care locuia ceva mai încolo și al cărei bunic avea un magazin de mantale la mâna a doua. Miranda avea ochi verzi, deși numai *bunicul* ei era Vrăjitor. Atunci *ea* cum de nu avea?

Era îngrijorată gândindu-se la Sarah, căci nu știa când o va vedea din nou. Se întreba și dacă Sarah va mai dori să îi fie mamă, acum că toate se schimbaseră.

Apoi se hotărî să nu își mai facă tot soiul de gânduri. Se ridică și, ținându-și plapuma strâns în jurul ei, păși cu grijă peste cei doi băieți. Se opri o clipă să se uite la Băiatul 412 și se întrebă de ce crezuse că e Jo-Jo. O înșelaseră umbrele din cameră...

Încăperea era cufundată în întuneric; doar focul arunca o lumină palidă, dar Jenna se obișnuise cu penumbra, așa că se plimba de colo-colo, trăgând plapuma după ea, încercând să deslușească lucrurile din jur.

Căsuța nu era mare. La parter avea o cameră, la capătul căreia era o vatră uriașă. O grămadă de bușteni ardea mocnit pe piatra încinsă. Nicko și Băiatul 412 dormeau adânc pe un covor în fața focului, fiecare învelit într-una din plăpumioarele pe care Mătușa Zelda le făcea din petice multicolore. În mijlocul camerei era o scară îngustă sub care se afla un dulap. Pe ușa închisă scria cu litere aurite: POȚIUNI INSTABILE ȘI OTRĂVURI SPECIALE. Jenna se hotărî să nu își bage nasul unde nu îi fierbe oala. Se uită în sus. Scara ducea într-o cameră mare și întunecată unde dormeau Mătușa Zelda, Marcia și Silas. Și, bineînțeles, Maxie, ale cărui sforăieli se auzeau până

jos. Ori poate că Silas sforăia, iar Maxie fornăia? Când dormeau, stăpânul și câinele scoteau cam aceleași sunete.

Camera de jos nu era înaltă, iar pe tavan se vedeau bârnele cioplite din care era făcută căsuța. De bârne atârnau câte și mai câte: vâsle pentru barcă, pălării, traiste cu scoici, cazmale, săpăligi, saci cu cartofi, încălțări, panglici, mături, mănunchiuri de stuf, împletituri din nuiele și, desigur, sute de legături de ierburi pe care Mătușa Zelda fie le cultiva ea însăși, fie le cumpăra de la Târgul de **Magie**, care se ținea odată la un an și o zi în Port. Fiind o Vrăjitoare Albă, Mătușa Zelda folosea ierburile pentru farmece și poțiuni, dar și ca medicamente. Rar s-ar fi întâmplat să îi spui Mătușii Zelda despre o plantă ceva ce nu știa deja.

Jenna privi în jur. Se simțea bine știind că numai ea era trează și că putea merge unde poftea. Se plimba de colo-colo, gândindu-se ce ciudat e să trăiești într-o căsuță cu patru pereți care nu erau și pereții altei locuințe. Era atât de diferită de harababura din Hardughie, dar deja se simțea aici ca la ea acasă. Ceva mai încolo, Jenna văzu câteva fotolii vechi dar comode, o masă foarte curată care nu părea gata să cadă și să își dea duhul din clipă în clipă, și — ceea ce i se părea de necrezut — podeaua abia măturată și *goală*. Pe podea nu se afla *nimic* altceva decât câteva covoare uzate și, lângă ușă, o pereche de cizme ale Mătușii Zelda.

Aruncă o privire în bucătăria micuță, cu o chiuvetă mare, oale și cratițe curate, puse în ordine, și o masă mică, dar acolo era prea frig ca să intre. Apoi se duse spre celălalt capăt al camerei, unde se înșirau pe pereți rafturi întregi de sticluțe și borcane cu poțiuni, la fel ca la ea acasă. Unele le recunoscu și-și aminti că le folosea și Sarah. **Fuziuni de Broască, Mixtură Magică** și **Băutură de Bază** îi erau bine cunoscute Jennei. Alături, la fel ca acasă, în jurul unui mic pupitru înțesat de tocuri, hârtii și caiete frumos aranjate, se aflau stive de cărți de **Magie** care se înălțau până în tavan. Erau atât de multe că acopereau aproape tot peretele dar, spre deosebire de acasă, nu zăceau împrăștiate și pe podea.

Zorile pătrunseră prin geamurile înghețate și Jenna se hotărî să arunce o privire și afară. Merse pe vârfuri până la ușa mare de lemn și trase ușor de zăvorul uriaș. Apoi deschise cu grijă ușa, sperând că nu va scârțâi, ceea ce nu se întâmplă fiindcă Mătușa Zelda, ca orice vrăjitoare, avea grijă să ungă balamalele și zăvoarele. O ușă care scârțâie în casa unei Vrăjitoare Albe e semn rău, semn de **Magie** prost folosită și farmece nepotrivite.

Jenna se furișă afară și se așeză pe prag, cu plapuma strâns înfășurată pe ea. Aerul din prima oră a dimineții era atât de rece că răsuflarea i se transforma în norișori albi. Deasupra

mlaștinii atârna o ceață deasă. Se întindea pe pământ și se răsucea deasupra apei și în jurul unui pod de lemn care trecea peste un canal lat. Canalul mergea de jur împrejurul ostrovului pe care locuia Mătușa Zelda, ca un șanț de apărare. Apa era întunecată și liniștită, de parcă o pieliță subțire era întinsă la suprafață, dar Jenna își dădu seama că în acel moment, chiar sub ochii ei, apa se umfla, ieșind din matcă și năpădind malurile ostrovului.

Jenna urmărise ani de zile fluxul și refluxul, așa că știa că în acea dimineață apele se umflaseră, mai ales că în noaptea dinainte fusese lună plină, și mai știa și că în scurtă vreme apa se va retrage, la fel ca apa râului care curgea pe sub fereastra ei de acasă. În câteva ceasuri apa va fi la nivelul cel mai scăzut, iar în mâlul și nisipul ud rămase în urmă vor veni păsările de apă să scurme cu ciocurile lor lungi, încovoiate.

Discul alburiu al soarelui se ridică încet prin stratul gros de ceață. În jur liniștea începea să fie înlocuită de zgomotele dimineții. Jenna tresări când auzi un cloncănit insistent și se uită peste umăr să vadă de unde venea. Uimită, văzu ceva mai încolo forma unei bărci de pescar apărând din ceață.

După ce văzuse în ultimele douăzeci și patru de ore mai multe lucruri noi și ciudate decât în întreaga ei viață, Jenna nu se mai minună să vadă acum o barcă de pescuit al cărei echipaj

era format din găini. Rămase în prag și așteptă ca barca să treacă. După câteva minute, văzând că barca nu s-a mișcat, se gândi că poate se împotmolise, dar puțin mai târziu, când ceața se mai ridică, își dădu seama despre ce era vorba: barca de pescuit era un coteț de găini. Pe scărița de lemn coborâră cu grijă vreo duzină de găini care, odată ajunse pe pământ, se apucară de treaba lor de fiecare zi — să scurme și să ciugulească.

„Lucrurile nu sunt totdeauna ceea ce par a fi", cugetă Jenna.

Din ceață se auzi chemarea unei păsări de baltă, iar dinspre apă veneau plescăituri înfundate, făcute, spera ea, de animale cu blană. Îi trecu prin minte că ar putea fi șerpi-de-apă sau anghile, dar alungă din minte acest gând. Se propti de canatul ușii, respirând adânc aerul proaspăt, ușor sărat, al mlaștinii. În jur era liniște și pace. Nici nu ți-ai fi putut dori mai mult.

— Bau! făcu Nicko. Te-am prins, Jen!

— Nicko, protestă Jenna. Faci atâta gălăgie. Șșș!

Nicko se așeză pe prag alături de Jenna și trase de plapumă ca să se acopere și el.

— Te rog, spuse Jenna.

— Ce?

— Te rog, Jenna, pot să mă acopăr și eu cu plapuma? Da, sigur, Nicko. Mulțumesc foarte mult, Jenna, ești foarte drăguță. Cu plăcere, Nicko.

— Bine, atunci renunț, zise Nicko. Îmi închipui că acum, că ești Domnișoara Mare și Tare, trebuie să fac și o reverență grațioasă.

— Băieții nu fac reverențe grațioase, râse Jenna, ci plecăciuni respectuoase.

Nicko sări în picioare și, fluturând cu un gest larg o pălărie imaginară, făcu o plecăciune până la pământ.

— Foarte bine, râse Jenna din nou și bătu din palme. Așa să faci în fiecare dimineață.

— Mulțumesc, Maiestate, răspunse Nicko grav, punându-și la loc pe cap pălăria imaginară.

— Pe unde o fi Smârcanul? întrebă Jenna somnoroasă.

— Probabil pe fundul vreunei băltoace de noroi. Nu cred că doarme într-un pat, răspunse Nicko și căscă.

— Cred că n-ar putea suporta, râse Jenna. Un pat e prea uscat și curat.

— Ei bine, zise Nicko, *eu* mă duc înapoi în pat. Mai trebuie să dorm vreo două ore, nu ca tine.

Dădu la o parte plapuma și intră în casă, căutând căldura focului. Se înfășură în plapuma lui și adormi. Jenna își dădu seama că și ei îi era somn. Pleoapele o înțepau, căci nu dormise destul, și începea să-i fie frig. Se ridică, strânse plapuma în jurul ei, intră în camera slab luminată de foc și închise cu grijă ușa.

19
MĂTUȘA ZELDA

—*Bună dimineața tuturor!* se adresă veselă Mătușa Zelda grămezii de plăpumi din fața focului.

Băiatul 412 se trezi pe dată, cuprins de panică. Se aștepta să fie nevoit să țâșnească din patul lui și să se alinieze afară în treizeci de secunde pentru apelul nominal, după cum era regula în Armata Tânără. Se uita nedumerit la Mătușa Zelda, care nu semăna câtuși de puțin cu cel care îl chinuia în armată — Cadetul-șef tuns la zero care se distra aruncând găleți de apă

rece ca gheața peste cei care nu săreau imediat din pat. Ultima dată când i se întâmplase așa ceva, Băiatul 412 trebuise să doarmă în patul ud și rece zile în șir înainte să se usuce. Acum sări în picioare cu o figură înspăimântată, dar se mai liniști când văzu că Mătușa Zelda nu avea o găleată cu apă înghețată în mână. De fapt, ținea în mâini o tavă cu căni cu lapte fierbinte și o grămadă uriașă de pâine prăjită unsă cu unt.

— Nu, băiete, spuse ea. Nu e nici o grabă. Bagă-te la loc sub plapumă și bea-ți laptele cât e cald.

Îi dădu o cană cu lapte și cea mai mare felie de pâine prăjită. Băiatul, se gândea Mătușa Zelda, ar trebui să mai pună ceva carne pe el.

Băiatul 412 se înfășură la loc în plapumă și, încă temător, bău laptele și mâncă pâinea cu unt. Între două înghițituri se uita în jur cu ochii lui mari, cenușii, ca și cum îl pândea o primejdie.

Mătușa Zelda se așeză pe un scaun vechi lângă foc și mai aruncă vreo doi-trei bușteni peste tăciuni. În scurt timp, în vatră ardea un foc bun și ea își încălzea mâinile deasupra flăcărilor. Băiatul 412 trăgea cu ochiul la ea de câte ori i se părea că nu îl vede. Bineînțeles că ea observase, numai că, fiind atât de obișnuită să aibă grijă de ființe înspăimântate sau rănite, îl privea pe Băiatul 412 ca pe un animăluț din mlaștină

pe care trebuia să îl îngrijească până se făcea bine. De fapt, băiatul îi aducea cel mai bine aminte de un iepuraș îngrozit pe care îl scăpase din ghearele unui Râs-de-Mlaștină nu cu multă vreme în urmă. Râsul se jucase cu iepurașul ore în șir, ciupindu-l de urechi și tăvălindu-l prin iarbă, delectându-se să îl vadă înțepenit de groază înainte să îi rupă gâtul. La un moment dat, tot jucându-se, îl lovise prea tare cu laba și îl aruncase pe potecă, chiar la picioarele Mătușii Zelda. Ea îl înhățase repede, îl băgase în traista mare de care nu se despărțea când umbla prin mlaștină și îl dusese acasă. Râsul se învârtise pe acolo câteva ore, fără să înțeleagă ce se întâmplase cu jucăria lui.

Iepurele rămăsese multe zile lângă foc, privind-o la fel cum o privea acum Băiatul 412. Mătușa Zelda își făcu de lucru întețind focul, făcându-se că nu îl bagă în seamă pe băiat, ca nu cumva să îl sperie și mai tare. În rest, știa că și el se va face bine, la fel ca iepurele.

Băiatul o privea cu coada ochiului. Mătușa Zelda avea păr cărunt, creț, obraji rozalii, un zâmbet prietenos și ochi de vrăjitoare, de un albastru strălucitor. Era îmbrăcată, își dădu el seama după ce se uită de mai multe ori, într-un fel de rochie făcută din petice colorate, atât de largă că nu îți puteai da seama cum arată ea de fapt, mai ales când stătea jos. Băiatului i se părea că Mătușa Zelda intrase într-un cort peticit și chiar

în acel moment scosese capul prin vârful cortului, ca să vadă ce se întâmplă. Ideea îl distră atât de tare că o umbră de zâmbet îi apăru în colțul gurii.

Mătușa Zelda zări zâmbetul și se bucură. Nu mai văzuse un copil atât de slab și speriat și o cuprinsese amărăciunea gândindu-se cum de ajunsese așa. Când mai trecuse prin Port auzise vorbindu-se de Armata Tânără, dar nu îi venise să creadă poveștile îngrozitoare pe care le spunea lumea. Nu putea crede că cineva ar putea să se poarte astfel cu copiii. Acum însă începu să se întrebe dacă nu cumva era mai mult adevăr în acele povești decât își dăduse ea seama.

Mătușa Zelda îi zâmbi Băiatului 412, apoi se ridică oftând de pe scaun și plecă alene să mai aducă niște lapte cald.

În lipsa ei, Nicko și Jenna se treziră. Băiatul 412 se uită la ei cu ochii mari, apoi se trase nițel mai la o parte; nu uitase cum îl țintuise Jenna la pământ cu o seară înainte. Dar Jenna îi zâmbi somnoroasă și îl întrebă:

— Ai dormit bine?

Băiatul dădu din cap și se uită la cana de lapte aproape goală.

Nicko se ridică în capul oaselor, mormăi un „bună dimineața" la adresa Jennei și a Băiatului 412 și înhăță o felie de pâine prăjită, dându-și de-abia atunci seama cât de foame îi era. Mătușa Zelda se întoarse, aducând un ulcior cu lapte cald.

— Nicko, spuse ea zâmbind. Te-ai schimbat ceva de când nu te-am mai văzut, trebuie să recunosc. Pe vremea aceea erai doar un bebeluș. Iar eu veneam destul de des în vizită la părinții tăi în Hardughie. Ce vremuri frumoase!

Oftă și îi dădu o cană cu lapte cald.

— Și Jenna noastră! zâmbi ea larg. Mereu am vrut să vin să te văd, numai că era foarte greu după... după o vreme. Silas însă a avut grijă și mi-a spus totul despre tine.

Jenna zâmbi sfioasă, bucurându-se că Mătușa Zelda spusese „a noastră". Luă cana pe care i-o întinsese și rămase cu ochii la foc, pe jumătate adormită.

Tăcură cu toții, mulțumiți. Singurele zgomote care se auzeau acum erau sforăiturile lui Silas și Maxie în încăperea de sus și crănțănitul pâinii prăjite. După o vreme, Jennei, care stătea sprijinită de perete, i se păru că aude un mieunat slab dinăuntrul peretelui, dar fiindcă, bineînțeles, era imposibil, se gândi că vine de afară și nu-i dădu atenție. Mieunatul se repetă. Se auzea din ce în ce mai tare și parcă era tot mai supărat. Lipi urechea de perete și auzi clar mieunatul unei pisici supărate.

— E o pisică în perete..., zise Jenna.

— Și, mai departe? spuse Nicko. Gluma asta nu o știu.

— Nu e o glumă. Chiar e o pisică în perete. O aud foarte bine.

Mătușa Zelda sări în sus.

— Vai de mine! Am uitat total de Berta. Jenna, scumpo, vrei tu să-i deschizi ușa?

Cum Jenna nu înțelegea, Mătușa Zelda îi arătă o ușiță de lemn în perete, chiar lângă podea. Jenna trase de ușă, o deschise și în cameră intră legănându-se... o rață foarte cătrănită.

— Îmi pare rău, Berta, scumpete, se scuză Mătușa Zelda. Aștepți de mult?

Berta trecu legănându-se peste grămada de plăpumi și se așeză lângă foc. Rața era supărată, se vedea cât de colo. Se întoarse dinadins cu spatele la Mătușa Zelda și își zbârli penele. Mătușa Zelda se aplecă și o mângâie.

— Să v-o prezint pe pisica mea, Berta, zise ea.

Trei perechi de ochi uimiți se uitară la Mătușa Zelda. Nicko înghiți laptele pe partea cealaltă și se înecă. Băiatul 412 făcu o mutră dezamăgită. Abia începuse să îi placă Mătușa Zelda, iar acum se dovedea că e la fel de scrântită ca ceilalți.

— Bine, dar Berta e o rață, spuse Jenna, gândindu-se că e mai bine să lămurească lucrurile de la început decât să se prefacă toți, de dragul Mătușii Zelda, că nu observă.

— Ei, da. Sigur, e rață pentru moment. De fapt, e rață de o bună bucată de vreme, nu-i așa, Berta?

Berta scoase un mieunat scurt.

— Vă dați seama, o rață poate să zboare și să înoate, ceea ce e un mare avantaj când trăiești în mlaștini. Iar până acum nici o pisică din câte am întâlnit nu se bucura să se ude pe labe. Vă închipuiți că nici Bertei nu îi plăcea, așa că s-a hotărât să devină rață ca să se simtă bine în apă. Și chiar te simți bine, nu-i așa, Berta?

Nu se auzi nici un răspuns. Ca o pisică adevărată ce era, Berta adormise lângă foc.

Jenna întinse mâna și atinse ușor penele raței, curioasă să vadă dacă erau ca blana de pisică la pipăit, dar nu, erau moi și lucioase, exact ca penele de rață.

— Salut, Berta, îi spuse în șoaptă.

Nicko și Băiatul 412 nu scoaseră un cuvânt. Niciunul dintre ei nu avea de gând să lege o conversație cu o rață.

— Săraca Berta, oftă Mătușa Zelda. Se întâmplă deseori să rămână afară. De când Mărunțeii din Bulboană au pătruns în casă prin tunelul pisicii, am pus un **Farmec de Ferecătură** pe ușiță. Nici nu vă închipuiți ce șoc am avut când am coborât dimineața în camera de jos și am găsit creaturile alea scârboase viermuind peste tot. Erau ca o mare de noroi. Se urcaseră până și pe pereți, scociorâseră cu degetele lor descărnate absolut peste tot, iar acum mă priveau de peste tot cu ochișorii lor

roșii. Mâncaseră tot ce se putea mânca și distruseseră tot ce era prin casă. Iar când am apărut au început, bineînțeles, să țipe cu vocile lor ascuțite. (Mătușa Zelda se cutremură.) Mi-au țiuit urechile săptămâni întregi după aceea. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu m-ar fi ajutat Smârcanul. Mi-a luat nu știu câte săptămâni ca să curăț noroiul de pe cărți. Cât despre poțiuni, am fost nevoită să fac altele. Că tot vorbim de noroi, nu vreți să faceți o baie într-un izvor fierbinte?

Ceva mai târziu, Jenna și Nicko se simțeau mult mai curați după ce Mătușa Zelda îi condusese în curtea din spate, la o căbănuță construită deasupra unui izvor cu apă caldă. Băiatul 412 refuzase categoric să facă baie și rămăsese ghemuit lângă foc, înfășurat în cojoc, cu boneta roșie trasă până la ochi. Simțea încă în oase frigul de cu o zi înainte și nu credea că îi va mai fi vreodată cald. Mătușa Zelda îl lăsă în pace, dar când Jenna și Nicko se hotărâră să iasă ca să exploreze insula îl trimise și pe el cu ei.

— Ia ăsta, zise Mătușa Zelda întinzându-i lui Nicko un felinar.

Nicko o privi fără să înțeleagă. La ce le trebuia un felinar în miezul zilei?

— Pâcla, zise Mătușa Zelda.

— Pâc? făcu Nicko.

— Pâcla. Din cauza pâclei, adică ceața sărată a mlaștinii care vine dinspre mare, îi explică Mătușa Zelda. Azi ne-a înconjurat, zise ea arătând cu mâna în jur. Dacă e senin, de aici unde stăm poți vedea Portul. Astăzi însă pâcla s-a lăsat peste mlaștini și noi suntem deasupra ei, însă dacă se ridică ne va învălui și pe noi. Atunci veți avea nevoie de felinar.

Așa că Nicko luă felinarul și, înconjurați de pâcla care se întindea ca o pătură mișcătoare, o porniră toți trei să exploreze insula. Mătușa Zelda, Silas și Marcia rămaseră acasă, discutând aprins.

Jenna mergea prima, urmată îndeaproape de Nicko, iar Băiatul 412 venea mai în spate. Încă mai tremura de frig și dorea din tot sufletul să fie din nou lângă foc. Din cauză că în mlaștină era mai cald și mai umed, zăpada se topise, iar pământul era mocîrlos. Jenna o luă pe o cărare care ducea la malul șanțului de apărare. Apa se retrăsese aproape de tot, lăsând în urmă doar mâlul în care se vedeau urmele a sute de picioare de pasăre și câteva dâre în zigzag, lăsate de șerpii-de-apă.

Insula Dragonului avea vreun sfert de milă lungime și arăta ca o jumătate de ou uriaș, verde, tăiat pe lungime și trântit în mijlocul mlaștinii. De jur împrejur, pe malul șanțului de apărare, era o potecă, și pe acolo o luă Jenna. Aerul care venea

odată cu pâcla era rece și sărat. Jenna se simțea bine — îi plăcea pâcla. Se simțea în siguranță, știind că nimeni nu i-ar putea găsi aici.

În afară de găinile care locuiau în barca pe care Jenna și Nicko o văzuseră dimineața devreme, mai găsiră o capră priponită în mijlocul unei pajiști cu iarbă înaltă și o colonie întreagă de iepuri pripășiți în vizuinile de pe mal. Mătușa Zelda împrejmuise locul ca să îi împiedice să ajungă la straturile ei cu varză pentru iarnă.

Se vedea că era o potecă umblată, care trecea pe lângă vizuini, printre straturile de varză și apoi cobora șerpuind spre o băltoacă de noroi și un petic de iarbă ciudat de verde.

— Crezi că ar putea fi Mărunței pe-aici? îl întrebă Jenna în șoaptă pe Nicko, încetinind pasul.

La suprafața băltoacei apărură câteva bășici și se auzi un zgomot puternic, de parcă cineva trăsese o cizmă din mâlul mlaștinii. Jenna se dădu înapoi, speriată, văzând că băltoaca bolborosea și se umfla.

— Cât mi-s io p-aci, nu-i chip.

Fața lătăreață a Smârcanului apăru din băltoacă. Clipi ca să se descotorosească de noroiul din ochi și îi privi cu ochi tulburi.

— 'Neața, zise el încet.

— Bună dimineața, domnule Smârcan, răspunse Jenna.

— Zi-mi Smârcan și atât.

— Aici locuiești? Nu cumva te-am deranjat? întrebă Jenna politicoasă.

— Ba *da*, ca să zic așa. Io ziua dorm. (Smârcanul clipi din nou și se lăsă ușor în mâl.) Da' voi n-aveați de unde știi. Nu vorbiți de Mărunței că mă trezesc îndat'. Cum aud de ei, cum sar în sus.

— Îmi cer scuze, zise Jenna. Plecăm imediat și te lăsăm în pace.

— Îhî, făcu Smârcanul și dispăru în mâl.

Jenna, Nicko și Băiatul 412 se întoarseră în vârfurile picioarelor la potecă.

— S-a supărat, nu?

— Nu, răspunse Nicko. Cred că așa e el întotdeauna. Ăsta e felul lui.

— Sper să ai dreptate.

Merseră ce merseră de-a lungul potecii până când ajunseră la capătul turtit al „oului" verde. Era o colină înverzită pe care creșteau câteva tufișuri rotunde, pline de spini. Urcară colina și se opriră în vârf, uitându-se la valurile de pâclă care se răsuceau în jurul lor.

Jenna și Nicko merseseră în tăcere ca nu cumva să îl trezească din nou pe Smârcan, dar acum, când stăteau în vârful colinei, Jenna spuse:

— Nu simți ceva ciudat când mergi?

— Parcă mă strâng puțin ghetele. Cred că sunt încă ude.

— Nu, eu vorbesc despre pământul pe care călcăm. Parcă ar fi... ăăă...

— Un gol dedesubt, zise Nicko.

— Chiar așa. Un gol.

Jenna izbi tare cu piciorul în pământ. Era tare, într-adevăr, dar cumva diferit.

— Cred că din cauza vizuinilor de iepure, zise Nicko.

Coborâră de pe colină și se îndreptară spre un iaz mare lângă care se afla un coteț pentru rațe. Câteva rațe îi zăriră și veniră legănat spre ei prin iarbă, sperând că le aduseseră pâine.

— Ia stai, unde s-a dus? zise Jenna pe neașteptate, uitându-se în jur după Băiatul 412.

— Trebuie că s-a întors la căsuță. Cred că nu prea îi place să stea cu noi.

— Așa e, dar nu ar fi trebuit să avem grijă de el? Dacă a căzut în băltoaca Smârcanului, sau în șanțul de apărare? Sau dacă l-au prins cumva *Mărunțeii*?

— *Șșș*! O să îl trezești din nou pe Smârcan.

— Dar chiar s-ar putea să-l fi prins un Mărunțel. Ar trebui să încercăm să îl găsim.

— Îmi închipui, zise Nicko fără convingere, că Mătușa Zelda s-ar supăra dacă l-am pierde.

— Dar și eu m-aș supăra, adăugă Jenna.

— Nu cumva îți *pasă* de el? După ce prostia lui era să ne coste viața?

— Nu a fost cu intenție. Acum îmi dau seama. Era tot atât de speriat ca și noi. Ia gândește-te, trebuie că a fost în Armata Tânără de când e pe lume. Habar nu are cum e să ai o mamă și un tată. Nu ca noi. De fapt, ca tine, se corectă ea.

— Tu *ai* mamă și tată, prostuțo. Bine, dacă vrei tu, ne ducem și îl căutăm.

Jenna se uită în jur, întrebându-se de unde să înceapă, și atunci își dădu seama că nu mai vedea căsuța. De fapt, nu mai vedea aproape nimic în afară de Nicko, și asta doar fiindcă felinarul lui dădea o lumină roșiatică.

Pâcla se ridicase.

20
BĂIATUL 412

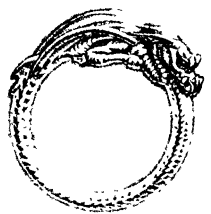

Băiatul 412 căzuse într-o groapă. Nu fusese în intenția lui și nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo, dar asta era realitatea — se afla pe fundul unei gropi.

Chiar înainte să cadă în groapă, Băiatul 412 își zicea că s-a săturat să se țină după fetița-Prințesă și băiatul-Vrăjitor. Nici ei nu păreau prea încântați de compania lui, iar lui îi era frig și se plictisea. Așa că se hotărâse să se întoarcă la căsuță, cu speranța că Mătușa Zelda era singură, ca să stea de vorbă cu ea.

Apoi se lăsase pâcla.

Măcar atât învățase în Armata Tânără. De multe ori, în mijlocul unei nopți cețoase, băieții din plutonul lui fuseseră duși în Pădure și lăsați să găsească singuri drumul înapoi. Bineînțeles că

nu toți reușeau. Întotdeauna era câte un nenorocit care cădea pradă unui jder flămând sau rămânea prins într-una din capcanele puse de Vâlvele-Pădurii. Băiatul 412 avusese însă noroc. Știa să nu facă zgomot și să se miște cu repeziciune prin ceața nopții. Acum, la fel de tăcut ca pâcla, Băiatul 412 se întoarse și o porni spre colibă. La un moment dat trecu atât de aproape de Nicko și Jenna că i-ar fi putut atinge dacă întindea mâna. Se strecurase însă pe lângă ei fără nici cel mai mic zgomot, bucurându-se de sentimentul de libertate și independență care îl încerca.

După o vreme, Băiatul 412 ajunse la movila mare, înverzită, de la capătul insulei. Era buimăcit, fiindcă era sigur că trecuse deja de ea și ar fi trebuit să fie foarte aproape de căsuță. Era poate altă movilă? Mai era poate una la celălalt capăt al insulei? Începu să se întrebe dacă nu cumva se rătăcise. Se gândi cu spaimă că ar putea da la nesfârșit ocol insulei, fără să mai ajungă *vreodată* la căsuță. Adâncit în gândurile lui, Băiatul 412 făcu un pas greșit și căzu cu capul înainte într-un tufiș mic dar plin de țepi. Ei, și atunci nu mai știa ce se întâmplase. Acum tufișul era aici, iar în clipa următoare Băiatul 412 cădea prin el și se prăbușea în întuneric.

Țipătul lui de surprindere fu înghițit de pâcla groasă, iar el aterizâ pe spate cu o bufnitură. Incapabil să mai respire, Băiatul 412 rămase nemișcat un moment, întrebându-se dacă

nu cumva își rupsese vreun os. Nu, nimic nu părea să se fi rupt, nu îl durea nimic, se gândi el ridicându-se încet. Avusese noroc. Aterizase pe ceva ce părea a fi nisip și căderea îi fusese amortizată. Se ridică în picioare și imediat se lovi cu capul de tavanul de piatră. Asta *chiar* că îl duru.

Ținându-se de cap cu o mână, Băiatul 412 întinse cealaltă mână și încercă să găsească pe pipăite gaura prin care căzuse, dar dădu doar de un perete neted de piatră, de care nu se putea prinde cu mâna sau pe care nu putea pune piciorul. Era un perete de piatră perfect neted, rece ca gheața.

Întunericul era de nepătruns. De sus nu venea nici o geană de lumină și oricât se străduia el, sperând că ochii i se vor obișnui, nu vedea absolut nimic, de parcă orbise.

Băiatul se puse în patru labe și începu să pipăie în jur prin nisip. Îi venise în minte ideea disperată că ar putea să sape un tunel și să iasă la lumină. Dar după ce trase la o parte nisipul dădu cu mâna de o podea de piatră, atât de netedă și rece că se gândi că era de marmură. Băiatul văzuse cum arată marmura de câteva ori, când fusese de gardă la Palat, dar nu își putea închipui ce căuta aici, într-un loc uitat de lume din Mlaștinile Ierboase.

Se așeză pe jos și se apucă să prefire nisipul printre degete, tot cugetând la ce să facă. Chiar se gândea că până la sfârșit i s-a înfundat, când dădu cu degetele de ceva de metal. La

început se bucură — poate că era chiar ce căuta, o încuietoare secretă — dar când apucă obiectul fu cuprins de deznădejde. Era doar un inel. Băiatul 412 ridică inelul, îl puse în palmă și îl privi, deși în întunericul ca smoala nu putea vedea nimic.

— Ce n-aș da să am puțină lumină, mormăi el, încercând să zărească inelul și căscând ochii cât putea de mari, deși oricum nu vedea nimic.

Inelul stătea în palma lui și, după sute de ani cât zăcuse în locul acela întunecos și rece, începu să se încălzească la căldura mâinii, prima mână de om care îl atingea după ce fusese pierdut atâta vreme.

Stând cu inelul în mână, băiatul începu să se mai liniștească. Își dădu seama că nu îi mai era teamă de întuneric, ba chiar se simțea în siguranță, cum nu se mai simțise de ani de zile. Era la multe mile depărtare de cei care îl chinuiseră în Armata Tânără și știa că aici nu aveau cum să îl găsească. Zâmbi și se propti cu spatele de perete. Acum era sigur că va găsi o cale de ieșire.

Apoi vru să vadă dacă inelul i se potrivea. Era mult prea mare pentru degetele lui subțiri, așa că îl puse pe arătătorul mâinii drepte, acesta fiind degetul cel mai gros. Îl răsuci pe deget, bucurându-se de senzația de căldură, chiar de fierbințeală, pe care i-o dădea. În scurtă vreme, își dădu seama cu mirare că inelul, care părea să fi prins viață, se strângea pe degetul lui,

până ajunse să i se potrivească perfect. Și nu numai atât, dar dădea și o lumină slabă, aurie.

Băiatul 412 se uită încântat la inel, acum că îl putea vedea în sfârșit. Nu semăna cu nici un alt inel pe care îl mai văzuse. În jurul degetului lui era încolăcit un dragon de aur care își mușca coada. Ochii verzi de smarald sclipeau și băiatul avu senzația ciudată că dragonul îl privește. Fermecat, se ridică, ținând mâna întinsă în față. Inelul lui cu dragon strălucea acum, luminând totul în jur.

Uitându-se împrejur la lumina inelului, își dădu seama că se află la capătul unui tunel. În fața lui pornea un gang îngust și înalt, tăiat în stâncă, și cobora tot mai adânc în pământ. Ridică mâna deasupra capului cât putu de sus, uitându-se în întunericul de unde căzuse, dar nu întrezări nici o cale de a se urca înapoi. Atunci, după o oarecare șovăială, hotărî că nu îi rămânea decât să urmeze tunelul și să spere că îl va duce la altă ieșire.

Băiatul 412 o porni la drum, ținând inelul sus ca să îi lumineze calea. Tunelul cobora destul de repede, sucindu-se la dreapta și la stânga, uneori ducându-l într-o fundătură, alteori mergând în cerc, până când nu mai știu din ce parte a venit și încotro merge și simți că amețește. Ai fi zis că tunelul fusese anume construit ca să îl zăpăcească, ceea ce se și întâmplase.

După părerea băiatului, așa se și explica de ce căzuse pe trepte.

Ajuns la picioarele scării, Băiatul 412 își trase sufletul. Nu pățise nimic căci, oricum, nu căzuse prea de sus. Numai că îi lipsea ceva — *pierduse inelul*. Pentru prima oară de când căzuse în tunel, Băiatul 412 simți că îl cuprinde teama. Inelul nu numai că îi dădea lumină, ci îi mai și ținea tovărășie. Iar în afară de asta, își dădu el seama înfiorându-se în frigul din tunel, îi ținuse și cald. Se uită în jur, cu ochii larg deschiși în întuneric, căutând cu disperare o luminiță aurie.

Nimic.

Nu vedea nimic. Totul era negru. Disperarea puse stăpânire pe el. Se simțea la fel de disperat ca atunci când prietenul lui cel mai bun, Băiatul 409, căzuse peste bord în timpul unui raid de noapte, iar lor nu li se dăduse voie să se oprească să îl salveze. Își propti capul în mâini și simți că-l lasă puterile.

Atunci auzi cântecul.

Un sunet blând, subțire, plăcut, îi ajunse la urechi, chemându-l. Mergând în patru labe, fiindcă nu voia să mai cadă pe vreo scară, Băiatul 412 se îndreptă cu grijă în direcția din care venea cântecul, pipăind podeaua de marmură. Pe măsură ce se apropia, cântecul era mai blând și mai puțin insistent, până când se auzi înăbușit și băiatul își dădu seama că pusese mâna peste inel.

Îl găsise. Sau, mai bine zis, inelul îl găsise pe el. Zâmbind cu gura până la urechi, puse inelul la loc pe deget și întunericul din jur dispăru.

După aceea îi fu ușor. Inelul îl duse de-a lungul tunelului, care acum se lărgise, mergea drept și avea pereții decorați cu sute de picturi simple, desenate în culori vii — albastru, galben și roșu. Băiatul nu stătu însă să se uite la ele. Tot ce voia era să iasă afară din tunel, așa că merse și merse, până când, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta: un șir de trepte care duceau în sus. Oftând ușurat, băiatul urcă treptele și ajunse la altă pantă abruptă, și aceasta acoperită de nisip. Din nou dădu de o fundătură, numai că, de această dată, văzu ieșirea. De un perete era proptită o scară veche de lemn, iar deasupra se afla un chepeng. Băiatul se urcă pe scară, întinse mâna și împinse chepengul. Nu era blocat. Împinse puțin mai tare, chepengul se deschise, iar el aruncă o privire afară. Era tot întuneric, dar aerul avea alt miros; își dădu seama că a ieșit la suprafață. Băiatul 412 zăbovi o clipă, ca să se lămurească unde se află, și zări pe podea o fâșie îngustă de lumină. Atunci respiră cu adevărat ușurat. Știa unde se află: în dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale al Mătușii Zelda. Se strecură fără zgomot prin chepeng, îl închise și trase la loc covorașul care îl acoperea. Apoi deschise cu băgare de seamă ușa și se uită afară să vadă dacă era cineva prin preajmă.

În bucătărie, Mătușa Zelda pregătea o poțiune nouă. Când Băiatul 412 se furișă prin fața ușii, ea ridică privirea dar, probabil preocupată de ceea ce făcea, nu spuse nimic. Băiatul trecu tiptil pe lângă ea și se duse spre vatră. Deodată se simți foarte obosit. Își scoase inelul cu dragon și îl ascunse într-un buzunăraș pe care îl descoperise înăuntrul bonetei roșii, apoi se întinse lângă Berta pe covorul din fața focului și căzu într-un somn adânc.

Dormea atât de dus încât nu o auzi pe Marcia coborând scările și comandând stivei celei mai înalte și dezordonate de cărți de Magie să se ridice în aer. Nu auzi nici fâșâitul unei cărți foarte mari și vechi, *Risipirea Negurii*, care ieși singură din vraful de cărți ce se legăna amenințător și zbură lângă scaunul cel mai confortabil de lângă foc. După cum nu auzi nici foșnetul paginilor când cartea se deschise ascultătoare exact la pagina pe care voia Marcia să o vadă.

Tot așa, nu auzi nici țipătul înăbușit al Marciei care, îndreptându-se spre scaun, aproape călcă pe el, făcu un pas înapoi și apoi călcă pe Berta. Adâncit în somn, Băiatul 412 avu un vis ciudat, în care se făcea că o mulțime de rațe și pisici înfuriate îl fugăreau printr-un tunel și pe urmă îl ridicau în aer și îl învățau să zboare.

Băiatul 412 zâmbea în somn. Era liber.

✣ 21 ✣
RATTUS RATTUS

— *Cum de ai ajuns înapoi atât de repede?* îl întrebă Jenna.

Din cauza pâclei, Nicko și Jenna rătăciseră toată după-amiaza până să găsească drumul înapoi spre căsuță. Cât umblaseră de colo-colo, Nicko alcătuise în minte un clasament al primelor zece dintre cele mai bune bărci, iar apoi, după ce i se făcuse foame, se gândise ce i-ar plăcea cel mai mult să mănânce la cină. Jenna, pe de altă parte, nu-și putuse lua gândul de la Băiatul 412, făcându-și griji în privința lui. Până la urmă se hotărâse că de acum încolo va fi mult mai amabilă cu el. Sigur, cu condiția să nu fi căzut în șanțul de apărare și să se fi înecat.

Așa se face că, atunci când ajunse în sfârșit la căsuță, înghețată și udă până la piele, cu scame de ceață agățate încă de haine, și îl găsi pe Băiatul 412 stând țanțoș pe sofa alături de Mătușa Zelda și părând foarte mulțumit de el, Jenna nu fu așa de supărată cum era Nicko. Acesta doar mârâi ceva și se duse să facă o baie în izvorul cald. După ce Mătușa Zelda îi uscă părul, Jenna se așeză pe sofa lângă Băiatul 412 și îl întrebă din nou:

— Cum de ai ajuns atât de repede?

Băiatul 412 o privi sfios dar nu răspunse nimic.

— Mi-a fost frică să nu fi căzut în șanțul de apărare.

Băiatul se uită la ea surprins. Nu se așteptase ca Prințesei să îi pese dacă ar fi căzut în șanț sau chiar într-o groapă adâncă.

— Îmi pare bine că te-ai întors teafăr și nevătămat, insistă Jenna. Mie și lui Nicko ne-a luat o grămadă de vreme. Tot timpul ne rătăceam.

Băiatul 412 zâmbi. Îi stătea pe limbă să îi povestească Jennei ce i se întâmplase și să îi arate inelul, dar, după ce atâția ani fusese nevoit să-și țină gura, învățase să tacă. Singura persoană căreia îi împărtășise un secret fusese Băiatul 409 și, deși ceva din blândețea Jennei îi amintea de el, Jenna era o Prințesă și, ceea ce era și mai rău, o *fată*. Așa că nu spuse nimic.

Jenna îl văzu că zâmbea și se bucură. Tocmai voia să încerce să îl întrebe altceva când Mătușa Zelda strigă atât de tare că sticluțele cu poțiuni zdrăngăniră:

— Șobolan Mesager!

Marcia, care stătea la pupitrul Mătușii Zelda tocmai în celălalt capăt al camerei, se ridică de îndată și, spre uimirea Jennei, o apucă de mână și o trase de pe sofa.

— Hei! protestă Jenna.

Marcia nu o luă însă în seamă. Se repezi spre scări, trăgând-o pe Jenna după ea. La jumătatea scării dădură nas în nas cu Silas și Maxie, care coborau grăbiți ca să îl vadă pe Șobolanul Mesager.

— Câinele ăsta nu ar trebui să stea sus, se răsti Marcia, încercând să se strecoare pe lângă Maxie fără să își păteze mantia cu balele lui.

În starea de agitație în care se afla, Maxie lăsă o dâră de salivă pe mâna Marciei înainte să se repeadă jos după Silas și reuși în același timp să o calce apăsat pe picior. Maxie nu prea îi dădea atenție Marciei. Nu își bătea capul să se dea la o parte din calea ei sau să fie atent la ce spunea ea pentru că, în capul lui de câine-lup, Silas era Câinele-Șef, iar Marcia era cea mai neînsemnată din haită.

Din fericire, Marcia nu înțelese ideile lui Maxie despre lume și viață, așa că îl împinse deoparte și urcă treptele câte două

odată, trăgând-o pe Jenna după ea ca nu cumva să o zărească Șobolanul Mesager.

— De... de ce m-ai tras așa? o întrebă Jenna gâfâind când ajunseră în camera de sus.

— Șobolanul Mesager, îi răspunse Marcia, care își cam pierduse și ea răsuflarea. Nu știm ce fel de șobolan este. S-ar putea să nu fie un Șobolan Confidențial Autorizat.

— Ce *fel* de șobolan? făcu Jenna neînțelegând.

— Stai aici, șopti Marcia așezându-se pe patul îngust al Mătușii Zelda, acoperit cu o mulțime de plăpumioare din petice, cusute în serile lungi pe care le petrecuse singură în fața focului, și făcându-i Jennei semn să stea lângă ea.

— Știi ceva despre Șobolanii Mesageri? întrebă Marcia cu voce joasă.

— Cred că da, răspunse Jenna, nu foarte sigură pe ea. Dar acasă nu am primit niciodată vreunul. Niciodată. Credeam că trebuie să fii o persoană cu adevărat importantă ca să primești un Șobolan Mesager.

— Nu, spuse Marcia. Oricine poate primi unul. Sau trimite unul.

— Poate l-a trimis mami, zise Jenna cu speranță în glas.

— Poate că da, poate că nu. Trebuie să aflăm dacă este un Șobolan Confidențial înainte de a avea încredere în el. Un

Șobolan Confidențial spune întotdeauna adevărul și păstrează orice secret. Costă foarte mult.

Jenna se întristă, gândindu-se că, în acest caz, Sarah nu ar fi putut trimite șobolanul.

— Vom vedea, spuse Marcia. Până atunci stăm aici; nu cumva să fie un șobolan iscoadă, venit să afle unde se ascund Vrăjitorul NeObișnuit și Prințesa.

Jenna încuviință din cap. Iar i se spunea Prințesă. Încă nu se obișnuise și nu îi venea să creadă că despre ea era vorba. Rămase tăcută lângă Marcia, uitându-se prin mansardă.

Era o încăpere surprinzător de spațioasă și aerisită. Acoperișul în pantă, sprijinit pe bârne groase, avea o fereastră micuță de la care puteai vedea mlaștinile acoperite de zăpadă. De bârne atârnau un fel de corturi din petice — cel puțin așa i se păru Jennei până când își dădu seama că trebuie să fie rochiile Mătușii Zelda. În cameră erau trei paturi. Cel pe care stătea Jenna trebuie că era al Mătușii Zelda, judecând după plăpumioarele colorate cu care era acoperit. Altul, înghesuit într-un alcov lângă scară și acoperit de păr de câine, era cu siguranță al lui Silas. Într-un colț, în partea cealaltă a camerei, era un pat mare, construit într-o firidă din perete. Privindu-l, Jenna își aminti de patul ei din dulap și o apucă dorul de casă. Pesemne că acesta era al Marciei, pentru că alături se aflau cartea ei, *Risipirea*

Negurii, un toc subțire de onix și un vraf de pergamente de cea mai bună calitate, acoperite cu semne și simboluri **magice**.

Marcia îi urmări privirea.

— Hai, poți să scrii cu tocul meu. O să-ți placă. Scrie cu orice culoare vrei, cu condiția să fie binedispus.

Cât stătu Jenna în mansardă, făcând exerciții cu tocul Marciei, care se încăpățâna să scrie din două în două litere cu un verde lugubru, Silas rămase jos ca să îl potolească pe Maxie, extrem de agitat după ce îl văzuse pe Șobolanul Mesager.

— Nicko, zise Silas când îl văzu pe Nicko ieșind ud de la izvorul cald. Ține-l bine pe Maxie. Ai grijă să nu-ți scape și să ajungă la șobolan.

Nicko și Maxie săriră pe sofa, iar Băiatul 412 sări la o parte la fel de repede.

— Ei, unde e șobolanul ăla? zise Silas.

Afară, în fața ferestrei, stătea un șobolan mare, cafeniu, și bătea iritat în geam. Mătușa Zelda deschise fereastra, șobolanul sări înăuntru și privi în jur cu ochii lui ageri, strălucitori.

— **Chițăie, Șobolane!** spuse Silas în limba **magică**.

Șobolanul îl privi nerăbdător.

— **Vorbește, Șobolanule!**

Șobolanul îi aruncă o privire cruntă lui Silas, își încrucișă labele și așteptă.

— Hmm... Iertare. Nici nu mai știu de când n-am mai primit un Șobolan Mesager, se scuză Silas. A, mi-am adus aminte: **Vorbește, Rattus Rattus.**

— În sfârșit, zise șobolanul cu un oftat. Ți-a cam luat ceva vreme. Mai întâi, trebuie să pun o întrebare, continuă el luând o poziție semeață, în două labe. E de față cineva care răspunde la numele de Silas Heap? întrebă privindu-l pe Silas drept în ochi.

— Da, eu, spuse Silas.

— Așa m-am gândit și eu, îi răspunse șobolanul. Descrierea se potrivește.

Tuși scurt, dându-și importanță, își îndreptă umerii și-și duse labele la spate.

— Am venit cu un mesaj pentru Silas Heap. Mesajul a fost trimis astăzi-dimineață la ora opt de o anume Sarah Heap, care locuiește în casa lui Galen. Începe mesajul:

Te salut, dragul meu Silas. Și pe Jenna-purcelușul și pe Nicko-îngerașul.

Am trimis șobolanul acasă la Zelda cu speranța că vă va găsi teferi și sănătoși. Sally ne-a spus că Vânătorul e pe urmele voastre și n-am închis ochii toată noaptea de grijă. Omul acela are un renume

atât de rău. *Am crezut că îmi pierd mințile până dimineața și eram sigură că v-a prins (deși Galen mi-a spus că știe că sunteți la loc sigur). Dragul de Alther a venit însă de cum s-a luminat și ne-a dat vestea minunată că ați scăpat. Ne-a spus că v-a văzut cu ochii lui cum ați luat-o spre Mlaștinile Ierboase. Îi părea rău că nu a putut să vă însoțească.*

Silas, s-a întâmplat ceva. Când veneam încoace, Simon a dispărut. Eram pe poteca ce duce de-a lungul râului spre partea din Pădure în care locuiește Galen când mi-am dat seama că nu mai e cu noi. Nu pot înțelege ce i s-a întâmplat. Nu am văzut nici un Gardian și nimeni dintre noi nu l-a văzut sau auzit plecând. Silas, mi-e atât de teamă să nu fi căzut într-una din capcanele pe care le pun vrăjitoarele acelea răutăcioase. Astăzi plecăm în căutarea lui.

Gardienii au dat foc birtului lui Sally, iar ea de-abia a reușit să scape cu viață. Nici ea nu prea știe cum de a izbutit, dar a ajuns cu bine aici azi-dimineață și m-a rugat să îi spun Marciei că îi este recunoscătoare pentru **Amuleta Ocrotitoare** *pe*

care i-a dat-o. De fapt, îi suntem cu toții recunoscători. E o dovadă de mare generozitate din partea Marciei.

Silas, te rog trimite șobolanul înapoi și dă-mi de știre ce e cu tine.

Toate gândurile noastre sunt îndreptate spre voi cu dragoste,
A ta soție iubitoare, Sarah.

Mesajul ia sfârșit, încheie șobolanul.

De cum termină, șobolanul se prăbuși istovit pe pervazul ferestrei.

— Ce-aș mai da pe gât o ceașcă de ceai, spuse.

Silas era foarte agitat.

— Va trebui să mă întorc să-l caut pe Simon, zise el. Cine știe ce i s-a întâmplat?

Mătușa Zelda încercă să îl liniștească. Aduse două căni de ceai dulce, fierbinte, îi dădu una șobolanului și pe cealaltă lui Silas. Șobolanul dădu ceaiul pe gât dintr-o sorbitură, dar Silas rămase pe gânduri, învârtind cana în mâini.

— Simon e puternic, tati, făcu Nicko. Se descurcă. Cred că s-a rătăcit și nimic mai mult. Trebuie că s-a și întors la mama până acum.

Silas nu se lăsa însă convins.

Atunci Mătușa Zelda hotărî că singurul lucru cu cap pe care îl puteau face era să ia masa de seară. De obicei, oamenii care luau masa la ea acasă uitau de necazurile care îi frământau. Zelda era o gazdă ospitalieră, îi plăcea să gătească și să aibă cât mai mulți invitați posibil. Cât despre musafiri, ei se bucurau să stea de vorbă, numai că mâncarea era o adevărată încercare. Despre felurile de mâncare gătite de Zelda se spunea în general că sunt „interesante". De exemplu: „Pâinea cu varză la cuptor a fost foarte... interesantă, Zelda. Mie nici nu mi-ar fi dat prin cap să gătesc așa." sau „Trebuie să recunosc, dulceața de căpșuni este un sos atât de... interesant pentru feliile de țipar."

Silas a fost însărcinat să pună masa, ca să mai uite de gânduri, iar Șobolanul Mesager a fost invitat să le țină companie.

Mătușa Zelda servi tocană de broască și iepure cu napi fierți de două ori, iar ca desert jeleu de cireșe și păstârnac. Băiatul 412 se ghiftui cu mult entuziasm, căci mâncarea era nemaipomenit de bună în comparație cu ce li se dădea în Armata Tânără, ba chiar mai ceru o a doua și o a treia porție, spre încântarea Mătușii Zelda. Până atunci nimeni nu îi mai ceruse a doua porție, ce să mai zicem de *a treia*.

Lui Nicko îi părea bine că Băiatul 412 mănâncă atât de mult, căci îi atrăgea Mătușii Zelda atenția de la bucățile mari

de broască pe care le ascunsese sub cuțit. Iar dacă cumva ea observă, nu se necăji. Nicko mai reușise și să îi dea lui Maxie urechea întreagă de iepure pe care o găsise în farfurie, spre marea lui ușurare și încântarea lui Maxie.

Marcia se scuzase că ea și Jenna nu vor coborî la cină din cauză că era de față Șobolanul Mesager. Silas însă credea că e un pretext transparent și o bănuia că se folosește de puterile ei **magice** pentru a pregăti pe șest niște feluri de mâncare gustoase de te lingi pe degete.

Cu toate că Marcia nu era prezentă — sau poate tocmai de aceea — cina fu foarte plăcută. Șobolanul Mesager era un conviv grozav. Silas nu își mai bătuse capul să anuleze comanda **Vorbește, Rattus Rattus**, așa că șobolanul cel guraliv turuia despre tot ceea ce îi venea în minte, adică de la problema tinerilor șobolani din zilele noastre până la scandalul cârnaților de șobolan găsiți în cantina Gardienilor (care tulburase întreaga comunitate șobolănească, darămite pe Gardieni).

Când masa era pe încheiate, Mătușa Zelda îl întrebă pe Silas dacă avea de gând să îl trimită pe Șobolanul Mesager înapoi la Sarah în noaptea aceea.

Șobolanul făcu ochii mari de spaimă. Deși era vânjos și putea, după cum îi plăcea să se laude față de oricine, „să își poarte singur de grijă", Mlaștinile Ierboase nu i se păreau câtuși de

puțin un loc potrivit pentru o plimbare pe timp de noapte. Întâlnirea cu o Știmă a Apelor, din cele care îți sug sângele prin niște ventuze, ar fi însemnat un sfârșit sigur pentru un șobolan. Cât despre Mărunței sau chiar Smârcani, în nici un caz nu și i-ar fi ales ca tovarăși. Mărunțeii l-ar fi tras în adâncul Bulboanei doar ca să se distreze, iar un Smârcan înfometat s-ar fi bucurat să facă o fiertură de șobolan pentru puii lui care, după părerea Șobolanului Mesager, erau o adevărată pacoste, din cauză că mâncau tot ce le cădea în gheare.

(Bineînțeles, Smârcanul nu li se alăturase la masă. Nu venea niciodată, de altfel. Prefera să mănânce sendviciurile cu varză fiartă pe care i le pregătea Mătușa Zelda stând tolănit în băltoaca lui de noroi. Cât despre carnea de șobolan, nu mai mâncase de multă vreme. Personal, nu îi prea plăcea gustul, iar pe deasupra îi mai rămâneau și oscioare între dinți.)

— Mă gândeam, spuse Silas rar, că ar fi poate mai bine să îl trimitem pe șobolan înapoi mâine-dimineață. A făcut un drum lung și are nevoie de somn.

Șobolanul păru încântat.

— Cât se poate de adevărat, domnule. Ați vorbit cu înțelepciune. Multe mesaje s-au pierdut pentru că mesagerul nu a avut parte de odihnă. Și de o masă bună. Vă rog să îmi permiteți să spun că a fost o cină deosebit de...

interesantă, doamnă. (Aici înclină din cap în direcția Mătușii Zelda.)

— Plăcerea a fost de partea mea, zâmbi Mătușa Zelda.

— *Avem de-a face cu un Șobolan Confidențial?* întrebă pipernița cu vocea Marciei, făcându-i pe toți să sară în sus.

— Măcar anunță-ne că ai de gând să îți trimiți vocea încoace și-ncolo, se văită Silas. Era cât pe ce să mă înec cu jeleul de păstârnac.

— *Ei, este sau nu este confidențial?* insistă pipernița.

— Ești Șobolan Confidențial? îl întrebă Silas pe Șobolanul care se holba la piperniță și, pentru prima dată în seara aceea, nu găsea nimic de spus. Ești sau nu?

— Da, răspunse șobolanul, neștiind dacă să i se adreseze lui Silas sau piperniței, și până la urmă o alese pe cea din urmă. Într-adevăr, sunt, doamnă Piperniță. Sunt Șobolan Confidențial Autorizat de Cursă Lungă. Sluga dumneavoastră.

— Bun, atunci cobor.

Marcia coborî scara sărind câte două trepte deodată și traversă camera, cu o carte în mână. Roba ei de mătase mătura pe jos și răsturnă o grămadă de borcane cu poțiuni. Jenna venea fuga după ea, dornică să vadă cu ochii ei un Șobolan Mesager.

— Ce *strâmtă* e casa asta, se plânse Marcia, scuturându-și enervată cele mai frumoase **Amestecuri Strălucitoare de**

Culori ale Zeldei de pe mantie. Nu înțeleg cum poți sta aici, Zelda.

— Mă descurcam destul de bine până să vii tu, mormăi Mătușa Zelda ca pentru sine.

Marcia se așeză la masă lângă Șobolanul Mesager. Acesta păli pe sub blana cafenie. Nici măcar în vis nu își închipuise că va da ochii cu Vrăjitorul NeObișnuit. Făcu o plecăciune adâncă, mult prea adâncă, și căzu cu botul în farfuria cu jeleu de cireșe și păstârnac.

— Silas, vreau să pleci *și tu* înapoi cu șobolanul, îi puse Marcia în vedere.

— Poftim? făcu Silas. *Acum*?

— Nu am autorizație să transport pasageri, Înălțimea Voastră, se adresă șobolanul Marciei cu o voce tremurândă. De fapt, Maiestate preabinevoitoare, și o spun cu cel mai adânc respect...

— **Rattus Rattus, Mâlc!** se răsti Marcia la el.

Șobolanul Mesager deschise și închise gura de câteva ori, încercând să mai spună ceva, dar din gâtlej nu îi ieșea nici un sunet. Neavând ce face, se așeză și se apucă să își lingă jeleul de cireșe și păstârnac de pe labe. Nu putea decât să aștepte, căci un Șobolan Mesager poate pleca doar dacă i se dă un răspuns sau dacă destinatarul mesajului refuză să dea un răspuns. Până acum nu i se spusese nici una, nici alta, așa că

șobolanul, fiind un adevărat profesionist, aștepta răbdător dar și posomorât, fiindcă îi veneau în minte vorbele spuse de nevasta lui în acea dimineață, când o anunțase că are de dus la bun sfârșit o însărcinare pentru un Vrăjitor.

„Stanley", îi spusese Dawnie, nevasta lui, fluturându-i arătătorul prin fața nasului, „dacă aș fi în locul tău m-aș feri să am de-a face cu Vrăjitorii. Îți aduci aminte de soțul lui Elli, care a fost fermecat de o Vrăjitoare bondoacă în Turn și a rămas prins în oala cu ciorbă? S-a întors după două săptămâni, și atunci arăta ca vai de el. Nu te duce, Stanley, te rog."

Numai că orgoliul lui Stanley fusese gâdilat de faptul că Biroul Șobolanilor Mesageri îi dăduse o însărcinare în afară, și pe deasupra, pentru un Vrăjitor. În plus, era bucuros de o schimbare după însărcinarea dinainte. Își petrecuse o săptămână transmițând mesaje între două surori care se certau. Mesajele deveneau din ce în ce mai scurte și mai nepoliticoase, până când ajunsese să alerge de la o soră la alta fără să spună nimic, pentru că fiecare dorea ca cealaltă să știe că nu mai vorbește cu ea. Fusese o mare ușurare pentru el când mama lor, îngrozită de factura de plată pe care o primise de la Birou, anulase însărcinarea.

Ceea ce explică de ce Stanley se bucură să îi spună nevestei lui că, dacă e nevoie de el, înseamnă că trebuie să se ducă.

„La urma urmei", zisese el, „sunt unul dintre puținii Șobolani Confidențiali de Cursă Lungă din Castel."

„Și unul dintre cei mai nătărăi", i-o întorsese nevastă-sa.

Așa se face că Stanley stătea acum pe masă, printre rămășițele celei mai ciudate cine pe care o luase vreodată, ascultând-o pe Marcia, Vrăjitorul NeObișnuit, inexplicabil de prost dispusă, după părerea lui, cum îi dă ordine Vrăjitorului Obișnuit. Marcia trânti cartea pe masă de clincănră farfuriile.

— M-am uitat prin cartea Zeldei, *Risipirea Negurii*. Ce n-aș da să am și eu una în Turnul Vrăjitorilor. E o carte neprețuită.

Marcia bătu ușor cu palma în carte, în semn de apreciere. Cartea nu o înțelese însă. Sări brusc de pe masă și zbură la locul ei, în stiva de cărți ale Mătușii Zelda, spre marea iritare a Marciei.

— Silas, zise Marcia, vreau să te duci și să îmi aduci înapoi **Amuleta Ocrotitoare** pe care i-am dat-o lui Sally. Avem nevoie de ea aici.

— Bine, zise Silas.

— Chiar *trebuie* să te duci, Silas, insistă Marcia. Siguranța noastră poate depinde de amuletă. Fără ea am mai puțină putere decât aș fi crezut.

— Bine, *bine*, Marcia. S-a făcut, răspunse Silas preocupat, cu gândul la Simon.

— De fapt, în calitate de Vrăjitor NeObișnuit, îți *ordon* să te duci, îi spuse Marcia apăsat.

— Da! Marcia, ți-am spus că *da*. Mă *duc*. Oricum m-aș fi dus, răspunse Silas exasperat. Simon a dispărut. Mă duc să-l caut.

— Bine, zise Marcia, fără să fie atentă — ca de obicei — la ceea ce spunea Silas. Ia să vedem, unde e șobolanul?

Acesta, neputând să vorbească, ridică laba.

— Mesajul tău este acest Vrăjitor, returnat expeditorului. Ai înțeles?

Stanley încuviință din cap, deși nu părea prea sigur pe el. Ar fi vrut să îi spună Vrăjitorului NeObișnuit că era o încălcare a regulilor Biroului. Ei nu se ocupau de pachete, cu oameni sau altceva. Oftă adânc. Câtă dreptate avusese nevastă-sa!

— Vei transmite acest Vrăjitor teafăr și în bună stare, folosind mijloacele potrivite, la adresa expeditorului. Ai priceput?

Stanley dădu iar din cap, necăjit de-a binelea. Mijloacele potrivite? Probabil, își zise el, că asta însemna că Silas nu va putea trece râul înot. Nici să se furișeze în bagajul vreunui negustor ambulant, ca să mai scutească din osteneală. Splendid.

Silas îi sări în ajutor.

— N-am nevoie să fiu înregistrat ca pachet, mulțumesc. Voi lua o canoe, iar șobolanul poate veni cu mine ca să îmi arate drumul.

— Foarte bine, zise Marcia, dar vreau confirmarea ordinului. **Vorbește, Rattus Rattus.**

— Da, zise șobolanul cu glas stins. Ordin confirmat.

Silas și Șobolanul Mesager plecară chiar după ce răsări soarele în dimineața următoare, în canoea numită *Muriel Unu*. În noaptea aceea pâcla se risipise și soarele de iarnă arunca umbre lungi peste mlaștini în lumina cenușie a dimineții.

Jenna, Nicko și Maxie se treziră și ei devreme ca să își ia rămas-bun de la Silas și să îi transmită mesaje pentru Sarah și băieți. Era atât de frig că respirațiile lor rămâneau atârnate ca niște norișori albicioși în aerul înghețat. Silas se înfășură în pelerina lui albastră de lână și își trase gluga până la ochi. Șobolanul Mesager stătea lângă el tremurând, și nu doar din cauza frigului.

Din spate se auzeau horcăielile lui Maxie, pe care Nicko îl ținea strâns de bășmăluța de la gât, și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, ceva mai încolo Stanley dădu cu ochii și de Smârcan.

— Bună dimineața, zise Mătușa Zelda zâmbind. Mulțumesc foarte mult, dragă Smârcane, că ți-ai scurtat somnul pentru noi. Uite niște sendviciuri, să ai pe drum. Le pun în canoe. Iar astea, Silas, sunt pentru tine și pentru șobolan.

— A, bine, mulțumesc, Zelda. Ce fel de sendviciuri sunt, dacă îmi dai voie să te întreb?

— Cele mai bune sendviciuri cu varză fiartă.

— Aha. Ce... drăguț din partea ta să te gândești la noi, făcu Silas, bucuros că reușise să ia pe furiș niște pâine și brânză și să le ascundă în mânecă.

Smârcanul înota îmbufnat prin șanțul de apărare și nu părea prea încântat de oferta de sendviciuri cu varză. Nu îi plăcea să umble pe afară ziua, nici măcar în mijlocul iernii. Din cauza luminii îl dureau ochii (și oricum avea vederea slabă), iar dacă nu avea grijă soarele îi ardea urechile.

Șobolanul Mesager stătea abătut pe malul șanțului, prins între suflarea câinelui din spate și Suflarea de Smârcan din față.

— Hai, îi spuse Silas șobolanului. Sus în canoe. Îmi închipui că vrei să stai în față. Maxie stă întotdeauna în față.

— Eu nu sunt câine, pufni Stanley. Și nu călătoresc alături de Smârcani.

— Smârcanul nostru e de încredere, îi spuse Mătușa Zelda.

— Nu există Smârcani de încredere, mormăi Stanley.

Chiar atunci o văzu însă pe Marcia ieșind din căsuță ca să îi facă cu mâna lui Silas, așa că tăcu, sări iute în canoe și se ascunse sub banchetă.

— Ai grijă, tati, îi spuse Jenna lui Silas strângându-l în brațe.

— Să îl găsești pe Simon, tati, îi spuse și Nicko îmbrățișându-l. Și nu uita să te ții aproape de mal dacă mergi împotriva fluxului. Curentul e totdeauna mai puternic în mijlocul râului.

— Nu uit, zâmbi Silas. Aveți grijă de voi. Și de Maxie.

— La revedere, tati.

Maxie începu să scheaune și să se zbată, înțelegând că Silas *chiar* îl părăsea.

Silas le mai făcu o dată cu mâna și îndreptă destul de nesigur canoea pe apă, urmându-l pe Smârcanul care o luase de la capăt cu:

— Veniți după mine?

Jenna și Nicko urmăriră din ochi canoea cum își croiește încet drum prin canalele întortocheate și iese apoi la larg, în Mlaștinile Ierboase, până când nu mai zăriră gluga albastră a lui Silas.

— Sper ca tata să se descurce, zise Jenna. Nu e foarte priceput când e vorba să găsească un anume loc.

— Va avea Șobolanul Mesager grijă să ajungă cu bine, zise Nicko. Altminteri va trebui să îi dea explicații Marciei.

Undeva, în mijlocul Mlaștinilor Ierboase, Șobolanul Mesager stătea în canoe, cu ochii la primul colet pe care îl avusese

vreodată de livrat. Se hotărâse să nu îi sufle o vorbă lui Dawnie și nici celor de la Biroul Șobolanilor Mesageri. „E o gravă încălcare a regulilor", își zise el oftând cu năduf.

După ceva vreme însă, pe când Silas îi ducea încet și oarecum nehotărât pe canalele întortocheate din mlaștină, Stanley începu să-și spună că, la urma urmei, nu era chiar cel mai rău mod de a călători. Era dus în canoe până la destinație. Nu avea decât să stea liniștit, să povestească două, trei istorioare și să se bucure de călătorie, în timp ce Silas trăgea la vâsle.

Și chiar asta și făcu Șobolanul Mesager, după ce Silas își luă rămas-bun de la Smârcan la capătul Marelui Canal și porni vâslind în sus pe râu, îndreptându-se spre Pădure.

22
Magie

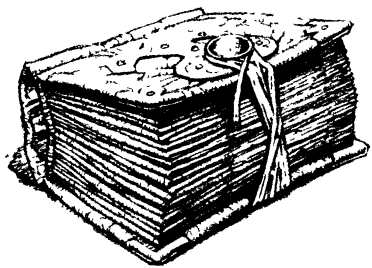

În seara aceea un vânt venit dinspre răsărit sufla peste mlaștini.

Mătușa Zelda închise obloanele de lemn de la ferestre și puse un **Farmec de Ferecătură** la tunelul pisicii, după ce se asigurase că Berta este în siguranță, în casă. Apoi făcu turul căsuței, aprinzând lămpile și punând lumânări de vânt la ferestre ca să țină departe furtuna. Abia aștepta să se așeze în liniște la pupitrul ei și să aducă la zi lista de poțiuni.

Numai că Marcia i-o luase înainte. Răsfoia niște cărticele de **Magie** și lua notițe de zor. Din când în când încerca un farmec rapid ca să vadă dacă merge și atunci se auzea un mic pocnet și aerul se umplea de mirosul specific de fum. Pe deasupra,

Mătușii Zelda nu îi plăcea deloc felul în care Marcia modificase pupitrul: îi făcuse picioare de rață ca să nu se mai legene și îi adăugase o pereche de brațe care să o ajute să pună hârtiile în ordine.

— Când crezi că ai terminat, Marcia, te-aș ruga să-mi lași masa de lucru cum era înainte, zise Mătușa Zelda cam țâfnoasă.

— Poți să o iei, Zelda, îi răspunse Marcia binedispusă.

Luă o cărticică pătrată și se duse lângă foc, lăsând un maldăr de hârtii pe pupitru. Mătușa Zelda le aruncă jos, înainte ca brațele să le apuce, și se așeză cu un oftat.

Instalându-se lângă Jenna, Nicko și Băiatul 412, Marcia deschise cartea pe coperta căreia Jenna citise:

Farmece Ocrotitoare
și Amulete Păzitoare
Pentru uzul începătorilor
și al celor săraci cu duhul

Compilată și garantată de Liga de Asigurări a Vrăjitorilor

— *Săraci cu duhul?* făcu Jenna. Nu e cam nepoliticos?

— A, nu-ți bate capul cu asta, răspunse Marcia. E din vremuri de demult. Dar cărțile vechi sunt adesea cele mai bune. Simple și frumoase, nu ca acum, când te miri ce Vrăjitor încearcă să își pună

numele în vrajă, schimbând-o puțin. Întotdeauna ies încurcături. Îmi aduc aminte că am găsit odată un **Farmec de Du-te și Adu** care părea foarte simplu. Era ultima ediție, care conținea și o grămadă de **Amulete** nou-nouțe, nefolosite, lucru care ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Când am vrut să-mi **aducă** botinele din piele de piton, mi-a **adus** și bietul piton pe lângă ele. Nu e chiar ceea ce ți-ai dori să vezi dimineața, când abia te-ai trezit.

Marcia răsfoia preocupată cartea de farmece.

— E pe undeva pe aici o versiune ușoară a **Farmecului Fă-te Nevăzut**. Am văzut-o ieri... A, uite-o.

Jenna se uită peste umărul Marciei la pagina îngălbenită. Ca în toate cărțile de **Magie**, pe fiecare pagină era scris un farmec sau o incantație, iar în cărțile vechi acestea erau scrise frumos de mână, cu cerneluri de diferite culori, care de care mai ciudate. Sub fiecare farmec pagina era îndoită, formând un fel de buzunăraș în care erau puse **Amuletele**. Fiecare **Amuletă** conținea amprenta **magică** a farmecului. De cele mai multe ori era o bucățică de pergament, deși putea fi orice altceva. Marcia văzuse farmece scrise pe bucăți de mătase sau de lemn, pe scoici sau chiar pe pâine prăjită, deși ultimul nu funcționase cum trebuie fiindcă șoarecii roseseră sfârșitul.

Și acum să vedem cum se făcea o carte de **Magie**. Primul Vrăjitor care crea farmecul scria cuvintele și instrucțiunile pe ce

îi pica sub mână. Cel mai bine era să-l scrii pe loc, căci Vrăjitorii — după cum se știe prea bine — sunt grozav de uituci. În plus, farmecul își pierdea puterea **magică** dacă nu era scris cât mai iute. Ne putem ușor închipui că un Vrăjitor își lua micul dejun când îi venea în minte un farmec, așa că folosea ce avea la îndemână, de pildă o felie de pâine prăjită (preferabil, fără să fie unsă cu unt). De câte ori Vrăjitorul scria farmecul pe ceva, acel obiect devenea o **Amuletă**. Vasăzică, numărul **Amuletelor** depindea de numărul obiectelor — eventual al feliilor de pâine prăjită — pe care Vrăjitorul scria farmecul.

Când un Vrăjitor aduna un număr mai mare de farmece, le prindea într-o carte ca să le păstreze mai bine. În multe cărți de **Magie** erau însă adunate pagini desprinse din cărți mai vechi, amestecate la inspirația Vrăjitorului. O carte întreagă de **Magie**, cu toate **Amuletele** în buzunărașe, era o adevărată comoară. Cel mai adesea găseai o carte aproape goală, cu doar o **Amuletă** sau două, de la farmecele mai puțin apreciate.

Unii Vrăjitori făceau doar o **Amuletă** sau două pentru farmecele mai complicate, iar acestea erau foarte greu de găsit, deși majoritatea **Amuletelor** se aflau în Biblioteca Piramidei din Turnul Vrăjitorilor. Mai mult decât orice, Marcia ducea dorul bibliotecii din Turn, dar fusese plăcut surprinsă de colecția de cărți de **Magie** a Mătușii Zelda.

— Uite, zise ea dându-i cartea Jenei. Ce-ar fi să iei o Amuletă?

Jenna luă cartea, care se dovedi a fi neașteptat de grea. Era deschisă la o pagină destul de murdară și ferfenițită (se vedea că fusese citită de multe ori), scrisă cu cerneală purpurie, aproape ștearsă, cu litere mari, frumoase, ușor de citit. Pe pagină scria:

Fă-te Nevăzut
un Farmec Prețuit și Preferat
de toate Persoanele care ar dori
(din Motive care Țin de
siguranța lor Personală
sau a Altora)
să nu fie Văzuți de cei
care ar putea să le facă Rău.

Jenna citi cuvintele cu o strângere de inimă, nevrând să se gândească la cine ar putea să îi facă rău, iar apoi băgă degetele în buzunărașul de hârtie groasă în care erau Amuletele. În buzunăraș găsi un fel de bănuți subțiri și netezi. Scoase unul, care se dovedi a fi o bucățică ovală de abanos, bine lustruită.

— Foarte frumos, zise Marcia aprobator. Negru ca noaptea. Cât se poate de potrivit. Vezi cuvintele de pe Amuletă?

Jenna își mijí ochii ca să vadă ce era scris pe bucățica de abanos. Cuvintele erau micuțe, scrise cu cerneală aurie, cu litere de modă veche. Marcia scoase o lupă mare din cingătoare, o desfăcu și i-o întinse Jenei.

— Ia vezi dacă așa te descurci mai bine.

Jenna trecu încet lupa peste literele aurite și le citi pe măsură ce le vedea mai bine:

Fă-mă, dară, să Dispar,
Dușmanii n-aibă habar,
Pe lângă mine să treacă,
Nici un Rău să nu îmi facă.

— Frumos și simplu, spuse Marcia. Nu e greu să ți-l amintești dacă dai de vreo încurcătură. Unele farmece ți se par floare la ureche, dar dacă încerci să ți le amintești când ești la ananghie, îți dai seama că nu e chiar ușor. Acum trebuie să fixezi farmecul.

— Cum anume? întrebă Jenna.

— Ține Amuleta la piept și rostește cuvintele farmecului. Trebuie să spui *exact* acele cuvinte. Iar în timp ce spui cuvintele trebuie să-ți închipui că vraja se îndeplinește. Ăsta e lucrul cel mai important.

Nu era atât de ușor cum își închipuise Jenna, mai ales că Nicko și Băiatul 412 stăteau cu ochii pe ea. Dacă spunea cuvintele cum trebuie, uita să își închipuie că **dispare**, iar dacă se gândea prea mult că o să **dispară**, uita cuvintele.

— Mai încearcă o dată, o încurajă Marcia după ce Jenna, spre exasperarea ei, făcuse totul cum trebuie dar uitase un cuvințel. Lumea crede că farmecele sunt ușoare, dar nu e deloc așa. Hai, mai ai puțin.

Jenna trase aer adânc în piept.

— Nu vă mai *bolbați* la mine, le spuse ea lui Nicko și Băiatului 412.

Cei doi rânjiră cu subînțeles și își îndreptară privirile spre Berta. Aceasta începu să se miște prin somn. Simțea întotdeauna când o privea cineva. Așa se face că Nicko și Băiatul 412 nu văzură prima **dispariție** a Jennei.

— Ai reușit! strigă Marcia încântată, bătând din palme.

— Într-adevăr? Chiar am *reușit*? se auzi vocea Jennei venind de undeva, din aer.

— Hei, Jen, unde ești? râse Nicko.

Marcia se uită la ceas.

— Nu uita, când îl faci prima oară, un farmec nu durează mult. O să **reapari** peste un minut sau două. Dar după aceea va dura cât timp vrei tu.

Băiatul 412 se uita cu gura căscată cum forma Jennei se **materializează** încet, întâi încețoșată, apoi din ce în ce mai clară, dintre umbrele mișcătoare aruncate de lămpile Mătușii Zelda. Voia *și el* să încerce.

— Nicko, zise Marcia, acum e rândul tău.

Băiatul 412 se supără pe el însuși. Cum de-i venise ideea că Marcia îl va invita *pe el*? Bineînțeles că nu avea cum. El nu făcea parte dintre ei. Era un Soldat de Sacrificiu din Armata Tânără.

— Mulțumesc, dar am propriul meu **Farmec de Dispariție**, răspunse Nicko. Nu vreau să le încurc.

Nicko privea **Magia** într-un fel foarte simplu și practic. Nu avea nici o intenție să devină Vrăjitor, deși provenea dintr-o familie de Vrăjitori și i se predaseră **Noțiunile de Bază ale Magiei**. Nu înțelegea de ce i-ar trebui mai multe farmece de același fel. De ce să-ți încarci creierul cu atâtea lucruri? După părerea lui, avea deja în cap toate farmecele de care ar putea avea vreodată nevoie. Prefera să-și păstreze restul creierului pentru lucruri mai folositoare, cum ar fi orele mareelor și manevrele marinărești.

— Prea bine, spuse Marcia, care știa că e o pierdere de vreme să încerci să-l faci pe Nicko să se apuce de ceva care nu îl interesa. Dar ține minte că numai cei care sunt în același

Nevăzut se pot vedea unul pe celălalt. Dacă tu ai un anume farmec, Nicko, nu vei putea fi văzut de cineva care are alt farmec, chiar dacă amândoi sunteți **nevăzuți**. Ai înțeles?

Nicko dădu din cap, fără a părea convins. Nu înțelegea ce importanță are.

— Iar acum, zise Marcia întorcându-se spre Băiatul 412, e rândul tău.

Băiatul se înroși până în vârful urechilor. Lăsă ochii în jos. Iată că *îl invitase*. Își dorea din tot sufletul să încerce farmecul, dar îl scotea din fire faptul că toată lumea era cu ochii la el și era sigur că se va face de râs dacă va încerca.

— Chiar că trebuie să încerci, insistă Marcia. Vreau să fiți *cu toții* în stare să faceți farmecul.

Băiatul 412 ridică ochii, surprins. Oare Marcia voia să spună că era la fel de important ca ceilalți doi copii? Cei doi care erau *de-ai ei*?

Din capătul celălalt al camerei se auzi vocea Mătușii Zelda:

— Bine*înțeles* că o să încerce.

Băiatul 412 se ridică stânjenit în picioare. Marcia scoase o **Amuletă** din carte și i-o întinse.

— Acum trebuie să **fixezi** farmecul, îi spuse.

Băiatul 412 strânse **Amuleta** în mână. Jenna și Nicko stăteau cu ochii la el, curioși să vadă ce va face.

— Spune cuvintele, îl îndemnă Marcia cu blândețe.

Băiatul nu zise nimic, dar cuvintele farmecului i se învârteau în cap, bâzâind ca un roi de albine. Simțea cum părul tuns scurt i se zbârlește sub boneta roșie. Simțea **Magia** furnicându-i degetele.

— A dispărut! strigă Jenna, nevenindu-i să creadă.

Nicko scoase un șuierat admirativ:

— Da' știi că nu se încurcă?

Băiatul 412 se înfurie. Nu era nevoie să-l ia peste picior. Iar Marcia, de ce se uita atât de ciudat la el? Greșise cu ceva?

— Acum întoarce-te, spuse Marcia, blând dar ferm.

Tonul Marciei îl sperie puțin pe băiat. Ce se întâmplase?

Atunci îi veni o idee năstrușnică. Făcu ușor un pas peste Berta, se furișă pe lângă Jenna fără să o atingă și se duse în mijlocul camerei. Nimeni nu îl urmărea cu privirea. Se uitau cu toții la locul gol în care stătuse.

Simțea că nu-și mai încape în piele de bucurie. Putea face farmece! Putea să se facă **nevăzut**! Nimeni nu îl putea vedea. Era *liber*!

De bucurie sări în sus. Nimeni nu băgă de seamă. Ridică brațele deasupra capului și le mișcă prin aer. Nimeni nu băgă de seamă. Își puse degetele mari în urechi și flutură celelalte degete. Nimeni nu băgă de seamă. Atunci se repezi

să stingă o lampă, se împiedică de covor și se prăbuși pe podea.

— Aha, *acolo* erai, zise Marcia supărată.

Și acolo rămase, așezat pe podea, frecându-și julitura de la genunchi și devenind încet, încet **vizibil** pentru ochii celor de față, care erau într-adevăr impresionați.

— Ești bun, spuse Jenna. Cum ai făcut asta așa de ușor?

Băiatul 412 clătină din cap. Habar n-avea cum o făcuse. Pur și simplu o făcuse. Dar se simțea grozav.

Marcia îl privea ciudat. Băiatul 412 crezuse că va fi mulțumită de el, dar ea nu părea deloc așa.

— Nu trebuie să *fixezi* un farmec atât de repede. E primejdios. Puteai să nu te mai întorci.

Ceea ce Marcia nu îi spuse e că nu văzuse niciodată pe cineva care să stăpânească un farmec atât de bine de la prima încercare. Asta o neliniștea. Fu și mai neliniștită atunci când băiatul îi înapoie **Amuleta** și ea simți o vibrație de **Magie**, ca o pocnitură de energie statică, trecând din mâna lui în mâna ei.

— Nu, îi spuse dându-i **Amuleta** înapoi. Păstreaz-o. La fel și Jenna. E bine ca începătorii să păstreze **Amuletele** pentru farmecele de care ar putea avea nevoie.

Băiatul 412 puse **Amuleta** în buzunarul pantalonilor. Era puțin amețit. Simțea încă unda de **Magie** învârtindu-i-se prin

cap și știa că făcuse farmecul la perfecție. Atunci de ce era Marcia supărată? Cu ce greșise? Poate că era așa cum li se spusese în Armata Tânără. Poate că Marcia, Vrăjitorul NeObișnuit, chiar era smintită. Nu cântau ei așa în fiecare dimineață, înainte să își preia postul de gardă la Turnul Vrăjitorilor și să spioneze, raportând apoi când veniseră și plecaseră fiecare dintre vrăjitori, în special Vrăjitorul NeObișnuit?

Smintită, nu-i găsești pereche,
Urâtă, chiar mai tare,
S-o punem într-o cadă veche,
S-o aruncăm în mare!

Numai că versurile nu îl mai făceau să râdă, și oricum, nu păreau să aibă vreo legătură cu Marcia. De fapt, cu cât se gândea mai mult la Armata Tânără, Băiatul 412 înțelegea adevărul.

Armata Tânără era o sminteală. Marcia era Stăpâna **Magiei**.

23
ARIPI

În *noaptea aceea, vântul dinspre răsărit* se transformă în furtună. Zgâlțâia obloanele și ușile și tulbura liniștea căsuței. Din când în când, o pală puternică de vânt se învârtea în jurul căsuței, suflând fumul înapoi în horn și făcându-i pe cei trei copii care dormeau lângă foc, înfășurați în plăpumioare, să se trezească tușind.

Sus, la mansardă, Maxie refuzase să plece din patul stăpânului său, iar acum dormea sforăind după cum îi era obiceiul, scoțându-le din sărite pe Marcia și pe Mătușa Zelda, care nu puteau da geană-n geană din cauza lui.

După o vreme, Mătușa Zelda se ridică ușor și se duse să arunce o privire afară, așa cum făcea întotdeauna în nopțile cu furtună, de când fratele ei mai mic, Theo, un Formăschimbător ca și fratele mai mare, Benjamin Heap, se săturase să-și ducă viața sub nori. Theo voia să se ridice printre ei, spre lumina soarelui, și să rămână acolo. Într-o zi de iarnă venise să își ia la revedere de la sora lui, iar a doua zi, în zori, Zelda stătu pe marginea șanțului de apărare și îl privi cum se **preschimbă** pentru ultima dată în Forma aleasă de el, o pasăre a furtunii. Ultima dată când îl mai văzuse zbura, sub formă de pasăre, peste Mlaștinile Ierboase, îndreptându-se spre mare. Privindu-l cum se îndepărtează, își dădea seama că probabil nu-l va mai vedea niciodată, căci păsările furtunii își petrec viața zburând pe deasupra oceanelor și doar arareori se întorc pe uscat, și asta doar dacă le aduce furtuna. Mătușa Zelda oftă și se întoarse în vârful picioarelor la patul ei.

Marcia își acoperise capul cu perna, încercând să scape de sforăielile lui Maxie și de urletul vântului care mătura mlaștinile și, dând de căsuță, încerca să intre în ea și să iasă pe partea cealaltă. Nu era însă trează numai din cauza zgomotului. Ceea ce văzuse în seara aceea îi dăduse speranțe pentru viitor. Acest viitor însemna întoarcerea la Castelul eliberat de **Magia Întunecată**. Acum stătea trează, plănuindu-și următoarea mișcare.

În camera de jos, Băiatul 412 nu avea nici el somn. De când făcuse vraja se simțea ciudat, de parcă un roi de albine îi bâzâiau în cap. Își închipuia că-i rămăseseră în cap niște fărâme de **Magie** care continuau să se învârtă acolo. Se întreba de ce Jenna, care dormea buștean, nu se trezea și ea. De ce ei nu îi bâzâia nimic în cap? Își puse inelul și acesta lumină toată camera, dându-i o idee. Era cu siguranță din cauza inelului. De aceea îi bâzâia ceva în cap și de aceea putea face un farmec atât de ușor. Găsise un inel **magic**.

Băiatul 412 încercă să își aducă aminte ce se întâmplase după ce făcuse farmecul. Stătuse lângă Jenna și se uitaseră prin cartea de farmece, până când Marcia îi văzuse și le spusese să o pună deoparte, fiindcă nu mai avea nevoie de alte giumbușlucuri, nu, mulțumesc. Ceva mai târziu, când nu era nimeni prin preajmă, Marcia îl încolțise și îi spusese că vrea să vorbească cu el a doua zi. Între patru ochi. După capul lui, asta nu mirosea a bine.

Băiatul 412 era amărât. Fiindcă nu putea să își pună gândurile în ordine, se hotărî să facă o listă, așa cum învățase în Armata Tânără. Întotdeauna îl ajutase să se limpezească.

Faptul numărul Unu: Dimineața nu se mai sună deșteptarea. BINE.

Faptul numărul Doi: Mâncarea e mult mai bună. BINE

Faptul numărul Trei: Mătușa Zelda e cumsecade. BINE.

Faptul numărul Patru: Fetița-Prințesă e prietenoasă. BINE.

Faptul numărul Cinci: Găsit inel **magic**. BINE.

Faptul numărul Șase: Vrăjitorul NeObișnuit s-a supărat pe mine. RĂU.

Băiatul 412 era mirat. Nu i se mai întâmplase niciodată ca faptele notate cu BINE să fie mai numeroase decât cele notate cu RĂU. Într-un fel, asta făcea ca RĂUL să pară și mai rău. Căci, pentru prima oară, își dădu seama că are ceva de pierdut. În cele din urmă îl cuprinse somnul, dar nu dormi bine și se trezi de cum se lumină de ziuă.

A doua zi dimineață vântul de răsărit se potolise și toți cei din căsuță parcă așteptau să se întâmple ceva.

Mătușa Zelda ieși din casă în zori ca să vadă dacă nu cumva vântul adusese vreo pasăre a furtunii. Nu era niciuna. Știa dinainte că așa va fi, dar întotdeauna spera să se înșele.

Marcia îl aștepta pe Silas să se întoarcă cu **Amuleta Ocrotitoare**.

Jenna și Nicko așteptau un mesaj de la Silas.

Maxie aștepta să i se dea micul dejun.

Băiatul 412 se aștepta să dea de necaz.

— Nu mănânci fiertura de ovăz? îl întrebă Mătușa Zelda pe Băiatul 412 la micul dejun. Ieri ai mâncat două porții, pe când azi abia te-ai atins de mâncare.

Băiatul scutură din cap.

Mătușa Zelda se îngrijoră:

— Nu prea arăți bine. Ești sigur că n-ai nimic?

Băiatul încuviință din cap, deși nu era adevărat.

După micul dejun, în timp ce Băiatul 412 își împăturea cu grijă plăpumioara, așa cum își împăturise pătura în armată de când se știa, Jenna îl întrebă dacă voia să plece cu ea și Nicko pe *Muriel Doi* ca să îl aștepte pe Șobolanul Mesager. Băiatul scutură din cap, ceea ce nu o miră pe Jenna, fiindcă știa că lui nu îi plac bărcile.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu, îi strigă ea voioasă și o luă la fugă spre canoea unde o aștepta Nicko.

Băiatul 412 îl privi pe Nicko cum mână canoea pe șanțul de apărare și iese înspre mlaștini. Peisajul era mohorât și rece în acea dimineață, de parcă vântul din noaptea trecută îl înăsprise și mai tare. Era bucuros că rămăsese în căsuță, lângă foc.

— A, aici erai, o auzi pe Marcia în spatele lui, ceea ce îl făcu să sară în sus. Am ceva să îți spun.

Băiatul simți că îl cuprinde deznădejdea. „Asta a fost", își zise el. „Mă trimite înapoi, în Armata Tânără. Era prea frumos să pot rămâne aici."

Marcia băgă de seamă că băiatul pălise dintr-odată.

— Nu te simți bine? îl întrebă. E din cauza plăcintei cu picior de porc de aseară? Nici mie nu mi-a picat prea bine. Nici de dormit nu prea am dormit, mai ales că vântul de la răsărit bătea atât de tare. Și fiindcă veni vorba de vânturi, nu înțeleg de ce câinele acela scârbos nu poate dormi în altă parte.

Băiatul 412 zâmbi. El personal era mulțumit că Maxie dormea sus.

— Mă gândeam că ai putea să îmi arăți insula, continuă Marcia. Îmi închipui că acum o cunoști bine.

Băiatul 412 se uită alarmat la Marcia. Oare avea unele bănuieli? Știa că găsise tunelul?

— Nu face o mutră atât de lungă, zâmbi Marcia. Hai, nu vrei să-mi arăți băltoaca Smârcanului? N-am văzut niciodată unde locuiește.

Spre regretul lui, Băiatul 412 se văzu nevoit să plece de la căldura plăcută a căsuței ca să îi arate Marciei băltoaca Smârcanului.

Dacă i-ar fi văzut cineva, și-ar fi spus că arătau ciudat împreună. Băiatul 412, fost Soldat de Sacrificiu în Armata Tânără, era mic, slăbuț, cu toate că purta cojocul de oaie și pantaloni largi de marinar, suflecați până la genunchi; îl vedeai de departe datorită bonetei roșu-aprins, pe care refuzase până acum să o scoată, chiar și când îl rugase Mătușa Zelda. Alături, dominându-l prin înălțimea ei, Marcia Overstrand, Vrăjitor NeObișnuit, mergea atât de repede că băiatul trebuia din când în când să o ia la fugă ca să țină pasul cu ea. Cingătoarea ei de aur și platină sclipea în lumina soarelui de iarnă, iar roba de mătase tivită cu blană flutura în urma ei ca un șuvoi purpuriu.

În scurtă vreme ajunseră la băltoaca Smârcanului.

— Aici e? întrebă Marcia, nevenindu-i să creadă că cineva putea trăi într-un loc atât de rece și nămolos.

Băiatul 412 dădu din cap, mândru că îi poate arăta Marciei ceva ce ea nu știa.

— Ca să vezi, zise Marcia. În fiecare zi poți afla câte ceva. Iar ieri, continuă ea privindu-l pe băiat drept în ochi ca acesta să nu-și poată întoarce privirea, ieri am aflat ceva foarte interesant.

Băiatul 412 se lăsa când pe un picior, când pe altul și se uita aiurea. Nu prea îi plăcea ce spunea Marcia.

— Am aflat, zise Marcia încet, ca să o audă doar el, că ești înzestrat cu puteri **magice**. Ai făcut acel farmec atât de repede, de parcă studiaseși **Magia** de ani de zile. Dar până acum nu ai mai făcut nici un farmec, nu-i așa?

Băiatul 412 scutură din cap, cu ochii în pământ.

— Așa mă gândeam și eu, zise Marcia. Îmi închipui că ești în Armata Tânără de când aveai... cât să zicem... doi ani și jumătate? Cam la vârsta asta iau ei copiii.

Băiatul nu avea nici cea mai vagă idee de când fusese în Armata Tânără. Nu își amintea nimic altceva despre el însuși, așa că își închipuia că Marcia avea dreptate. Dădu din nou din cap.

— E bine știut că Armata Tânără e ultimul loc unde poți da de **Magie**. Pe de altă parte, e limpede că tu ai propria ta energie **magică**. Am simțit un șoc puternic aseară când mi-ai dat **Amuleta**.

Marcia scoase un obiect mic și strălucitor dintr-un buzunăraș al cingătorii și îl puse în palma băiatului. Acesta plecă ochii și rămase uimit: în palma lui murdară se afla o pereche de aripi micuțe, de argint. Aripile sclipeau și băiatului i se părea că erau gata să își ia zborul. Când se uită mai bine, văzu că pe fiecare aripă erau încrustate niște litere micuțe, aurii. Acum știa ce are în mână — o **Amuletă**, numai că

aceasta nu era doar o bucățică de lemn, ci un giuvaier minunat de frumos.

— Unele **Amulete** pentru **Înalta Magie** pot fi foarte frumoase, spuse Marcia. Nu sunt doar bucăți de pâine prăjită îmbibată cu apă. Îmi aduc aminte când mi l-a arătat Alther prima oară pe acesta. M-am gândit că e una dintre cele mai simple și frumoase **Amulete** pe care le-am văzut vreodată. Așa cred și acum.

Băiatul 412 se uită și el la **Amuletă**. Pe una dintre aripi scria ZBOARĂ SLOBOD iar pe cealaltă CU MINE.

„**Zboară slobod cu mine**", spuse el în gând, ascultând cum sună cuvintele în mintea lui. Și atunci...

Nici el nu știu cum se întâmplă. Spusese cuvintele în gând, visul despre zbor îi venise în minte și...

— Eram sigură că ai să reușești! exclamă Marcia entuziasmată. Eram *absolut* sigură!

Băiatul 412 nu înțelegea ce vrea să spună, dar dintr-odată își dădu seama că parcă ajunsese la fel de înalt ca Marcia, dacă nu cumva chiar mai înalt. De fapt, se înălțase deasupra ei. Se uită mirat în jos, așteptându-se ca Marcia să îi spună să termine cu prostiile, așa cum făcuse cu o seară înainte, și să coboare *imediat*, dar, spre marea lui ușurare, Marcia zâmbea cu gura până la urechi și ochii verzi îi străluceau de încântare.

— E uimitor! zise Marcia, privind în sus, cu mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare, la băiatul care plutea pe deasupra băltoacei Smârcanului. Asta e **Magie** pentru inițiați, ceva ce se învață în ani de zile. Nu-mi vine să *cred*.

N-ar fi trebuit să spună așa ceva, fiindcă nici Băiatul 412 nu putea crede. Se auzi un pleosc! și se trezi în mijlocul băltoacei Smârcanului.

— Oi! Nu puteți lăsa un biet Smârcan în pace? se auzi o voce supărată și o pereche de ochi negri, plini de reproș, se iviră clipind din băltoacă.

— Aaa..., gâfâi Băiatul 412, luptându-se să iasă la suprafață, cu o mână înfiptă în blana Smârcanului.

— Ieri n-am avut parte de somn, se văieta Smârcanul trăgându-l pe băiat spre mal. Am mers tocmai pân' la râu, cu soarele bătându-mi în ochi, șobolanul mi-a împuiat capul cu chițcăitul lui, oftă el împingându-l pe băiat pe malul băltoacei, și nu-mi doream decât să ațipesc și eu olecuță. N-am nevoie de mosafiri. Vreau doar să trag un pui de somn. Ai priceput? N-ai pățit nimic, băiete, nu?

Băiatul 412 încuviință din cap, scuipând noroiul care îi intrase în gură. Marcia îngenunche lângă el și se apucă să îl șteargă pe față cu o batistă purpurie de mătase fină. Smârcanul, care era cam miop, se fâstâci când o văzu.

— Bună dimineața, Înălțimea Voastră, spuse el respectuos. Nu vă văzusem.

— Bună dimineața, Smârcane. Îmi pare rău că ți-am tulburat odihna. Mulțumim. Acum plecăm și te lăsăm în pace.

— Nu face nimic. Plăcerea mea.

Cu acestea, Smârcanul se afundă în băltoaca de noroi, lăsând în urmă doar câteva bășici de aer la suprafață.

Marcia și Băiatul 412 se întoarseră alene la căsuță. Marcia se hotărâse să nu ia în seamă faptul că băiatul era plin de noroi din cap până în picioare. Voia să îl întrebe ceva. Își pusese ceva în minte și nu mai voia să aștepte.

— Spune-mi, zise ea, ai vrea să devii Ucenicul meu?

Băiatul 412 rămase nemișcat, privind-o pe Marcia. Albul ochilor îi strălucea pe fața acoperită de noroi. „Ce a spus?"

— Ai fi primul meu Ucenic. Până acum nu am găsit pe nimeni potrivit.

Băiatul 412 se uita la ea și nu îi venea să își creadă urechilor.

— Vreau să spun, încercă Marcia să îi explice, că până acum nu am găsit pe nimeni care să aibă o scânteie de **Magie**. Tu o ai. Nu știu de ce o ai sau cum ai căpătat-o, dar nu încape îndoială că ai acea scânteie. Împreună, cu puterea mea și a ta la un loc, am putea risipi **Negura**, am putea închide calea spre **Tărâmul Celălalt**. Ce spui? Vrei să fii Ucenicul meu?

Băiatul 412 era speriat. Cum ar *putea* el să o ajute pe Marcia, pe *Vrăjitorul NeObișnuit*? Își făcuse o părere greșită. El era un impostor. Inelul cu dragon era într-adevăr **magic**, dar el nu. Oricât și-ar fi dorit să primească, nu putea spune da. Scuturâ din cap.

— Nu? făcu Marcia uimită. Răspunsul tău e nu?

Băiatul 412 încuviință.

— Nu...

Pentru prima oară în viața ei, Marcia rămase fără glas. Nici prin cap nu îi trecuse că Băiatul 412 o va refuza. Nimeni nu refuzase vreodată oferta de a deveni Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit. Bineînțeles, dacă nu îl punea la socoteală pe prostul de Silas.

— Îți dai seama ce spui? întrebă.

Băiatul 412 nu răspunse. Se simțea îngrozitor. Iar făcuse o boacănă cât el de mare.

— Te rog să te mai gândești, zise Marcia cât putea de blând, căci băgase de seamă ce înspăimântat părea băiatul. E o hotărâre importantă pentru noi amândoi. Și pentru Castel. Sper să te răzgândești.

Băiatul 412 nu vedea cum s-ar putea răzgândi. Întinse mâna spre Marcia, vrând să îi dea înapoi **Amuleta**. În palma lui murdară părea că strălucește și mai tare.

Fu rândul Marciei să scuture din cap.

— E o chezășie a propunerii mele, care e încă valabilă. Alther mi-a dat **Amuleta** când mi-a propus să devin Ucenica lui. Bineînțeles, am spus da pe loc, dar îmi dau seama că tu ești altfel. Ai nevoie de timp ca să te gândești. Aș vrea să păstrezi **Amuleta** până te gândești mai bine. Iar acum, zise Marcia pe un ton vioi, hotărâtă să schimbe subiectul, ia să vedem dacă te pricepi să prinzi gângănii.

La asta Băiatul 412 se pricepea foarte bine. De-a lungul anilor avusese tot felul de gângănii pe care le îngrijea cu mare atenție. Cel mai mult îi îndrăgise pe Cerbu, o rădașcă-cu-coarne, pe Piciorus, un miriapod, și pe Urechiușă, o urechelniță foarte mare. Mai avusese și un păianjen-de-casă, unul mare, negru, cu picioare păroase, cunoscut sub numele de Joe Șapte Labe. Joe locuia într-o gaură din perete, deasupra patului lui. Toate mergeau bine până când Băiatul 412 a început să îl bănuiască pe Joe Șapte Labe că o mâncase pe Urechiușă și probabil și toată familia ei. După aceea Joe s-a trezit mutat sub patul Cadetului-șef, căruia îi era groază de păianjeni.

Marcia era foarte mulțumită de recolta de gângănii. Cincizeci și șapte de insecte de toate felurile aveau să fie îndeajuns și, oricum, Băiatul 412 nu putea căra mai multe.

— Trebuie să scoatem **Borcanele de Gângănii** de îndată ce ajungem și să le punem repede în ele, zise Marcia.

Băiatul 412 înghiți în sec. Deci pentru asta erau: gem de gângănii.

Mergând în urma Marciei pe drumul de înapoiere, Băiatul 412 spera că gângania care i se urca pe braț, pe sub mânecă, gâdilându-l, nu avea prea multe picioare.

24
GÂNGĂNIILE PROTECTOARE

Un *miros îngrozitor de șobolan* fiert și pește stricat îi întâmpină încă de la șanțul de apărare pe Nicko și Jenna care se întorceau acasă în *Muriel Doi*, după ce umblaseră o zi întreagă prin mlaștină fără să dea de vreo urmă a Șobolanului Mesager.

— Crezi că a ajuns înaintea noastră și acum Mătușa Zelda îl fierbe pentru masa de seară? întrebă Nicko râzând, în timp ce legau canoea la mal și se întrebau dacă e înțelept să intre în casă.

— *Te rog*, Nicko, nu vorbi așa. Mie mi-a plăcut Șobolanul Mesager. Sper ca tati să-l trimită înapoi curând.

Jenna și Nicko urcară poteca spre căsuță ținându-se cu mâinile de nas. Îngrijorată, Jenna împinse ușa.

— Pfui!

Înăuntru duhoarea era și mai insuportabilă. În afară de mirosul de șobolan fiert și pește împuțit se simțea și un iz clar de caca de pisică.

— Intrați, dragilor. Găteam, se auzi vocea voioasă a Mătușii Zelda venind din bucătărie de unde, își dădu Jenna seama, venea și mirosul.

„Dacă așa miroase mâncarea pentru cină, mai degrabă îmi mănânc ciorapii", se gândi Nicko.

— Ați ajuns taman la țanc, zise Mătușa Zelda bucuroasă, zâmbindu-le.

— Strașnic, făcu Nicko, întrebându-se dacă Mătușa Zelda mai avea miros sau dacă anii nenumărați de fiert varză i-l distruseseră cu totul.

Jenna și Nicko se apropiară neîncrezători de bucătărie, întrebându-se ce putea găti Mătușa Zelda de mirosea atât de urât.

Spre surprinderea și ușurarea lor, nu era vorba de cină. Și nici măcar nu gătea Mătușa Zelda, ci Băiatul 412.

Băiatul 412 avea o înfățișare foarte ciudată. Purta un costum tricotat în multe culori, format dintr-un pulovăr lăbărțat, cusut din petice, și o pereche de pantaloni scurți tricotați, încă și mai lăbărțați. Pe cap avea însă îndesată aceeași bonetă roșie, care scotea aburi la căldura focului din bucătărie. Restul hainelor lui erau atârnate la uscat lângă vatră.

Până la urmă, Mătușa Zelda câștigase bătălia. Băiatul 412 făcuse baie, dar numai fiindcă se simțea atât de rău, murdar cum era din cap până-n picioare de noroiul clisos din băltoaca Smârcanului, că, odată întors la căsuță, fusese bucuros să meargă direct la cabană și să se afunde în apa fierbinte. Doar la boneta roșie nu voise să renunțe. Mătușa Zelda își bătuse gura de pomană. Oricum, era bucuroasă că putuse să îi spele hainele și găsea că îi stă foarte bine în costumul tricotat pe care îl purtase Silas când era tânăr. Băiatului 412 i se părea că arată de-a dreptul caraghios și se ferea să se uite spre Jenna.

Își concentrase toată atenția asupra fierturii urât mirositoare, deși nu era total convins că Mătușa Zelda *nu* făcea gem de gândaci, mai ales că stătea la masa din bucătărie cu un vraf de borcane de gem goale în față. Desfăcea capacele și dădea borcanele Marciei, care stătea și ea la masă și scotea Amulete dintr-o carte groasă de farmece, intitulată:

Gângănii Protectoare la Borcan
500 de Amulete
Garantat identice și 100% eficiente
Ideale pentru Vrăjitorul de azi interesat de siguranță

— Intrați și stați jos, zise Mătușa Zelda, făcându-le loc la masă. Facem **Borcane cu Gângănii**. Marcia face **Amuletele**, iar voi puteți face gângăniile dacă vreți.

Jenna și Nicko se așezară la masă, încercând să respire doar pe gură. Mirosul venea din oala cu lichid vâscos în care Băiatul 412 învârtea cu mare grijă.

— Uite, luați gângăniile, zise Mătușa Zelda împingând spre ei un castron mare.

Jenna aruncă o privire înăuntru. Castronul era plin cu gândaci viermuitori, de toate formele și mărimile.

— Pfui, se cutremură Jenna de scârbă.

Nici lui Nicko nu îi plăceau. Când era mic, Edd și Erik îi băgaseră un miriapod pe sub guler și de atunci nu putea suferi nici gândacii, nici târâtoarele.

Mătușa Zelda nu îl luă în seamă.

— Prostii, sunt doar niște făpturi cu multe picioare. Sunt mult mai speriate de tine decât ești tu de ele. Acum Marcia vă va da **Amuleta**. Fiecare din noi trebuie să țină **Amuleta** în

mână pentru ca gânganía să ne învețe și să ne recunoască atunci când este eliberată, apoi Marcia va pune **Amuleta** în borcan. Voi doi puneți o gânganie și dați borcanul Băiatului 412. El va umple borcanul cu **Lichidul de Conservare** și va înșuruba bine capacul. Terminăm cât ai clipi.

Așa și făcură, doar că până la sfârșit Jenna fu cea care înșuruba capacele fiindcă prima gânganie i se urcase pe braț și nu reușise să scape de ea decât după ce sărise în sus și în jos, țipând cât o ținea gura.

Tuturor le păru bine când ajunseră la ultimul borcan. Mătușa Zelda desfăcu capacul și dădu borcanul Marciei, care întoarse pagina cărții de farmece și scoase încă o **Amuletă** mică, în formă de scut. Le dădu **Amuleta** și fiecare o ținu puțin în mână, apoi îi dădu drumul în borcan și îi dădu borcanul lui Nicko. Acesta se cam codea, căci în castron era ultima gânganie, un miriapod mare, roșu, exact la fel ca ăla care îi fusese băgat pe după gât cu ani în urmă. Se învârtea înnebunit în jurul castronului, încercând să scape. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, lui Nicko i-ar fi părut rău de el, însă nu se putea gândi decât la momentul când va trebui să îl ia din castron *cu mâna*. Marcia pusese deja **Amuleta** în borcan și aștepta. Băiatul 412 aștepta și el, în mână cu un polonic de lichid vâscos. Toată lumea *aștepta*.

Nicko trase aer în piept, închise ochii și băgă mâna în castron, dar miriapodul fu mai iute decât el. Cu ochii închiși, Nicko pipăia prin castron căutându-l, dar miriapodul fugea încolo și încoace și nu se lăsa prins. La un moment dat văzu mâneca pulovărului și se repezi într-acolo.

— L-ai prins! exclamă Marcia. Hai, repede, în borcan cu el!

Neîndrăznind să deschidă ochii, Nicko scutură mâneca deasupra borcanului și îl răsturnă. **Amuleta** se rostogoli pe masă, căzu pe jos și **dispăru**.

— Ei, fir-ar să fie! făcu Marcia. **Amuletele** astea sunt cam instabile.

Scoase alta și o aruncă repede în borcan, uitând să o mai dea celorlalți.

— Hai mai repede, zise ea, enervată. Efectul licorii se șterge repede. *Hai!*

Întinse mâna și, cu un bobârnac bine țintit, aruncă miriapodul de pe mâneca lui Nicko drept în borcan. Băiatul 412 turnă repede deasupra lichidul verzui. Jenna înșurubă capacul, puse borcanul pe masă cu un gest larg și rămaseră să privească **preschimbarea.**

Miriapodul zăcea nemișcat pe fundul borcanului. Pe cât își amintea, dormea adânc sub bolovanul lui preferat când Ceva Mare cu o Bonetă Roșie dăduse la o parte bolovanul și îl

ridicase în aer. Dar partea cea mai rea de-abia acum venea. Miriapodul, care era o creatură singuratică, fusese aruncat într-o grămadă de gângănii gălăgioase, murdare și *prost crescute*, care îl împingeau de colo-colo și chiar încercau să *îl muște de picioare*. Miriapodul nu putea suferi să îi atingă cineva picioarele. Avea o mulțime, și fiecare trebuia menținut în perfectă stare de funcționare, altminteri nu era bine de el. Un picior dacă era beteag și n-ar mai fi putut merge decât în cerc. Prin urmare, miriapodul se băgase sub celelalte gângănii, și rămăsese acolo, înghițindu-și indignarea, până când se trezise că toate dispăruseră și nu mai avea unde *să se ascundă*. Orice miriapod știe că, dacă *nu are* unde să se ascundă, s-a zis cu el, iar acesta își dădea seama că așa și era: plutea într-un lichid verzui și vâscos și simțea că i se întâmplă ceva *îngrozitor* — unul câte unul, *picioarele îi dispăreau*.

În plus, corpul lui lung și subțire se scurta și se îngroșa, până ajunse bondoc, cu un căpșor țuguiat. Pe spate îi crescuse o frumoasă pereche de aripi verzi, blindate, iar pieptul îi era acoperit cu solzi verzi. Dar asta nu era tot: acum avea *doar patru picioare*. Patru picioare groase, verzi, dacă putem să le numim așa. Numai că miriapodul era de altă părere. Avea două sus și două jos, iar cele de sus erau mai scurte decât cele de jos. Fiecare avea la capăt câte cinci vârfuri ascuțite, pe care miriapodul

le putea mișca, iar într-unul din picioarele de sus ținea un băț ascuțit de metal. Picioarele de jos se terminau cu ceva plat, la capăt iar cu câte cinci vârfuri ascuțite verzi. Miriapodul era disperat. Cum putea să trăiască cu doar patru picioare groase, cu vârfuri ascuțite? Ce fel de *creatură* devenise?

Desigur, miriapodul nu știa că devenise o Gânganie Protectoare.

Fostul miriapod, transformat acum complet în Gânganie Protectoare, plutea în lichidul verde. Se mișca încet, de parcă voia să se obișnuiască cu noua lui înfățișare. Privea afară cu ochii lui verzi, cu o expresie de mirare, așteptând momentul când avea să fie eliberat.

— E o Gânganie Protectoare perfectă, zise Marcia mândră, ridicând borcanul în lumină ca să admire fostul miriapod. E cea mai reușită dintre toate. Bravo.

La puțină vreme după aceea cele cincizeci și șapte de borcane erau aliniate pe pervazuri ca să stea pavăză casei. Gângăniile de culoare verde-aprins care pluteau adormite prin lichidul verzui, așteptând ca cineva să deschidă capacele și să le elibereze, erau într-adevăr o priveliște stranie, ca din altă lume. Când Jenna o întrebă pe Marcia ce se întâmplă când deschizi borcanul, aceasta îi spuse că Gângania Protectoare țâșnea afară și te apăra până la ultima suflare sau până o prindeai și o puneai la loc în

borcan, ceea ce nu prea se întâmpla. Odată ieșită din borcan, Gângania Protectoare nu mai avea nici un chef să intre la loc.

În timp ce Mătușa Zelda și Marcia spălau oalele folosite la fabricarea gângăniilor, Jenna stătea lângă ușă, ascultând zăngănitul vaselor din bucătărie. În lumina apusului se uita la cele cincizeci și șapte de pete de lumină verde care cădeau pe podeaua de piatră și vedea în fiecare o mică umbră ce se mișca încet, așteptând momentul când avea să fie liberă.

25
VÂLVA-PĂDURII

Pe *la miezul nopții toată lumea* din căsuță dormea, cu excepția Marciei. Vântul bătuse din nou de la răsărit, de data asta aducând zăpadă cu el. Înșirate pe pervazuri, **Borcanele cu Gângănii** clincăneau trist când lighioanele dinăuntru se mișcau, tulburate de viscolul de afară.

Marcia stătea la pupitrul Mătușii Zelda. Aprinsese o lumânare mică, să nu îi trezească pe cei care dormeau lângă foc, și era adâncită în cartea ei, *Risipirea Negurii*.

Afară, în șanțul de apărare, înotând foarte aproape de suprafață, Smârcanul stătea de pază, singur în noapte.

* * *

Departe, în Pădure, Silas stătea și el de pază sub ninsoarea care era destul de deasă ca să îl ajungă prin hățișul de ramuri sub care se adăpostise. Stătea în picioare, tremurând puțin, sub un ulm înalt, cu trunchiul gros, așteptând-o pe Morwenna Mould.

Silas și Morwenna Mould se cunoșteau de multă vreme. Pe când era tânăr Ucenic, Silas trecuse într-o noapte prin Pădure, trimis de Alther cu treburi anume. La un moment dat auzise urletele înfiorătoare ale unei haite de jderi. Știa prea bine ce înseamnă urletul: haita găsise o pradă și acum o înconjura. Lui Silas i se făcu milă de bietul animal. Știa prea bine ce groaznic e să te trezești înconjurat de un cerc de ochi galbeni, strălucind în noapte. I se întâmplase și lui o dată și nu putea uita nici acum, numai că, din fericire, el era Vrăjitor. Făcuse un **Farmec de Împietrire** și se îndepărtase cât putuse de repede.

În noapte aceea însă, Silas auzi în mintea lui o voce slabă, pierdută: *Ajutor...*

Alther îl învățase să ia seama la astfel de lucruri, așa că Silas se duse spre locul de unde venea vocea și ajunse în spatele unei haite de jderi care stăteau în cerc. În mijlocul cercului se afla o tânără Vâlvă. Stătea împietrită.

Întâi Silas crezu că tânăra Vâlvă era împietrită de groază. Stătea în mijlocul cercului, cu ochii măriți de spaimă, cu părul

încâlcit de cât fugise prin desișurile Pădurii ca să scape de jderi, strâns înfășurată în mantia ei groasă, neagră.

Dar după câteva clipe Silas își dădu seama că, speriată cum era, Vâlva încurcase farmecul și se transformase pe ea însăși în stană de piatră, în loc să îi împietrească pe jderi, oferindu-le astfel cea mai ușor de obținut cină. Jderii nu mai avuseseră parte de așa o pleașcă de când Armata Tânără organizase într-o noapte un exercițiu Scapă-Cine-Poate. Chiar sub ochii lui Silas, jderii începură să strângă cercul. Se învârteau încet în jurul Vâlvei, nescăpând-o din ochi, bucurându-se de masa copioasă ce urma. Silas așteptă și el până ce putu cuprinde cu ochii toată haita, apoi îi împietri pe toți. Fiindcă nu era prea sigur că știe să facă un **Farmec de Dezlegare** pentru Vâlvă, Silas o luă în brațe — spre norocul lui și al ei, era una dintre cele mai mici și slăbuțe Vâlve ale Pădurii — și o duse cât putu de departe. Apoi stătu cu ea toată noaptea, până se șterse **Farmecul de Împietrire.**

Morwenna Mould nu uitase ce făcuse Silas pentru ea. De atunci încolo, ori de câte ori se aventurase în Pădure, Silas știa că se află sub protecția Vâlvelor-Pădurii. Și mai știa și că Morwenna Mould avea să vină oricând s-ar fi găsit el la ananghie. Nu trebuia decât să o aștepte lângă copacul ei la miezul nopții. Asta și făcea acum, după ce trecuseră atâția ani de când nu se mai văzuseră.

— Ei, dar pe cine văd? Vrăjitorul meu cel viteaz, Silas Heap. Ce te aduce aici tocmai în ajunul Sărbătorii Solstițiului? veni din întuneric o voce blândă, puțin șuierată, asemenea foșnetului frunzelor, căci așa vorbeau locuitorii Pădurii.

— Morwenna, tu ești? zise Silas puțin fâstâcit, sărind în picioare și uitându-se în jur.

— Bineînțeles, zise Morwenna apărând din noapte, înconjurată de un vârtej de fulgi.

Mantia neagră de blană îi era acoperită de zăpadă, ca și părul lung, negru, prins cu o bentiță verde de piele, cum purtau Vâlvele. Ochii ei albaștri de Vâlvă străluceau în noapte. Stătuse ascunsă și îl urmărise pe Silas câtăva vreme, ca să se asigure că nu e nici o primejdie.

— Bună, Morwenna, zise Silas, simțindu-se intimidat. Nu te-ai schimbat deloc.

Adevărul e că Morwenna se schimbase considerabil. Era mult mai voinică decât ultima oară când o văzuse Silas. Cu siguranță că acum nu ar mai fi putut să o ia în brațe și să o scoată din mijlocul unei haite de jderi înfometați.

— Nici tu nu te-ai schimbat, Silas Heap. Ai același păr blond ciufulit și aceiași ochi verzi, minunați. Ce pot face pentru tine? Aștept de multă vreme să îți întorc fapta bună. O Vâlvă nu uită niciodată.

Silas nu își găsea locul. Nu știa de ce, dar avea legătură cu faptul că Morwenna stătea atât de aproape de el. Spera că nu greșise când venise să îi ceară ajutorul.

— Eu, adică... Îl mai ții minte pe băiatul meu cel mare, Simon?

— Silas, îmi aduc aminte că aveai un băiețel pe nume Simon. Mi-ai povestit despre el în timp ce eu mă **despietream**. Îl necăjeau dinții, pe cât îmi aduc aminte. Iar tu nu prea apucai să dormi. Cum mai stă cu dinții acum?

— Dinții? A, foarte bine, după câte știu. Acum are optsprezece ani, Morwenna. Dar acum două nopți a dispărut în Pădure.

— Asta nu e bine deloc. În Pădure au apărut tot soiul de **Arătări**. Au ieșit din Castel. Sunt **Arătări** cum noi nu am mai văzut. Nu e bine ca băiatul să fie singur printre ele. Nu e bine nici pentru tine, Silas Heap.

Morwenna puse mâna pe brațul lui Silas și acesta tresări. Ea îi șopti cu glas abia deslușit:

— Noi, Vâlvele, suntem foarte *sensibile*.

În chip de răspuns, Silas nu reuși decât să scoată un mic geamăt. Uitase câtă forță avea o Vâlvă în toată puterea cuvântului.

— Știm că o **Negură** teribilă s-a furișat în inima Castelului, chiar în Turnul Vrăjitorilor. S-ar putea ca ea să îți fi luat băiatul.

— Speram că l-ai văzut tu, zise Silas deznădăjduit.

— Nu, spuse Morwenna. Dar o să-l caut. Dacă-l găsesc, o să ți-l aduc teafăr și nevătămat, fii fără grijă.

— Mulțumesc, Morwenna, spuse Silas recunoscător.

— E prea puțin, Silas, în comparație cu ce ai făcut tu pentru mine. Îmi pare bine că sunt aici să te ajut. Dacă pot.

— Dacă... dacă afli ceva, mă poți găsi la casa din copac a lui Galen. Stau acolo cu Sarah și băieții.

— Ai mai mulți băieți?

— Da. Încă cinci. Am avut șapte cu totul, dar...

— Șapte. Un dar neprețuit. Al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Trebuie că e înzestrat cu puteri magice.

— A murit.

— Vai, îmi pare rău, Silas. Ce pierdere... Pentru noi toți. Ar fi fost bine să îl avem acum.

— Într-adevăr.

— Deocamdată te las, Silas. Voi lua casa din copac și pe toți cei care locuiesc în ea sub protecția mea, atât cât se va putea, ținând seama de Negura care se apropie. Iar mâine, toți cei din căsuță sunt invitați la Sărbătoarea Solstițiului, alături de noi.

Silas era mișcat.

— Mulțumesc, Morwenna. Ești foarte amabilă.

— La revedere, Silas. Mergi cu bine și bucură-te de Sărbătoare mâine, mai spuse Morwenna și dispăru în Pădure, lăsându-l pe Silas singur sub ulm.

— La revedere, Morwenna, șopti el în întuneric și își croi drum prin zăpadă spre casa din copac unde Sarah și Galen îl așteptau cu vești.

După ce cugetase toată noaptea, Silas ajunse la concluzia că Morwenna avea dreptate. Probabil că Simon fusese luat și dus la Castel. Ceva îi spunea că Simon e acolo.

Sarah nu era însă atât de convinsă.

— Nu înțeleg de ce te bizui atât pe Vâlva aceea, Silas. Mie nu mi se pare că e chiar atotștiutoare. Dacă Simon e totuși undeva în Pădure și *tu* vei fi luat? Cum ar fi atunci?

Dar Silas era de neclintit în hotărârea lui. Își preschimbă roba de Vrăjitor într-o tunică scurtă, cenușie, cum purtau lucrătorii, își luă rămas-bun de la Sarah și de la băieți și coborî din casa din copac. Mirosul mâncărurilor gătite de Vâlve pentru Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă, care răzbătea până la ei din depărtare, aproape îl făcu să se răzgândească, dar până la urmă porni hotărât în căutarea lui Simon.

— Silas! îl strigă Sally după ce ajunsese jos. Prinde! zise și îi aruncă Amuleta pe care i-o dăduse Marcia.

Silas o prinse și îi mulțumi.

Sarah se uită la Silas cum își trage gluga peste ochi și pornește prin Pădure spre Castel. Pe când se îndepărta, Silas mai aruncă peste umăr câteva cuvinte:

— Nu-ți face griji. Mă voi întoarce curând cu Simon.

Numai că Sarah își făcu griji, iar Silas *nu* se întoarse cu Simon.

26

Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă

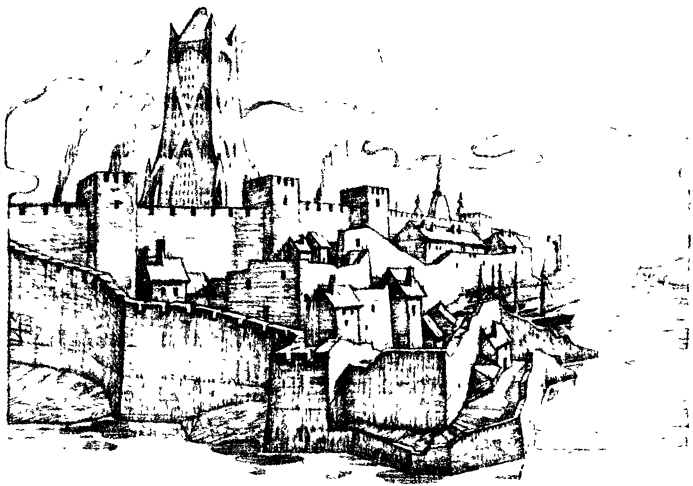

— Nu, mulțumesc, Galen. Nu merg la Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă. Noi, Vrăjitorii, nu o ținem, îi spuse Sarah lui Galen în dimineața aceea, după ce Silas plecase.

— Noi ne ducem, zise Galen, și cred că ar trebui să mergem cu toții. Trebuie să ai un motiv serios ca să refuzi o invitație a Vâlvelor-Pădurii. E o cinste să fii poftit de ele. De fapt, nici nu pot să îmi închipui cum a făcut Silas ca să fim toți invitați.

Sarah pufni în chip de răspuns.

Dar pe măsură ce seara se apropia și din Pădure începu să vină un miros îmbietor de jder la proțap, băieții începură să se agite. Galen nu mânca decât legume, rădăcini și nuci sau alune, adică, după cum spusese Erik cu voce tare după prima masă luată în casa lui Galen, exact ceea ce dădeau ei iepurilor.

Zăpada cădea ca o perdea groasă printre copaci când Galen deschise chepengul căsuței din copac. Trăgând un fel de scripete pe care îl meșterise singură, lăsă în jos scara lungă de lemn până când picioarele ei se înfipseră în stratul de zăpadă care acoperea acum pământul. Casa din copac fusese construită pe mai multe platforme care uneau trei stejari bătrâni și fusese acolo de când aceștia erau deja copaci în toată puterea cuvântului, cu câteva sute de ani în urmă. Cu vremea, mai multe colibe fuseseră clădite talmeș-balmeș pe platforme. Acum erau acoperite de iederă și atât de bine ascunse în copaci că nu puteau fi văzute de jos.

Sam, Edd, Erik și Jo-Jo împărțeau coliba pentru oaspeți, aflată chiar în vârful stejarului din mijloc, și aveau o funie doar pentru ei ca să coboare în Pădure. În timp ce băieții se luaseră la harță care să se dea jos primul, Galen, Sarah și Sally coborâră liniștite pe scara principală.

Galen se gătise pentru Sărbătoare. Mai fusese invitată cu mulți ani în urmă, când vindecase copilul unei Vâlve, și știa că

e o ocazie deosebită. Galen era o femeie micuță, cu fața zbârcită și arsă de soare după anii petrecuți în aer liber, în Pădure. Avea păr roșcat, tuns scurt și zbârlit, iar ochii ei căprui râdeau fără încetare. În general se îmbrăca într-o tunică verde, cu croială simplă, pantaloni tricotați strâmți și o mantie. Astăzi purta însă rochia pentru Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă.

— Vai de mine, Galen, chiar că ți-ai bătut capul cu toaleta, zise Sarah cu un ton ușor dezaprobator. N-am mai văzut rochia asta. E... ceva deosebit.

Galen nu prea ieșea în lume, dar când ieșea chiar că se gătea. Rochia de acum părea făcută din sute de frunze multicolore cusute laolaltă. La brâu avea o cingătoare de un verde sclipitor.

— Mulțumesc, răspunse Galen, mi-am făcut-o singură.

— Așa mă gândeam și eu, zise Sarah.

Sally Mullin împinse scara la loc prin chepeng și porniră cu toții prin Pădure, urmând mirosul îmbietor de friptură de jder.

Galen îi duse pe potecile Pădurii, acoperite acum cu un strat gros de zăpadă și străbătute în cruciș și-n curmeziș de urmele lăsate de animalele pădurii. După ce osteniră străbătând un labirint de poteci, șanțuri și ravene, ajunseră la ceea ce fusese pe vremuri cariera de ardezie a Castelului. Aici se ținea Întrunirea Vâlvelor-Pădurii.

Treizeci și nouă de Vâlve, îmbrăcate toate în robele roșii pe care le purtau întotdeauna la Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă, erau adunate în jurul unui foc mare, în mijlocul carierei. Pământul era acoperit cu ramuri proaspăt tăiate, pudrate cu zăpada care cădea ușor în jur, deși mulți fulgi se topeau sâsâind la căldura focului. În aer plutea un miros amețitor de mirodenii. Jderii se roteau pe proțapuri, iepurii fierbeau în cazane care bolboroseau și veverițele se coceau în cuptoarele îngropate în pământ. Pe o masă lungă erau îngrămădite tot felul de dulciuri și mâncăruri aromate. Vâlvele le cumpăraseră de la Negustătorii din Nord și le păstraseră pentru această zi, cea mai importantă din an. Băieții făcură ochii cât cepele. De când erau nu mai văzuseră atâta mâncare la un loc. Chiar și Sarah trebui să recunoască în sinea ei că era impresionată.

Morwenna Mould îi zări cum stăteau nehotărâți la intrarea în carieră. Își prinse în mâini roba roșie de blană și plută până la ei ca să îi întâmpine.

— Fiți bine-veniți cu toții. Poftiți lângă noi.

Vâlvele se dădură la o parte respectuoase din fața Morwennei, Vâlva Mamă, care îi conduse pe oaspeții muți de uimire la cele mai bune locuri de lângă foc.

— Îmi pare atât de bine că ne-am întâlnit în cele din urmă, Sarah, îi spuse Morwenna zâmbind. Parcă te-aș cunoaște de o

viață. Silas mi-a povestit multe despre tine în noaptea când m-a salvat.

— A, da?

— Sigur. Mi-a vorbit toată noaptea de tine și de bebeluș.

— Chiar așa?

Morwenna o luă pe Sarah pe după umeri.

— Suntem cu toatele în căutarea băiatului tău. Sunt sigură că va fi teafăr și nevătămat, până la sfârșit. La fel și ceilalți trei care sunt departe de tine acum. Și cu ei va fi totul bine.

— Ceilalți trei? se miră Sarah.

— Ceilalți trei copii ai tăi.

Sarah socoti repede. Uneori nici ea nu mai era sigură câți sunt.

— Doi, zise ea. Ceilalți doi.

Sărbătoarea se prelungi târziu în noapte. După câteva căni din Băutura Vâlvelor, Sarah uită cu totul de grijile legate de Simon și Silas. Din păcate, își aduse aminte de ei a doua zi dimineața, când se trezi și cu o durere strașnică de cap.

Pentru Silas Ziua Solstițiului de Iarnă nu fu o sărbătoare.

O luă pe poteca de la râu, care trecea pe la marginea Pădurii, apoi înconjură zidurile Castelului și, împins de la spate de palele de vânt cu zăpadă, se îndreptă spre Poarta de Miazănoapte.

Voia să ajungă în locuri cunoscute înainte să se hotărască ce să facă. Ajuns aici, își trase gluga cenușie ca să nu i se vadă ochii verzi de Vrăjitor, trase adânc aer în piept și trecu podul mobil, acum acoperit de zăpadă, care ducea la Poarta de Miazănoapte.

Gringe era de serviciu în gheretă și era în toane rele. Lucrurile nu mergeau prea bine acasă la el și toată dimineața fusese cu gândul la necazurile lui domestice.

— Hai, mormăi Gringe bătând din picioare în zăpada înghețată, mișcă-te mai repede. Ai întârziat la curățirea obligatorie a străzilor.

Silas trecu grăbit pe lângă el.

— Nu așa repede! strigă Gringe după el. Te costă un bănuț.

Silas se scotoci prin buzunare și scoase un bănuț mânjit de jeleul de cireșe și păstârnac al Mătușii Zelda, pe care îl îndesase în buzunar ca să nu fie nevoit să îl mănânce. Gringe luă bănuțul, îl mirosi bănuitor, apoi îl șterse de șubă și îl puse deoparte. În fiecare seară, doamna Gringe avea plăcuta sarcină de a spăla monedele murdare, așa că o puse și pe aceasta peste celelalte și îl lăsă pe Silas să treacă. Gândindu-se mai bine, strigă în urma lui:

— Tu, ăla, nu te știu de undeva?

Silas clătină din cap.

— Ești în trupa de călușari?

Silas clătină iar din cap și își continuă drumul.

— Iei lecții de lăută?

— Nu! răspunse Silas și dispăru după un colț.

— Da' eu tot îl *știu* de undeva, mormăi Gringe pentru sine însuși. Lucrător nu e. Nu, cu ochii ăia verzi lucind ca doi licurici într-o căldare cu cărbuni. A, e Silas Heap! exclamă el după ce se mai gândi puțin. Ce tupeu are să vină aici! Las' că-l învăț eu minte.

Curând după aceea Gringe întâlni un Gardian care trecea pe acolo și Custodele Suprem află în cel mai scurt timp despre întoarcerea lui Silas la Castel. Dar oricât se strădui, nu reuși să dea de el. Îl ocrotea **Amuleta** Marciei.

În vremea asta Silas se grăbise să ajungă în bătrâna Hardughie, fericit că scăpase și de Gringe și de viscol. Avea o țintă precisă: nici el nu știa prea bine de ce, dar voia să mai vadă o dată vechea lui locuință. Se furișă nebăgat în seamă prin coridoarele întunecate pe care le știa atât de bine. Era bucuros că se deghizase, căci nimeni nu dădea atenție unui lucrător cu palmele, dar, pe de altă parte, de-abia acum își dădea seama cât de puțin respectat era un asemenea lucrător. Nimeni nu se dădea la o parte din calea lui. Oamenii îl împingeau încoace și încolo, dădeau drumul ușilor să i se trântească în nas, iar de

vreo două ori cineva strigă la el că ar face mai bine să se ducă afară, să curețe strada. „Poate că totuși nu e chiar atât de rău să fii un Vrăjitor Obișnuit", își zicea Silas.

Ușa camerei familiei Heap stătea deschisă, cu un aer nefericit. După cât se părea, nici nu îl recunoscu pe Silas când acesta intră în vârful picioarelor în încăperea unde își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani de viață. Silas se așeză pe scaunul lui preferat, pe care și-l făcuse chiar el, și se uită trist prin cameră, adâncit în gânduri. Camera părea ciudat de mică acum, când nu mai erau copiii, nu era nici un zgomot și nici Sarah nu mai stătea acolo, îngrijindu-se de treburile casei. Pe deasupra, mai părea și stânjenitor de murdară, chiar și lui Silas căruia nu prea îi păsa de un pic de gunoi ici și colo.

— În ce mizerie trăiau! Vrăjitori nenorociți! N-am avut eu timp să mă ocup de ei până acum.

Silas sări în sus, se întoarse și văzu un zdrahon proțăpit în ușă. În spatele lui, pe coridor, era un cărucior mare de lemn.

— Nu credeam că vor trimite pe cineva să dea o mână de ajutor. E bine că ești aici. Dacă eram singur, îmi lua toată ziua ca să curăț. Căruciorul e afară. Totul trebuie aruncat la gunoi. Cărțile de **Magie** trebuie arse. Ai priceput?

— *Cum?*

— Aoleu și vai de mine! Mi-au trimis un tâmpit. Ia ascultă la mine: gunoi, cărucior, groapa de gunoi. Nu e greu. Acum, dă-mi scaunul pe care te-ai pus și hai să începem.

Lui Silas i se părea că visează. Se ridică de pe scaun și i-l dădu omului, care îl luă și îl aruncă în cărucior. Scaunul se rupse în bucăți. În scurtă vreme, deasupra lui se adunase un maldăr de lucruri, tot ce strânseseră Silas și Sarah o viață, iar căruciorul era plin ochi.

— Până aici e bine, zise zdrahonul. Mă duc să duc căruciorul la groapa de gunoi, până nu se închide poarta. Tu scoate cărțile de **Magie** pe coridor. Când vin pompierii mâine să-și facă rondul, le iau ei.

Îi puse lui Silas în mână o mătură mare și adăugă:

— Te las să mături părul de câine și ce scârboșenii mai sunt pe aici. Dup-aia po' să te duci acasă. S-ar zice că ești terminat. Nu prea ești învățat cu munca, este?

Chicoti și îi trase lui Silas o palmă pe spate, chipurile prietenește. Silas tuși și zâmbi abătut.

— Nu uita de cărțile de **Magie**, îi mai spuse și plecă, împingând căruciorul care se legăna, mai-mai să se rupă, spre Groapa de gunoi „Farmecul Râului".

Fără să își dea seama prea bine ce face, Silas mătură praful, părul de câine și murdăria adunate în douăzeci și cinci de ani,

făcând o grămăjoară. Apoi se uită cu regret la cărțile lui de **Magie**.

— Te ajut eu dacă vrei, auzi lângă el vocea lui Alther, care îl luă pe după umeri.

— A, bună, Alther, răspunse Silas abătut. Ce zi!

— Da, nu a fost prea bună. Îmi pare foarte rău, Silas.

— Toate... s-au dus, murmură Silas, iar acum se vor duce și cărțile. Aveam unele foarte frumoase. Și multe **Amulete** rare... Toate vor sfârși în flăcări.

— Nu neapărat, zise Alther. Cred că ar încăpea foarte bine în dormitorul tău din acoperiș. Te ajut eu cu **Farmecul de Mutare**, dacă vrei.

Silas se mai înveseli.

— Adu-mi aminte cum e, Alther, apoi îl fac eu singur. Sunt sigur că pot.

Farmecul de Mutare îi ieși bine lui Silas. Cărțile se aliniară cuminți, chepengul din tavan se deschise și, una câte una, cărțile zburară și se așezară teancuri, teancuri în fostul dormitor al lui Silas și Sarah. Una sau două cărți, mai încăpățânate, o luară spre ușă și erau deja la jumătatea coridorului până să apuce Silas să le **cheme** înapoi, dar la sfârșitul farmecului toate cărțile de **Magie** erau la adăpost sub acoperiș și Silas reuși chiar să și **mascheze** chepengul

cu un farmec. Nu i-ar fi dat nimănui prin minte că e ceva acolo.

Silas ieși pentru ultima oară din camera care răsuna a gol și o luă pe Coridorul 223. Alther plutea alături de el.

— Hai și stai cu noi puțin, zise el. La Bodega La Firidă.

— Unde?

— De curând am descoperit-o și eu. Mi-a arătat-o unul dintre Bătrâni. E o bodegă veche, chiar în zidul Castelului. Intrarea a fost zidită de una dintre Regine, care avea ceva cu băutorii de bere. E plină ochi de fantome și atmosfera e foarte plăcută. Poate te mai înveselește.

— Nu prea mă trage inima, dar mulțumesc oricum, Alther. Nu e cumva în locul unde au zidit o călugăriță?

— Da, Sora Bernadette. E o fată de treabă. Nu zice niciodată nu unei halbe de bere. Aduce viață în orice petrecere, ca să zic așa. Oricum, am vești despre Simon și sunt sigur că vrei să le auzi.

— Simon! E teafăr? *Unde* e? întrebă Silas.

— E aici, Silas. În Castel. Vino la Bodega La Firidă. E cineva acolo cu care trebuie să vorbești.

În Bodega La Firidă atmosfera era foarte animată.

Alther îl dusese pe Silas până la o grămadă de bolovani aflată lângă zidul Castelului, ceva mai încolo de Poarta de

Miazănoapte. De fapt, grămada de dărâmături ascundea o gaură în zid prin care Silas reușise cu greu să se strecoare. Odată ce intră însă se găsi în altă lume.

Bodega era foarte veche și fusese construită în peretele gros al Castelului. În urmă cu câteva zile, când Marcia o luase pe scurtătură ca să ajungă în Partea de Est, trecuse chiar peste acoperișul bodegii, fără să aibă însă habar că sub picioarele ei o mulțime pestriță de fantome stăteau la povești ca să își mai treacă vremea.

Lui Silas îi trebuiră câteva minute până când ochii, deprinși cu sclipirea zăpezii de afară, i se obișnuiră cu lumina slabă a lămpilor care pâlpâiau pe pereți. Atunci văzu cea mai uimitoare adunare de fantome. Erau strânse în mici grupuri în jurul meselor lungi de lemn de lângă foc sau stăteau singuratice și îngândurate în câte un colț. Erau și o mulțime de Vrăjitori NeObișnuiți, îmbrăcați în robe purpurii cu croieli diferite, unele vechi de sute de ani, după cum fusese moda la vremea lor. Mai erau cavaleri în armură completă, paji în livrele extravagante, femei cu văluri de călugăriță, regine tinere cu rochii bogate de mătase și regine în vârstă îmbrăcate în negru. Cu toții păreau că se simt foarte bine împreună.

Alther îl conduse pe Silas prin mulțime. Silas se străduí să nu treacă prin niciunul dintre ei, dar o dată sau de două ori

simți o boare rece învăluindu-l, când păși printr-o fantomă. Nimeni nu părea să îi dea prea mare atenție — unii dădură din cap în semn de salut, alții erau prea adânciți în interminabilele lor conversații ca să întoarcă privirile spre el — dar Silas își dădu seama că oricine era prieten cu Alther era bine-venit la Bodega La Firidă.

Stăpânul bodegii, și el o fantomă, renunțase să se mai învârtă pe lângă butoaiele cu bere, fiindcă oaspeții încă beau din aceeași halbă care le fusese oferită când sosiseră prima dată, iar unele halbe durau sute de ani. Alther îl salută voios pe proprietar, care era adâncit în discuție cu trei Vrăjitori NeObișnuiți și un vagabond bătrân care adormise sub una dintre mese și nu se mai trezise. Apoi îl conduse pe Silas într-un colț liniștit unde îi aștepta o călugăriță bondoacă.

— Fă cunoștință cu Sora Bernadette, zise Alther. Soră Bernadette, el e Silas Heap, cel despre care ți-am vorbit. E tatăl băiatului.

Cu tot zâmbetul luminos pe care i-l adresă călugărița, lui Silas i se strânse inima ca de o presimțire rea.

Călugărița cu față rotundă îi aruncă o privire șăgalnică și spuse cu voce cântată:

— E un bărbat în toată legea fiul tău. Știe ce vrea și nu se teme să ia ceea ce își dorește.

— Da, se poate. Precis vrea să devină Vrăjitor, asta o știu sigur. Vrea să devină Ucenic, dar după cum merg lucrurile acum...

— Așa e, nu e vremea potrivită să fii un Vrăjitor tânăr, plin de speranțe, îi întări călugărița spusele. Dar nu de asta s-a întors el la Castel.

— Vasăzică s-a întors. Oh, ce ușurare! Credeam că a fost luat ostatic. Sau... sau *ucis*.

Alther puse mâna pe umărul lui Silas:

— Din păcate, Silas, a fost prins ieri. Sora Bernadette era de față. O să-ți povestească chiar ea.

Silas își prinse capul în mâini și gemu.

— Cum? întrebă. Cum s-a întâmplat?

— Păi, zise călugărița, se pare că tânărul Simon avea o iubită.

— Avea o iubită?

— Chiar așa. Pe nume Lucy Gringe.

— Nu cumva fata paznicului de la Poartă? Nu, *nu se poate*.

— Sunt sigură că e o fată cumsecade, Silas, îl dojeni Sora Bernadette.

— Sper că nu seamănă câtuși de puțin cu tatăl ei, asta e tot ce pot spune. *Lucy Gringe*... Cine ar fi zis?

— Ei, Silas, se pare că Simon s-a întors la Castel dintr-un motiv bine întemeiat. El și Lucy trebuiau să se întâlnească în

secret la capelă, ca să se căsătorească. Ce romantic..., zâmbi ea visătoare.

— Să se *căsătorească*? Nu pot să *cred*. Sunt rudă cu omul acela îngrozitor, se văietă Silas, mai alb la față decât unii din mușterii bodegii.

— Nu, Silas, nu ești, zise Sora Bernadette pe un ton mustrător. Din nefericire, Simon și Lucy nu au ajuns să se căsătorească.

— Din *nefericire*?

— Gringe a prins de veste și le-a spus Gardienilor Custozi. Nu voia ca fata lui să se mărite cu un Heap, tot așa cum tu nu vrei ca Simon să se însoare cu o Gringe. Gardienii au năvălit în capelă, au trimis-o pe biata fată acasă și l-au luat pe Simon. Câtă cruzime, câtă cruzime, oftă călugărița.

— Unde l-au dus? întrebă Silas încet.

— Ei, Silas, continuă Sora Bernadette cu vocea ei blândă. Eram eu însămi în capelă fiindcă voiam să văd nunta. Îmi plac nunțile. Gardianul care îl ținea pe Simon a trecut chiar prin mine, așa că am știut ce gândea în acel moment. Se gândea că trebuie să îl ducă pe băiat la Tribunalul Custozilor. În fața Custodelui Suprem, nici mai mult nici mai puțin. Îmi pare rău că trebuie să-ți dau o astfel de veste, Silas.

Călugărița puse mâna pe brațul lui Silas. Mâna era caldă, dar nu îi aduse nici o mângâiere.

Era exact de ce se temea Silas cel mai tare. Simon era în mâinile Custodelui Suprem. Cum avea să îi dea lui Sarah o asemenea veste? Silas petrecu restul zilei la bodegă, așteptând. Alther trimisese cât de multe fantome putuse la Tribunal să îl caute pe Simon sau să afle ce era cu el.

Niciuna nu veni cu vreo știre. Simon parcă dispăruse.

27
CĂLĂTORIA LUI STANLEY

În *Ziua Solstițiului de Iarnă*, *Stanley* fu trezit din somn de nevastă. Avea un mesaj de la Biroul Șobolanilor Mesageri.

— Nu pricep de ce nu te lasă în pace măcar azi, se plânse ea. Toată ziua muncă și iar muncă. Avem și noi nevoie de o vacanță, Stanley.

— Dawnie, draga mea, îi explică Stanley răbdător, dacă nu mă duc la lucru nu putem avea vacanță. E foarte simplu. Ți-au spus ce vor de la mine?

— N-am întrebat, răspunse ea înțepată. Cred că iar e vorba de blestemații de Vrăjitori.

— Nu sunt chiar atât de răi precum se zice. Până și Vrăjitorul NeObi... hait!

— Aha, va să zică *acolo* ai fost?

— Nu.

— Ba da. Mie nu poți să-mi ascunzi nimic, chiar dacă ești Șobolan Confidențial. Îți dau un sfat, Stanley.

— Numai unul?

— Nu te încurca cu Vrăjitorii, Stanley, că ai să dai de *belea*. Crede-mă că știu. Ultimul pe care l-am avut, femeia aia, Marcia, știi ce a făcut? A răpit-o pe singura fiică a unui Vrăjitor sărac și a fugit cu ea. Nimeni nu știe de ce. Iar acum ceilalți membri ai familiei... cum îi cheamă? A, Heap. Au plecat cu toții să o caute. Bineînțeles, o parte bună e în toate, fiindcă acum avem un nou Vrăjitor NeObișnuit, unul cumsecade. Săracul de el, cred că nu-și vede capul de treburi, punând ordine în harababura pe care a lăsat-o Marcia. Cred că nu îl vom vedea o bună bucată de vreme. Ai auzit de nenorocirea cu șobolanii rămași fără casă?

— Ce șobolani fără casă? o întrebă Stanley fără chef, arzând de nerăbdare să se ducă la Birou și să vadă ce însărcinare i se dă.

— Cei care locuiau la birtul lui Sally Mullin. Îți mai aduci aminte de noaptea în care a venit noul Vrăjitor NeObișnuit? Ei, în seara aia Sally Mullin a uitat în cuptor una din turtele

alea îngrozitoare de orz și birtul a ars până la temelii. Treizeci de familii de șobolani au rămas pe drumuri. Închipuiește-ți ce nenorocire, pe vremea asta!

— Într-adevăr, e groaznic. Ei, eu am plecat, scumpo. Ne vedem când mă întorc, zise Stanley ieșind grăbit și îndreptându-se spre Biroul Șobolanilor Mesageri.

Biroul era situat în vârful Turnului de Pază de la Poarta de Est. Stanley o luă pe scurtătură, alergând pe zidul Castelului și trecând chiar pe deasupra Bodegii La Firidă, despre a cărei existență nici nu avea habar. În scurtă vreme ajunse la Turnul de Pază și intră grăbit într-o țeavă de scurgere care urca pe o latură. Ajuns în vârful turnului, sări pe parapet și bătu la ușa unei gherete pe care scria:

BIROUL OFICIAL AL ȘOBOLANILOR
ACCESUL PERMIS NUMAI ȘOBOLANILOR MESAGERI
BIROUL DE RELAȚII CU CLIENȚII LA PARTER
LÂNGĂ LĂZILE DE GUNOI

— Intră! auzi dinăuntru o voce pe care nu o recunoscu.

Stanley intră în vârful labelor. Nu îi plăcuse deloc cum sunase vocea aceea.

Îi plăcu și mai puțin felul în care arăta posesorul vocii. Un șobolan mare, negru, pe care Stanley nu îl mai văzuse până atunci, stătea la biroul șefului. Își ținea coada lungă încolăcită pe birou și zvâcnind ușor din vârf în timp ce Stanley îl privea.

— Tu ești Șobolanul Confidențial după care am trimis? mârâi șobolanul cel negru.

— Într-adevăr, răspunse Stanley, puțin nesigur pe el.

— Se spune „Într-adevăr, *domnule*", îl corectă șobolanul cel negru.

— A, făcu Stanley, descumpănit.

— A, *domnule*, îl corectă din nou șobolanul. Va să zică, Șobolan 101...

— Șobolan 101?

— Șobolan 101, *domnule*. Cer să mi se dea respectul cuvenit, Șobolan 101, și am de gând să-l capăt. Începem cu numerele. Fiecare Șobolan Mesager va avea un număr în loc de nume. Acolo de unde vin eu, un șobolan numerotat e un șobolan eficient.

— Dar de *unde* veniți? îndrăzni Stanley să întrebe.

— *Domnule*. Nu e treaba ta, mârâi șobolanul negru. Am o însărcinare pentru tine, 101.

Șobolanul învârti o manivelă și din Biroul de Relații cu Clienții urcă un coșuleț din care pescui o hârtie. Era o

comandă de transmis un mesaj și Stanley observă că hârtia avea antetul Palatului Custozilor. Și că era semnată nici mai mult, nici mai puțin decât de Custodele Suprem.

Numai că, din motive pe care Stanley nu le putea pătrunde, mesajul care trebuia transmis nu era de la Custodele Suprem, ci de la Silas Heap. Și trebuia transmis Marciei Overstrand.

— La naiba, făcu Stanley cu inima strânsă.

Încă un drum prin Mlaștinile Ierboase, ferindu-se de Pitonul-de-Mlaștină, nu era chiar ce sperase Stanley.

— La naiba, *domnule*, îl corectă șobolanul negru. Acceptarea acestei însărcinări nu este opțională, se răsti el. A, și încă un lucru, Șobolan 101. Statutul de confidențialitate ți-a fost retras.

— *Cum*? Nu puteți face așa ceva!

— *Domnule*. Nu puteți face așa ceva, *domnule*. Ba pot, și, de fapt, *am și făcut-o*, zise șobolanul negru zâmbind pe sub mustăți, mulțumit de sine.

— Dar mi-am luat toate examenele, am trecut și testul de Confidențialitate Superioară. *Și* am ieșit primul...

— *Și am ieșit primul, domnule*. Cu atât mai rău. Statutul de confidențialitate ți-a fost retras. Punct. Ești liber.

— Dar... dar..., se bâlbâi Stanley.

— Șterge-o, urlă șobolanul negru, plesnind cu coada în birou.

Stanley își luă tălpășița.

Ajuns jos, lăsă hârtiile la Biroul de Relații cu Clienții, cum făcea de obicei. Șobolanul de Serviciu se uită atent la hârtia cu mesajul și arătă cu o labă boantă spre numele Marciei.

— Știi unde să o găsești, nu?

— Bineînțeles, răspunse Stanley.

— Bun. Asta voiam să aud, zise șobolanul.

— Ce ciudat, mormăi Stanley pentru el însuși.

Nu prea îi plăceau noii angajați ai Biroului și se întreba ce s-a întâmplat cu șobolanii bătrâni și înțelegători care lucrau acolo înainte.

Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă fu începutul unei călătorii lungi și primejdioase pentru Stanley.

Mai întâi reuși să se strecoare pe un șlep care transporta lemne până în Port. Din nefericire pentru Stanley, pe șlep era un motan despre care căpitanul șlepului credea că nu poate fi în formă decât dacă e flămând. Chiar așa și era. Tot timpul călătoriei, Stanley încercă cu disperare să evite motanul, o namilă roșcată cu colți galbeni și respirație urât mirositoare. Norocul îl părăsi înainte să ajungă la Marele Canal. Fu încolțit de motan și de un marinar mătăhălos, în mână cu o scândură lată. Stanley se văzu nevoit să părăsească șlepul mai devreme decât își făcuse socoteala.

Apa era rece ca gheața, iar curentul foarte puternic, târându-l pe Stanley la vale. Tot ce putea face era să se zbată ca să-și țină capul la suprafață. Doar când ajunse în Port reuși, cu mari eforturi, să se urce pe mal.

Stanley zăcea pe prima treaptă a scării de piatră din port, prea obosit ca să poată urca. Arăta ca o bucată de blană udă. Deasupra lui auzea vocile celor care mergeau pe parapetul portului.

— Mamă, uite! E un șobolan mort pe trepte. Pot să-l iau acasă și să-l fierb ca să-i păstrez scheletul?

— Nu, Petunia, nu se poate.

— Dar n-am niciun schelet de șobolan, mamă.

— Și nici nu vei avea. Hai.

Stanley se gândea că, dacă Petunia l-ar fi luat acasă, nu l-ar fi deranjat să facă o baie într-o oală cu apă fiartă. Măcar așa s-ar fi încălzit.

Când în cele din urmă se ridică abia ținându-se pe picioare și urcă treptele mai mult târându-se, își dădu seama că până nu găsește un loc cald și ceva de mâncat nu va putea să își continue drumul. Luându-se după nas, ajunse la o brutărie, se furișă înăuntru și se pitulă după cuptor, reușind încet, încet să se încălzească. Până la urmă, un chiot al brutăresei și o lovitură de mătură bine plasată îl trimiseră înapoi pe drum, dar nu

înainte să fi mâncat o mare parte dintr-o gogoașă cu gem și să fi ronțăit din trei pâini și o tartă cu cremă de ouă.

Simțind că și-a mai venit în fire, Stanley se apucă să caute un mijloc de transport până la Mlaștinile Ierboase. Nu era chiar ușor. Deși majoritatea oamenilor din Port nu sărbătoreau Ziua Solstițiului de Iarnă, mulți profitaseră de acest prilej ca să ia un prânz copios și să își petreacă restul după-amiezii dormind. Portul era aproape gol. Din cauza vântului rece de la miazănoapte care aducea rafale de zăpadă, străzile erau aproape pustii, cu excepția câtorva trecători mânați afară din casă de vreo nevoie, și Stanley începu să se întrebe dacă într-adevăr va găsi pe cineva atât de nesocotit încât să plece spre Mlaștini.

Ei, și atunci îl găsi pe Jack cel Smintit și cotiga lui trasă de un măgăruș.

Jack locuia într-o cocioabă chiar la marginea Mlaștinilor Ierboase. Își câștiga traiul tăind stuf și vânzându-l oamenilor din Port ca să își acopere cu el casele. Tocmai vânduse ultimele legături de stuf și se îndrepta spre cocioaba lui când dădu cu ochii de Stanley, care se învârtea pe lângă niște lăzi de gunoi, tremurând în bătaia vântului înghețat. Jack cel Smintit se binedispuse pe loc. Îi plăceau șobolanii și își dorea din tot sufletul să îi trimită și lui cineva un Șobolan Mesager, numai că nu dorea atât mesajul cât șobolanul.

Jack opri cotiga lângă lăzile de gunoi.

— Alo, Șobi, mergi undeva? Am o cotigă frumoasă și călduroasă și mă îndrept spre Mlaștini.

Lui Stanley i se păru că nu aude bine. „Visezi cu ochii deschiși", își spuse el. „Trezește-te."

Jack cel Smintit se uită în jos la el și zâmbi cât putea el de binevoitor cu gura-i fără dinți.

— Hai, nu te sfii. Hopa sus, flăcău.

Stanley șovăi un moment înainte să urce în cotigă.

— Hai și stai lângă mine, Șobi, chicoti Jack cel Smintit. Uite, înfășoară-te în pătura asta. Îți ferește blana de ger, da, da.

Jack îl înfășură pe Stanley într-o pătură care mirosea puternic a măgar și trase de hățuri. Măgarul dădu urechile pe spate și porni voinicește prin rafalele de zăpadă pe drumul bine știut spre cocioaba pe care o împărțea cu Jack cel Smintit. Când ajunseră, Stanley se încălzise bine și îi era foarte recunoscător lui Jack.

— Acu' suntem acas', făcu Jack voios, deshămând măgarul și mânându-l înăuntru.

Stanley rămase în cotigă. Nu prea îi venea să lase căldura păturii, dar știa că nu are de ales.

— Da' poftim înăuntru și stai nițel, îl îndemnă Jack. Îmi plac șobolanii prin casă. Mă mai înveselesc și îmi țin de urât. Mă înțelegi?

Oricât îi părea de rău, Stanley scuturã din cap. Avea un mesaj de transmis și el era un profesionist adevărat, chiar dacă statutul de confidențialitate îi fusese suspendat.

— A, tre' să fii unu' din ăia, făcu Jack cel Smintit coborând vocea și uitându-se în jur, de parcă voia să vadă dacă nu îi ascultă cineva. Tre' să fii un *Șobolan Mesager*. Știu că lumea nu crede că sunt de-adevăratelea, da' eu cred. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Jack cel Smintit îngenunche și îi întinse lui Stanley mâna, iar acesta nu putu să reziste și îi întinse și el laba. Jack o strânse în mâna lui.

— Ești din ăia, nu? *Ești* Șobolan Mesager, șopti el.

Stanley încuviință din cap. Până să se dumirească, Jack cel Smintit îi prinsese laba ca într-o menghină, aruncase pătura măgarului peste el, înfășurându-l atât de strâns că nu putea mișca nici măcar coada, și îl luase cu el în cocioabă.

Se auzi un zăngănit și Stanley se trezi aruncat într-o cușcă goală. Jack cel Smintit o închise bine și îi puse un lacăt. Apoi chicoti, băgă cheia în buzunar și se dădu câțiva pași înapoi, privindu-și încântat prizonierul.

Stanley zgâlțâi cu furie gratiile. Era mai furios pe el însuși decât pe Jack cel Smintit. Cum a *putut* să fie atât de neghiob? Cum de-a uitat ceea ce fusese învățat la școală: Șobolanul

Mesager călătorește *întotdeauna* incognito. Șobolanul Mesager nu dezvăluie *niciodată* străinilor identitatea lui.

— Ah, Șobi, ce-o să ne mai distrăm, zise Jack cel Smintit. O să fim doar noi doi, Șobi. O să mergem împreună la tăiat stuf și, dacă ești cuminte, o să mergem la circ atunci când vine în oraș și o să ne uităm la clovni. Eu mor după clovni, Șobi. O s-o ducem bine împreună, o să vezi, da, da.

Chicoti fericit și scoase două mere scofâlcite dintr-o desagă ce atârna de tavan. Îi dădu unul măgărușului, apoi desfăcu briceagul și îl tăie cu grijă în două pe celălalt. Jumătatea mai mare i-o întinse lui Stanley, care refuză să o primească.

— O să mănânci tu pân' la urmă, Șobi, zise Jack cu gura plină, împroșcându-l pe Stanley cu fărâmițe de măr. Altceva nu ai să capeți până nu stă ninsoarea. Și până atunci mai e. Vântul bate din nord, vine Marele Îngheț. Întotdeauna vine cam de Ziua Solstițiului de Iarnă. Cum mă vezi și cum te văd.

Jack cel Smintit râse răgușit, apoi se înveli în pătura cu miros de măgar din cauza căreia dăduse Stanley de necaz și adormi bușteau.

Stanley izbi cu labele în gratiile cuștii, întrebându-se cât de slab va trebui să ajungă ca să se poată strecura afară.

Oftă din băierile inimii. Va trebui să fie chiar *foarte* slab.

28
MARELE ÎNGHEȚ

La *căsuța din Mlaștini*, resturile festinului de la Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă, adică varză fiartă, capete de țipar la grătar și ceapă cu mirodenii, erau întinse pe masă. Mătușa Zelda încerca să învie focul în cămin. Ferestrele erau acoperite cu gheață pe dinăuntru, în căsuță era din ce în ce mai frig, dar Mătușa Zelda tot nu reușea să aprindă focul. Berta își lăsă mândria la o parte și se cuibări lângă Maxie ca să se încălzească. Toți ceilalți stăteau înfășurați în plăpumi, cu ochii la focul care se încăpățâna să nu se aprindă.

— De ce nu mă lași să încerc eu, Zelda? întrebă Marcia supărată. Nu înțeleg de ce trebuie să stăm aici și să înghețăm, când e de ajuns să fac așa.

Marcia pocni din degete și focul se aprinse în cămin.

— Știi că nu-mi place să schimb cursul firesc al lucrurilor, îi spuse Zelda cu asprime. Voi, Vrăjitorii, nu aveți nici un respect pentru Mama Natură.

— Nu și când Mama Natură îmi preschimbă picioarele în blocuri de gheață, mormăi Marcia nemulțumită.

— Dacă ai purta încălțări potrivite, cum port eu, în loc să țopăi de colo-colo cu flecușteţele alea purpurii din piele de piton, n-ai simți frigul la picioare, o puse Mătușa Zelda la punct.

Marcia nu îi dădu nici o atenție. Se așeză lângă focul care ardea acum din plin să își încălzească picioarele încălțate cu botine purpurii și remarcă satisfăcută că Zelda nu încercase să readucă focul la starea în care îl lăsase Mama Natură.

Afară, Vântul de Miazănoapte se tânguia neîntrerupt. Ploaia cu zăpadă care căzuse în ziua aceea se îndesise, iar acum vântul aducea cu el viforul care mătura întinderea vastă a Mlaștinilor Ierboase și începea să înalțe nămeți de zăpadă. Afară se lăsase întunericul, dar focul aprins de Marcia începu să încălzească încăperea, iar urletul vântului fu înăbușit de nămeții de

omăt care se îngrămădeau afară. În scurtă vreme pacea și somnul învăluiră căsuța înzăpezită. Focul ardea vârtos în cămin. Unul câte unul, urmară exemplul lui Maxie și adormiră.

După ce reușise să îngroape căsuța în zăpadă până la acoperiș, Marele Îngheț își continuă drumul. Străbătu mlaștinile, acoperind apa sărată cu un strat gros de gheață, înghețând smârcurile și mocirlele și alungând lighioanele din mlaștină adânc sub pământ, acolo unde gerul nu le putea ajunge. Urcă în sus pe râu și se întinse pe maluri, îngropând grajdurile cu vite, casele și uneori câte o oaie rătăcită.

La miezul nopții ajunse la Castel, unde totul era pregătit.

În luna de dinainte, locuitorii Castelului își făcuseră provizii de hrană, se duseseră până departe în Pădure și adunaseră câte lemne de foc putuseră căra, și petrecuseră o grămadă de timp tricotând și țesând pături. Era vremea din an când soseau Negustătorii din Nord, care aduceau dimie de lână, blănuri groase de la pol și pește sărat, plus mâncărurile condimentate care plăceau atât de mult Vâlvelor-Pădurii. Negustătorii din Nord aflau întotdeauna, doar ei știau cum, când avea să vină Marele Îngheț: soseau în Port cam cu o lună înainte și plecau chiar înainte să înceapă. Cei cinci Negustători care fuseseră în birtul lui Sally în noaptea dinaintea incendiului plecaseră ultimii, așa că nimeni din Castel nu se miră când veni Marele

Înghеț. De fapt, după socoteala celor din Castel, ar fi trebuit să vină ceva mai târziu, dar adevărul e că cei cinci Negustători plecaseră puțin mai devreme decât ar fi trebuit, căci afaceri importante îi chemaseră înapoi.

După cum îi era obiceiul, Silas uitase cu totul de Marele Înghеț și se trezise prizonier în Bodega La Firidă după ce un troian uriaș blocase intrarea. Fiindcă oricum nu avea unde să se ducă, se împăcă cu ideea și se hotărî să profite de situație în timp ce Alther și câțiva dintre Bătrâni continuau să îl caute pe Simon.

Șobolanul negru de la Biroul Șobolanilor Mesageri se trezi prizonier în vârful Turnului de Pază de la Poarta de Est, care înghețase complet. Țeava de scurgere se umpluse cu apă de la altă țeavă, care crăpase, și apoi înghețase bocnă, împiedicându-l să iasă. Șobolanii din Biroul de Relații cu Clienții de la capătul de jos al țevii îl lăsară acolo și se duseră pe la casele lor.

Custodele Suprem aștepta și el întoarcerea lui Stanley. Nu numai că voia informații de la șobolan — adică exact unde se află căsuța Mătușii Zelda — dar era și foarte nerăbdător să vadă ce rezultat va avea mesajul pe care șobolanul trebuia să îl transmită. Nu se întâmplă însă nimic din toate astea. Din ziua când fusese trimis șobolanul, un pluton întreg de Gardieni Custozi, înarmați până-n dinți, fusese postat la Poarta Palatului. Stăteau

acolo cât era ziulica de lungă, bătând din picioarele înghețate și uitându-se cu ochii mijiți prin viscol, așteptând să apară Vrăjitorul NeObișnuit. Dar Marcia nu se întoarse.

Marele Îngheț se înstăpâni. Custodele Suprem, care se lăudase ore în șir în fața lui DomDaniel cu ideea lui sclipitoare de a-i ridica statutul de confidențialitate Șobolanului Mesager și de a-i trimite un mesaj fals Marciei, făcea acum tot posibilul ca să nu îi iasă în cale stăpânului. Petrecea cât de mult timp putea în Camera de Toaletă a Doamnelor. Custodele Suprem nu era superstițios, dar nici prost nu era, așa că își dăduse seama că toate planurile pe care le discutase în această cameră îi reușiseră, deși nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Avea acolo o sobă mică la care se putea încălzi, dar mai presus de toate se bucura că are prilejul de a *spiona*. Tare îi mai plăcea Custodelui Suprem să spioneze! Încă de când era mic avea obiceiul să stea ascuns după câte un colț și să asculte ce vorbesc ceilalți, avându-i pe toți la mână cu câte ceva, avantaj pe care nu pregeta să îl folosească. Acest obicei îi fusese de mare folos atunci când avansase în Armata de Custozi și jucase un rol decisiv în numirea lui în funcția de Custode Suprem.

Așa se face că, în timpul Marelui Îngheț, Custodele Suprem își făcea veacul în Camera de Toaletă. Aprindea focul în sobă și se delecta spionând, ascuns în spatele ușii aparent

nevinovate, cu literele de aur șterse, ascultând conversațiile celor ce treceau pe acolo. Ce plăcere îi făcea să vadă cum se albesc la față când țâșnea afară și îi lua din scurt cu privire la vreun comentariu jignitor făcut la adresa lui! Dar și mai mult îi plăcea să cheme Garda și să îl trimită pe cel ce vorbise necugetat direct în temniță, mai ales dacă încerca să îl roage de iertare. Se simțea foarte bine când se ruga cineva de el. Până acum arestase și trimisese în temniță douăzeci și șase de persoane care vorbiseră urât despre el și nici măcar o dată nu se gândise de ce nu auzise pe nimeni vorbindu-l de bine.

Dar ceea ce îl interesa cel mai mult în momentul de față era Simon Heap. Simon fusese adus de la capelă direct în Camera de Toaletă a Doamnelor și legat de o țeavă. Fiindcă era fratele adoptiv al Jennei, Custodele Suprem se gândea că trebuie să știe unde se află fata și de-abia aștepta să îl convingă să-i spună.

Fiindcă Marele Îngheț venise și nici Șobolanul Mesager, nici Marcia nu se întorseseră la Castel, Simon lâncezea în Camera de Toaletă, unde i se puneau tot timpul întrebări despre locul în care se află Jenna. Era însă prea speriat ca să deschidă gura. Dar Custodele Suprem era un om dibaci și își pusese în cap să-i câștige încrederea lui Simon. Ori de câte ori avea ocazia, pipernicitul acela nesuferit intra fălos în cameră și începea să trăncănească despre ziua obositoare pe care o avusese. Simon îl

asculta politicos, la început prea speriat ca să spună ceva. După o vreme, îndrăzni să facă unele remarci, iar Custodele Suprem păru încântat că primea un răspuns și îi aduse mai mult de mâncat și băut. Simon se mai destinse puțin și în scurtă vreme se trezi că îi mărturisește Custodelui dorința lui secretă de a deveni următorul Vrăjitor NeObișnuit și dezamăgirea față de felul în care Marcia își luase tălpășița. El nu ar fi procedat așa nici în ruptul capului, îi spuse Custodelui Suprem.

Custodele Suprem îl asculta dând din cap a încuviințare. În sfârșit găsise un Heap cu scaun la cap. Iar când îi oferi lui Simon posibilitatea de a-și face ucenicia pe lângă noul Vrăjitor NeObișnuit — „îți spun pentru că știu că o să rămână între noi, dragul meu Simon, Ucenicul actual este absolut nesatisfăcător, ne pusesem atâtea speranțe în el și ne-a dezamăgit pe toți" — Simon Heap începu să își vadă viitorul altfel. Îl aștepta un viitor în care avea să fie respectat, avea să își folosească talentul magic și nu va mai fi tratat drept „un biet Heap". Așa se face că într-o seară, târziu, după ce Custodele Suprem se așezase lângă el, îi dăduse un ceai fierbinte și era gata să îi asculte păsurile, Simon Heap îi spuse ceea ce voia să știe: că Marcia și Jenna se duseseră la căsuța Mătușii Zelda din Mlaștinile Ierboase.

— Și unde *anume* este căsuța, băiete? întrebă Custodele Suprem cu un zâmbet subțire pe buze.

Simon trebui să spună că nu știa unde *anume*.

Cuprins de furie, Custodele Suprem se năpusti afară pe ușă și se duse să îl vadă pe Vânător, care îl ascultă tăcut cum tuna și fulgera împotriva prostiei celor din familia Heap și a lui Simon mai presus de toți.

— Ce vreau eu să spun, Gerald... (Așa îl chema pe Vânător, dar nu îi plăcea să se știe, iar Custodele Suprem profita de orice prilej ca să-i spună pe nume, ceea ce îl scotea din sărite.) ... ce vreau eu să *spun*, continuă Custodele Suprem dând din mâini și plimbându-se indignat prin camera sărăcăcioasă în care locuia Vânătorul la cazarmă, cum se poate să nu știi *exact* unde locuiește mătușa ta? Cum, Gerald, poți s-o vizitezi dacă nu știi *exact* unde locuiește?

Custodele Suprem își vizita cu regularitate numeroasele mătuși, care și-ar fi dorit ca nepotul lor să nu știe *exact* unde locuiesc.

Dar pentru Vânător informațiile date de Simon erau suficiente. De îndată ce Custodele Suprem plecă, Vânătorul se puse pe treabă. Scoase hărți detaliate ale Mlaștinilor Ierboase și în scurtă vreme găsi locul în care trebuia să se afle căsuța Mătușii Zelda. Era din nou gata de Vânătoare.

Tremurând de emoție, Vânătorul se duse la DomDaniel.

* * *

DomDaniel stătea ascuns în vârful Turnului Vrăjitorilor și își trecea vremea scoțând la iveală vechile lui cărți de **Necromanție** pe care Alther le încuiase într-un dulap și chemându-le la ordine pe ajutoarele de bibliotecar, doi Magogi mici de statură, absolut dezgustători. DomDaniel îi găsise pe Magogi după ce sărise din Turn. În mod normal aceștia locuiau adânc sub pământ și de aceea semănau izbitor cu niște râme mari, care aveau și două brațe fără oase. Nu aveau picioare și înaintau pe pământ târându-se asemenea omizilor și lăsând în urmă o dâră de mâzgă, dar se puteau mișca surprinzător de repede dacă doreau. Magogii nu aveau păr, erau de culoare galben-albicioasă și, pe cât se părea, nu aveau ochi. De fapt, aveau un ochi mic, tot de culoare galben-albicioasă, așezat deasupra singurelor trăsături de pe fața lor, adică două găuri negre în chip de nas și o crăpătură dedesubt, în chip de gură. Mâzga pe care o secretau era lipicioasă și urât mirositoare, deși lui DomDaniel mirosul i se părea destul de plăcut.

Un Magog ar fi fost probabil înalt de vreo patru picioare dacă l-ai fi întins, numai că nimeni nu încercase asta vreodată. Erau feluri mai bune de a-ți petrece timpul; de exemplu, să zgârii tabla cu unghiile sau să mănânci o găleată de mormoloci. Nimeni nu atinsese vreodată un Magog, decât poate

din greșeală. Mâzga lor era atât de scârboasă că multora li se făcea rău pur și simplu dacă își aduceau aminte mirosul. Magogii se năsteau sub pământ din larve lăsate în mici animale care hibernau, precum aricii sau hârciogii. Evitau broaștele țestoase fiindcă micilor Magogi le era greu să iasă din carapacea acestora. De îndată ce primele raze de soare încălzeau pământul, larvele ieșeau din trupul animalelor-gazdă, mâncau ce mai rămăsese din ele și apoi se afundau tot mai adânc în pământ, până dădeau de o vizuină de Magog. DomDaniel avea sute de vizuini de Magogi în preajma ascunzătorii lui din Tărâmurile Rele și avea grijă să nu ducă niciodată lipsă de ei. Erau niște paznici perfecți. Mușcătura lor otrăvea sângele victimei, care murea în câteva ore, iar o zgârietură făcută de ghearа lor se infecta atât de tare că nu se mai vindeca niciodată. Dar cea mai puternică armă a lor era chiar felul în care arătau: capul umflat, alb-gălbui, aparent fără ochi, și fălcile cu dinți ascuțiți, gălbui, care mestecau tot timpul erau atât de înspăimântătoare că nimeni nu cuteza să se apropie.

Magogii sosiseră chiar înainte de Marele Îngheț. Îl înnebuniseră de groază pe Ucenic, fapt care îl amuzase pe DomDaniel și îi dăduse un motiv să îl lase pe băiat să tremure de frig în fața ușii, încercând, pentru a nu știu câta oară, să învețe **Tabla Înmulțirii cu Treisprezece**.

Magogii îl luară și pe Vânător pe nepregătite. Când ajunse în capul scării în spirală și trecu pe lângă Ucenic, fără să-i arunce o privire, alunecă pe dâra de mâzgă lăsată de Magogul care intrase la DomDaniel. Reuși să se îndrepte înainte să cadă, dar nu înainte de a auzi râsul ironic al Ucenicului.

Nu trecu mult și Ucenicul avu într-adevăr de ce să râdă, fiindcă DomDaniel țipa acum la altcineva decât la el. Asculta încântat vocea furioasă a Magistrului său, care se auzea perfect, cu toate că ușa purpurie era foarte groasă.

— Nu, nu și iar *nu*! striga DomDaniel. Trebuie să fiu *nebun* să te las să pleci din nou la o Vânătoare de capul tău. Ești un *cap sec* și dacă aș fi găsit pe altcineva să se ocupe de treaba asta, *să știi* că l-aș fi trimis. Ai să aștepți până îți spun *eu* că poți pleca. Iar atunci vei pleca *sub supravegherea mea*. Nu mă *întrerupe*! Nu, *nu* vreau să aud nimic. Iar acum *ieși* — sau vrei să te *ajute* unul din Magogii mei?

Ucenicul văzu ușa purpurie cum se deschide larg, Vânătorul ieși grăbit, alunecând din nou pe mâzgă, și coborî scara în goana mare. După aceea Ucenicul aproape reuși să învețe **Tabla Înmulțirii cu Treisprezece**. Mai bine zis, ajunse la șapte înmulțit cu treisprezece, unde nu ajunsese niciodată până atunci.

Alther, care era ocupat să încurce perechile de ciorapi ale lui DomDaniel, auzi totul. Suflă peste foc și îl stinse, apoi îl

urmă pe Vânător afară din Turn. Acolo făcu zăpada de pe Marea Arcadă să cadă peste Vânător tocmai când trecea pe dedesubt. Trecură ore în șir până când se apucă cineva să îl dezgroape, dar asta nu prea îl consolă pe Alther. Ceea ce auzise nu prevestea nimic bun.

În adâncul Pădurii înghețate, Vâlvele puseră capcane, sperând să prindă vreun jder imprudent ca să își mai amăgească foamea în perioada de post care se anunța. Apoi se retraseră în peștera comunală din cariera de ardezie, unde se înveliră în blănuri groase și se apucară să spună povești, ținând focul aprins zi și noapte.

Toți cei care stăteau în căsuța din copac se adunară în jurul sobei cu lemne din coliba cea mare și se puseră pe rontăit proviziile de alune și fructe de pădure ale lui Galen. Sally Mullin se cuibări într-un maldăr de blănuri de jder, jelind pe tăcute după bărbatul ei și consolându-se cu o grămadă uriașă de alune. Sarah și Galen aveau grijă să nu se stingă focul și vorbeau cât era ziulica de lungă de leacuri și poțiuni.

Cei patru băieți Heap își construiră o tabără din zăpadă în Pădure, la oarecare distanță de casa din copac, și se învățară să trăiască din vânat. Prindeau veverițe în capcane și le frigeau. De fapt, prindeau și frigeau orice găseau, iar Galen, deși nu

încuviința asemenea apucături, nu le spunea nimic. Băieții aveau ceva de făcut și nu mai stăteau în casa din copac, iar proviziile ei — pe care Sally Mullin le rontăia într-un ritm alarmant — nu mai erau chiar atât de amenințate. Sarah se ducea să îi vadă pe băieți în fiecare zi și, deși la început își făcea griji că stăteau de capul lor în Pădure, în scurtă vreme fu impresionată de igluurile pe care le construiseră, și mai băgă de seamă că Vâlvele mai tinere începuseră să vină pe acolo aducându-le câte ceva de mâncare și băut. În scurtă vreme, rar i se mai întâmpla lui Sarah să treacă pe acolo și să nu găsească măcar două sau trei vrăjitoare tinere care îi ajutau pe băieți să gătească sau care pur și simplu stăteau în jurul focului de tabără, râzând și spunând glume. Sarah era uimită văzând cât de mult se schimbaseră băieții de când își purtau singuri de grijă. Crescuseră parcă peste noapte, chiar și Jo-Jo, care avea doar treisprezece ani. După o vreme, Sarah începu să se simtă puțin străină în tabăra lor, dar continuă să vină în fiecare zi, pe de o parte fiindcă voia să fie cu ochii pe ei, iar pe de altă parte fiindcă începuse să îi placă foarte mult friptura de veveriță.

29
PITONI ȘI ȘOBOLANI

În *dimineața de după Marele Îngheț*, Nicko deschise ușa din față a căsuței și dădu cu ochii de un zid de zăpadă. Văzând cum stau lucrurile, luă lopata pentru cărbuni a Mătușii Zelda și, după ce săpă un tunel lung de vreo șase picioare, ieși în lumina soarelui iernatic. Jenna și Băiatul 412 veniră și ei în urma lui, clipind din cauza razelor puternice.

— Ce orbitoare e lumina, zise Jenna ferindu-și ochii cu mâna de sclipirea aproape dureroasă a zăpezii înghețate.

Marele Îngheț transformase căsuța într-un enorm iglu, iar întinderea mlăștinoasă din jur devenise o câmpie de gheață, aproape de nerecunoscut, într-atât o schimbaseră troienele de zăpadă și umbrele lungi datorate soarelui care nu urcase încă pe cer. Maxie completă tabloul sărind afară și tăvălindu-se prin zăpadă până când ajunse să arate ca un urs alb, pus pe șotii.

Jenna și Băiatul 412 îl ajutară pe Nicko să deschidă o potecă până la șanțul de apărare, a cărui apă înghețase, apoi luară niște mături din uriașa rezervă a Mătușii Zelda și se apucară să măture zăpada de pe gheață ca să poată patina. Jenna încercă gheața în timp ce băieții se luară la bătaie cu bulgări de zăpadă. Băiatul 412 se dovedi a fi un bun țintaș, așa că în scurtă vreme Nicko arăta cam ca Maxie. Gheața avea vreo șase degete grosime și era netedă și alunecoasă ca sticla. Mii de bule mici de aer rămăseseră suspendate în apa înghețată, făcând-o să pară încețoșată, dar nu îndeajuns cât să nu se vadă smocurile de iarbă prinse în gheață — iarba și ceva ce era dedesubt. Jenna mai dădu o dată cu mătura și atunci văzu ce se afla dedesubt: de sub gheață o priveau, fără să clipească, ochii galbeni ai unui șarpe uriaș.

— Vai! țipă Jenna.

— Ce e, Jen? întrebă Nicko.

— Ochi, *ochi de șarpe*. Sub gheață e ditamai șarpele.

Băiatul 412 și Nicko veniră lângă ea.

— Aoleu, ce *mare* e, făcu Nicko.

Jenna îngenunche și dădu zăpada la o parte.

— Uite, zise ea. Aici e coada, chiar lângă cap. Trebuie că e lung cât tot șanțul de apărare.

— Nu se poate, se împotrivi Nicko.

— Nu are cum să fie altfel.

— Poate sunt mai mulți.

— Putem afla, dacă vrem. Hai, dați și voi o mână de ajutor.

Jenna luă o mătură și se apucă să dea zăpada la o parte. Nicko și Băiatul 412 luară și ei câte una, cam fără tragere de inimă, și începură și ei să măture.

Spre seară își dădură seama că era într-adevăr un singur șarpe.

— Trebuie că are vreo milă lungime, zise Jenna când ajunseră înapoi de unde plecaseră.

Pitonul-de-Mlaștină îi privea înciudat prin gheață. Nu îi plăcea să fie privit fix, mai ales de ceva ce se putea *mânca*. Deși prefera caprele și râșii, considera că orice are picioare poate fi mâncat. De altfel, se și înfruptase când și când cu un călător rătăcit sau vreunul care căzuse într-un canal și se zbătuse prea mult, făcând zgomot. În general însă evita prada cu două picioare. Lucrurile în care era înfășurată îi cauzau indigestie, iar mai presus de toate nu putea suferi ghetele.

* * *

Marele Îngheț venise într-adevăr. Mătușa Zelda se consolase cu ideea că va trebui să aștepte până la primăvară, cum făcea în fiecare an, și îi aduse la cunoștință Marciei, care era nerăbdătoare, că nici nu putea fi vorba ca Silas să se întoarcă cu **Amuleta** ei **Ocrotitoare** acum. Mlaștinile Ierboase erau complet izolate de restul lumii. Marcia va trebui să aștepte Marele Dezgheț, așa cum făcea toată lumea.

Dar Marele Dezgheț nu dădea semn că se apropie. În fiecare noapte vântul de miazănoapte aducea altă viforniță și nămeții se înălțau văzând cu ochii.

Temperatura scăzu atât de tare că Smârcanul trebui să își părăsească băltoaca de noroi, ca să nu înghețe acolo. Se retrase în coliba cu izvorul fierbinte, ca să poată moțăi în voie în aburul cald.

Pitonul-de-Mlaștină rămase prins în șanțul de apărare. Se mai descurca mâncând peștii și țiparii neatenți care treceau pe lângă botul lui și visa la ziua când va fi liber și va înghiți câte capre va putea.

Jenna și Nicko se duceau să patineze. La început se mulțumiră să se învârtească în jurul insulei, pe gheața din șanțul de apărare, și să îl sâcâie pe Piton, dar după o vreme începură să se aventureze pe întinderea înghețată a mlaștinii. Petreceau ore în șir luându-se la întrecere pe canalele înghețate,

ascultând gheața cum trosnește sub ei și uneori vaietul trist al vântului care amenința să aducă încă o viforniță. Jenna băgă de seamă că toate creaturile din mlaștină amuțiseră. Nu se mai auzea foșnetul ierbii prin care șoarecii-de-mlaștină alergau de colo-colo și nici clipocitul apei prin care înotau șerpii-de-baltă. Mărunțeii din Bulboană nu îi puteau ajunge, căci erau înghețați adânc sub pământ, iar Știmele dormeau și ele, cu ventuzele lipite pe sub gheață, așteptând dezghețul.

Săptămânile se scurgeau în tihnă la căsuța Mătușii Zelda, iar vântul continua să sufle dinspre miazănoapte. În timp ce Jenna și Nicko își petreceau ore în șir afară, patinând pe șanțul de apărare, Băiatul 412 rămânea în casă. Dacă stătea afară, cât de puțin ar fi fost, simțea că îngheață, de parcă o părticică din el încă nu se încălzise de când fusese îngropat în zăpadă în fața Turnului Vrăjitorilor. Jenna stătea uneori alături de el în fața focului. Îi plăcea Băiatul 412, deși nici ea nu știa de ce, fiindcă el nu îi adresase nicio vorbă. Jenna nu era supărată, deoarece știa că nu spusese nimănui o vorbă de când sosiseră la căsuță. Principalul subiect de conversație al Jennei cu el era Pietricica Drumețica, pe care Băiatul 412 începuse să o îndrăgească.

În unele după-amiezi, Jenna se așeza pe canapea lângă băiat și el o privea cum scoate Pietricica din buzunar. Jennei îi

plăcea să stea lângă foc cu Pietricica, fiindcă așa își aducea aminte de Silas. Când ținea Pietricica în mână era sigură că Silas se va întoarce teafăr.

— Ia, ține-o și tu, îi spunea băiatului și îi punea pietricica lucioasă, cenușie, în mâna lui murdară.

Pietricicăi îi plăcea Băiatul 412. Îi plăcea din cauză că avea mâinile puțin lipicioase și mirosea a mâncare. Pietricica Drumețica își scotea cele patru picioruțe boante, deschidea ochii și îi lingea mâna. „Mm", își spunea, „nu e rău deloc." Simțea gust de țipar, dar nu cumva se simțea și un delicios gust de varză? Pietricicăi îi plăcea țiparul și de obicei mai lingea o dată mâna băiatului. Avea o limbuță uscată și puțin aspră, ca o pisică, iar Băiatul 412 izbucnea în râs, fiindcă îl gâdila.

— Te place, spunea Jenna zâmbind. Mie nu îmi linge niciodată mâna.

Băiatul 412 stătea zile în șir lângă foc, citind cu nesaț cărțile Mătușii Zelda, cufundându-se într-o lume despre care nu știuse nimic până atunci. Până să vină la căsuța Mătușii Zelda, nu citise nici o carte. Învățase să citească în Armata Tânără, dar nu i se dăduse voie să citească decât liste interminabile de Dușmani, Ordine de Zi și Planuri de Bătaie. Acum, spre bucuria lui, Mătușa Zelda îi dădea tot felul de cărți, de la cele de aventuri la cele de **Magie**, iar el parcă le înghițea pe

nemestecate. Într-una din aceste zile, la aproape șase săptămâni după ce începuse Marele Îngheț, când Jenna și Nicko se hotărâră să vadă dacă pot merge pe patine până în Port, Băiatul 412 băgă de seamă ceva.

Știa deja că în fiecare dimineață, dintr-un motiv necunoscut, Mătușa Zelda aprindea două lămpi și dispărea în dulapul cu poțiuni de sub scară. La început nu îi dăduse atenție. La urma urmei, în dulap era întuneric și Mătușa Zelda avea multe poțiuni de preparat. Știa că poțiunile care trebuie ținute la întuneric sunt cele mai instabile și au nevoie să fie sub atentă observație. Chiar cu o zi înainte, Mătușa Zelda stătuse ore în șir să filtreze un **Antidot Amazonian** care se tulburase și făcuse cocoloașe din cauza frigului. Dar în acea dimineață Băiatul 412 se miră că din dulap nu se auzea nimic, pentru că Mătușa Zelda nu se putea mișca fără să facă zgomot. Ori de câte ori trecea pe lângă **Borcanele cu Gângănii**, acestea se clătinau și clincăneau, iar când era în bucătărie oalele și cratițele zăngăneau și troncăneau, așa că acum băiatul se întreba cum de reușea să nu facă gălăgie într-un spațiu atât de mic. Și de ce avea nevoie de *două* lămpi?

Puse cartea jos și se duse în vârful picioarelor până la dulapul cu poțiuni. Nu se auzea nimic, lucru ciudat, ținând seama că înăuntru se afla Mătușa Zelda, înconjurată de sute de borcănele

clîncănitoare. Băiatul 412 ciocăni ușor la ușă. Nu primi niciun răspuns. Lipi urechea de ușă. Liniște. Băiatul 412 își dădea seama că ar trebui să se întoarcă la cartea pe care o citea, *Taumaturgia și vrăjitoria pe înțelesul tuturor*, dar îl interesa mai mult să afle ce făcea Mătușa Zelda. Împinse ușa și aruncă o privire înăuntru.

Dulapul cu poțiuni era gol.

O clipă, băiatul se gândi că era doar o glumă și că Mătușa Zelda va face „bau" de undeva din întuneric, dar își dădu îndată seama că ea nu era acolo. Apoi înțelese și de ce. Chepengul era deschis, iar în nări îi veni mirosul de mucegai din tunel, mirosul de care își amintea foarte bine. Stătea în ușă, neștiind ce să facă. Îi trecu prin minte că poate Mătușa Zelda căzuse din greșeală prin chepeng și avea nevoie de ajutor, dar își dădu seama că, dacă ar fi căzut, ar fi rămas înțepenită, fiindcă Mătușa Zelda părea mult mai mare decât gura chepengului.

Tocmai când se întreba cum de reușise Mătușa Zelda să se strecoare prin chepeng, Băiatul 412 văzu lumina galbenă a lămpii apărând de undeva de dedesubt. Imediat după aceea auzi scârțâitul nisipului din tunel sub cizmele groase ale Mătușii Zelda și respirația ei gâfâită când urca panta abruptă spre scara de lemn. Când Mătușa Zelda puse piciorul pe prima treaptă, Băiatul 412 închise fără zgomot ușa dulapului și se duse repede la locul lui, lângă foc.

Câteva minute mai târziu, Mătușa Zelda, respirând greu, scoase capul din dulapul cu poțiuni și aruncă o privire puțin bănuitoare spre Băiatul 412, care părea cufundat în *Taumaturgia și vrăjitoria pe înțelesul tuturor*.

Înainte ca Mătușa Zelda să aibă timp să se tragă înapoi în dulap, ușa din față se dădu de perete și în prag apărură Nicko și Jenna. Își aruncară patinele și îi arătară Băiatului 412 ceva ce semăna cu un șobolan mort.

— Ia uite ce am găsit, zise Jenna.

Băiatul 412 făcu o mutră scârbită. Nu putea suferi șobolanii. Prea multă vreme trăise alături de ei ca să îi placă.

— Lasă-l afară, zise Mătușa Zelda. Dacă vii cu un animal mort în casă, în afară de cazul că e pentru mâncare, aduci ghinionul cu tine. Nu cred că l-ați adus ca să îl *mâncați*.

— Nu e mort, Mătușă Zelda, zise Jenna. Uite.

Întinse bucățica de blană Mătușii Zelda ca să o vadă. Aceasta o împunse neîncrezătoare cu degetul.

— L-am găsit lângă cocioabă, zise Jenna. O știi, cea de la capătul mlaștinii, nu departe de Port. E a unui om care are un măgăruș. Și o mulțime de șobolani morți în cuști. Ne-am uitat pe fereastră, e ceva îngrozitor. S-a trezit și ne-a văzut și atunci am rupt-o la fugă și am văzut șobolanul ăsta. Cred că tocmai scăpase. L-am luat, l-am pus sub haină și am fugit cât am putut

de repede. Bătrânul a ieșit din cocioabă și a strigat la noi, dar nu ne-a putut prinde, fiindcă eram cu patinele. Nu-i așa, Nicko?

— Da, spuse Nicko, care era cam zgârcit la vorbă.

— Oricum, cred că e Șobolanul Mesager cu un mesaj de la tati, zise Jenna.

— *Imposibil*, zise Mătușa Zelda. Șobolanul ăla era gras.

Șobolanul scoase un chițăit de protest.

— Pe când ăsta, continuă Mătușa Zelda împungându-l cu degetul în coaste, e numai piele și os. În sfârșit, aduceți-l încoace, indiferent ce-o fi.

Și așa se face că Stanley ajunse în cele din urmă la destinație, la aproape șase săptămâni după ce fusese trimis de la Biroul Șobolanilor Mesageri. Ca un bun Șobolan Mesager ce era, respectase deviza Biroului: „*Nimic* nu poate opri un Șobolan Mesager."

Numai că Stanley nu mai avea putere să transmită mesajul. Zăcea neputincios pe o pernă în fața focului, în timp ce Jenna îi dădea piure de țipar cu linguriță. Șobolanul nu se omorâse niciodată după țipar, mai ales sub formă de piure, dar după ce petrecuse șase săptămâni într-o cușcă, bând numai apă și nemâncând nimic, până și piureul de țipar i se părea că are un

gust minunat. Iar ce era și mai minunat era că stătea pe o pernă în fața focului, în loc să dârdâie pe fundul unei cuști murdare. Chiar dacă Berta îl ciupea câteodată, când nu o vedea nimeni.

Marcia îi adresă ordinul **Vorbește, Rattus Rattus** fiindcă Jenna insistase foarte mult, dar Stanley nu scoase un cuvânt și rămase întins pe pernă.

— Eu tot nu cred că e Șobolanul Mesager, spuse Marcia câteva zile mai târziu, văzând că șobolanul tot nu spusese nimic. Primul șobolan turuia ca o morișcă, pe cât îmi aduc aminte. Mă rog, zicea mai mult prostii, dar vorbea.

Stanley o privi cât putea de urât, dar Marcia nu băgă de seamă.

— El e, Marcia, încerca Jenna să o convingă. Am avut o mulțime de șobolani și mă pricep să îi recunosc. Sunt sigură că e același Șobolan Mesager.

Acum așteptau toți cu nerăbdare ca Stanley să își recapete puterile și să transmită mult așteptatul mesaj de la Silas. Erau cu toții îngrijorați. Șobolanul făcu febră mare și începu să delireze. Mormăia ore în șir lucruri fără sens, până când Marcia simți că își pierde mințile. Mătușa Zelda prepară cantități enorme de infuzie de scoarță de salcie, iar Jenna, răbdătoare, îi dădea ceaiul cu o pipetă mică. După o săptămână în care toți fură prost dispuși, febra ceda.

Într-o după-amiază, când Mătușa Zelda se încuiase în dulapul cu poțiuni (încuia întotdeauna ușa după ce Băiatul 412 trăsese cu ochiul înăuntru), iar Marcia rezolva niște vrăji matematice, așezată la pupitru, Stanley tuși și se ridică. Maxie scoase un hămăit și Berta sâsâi, dar Șobolanul Mesager nu le dădu nici o atenție.

Avea de transmis un mesaj.

30
Un mesaj pentru Marcia

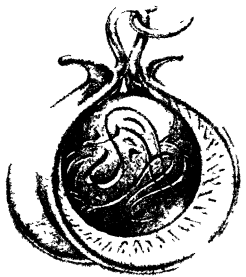

În *scurtă vreme toată lumea* se adunase în jurul lui Stanley, așteptând cu nerăbdare să audă ce avea de spus. Șobolanul se ridică clătinându-se de pe pernă, se așeză pe labele din spate și trase adânc aer în piept. Apoi spuse cu voce tremurătoare:

— Mai întâi trebuie să întreb: este aici cineva care răspunde la numele de Marcia Overstrand?

— Știi prea bine că da, răspunse Marcia nerăbdătoare.

— E datoria mea să întreb, Înălțimea Voastră. Așa e procedura, spuse Șobolanul Mesager. Am venit aici să transmit un mesaj Marciei Overstrand, ex-Vrăjitor NeObișnuit...

— Poftim? îi tăie Marcia vorba. *Ex*? Cum adică? Ce vrea să spună șobolanul ăsta neghiob?

— Ai răbdare, Marcia, zise Mătușa Zelda. Să vedem ce are de spus.

Stanley continuă:

— Mesajul a fost trimis la ora șapte dimineața... (Aici se opri ca să numere câte zile trecuseră de când fusese trimis mesajul. Ca un profesionist adevărat ce era, Stanley ținuse socoteala zilelor petrecute în cușcă zgâriind pe gratii câte o linie pentru fiecare zi. Știa că stătuse treizeci și nouă de zile la Jack cel Smintit, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cât timp petrecuse aiurând în fața focului, în căsuța Mătușii Zelda.) ...ăăă... cu mult timp în urmă, prin împuternicit, de la un anume Silas Heap care locuiește în Castel...

— Ce înseamnă „împuternicit"? întrebă Nicko.

Stanley bătu nervos cu laba în podea. Nu îi plăcea să fie întrerupt, mai ales când mesajul era atât de vechi că se temea că nu și-l mai aduce aminte. Tuși cu subînțeles.

— Începe mesajul.

Dragă Marcia,

Sper că ești bine. Eu sunt bine și sunt la Castel. Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea veni să te întâlnești cu mine în fața Palatului cât poți de curând.

S-a întâmplat ceva. Voi fi la Poarta Palatului la miezul nopții, în fiecare noapte, până când vei veni. Abia aștept să te văd. Cu cele mai bune gânduri,

Silas Heap

Mesajul se încheie.

Stanley se așeză la loc pe pernă și oftă ușurat. Poate că îi trebuise mai mult timp decât oricărui alt șobolan vreodată ca să transmită mesajul, dar până la urmă reușise. Deși era încă în timpul serviciului, își permise un mic zâmbet.

Urmă o clipă de tăcere, după care Marcia izbucni:

— Tipic, de-a dreptul *tipic* pentru Silas! Nu-și bate capul cum să se întoarcă înainte de Marele Îngheț, iar apoi, când în cele din urmă îi dă prin minte să trimită un mesaj, nu suflă o vorbă despre **Amuleta** mea **Ocrotitoare**. M-am săturat. Trebuia să merg eu în locul lui.

— Și cu Simon ce s-a întâmplat, l-a găsit tati? întrebă Jenna neliniștită. Și de ce nu ne-a trimis tata un mesaj și *nouă*?

— Oricum, tata nu prea vorbește așa, mormăi Nicko.

— Ai dreptate, Silas nu e niciodată atât de politicos.

— Cred că a fost într-adevăr *prin împuternicit*, zise Mătușa Zelda, neștiind ce să creadă.

— Ce înseamnă împuternicit? întrebă Nicko din nou.

— Cineva care ține locul cuiva. Altcineva a dat mesajul la Biroul Șobolanilor Mesageri. Probabil că Silas nu a avut cum să ajungă acolo. Era de așteptat, cred. Mă întreb doar cine a fost împuternicitul?

Stanley nu zise nimic, deși știa foarte bine că împuternicitul era Custodele Suprem. Deși nu mai era Șobolan Confidențial, trebuia să respecte regulile Biroului. Ceea ce însemna că toate conversațiile purtate în Biroul Șobolanilor Mesageri erau Strict Secrete. Lui Stanley îi venea însă să intre în pământ de rușine. Vrăjitorii aceștia îl salvaseră, îl îngrijiseră și probabil că le datora viața. Stanley se tot foia pe pernă, cu ochii în podea. Era limpede că se întâmpla ceva, iar el nu voia să se amestece. Povestea cu mesajul fusese un coșmar de la început până la sfârșit.

Marcia se duse la masă și închise cartea cu o bufnitură.

— Cum îndrăznește Silas să treacă cu vederea ceva atât de important cum e **Amuleta** mea **Ocrotitoare**? zise ea furioasă. Chiar nu știe că rostul unui Vrăjitor Obișnuit e să-l slujească pe Vrăjitorul NeObișnuit? *Nu* mai sunt dispusă să închid ochii în fața nesupunerii lui. Îl găsesc eu și îi zic vreo două.

— Marcia, te-ai gândit bine? o întrebă Mătușa Zelda încet.

— Sunt încă Vrăjitorul NeObișnuit și *nu* admit să fiu ținută deoparte, declară Marcia.

— Noaptea e un sfetnic bun. Dimineața vezi lucrurile altfel, îi sugeră Mătușa Zelda, înțeleaptă.

În noaptea aceea, Băiatul 412 era treaz. Se uita la flăcările care pâlpâiau în vatră și asculta respirația fonfăită a lui Nicko și răsuflarea calmă a Jennei. Fusese trezit din somn de sforăielile puternice ale lui Maxie, care cu siguranță răzbeau chiar și până afară. Maxie ar fi trebuit să doarmă în camera de jos, dar întotdeauna încerca să se strecoare în patul lui Silas dacă vedea că îi merge. De fapt, când Maxie începea să sforăie chiar lângă el, băiatul îi dădea câinelui un brânci, îndemnându-l să urce la mansardă. În acea noapte însă Băiatul 412 își dădu seama că mai auzea și altceva pe lângă sforăiturile unui câine-lup cu probleme la sinusuri.

Podeaua mansardei scârțâia... pe scară se auzeau pași furișați... a doua treaptă de jos scârțâi, cum făcea când călca cineva pe ea... Ce se întâmpla? Cine era acolo? Îi veniră în minte poveștile cu stafii pe care le auzise. Deodată auzi foșnetul unei mantii pe podeaua de piatră și își dădu seama că oricine sau orice ar fi fost, era acum în aceeași cameră cu el.

Se ridică încet, cu inima bătându-i nebunește, și scrută bezna. O siluetă întunecată se mișca hotește spre cartea pe care

Marcia o lăsase pe masă. Silueta luă cartea și o ascunse sub mantie, apoi văzu albul ochilor băiatului lucind în întuneric.

— Eu sunt, șopti Marcia, făcându-i semn să se apropie.

Băiatul 412 ieși de sub plapumă și veni tiptil spre ea.

— Cum crede cineva că se poate dormi în aceeași cameră cu animalul acela, nu pot să înțeleg, zise Marcia supărată.

Băiatul zâmbi sfios. Nu avea cum să spună că tocmai el îl îndemnase pe Maxie să urce la mansardă.

— Astă-seară **mă întorc**, zise Marcia. Vreau să folosesc **Minutele de la Miezul Nopții**, ca să fiu sigură că totul merge bine. Să ții minte: în timpul minutelor de dinainte și de după miezul nopții poți **călători** în deplină siguranță. Mai ales dacă ai dușmani care vor să-ți facă rău. Așa stau lucrurile și acum, bănuiesc. Mă duc la Poarta Palatului și îl învăț minte pe Silas Heap. Ia să vedem cât e ceasul. Aha, zise uitându-se la ceas, mai sunt două minute până la miezul nopții. Mă întorc repede. Poate îi spui tu Mătușii Zelda.

Apoi se uită la Băiatul 412 și își aminti că nu scosese un cuvânt de când le spusese ce rang și ce număr are, la Turnul Vrăjitorilor.

— Ei, nu e nimic dacă nu îi spui. Își va da seama și singură.

Băiatului îi veni o idee. Se scotoci în buzunarul jachetei și scoase **Amuleta** pe care Marcia i-o dăduse atunci când îi

ceruse să devină Ucenicul ei. Se uită la aripioarele argintii cu puțin regret. Acum luceau ca argintul și ca aurul din cauza luminii **magice** care începuse să o învăluie pe Marcia. Băiatul îi întinse **Amuleta** Marciei. Se gândea că nu mai are de ce să o țină, de vreme ce nu avea cum să devină Ucenicul ei. Însă Marcia clătină din cap și îngenunche lângă el.

— Nu, îi spuse în șoaptă. Încă mai sper că te vei răzgândi și te vei hotărî să fii Ucenicul meu. Mai gândește-te cât sunt eu plecată. Ei, mai e un minut până la miezul nopții. Dă-te mai încolo.

Aerul din jurul Marciei se răci, un curent de **Magie** o înconjură și camera se umplu de electricitate. Băiatul 412 se trase înapoi, puțin speriat dar și fascinat. Marcia închise ochii și începu să murmure ceva lung și complicat într-o limbă pe care el nu o mai auzise până atunci. Cum stătea cu ochii la ea, băiatul văzu apărând aceeași ceață **magică** pe care o văzuse pe când stătea în *Muriel* pe Marele Canal. Deodată, Marcia se înfășură în mantie, acoperindu-se din cap până în picioare; ceața **magică** purpurie și mantia purpurie se contopiră. Se auzi un șuier, ca atunci când picuri apă pe metal încins, și Marcia dispăru, lăsând în urmă doar o umbră palidă, care se stinse și ea după câteva clipe.

* * *

La douăzeci de minute după miezul nopții, un pluton de Gardieni făcea de pază la Poarta Palatului, așa cum făcuse de cincizeci de nopți încoace, pe un frig cumplit. Gardienii erau înghețați până în măduva oaselor și se așteptau la încă o noapte plictisitoare, în care nu le rămânea decât să bată din picioare ca să se mai încălzească. Asta era voia Custodelui Suprem, care își băgase în cap o idee năstrușnică, și anume că Vrăjitorul NeObișnuit avea să își facă apariția chiar în acel loc. Da, chiar așa. Bineînțeles, nu apăruse și nici nu se așteptau să apară. Cu toate acestea, Custodele îi trimitea afară noapte de noapte, să stea în frig până înghețau bocnă. Așa se explică de ce, când o ceață purpurie începu să apară în mijlocul lor, niciunuia nu îi veni să își creadă ochilor.

— *Ea* e, șopti unul, speriat de valul de **Magie** care se răsucea prin aer și care le electriza coifurile negre de metal, dându-le o senzație ciudată.

Gardienii își scoaseră săbiile din teacă și așteptară până când ceața se transformă într-o siluetă înaltă, înfășurată în mantia purpurie a Vrăjitorului NeObișnuit.

Marcia Overstrand **își făcuse apariția** chiar în capcana întinsă de Custodele Suprem. Luată pe neașteptate, lipsită de **Amuleta Ocrotitoare** și de pavăza **Minutelor de la Miezul Nopții** — întârziase cu douăzeci de minute — nu se putu

împotrivi Căpitanului Gardienilor, care îi smulse Talismanul Akhu de la gât.

Zece minute mai târziu, Marcia zăcea în fundul Temniței Numărul Unu, care era de fapt un puț adânc și întunecos, îngropat în fundația Castelului. Zăcea acolo ametită, prinsă în **Vârtejul de Umbre și Năluci** pe care DomDaniel se delectase creându-l special pentru ea. Era cea mai rea noapte din viața Marciei. Zăcea neputincioasă într-o băltoacă de apă clocită, sprijinindu-se de o grămadă de oase înălbite ale foștilor ocupanți ai temniței, chinuită de gemetele și vaierele **Umbrelor și Năluc**ilor care se învârteau în jurul ei, absorbindu-i puterile **magice**. Până a doua zi dimineața — când, spre norocul ei, o bătrână fantomă care se rătăcise prin Castel trecu din greșeală prin peretele Temniței Numărul Unu — nimeni în afară de DomDaniel și Custodele Suprem nu știu unde se afla.

Bătrâna fantomă îl conduse pe Alther până la temniță, numai că tot ce putea el face era să stea cu Marcia și să o încurajeze ca să rămână în viață. Și încă îi trebui toată puterea lui de convingere, fiindcă Marcia era deznădăjduită. Îl învinuia pe Silas că distrusese tot ce reușise Alther prin detronarea lui DomDaniel. Căci DomDaniel avea din nou Talismanul Akhu la gâtul lui gros, ceea ce însemna că el, și nu Marcia, era acum Vrăjitorul NeObișnuit.

31
ÎNTOARCEREA ȘOBOLANULUI

Mătușa Zelda nu avea ceas sau vreun alt instrument de măsurat timpul. În căsuța ei ceasurile nu mergeau niciodată bine din cauza Undelor subpământene. Din nefericire, Mătușii Zelda nu îi trecuse prin minte să îi spună asta și Marciei, deoarece ora exactă nu prea avea însemnătate pentru ea. Dacă voia să știe ce oră este, Mătușa Zelda se uita la cadranul solar, cu speranța că va apărea soarele; altminteri, o interesau mult mai mult fazele lunii.

În ziua în care Șobolanul Mesager fusese salvat, Mătușa Zelda o luase pe Jenna la plimbare pe insulă după lăsatul serii.

Era zăpadă din belșug, iar stratul gros era acoperit de o pojghiță de gheață, așa încât Jenna putea alerga cu ușurință pe deasupra. În schimb, Mătușa Zelda, cu cizmele ei mari, se afunda la fiecare pas. Merseseră până la capătul insulei, departe de luminile căsuței, și Mătușa Zelda îi arătase cerul negru pe care sclipeau sute de mii de stele, mult mai multe decât văzuse Jenna vreodată.

— În noaptea asta, spusese Mătușa Zelda, este Întunecarea Lunii.

Jenna se înfioră. Nu din cauza frigului, ci a unui simțământ ciudat care o încercă gândindu-se că stă pe o insulă, înconjurată de imensitatea înstelată.

— În noaptea asta, oricât ai căuta, nu vei zări luna, zise Mătușa Zelda. Nimeni de pe pământ nu va zări luna în noaptea asta. Nu e vremea să umbli singur prin mlaștină, iar dacă lighioanele și spiritele nu ar fi înghețate sub pământ am fi cu toții închiși în căsuță, cu un **Farmec de Ferecătură** la ușă. M-am gândit însă că ți-ar plăcea să vezi stelele fără lumina lunii. Mamei tale îi plăcea să se uite la stele.

Jenna se înecă de emoție:

— *Mama* mea? Adică mama care m-a *născut*?

— Da, răspunse Mătușa Zelda. Adică Regina. Îi plăceau foarte mult stelele. M-am gândit că și ție îți plac.

— Într-adevăr, spuse Jenna în șoaptă. Acasă, când nu puteam dormi, mă uitam pe fereastră și număram stelele. Dar... cum se face că ai cunoscut-o pe mama?

— O vedeam în fiecare an, zise Mătușa Zelda. Până când a... până când lucrurile s-au schimbat. Și pe mama ei, frumoasa ta bunică, o vedeam tot așa, în fiecare an.

Mama, bunica... Jenna începea să își dea seama că avea o întreagă familie de care nu știa nimic. Dar cum de știa Mătușa Zelda?

— Mătușă Zelda, zise Jenna încet, îndrăznind în sfârșit să pună o întrebare care îi stătuse pe buze de când aflase cine e cu adevărat.

— Hmm? făcu Mătușa Zelda, privind în zare, peste mlaștini.

— Dar tata?

— Tatăl tău? A, era din Tărâmurile Îndepărtate. A plecat înainte să te naști tu.

— A plecat?

— Avea o corabie. S-a dus să caute ceva, veni răspunsul nedeslușit al Zeldei. S-a întors în Port chiar după ce te-ai născut tu, cu o corabie plină de bogății pentru tine și mama ta, așa am auzit. Dar când a aflat îngrozitoarea veste a plecat cu prima maree.

— Cum... cum îl chema? întrebă Jenna.

— Habar n-am, zise Mătușa Zelda care, la fel ca cei mai mulți, nu își bătuse capul să afle cine e consortul reginei — căci moștenirea trecea de la mamă la fiică, iar bărbații din familie erau liberi să își trăiască viața după cum credeau de cuviință.

Ceva în vocea Mătușii Zeldei îi atrase atenția Jennei, care își luă ochii de la stele ca să o privească. I se tăie respirația. Până atunci nu băgase de seamă că Mătușa Zelda avea ochii albaștri, pătrunzători, ai Vrăjitoarelor Albe. Ochii ei străluceau acum în întuneric, ațintiți cercetător spre mlaștini.

— Gata, zise Mătușa Zelda, e vremea să intrăm în casă.

— Bine, dar...

— Îți voi spune mai multe la vară. Atunci obișnuiau să vină, la vremea solstițiului de vară. Am să te și duc acolo.

— Unde? întrebă Jenna. Unde ai să mă duci?

— Hai, nu îmi place cum arată umbra aceea.

Mătușa Zelda o apucă pe Jenna de mână și o luă la fugă prin zăpadă. Ceva mai departe, în mlaștină, un Râs-de-Mlaștină înfometat se opri și făcu drumul înapoi spre vizuină. Era prea slăbit ca să le urmărească. Cu câteva zile în urmă ar fi putut mânca pe săturate și ar fi reușit să treacă iarna. Acum însă se furișă în vizuina lui din zăpadă și se apucă să morfolească ultimul șoarece înghețat.

* * *

După Întunecarea Lunii, o fâșie subțire din noua lună apăru pe cer. Creștea cu fiecare noapte. Cerul era limpede, acum că ninsoarea se oprise. Noapte de noapte, Jenna se uita la lună de la fereastră, în timp ce Gângăniile Protectoare se mișcau ca prin vis în borcanele lor, așteptând să fie eliberate.

— Uită-te în fiecare seară, o sfătuise Mătușa Zelda. Pe măsură ce crește, luna atrage ceea ce este în pământ. Căsuța îi atrage pe cei care vor să vină aici. Atracția e cea mai puternică la lună plină, adică atunci când ați venit și voi.

Apoi, la pătrarul lunii, Marcia plecase.

— Cum de a *plecat* Marcia? a întrebat-o Jenna pe Mătușa Zelda a doua zi, când descoperiseră plecarea Marciei. Credeam că atunci când luna e în creștere toți vin încoace, nu pleacă.

Mătușa Zelda făcu o figură morocănoasă. Plecarea neașteptată a Marciei o îngrijora. Pe deasupra, nu îi plăcea deloc să o sâcâie cineva în legătură cu teoriile ei despre lună.

— Uneori, spuse Zelda pe un ton misterios, trebuie să pleci ca să te întorci.

Intră bufnind în dulapul cu poțiuni și închise ușa.

Nicko o privi înțelegător pe Jenna și îi flutură prin fața ochilor perechea ei de patine.

— Hai să ne luăm la întrecere până la malul mlaștinii, o îmbie râzând.

— Cine ajunge ultimul e un șobolan mort, chicoti Jenna.

Stanley se trezi tresărind când auzi cuvintele „șobolan mort" și deschise ochii taman la timp ca să îi vadă pe Nicko și Jenna înhățând patinele și dispărând pentru restul zilei.

Când se făcu lună plină și Marcia tot nu sosise, toată lumea începu să își facă griji.

— I-am spus Marciei să aștepte până dimineața, zicea Mătușa Zelda, dar parcă poți să te înțelegi cu ea? S-a înfuriat pe Silas, n-a mai așteptat și a plecat în puterea nopții. Nu mai avem nici o știre despre ea. Nu e a bună deloc. Înțeleg, Silas nu se poate întoarce, mai ales că a venit și Marele Îngheț. Dar Marcia?

— Poate se întoarce în noaptea asta, încercă Jenna să o liniștească, fiindcă e lună plină.

— Poate da, poate nu.

Bineînțeles, Marcia nu se întoarse în noaptea aceea. O petrecu, ca și pe ultimele zece nopți, în mijlocul **Vârtejului de Umbre și Năluci**, zăcând neputincioasă în balta de apă murdară din fundul Temniței Numărul Unu. Alther Mella stătea lângă ea, folosindu-și toată energia lui **magică** de fantomă ca să o țină în viață. Puțini rămăseseră în viață după ce căzuseră în Temnița Numărul Unu, iar dintre aceia niciunul nu rezistase multă vreme, ci se cufundase în apa stătută, alături de oasele

celor dinaintea lui. Nu încăpea nicio îndoială că, dacă n-ar fi fost Alther, la fel s-ar fi întâmplat și cu Marcia.

În noaptea cu lună plină, după ce soarele apusese și luna se înălțase pe cer, Jenna și Mătușa Zelda se înfășuraseră în câte o plăpumioară și stătuseră de veghe la fereastră. Jenna adormi în curând, dar Mătușa Zelda rămase trează toată noaptea, până când răsări soarele și luna apuse. De-abia atunci renunță la slaba speranță că Marcia se va întoarce.

A doua zi după luna plină, Stanley hotărî că își recăpătase puterile și putea pleca înapoi. Chiar și un șobolan are o limită la cât piure de țipar poate mânca, iar Stanley era cât se poate de convins că atinsese acea limită.

Totuși, înainte să plece, Stanley trebuia fie să primească un alt mesaj pe care să îl transmită, fie să fie lăsat să plece fără nici un mesaj. Așa că în dimineața aceea tuși politicos și spuse:

— Dacă îmi dați voie...

Toate privirile se întoarseră către el. Cât timp fusese bolnav nu scosese nicio vorbă și se mirau să îl audă vorbind acum.

— A venit vremea să mă întorc la Biroul Șobolanilor Mesageri. Oricum sunt în mare întârziere. Trebuie însă să vă întreb: Vreți să preiau un mesaj?

— Tati! strigă Jenna. Du-i lui tati un mesaj!

— Și cine e tatí? întrebă șobolanul. Și unde poate fi găsit?

— Nu știm, i-o tăie Zelda scurt. Mulțumesc, nu avem nici un mesaj de trimis, Șobolanule Mesager. Poți pleca.

Ușurat, Stanley făcu o plecăciune.

— Mulțumesc, doamnă. Și, hm, mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră. Vă mulțumesc tuturor. Vă sunt foarte recunoscător.

Șobolanul o luă la fugă prin zăpadă, lăsând după el urme ale lăbuțelor și cozii.

— Îmi pare rău că nu am trimis un mesaj, zise Jenna întristată.

— E mai bine așa, răspunse Mătușa Zelda. E ceva ce nu-mi place la șobolanul ăsta. Ceva diferit de data trecută.

— Păi, era mult mai slab, observă Nicko.

— Hm, murmură Mătușa Zelda, ceva nu-mi miroase a bine. Pot să pun rămășag că s-a întâmplat ceva.

Stanley ajunse cu bine la Castel. Lucrurile începură să ia o întorsătură urâtă de-abia când sosi la Biroul Șobolanilor Mesageri. Urcă grăbit țeava de canal recent curățată de gheață și ciocăni la ușa biroului.

— Intră! se auzi vocea aspră a șobolanului negru, care tocmai se întorsese la serviciu după ce petrecuse o bună bucată de vreme blocat în biroul înghețat, așteptând să îl salveze cineva.

Stanley intră temător, dându-și seama că va avea de dat explicații.

— A, *tu* ești! urlă șobolanul negru. Ai apărut, în cele din urmă. Cum îndrăznești să îți bați joc de mine? Îți dai seama *cât timp* ai lipsit?

— Ăăă... șaizeci de zile, murmură Stanley.

Își dădea prea bine seama cât fusese plecat și începea să se întrebe ce va spune Dawnie.

— *Ăăă... șaizeci de zile, domnule!* zbieră șobolanul negru, plesnind cu coada în masă de furie. Îți dai seama că toți m-au luat de *tâmpit* din cauza ta?

Stanley tăcu, gândindu-se că tot ieșise ceva bun din călătoria aceea de coșmar.

— Ai să plătești pentru asta, răcni șobolanul negru. Am să am grijă să nu mai primești nici o însărcinare cât timp sunt eu șef aici.

— Dar...

— Dar, *domnule!* urlă șobolanul. Ce ți-am spus? Să îmi zici *domnule!*

Stanley amuți. I-ar fi spus în multe feluri șobolanului negru, dar în nici un caz „domnule". Brusc, își dădu seama că în spatele lui era cineva. Se întoarse și dădu nas în nas cu doi șobolani, cei mai musculoși pe care îi văzuse vreodată. Se

proțăpiseră amenințător în ușă, blocând lumina dar, în același timp, împiedicându-l pe Stanley să o tulească afară, ceea ce își și dorea din tot sufletul să facă în acel moment.

Șobolanul negru păru însă că se bucură să îi vadă.

— A, la fix. Au venit băieții. Luați-l, băieți.

— Unde? chițcăi Stanley. Unde mă duceți?

— Unde — mă — duceți — *domnule*? făcu șobolanul scrâșnind din dinți. La împuternicitul care a trimis mesajul. Vrea să știe *cu precizie* unde ai găsit destinatarul. Și, de vreme ce nu mai ești Șobolan Confidențial, va trebui desigur să îi spui. Duceți-l la Custodele Suprem.

32
MARELE DEZGHEȚ

A *doua zi după ce plecase Șobolanul* Mesager, se porni Marele Dezgheț. Începu în Mlaștinile Ierboase, unde era întotdeauna ceva mai cald decât în alte părți, apoi se întinse în sus pe râu, prin Pădure și spre Castel. Toți se bucurară, căci proviziile de hrană se sfârșiseră din cauză că Armata de Custozi jefuise multe depozite pentru ca lui DomDaniel să nu îi lipsească nimic la desele banchete pe care le dădea.

Marele Dezgheț aduse o oarecare ușurare și unui anume Șobolan Mesager care tremura de frig și de groază într-o cursă

de șobolani, sub podeaua Camerei de Toaletă a Doamnelor. Stanley fusese abandonat acolo din cauză că refuzase să spună unde se afla căsuța Mătușii Zelda. Nu avea de unde să știe că Vânătorul își dăduse seama unde se află căsuța din cele spuse de Simon Heap Custodelui Suprem și nici că nimeni nu avea de gând să îl elibereze, deși Stanley stătuse destul acolo ca să își dea seama și singur. Șobolanul rezistă cum putea: mânca tot ce putea prinde, în mare parte păianjeni și gândaci, lingea apa care picura de pe țevi și, oricât ar părea de necrezut, se gândea aproape cu drag la Jack cel Smintit. După o vreme, Dawnie renunțase să îl mai aștepte și se dusese să stea la sora ei.

Mlaștinile Ierboase erau acum inundate de apa provenită din zăpada care se topea văzând cu ochii. Curând dădu colțul ierbii și pământul se îmbibă de apă. Gheața din șanțul de apărare și din canale se topi ultima. Simțind creșterea temperaturii, Pitonul-de-Mlaștină începu să se miște, să dea din vârful cozii și să își dezmorțească sutele de vertebre. În căsuță toți așteptau cu sufletul la gură momentul când șarpele uriaș avea să se elibereze. Nu știau cât de flămând sau de supărat putea fi. Ca să fie sigur că Maxie stătea în casă, Nicko îl legase cu o sfoară groasă de piciorul mesei. Carnea de câine-lup ar fi fost desigur o delicatesă pentru Pitonul- de-Mlaștină după ce scăpa din închisoarea lui de gheață.

În a treia după-amiază a Marelui Dezgheț se auzi un trosnet puternic. Gheața de deasupra capului Pitonului se sparse și bucățile săriră în aer. Șarpele se cabră și Jenna, care se întâmplase să fie singură în apropiere, se ascunse după barca găinilor. Pitonul aruncă o privire înspre ea, dar nu avea nici un chef să îi roadă cizmele groase, așa că, deși tot corpul îl durea, o luă încet de-a lungul șanțului de apărare, căutând un loc prin care să iasă. Atunci își dădu seama că nu mai putea ieși. Crescuse și mai mult, iar acum era prizonier în șanțul circular. Încercă să se răsucească în direcția opusă, dar nu reuși. Nu putea decât să se învârtească în cerc în șanțul de apărare. Ori de câte ori încerca să iasă printr-un canal care ducea spre mlaștină, mușchii refuzau să îl asculte.

Șarpele rămase zile în șir în șanțul de apărare, clămpănind din fălci la pești și aruncând priviri fioroase oricui se apropia. După ce îl izbise pe Băiatul 412 cu limba lui lungă, despicată, și îl aruncase cât colo, nimeni nu mai îndrăzni să treacă pe lângă el. În cele din urmă, într-o dimineață, soarele de primăvară îl încălzi destul pentru ca mușchii lui înțepeniți să se înmoaie. Scârțâind ca o poartă ruginită, tresărind de durere la fiecare mișcare, plecă înot în căutarea câtorva capre. În zilele care urmară reuși cu chiu cu vai să își mai îndrepte spatele. Dar drept ca înainte nu a mai fost niciodată. Până la

sfârșitul zilelor sale, Pitonul a avut tendința să înoate spre dreapta.

Când Marele Dezgheț ajunse la Castel, DomDaniel îi luă pe cei doi Magogi și o porniră în sus spre Golful Negru. La miezul nopții, cei trei trecură o pasarelă îngustă, acoperită de mucegai, și urcară pe corabia lui întunecată, *Răzbunarea*. Acolo așteptară câteva zile până când nivelul apei crescu îndeajuns ca DomDaniel să poată scoate corabia din golf.

În dimineața Marelui Dezgheț, Custodele Suprem convocă Consiliul Custozilor, uitând că, în urmă cu o zi, uitase să încuie ușa Camerei de Toaletă a Doamnelor. Simon nu mai era legat cu lanțul de țeavă, deoarece Custodele Suprem începuse să îl considere mai degrabă un tovarăș decât un ostatic, așa că Simon stătea și aștepta răbdător vizita pe care Custodele Suprem i-o făcea în fiecare dimineață. Lui Simon îi plăcea să audă fel de fel de bârfe despre pretențiile despotice și accesele de furie ale lui DomDaniel, iar acum era dezamăgit, căci Custodele Suprem nu venise la ora obișnuită. Nu avea cum să știe, dar Custodele Suprem, care în ultima vreme se cam plictisise de compania lui Simon, punea cu voioșie la cale ceea ce DomDaniel numea „operațiunea de curățare", care însemna să scape nu numai de Jenna, ci de întreaga familie Heap, inclusiv de Simon.

După o vreme, mai mult de plictiseală decât din dorința de a evada, Simon încercă ușa. Spre uluirea lui, ușa se deschise iar el se găsi în fața unui coridor gol. Simon sări înapoi și închise repede ușa, speriat. Ce să facă? Să fugă? Dar voia într-adevăr să scape?

Se sprijini de ușă și cântări situația. Singurul motiv de a rămâne era oferta vagă a Custodelui Suprem de a deveni Ucenicul lui DomDaniel. Oferta nu îi fusese însă făcută decât o singură dată. Iar Simon Heap învățase o mulțime de lucruri de la Custodele Suprem în cele șase săptămâni pe care le petrecuse în Camera de Toaletă a Doamnelor. Înainte de toate, învățase să nu creadă nimic din ceea ce spunea Custodele Suprem. În al doilea rând, să aibă grijă de persoana cea mai importantă. Iar de acum încolo persoana cea mai importantă din viața lui Simon era chiar el.

Simon deschise din nou ușa. Coridorul era gol, ca și înainte. Își luă inima în dinți și ieși din cameră.

Silas mergea posomorât pe Drumul Vrăjitorilor, privind în sus, la ferestrele murdare ale atelierelor și birourilor înșirate de-a lungul străzii și întrebându-se dacă nu cumva Simon era prizonier tocmai acolo, în vreun colț întunecat. Un pluton de Gardieni trecu încolonat pe lângă el și Silas se trase la adăpostul

unei intrări, strângând în palmă **Amuleta Ocrotitoare** a Marciei și sperând că îl va ajuta.

— Psst, se auzi vocea lui Alther.

— Ce? sări Silas în sus, luat pe nepregătite.

Nu prea îl mai văzuse pe Alther în ultima vreme, căci acesta își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Marcia, în Temnița Numărul Unu.

— Cum se simte Marcia astăzi? întrebă Silas în șoaptă.

— A văzut și vremuri mai bune, răspunse Alther mohorât.

— Ar trebui să îi dăm Zeldei de știre, zise Silas.

— Fă cum îți spun, Silas, și nici măcar nu te *apropia* de Biroul Șobolanilor Mesageri. A fost preluat de șobolanii aduși de DomDaniel din Tărâmurile Rele. O ceată de bătăuși. Lasă, găsesc eu o soluție, zise Alther. Trebuie să fie o cale să o scoatem de acolo.

Silas se simți cuprins de deznădejde. Simțea lipsa Marciei mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Capul sus, îi zise Alther. Te așteaptă cineva la bodegă. L-am găsit rătăcind prin Palat când mă întorceam de la Marcia. L-am scos pe furiș prin tunel. Ai face bine să te grăbești, să nu se răzgândească și să plece iar. Nu prea știi la ce să te aștepți de la Simon ăsta al tău.

— Simon! zâmbi Silas cu gura până la urechi. De ce nu spui așa? Ce face, e bine?

— Așa s-ar *părea*, răspunse Alther scurt.

Simon se întorsese de aproape două săptămâni la familia lui. În ziua de dinaintea lunii pline, Mătușa Zelda stătea în pragul căsuței, ascultând un zgomot îndepărtat.

— Băieți, nu acum, îi dojeni ea pe Nicko și pe Băiatul 412, care se duelau cu niște cozi de mătură. Trebuie să mă concentrez.

Nicko și Băiatul 412 se opriră, iar Mătușa Zelda rămase nemișcată, cu privirea pierdută în zare.

— Vine cineva încoace, spuse ea după o vreme. Îl trimit pe Smârcan să vadă cine e.

— În sfârșit! făcu Jenna. Poate e tati, sau poate Marcia. O fi și Simon cu ei? Sau poate e mama? Ce bine ar fi să fie *toți*!

Maxie sări cu labele pe Jenna, dând din coadă ca un nebun. Uneori părea că înțelege exact ce spunea ea. Bineînțeles, nu când era ceva de felul „Hai să faci baie, Maxie" sau „Gata cu biscuiții, Maxie".

— Stai cuminte, Maxie, zise Mătușa Zelda, mângâindu-l pe urechile mătăsoase. Ce mă necăjește e că nu pare a fi cineva cunoscut.

— Bine, dar cine mai știe că suntem aici? se miră Jenna.

— Nu știu, răspunse Mătușa Zelda. Oricine ar fi, a intrat deja în mlaștini. Chiar acum. Așa simt. Du-te și culcă-te, Maxie. Bravo. Ei, și acum, unde e Smârcanul?

Zelda șuieră ascuțit. O siluetă bondoacă ieși din șanțul de apărare și veni legănându-se spre căsuță.

— Nu așa de tare, se plânse el, frecându-și urechile mici, rotunjite. Îmi sparge timpanu', zău că da. Bună seara, don'șoară, dădu el din cap în direcția Jennei.

— Bună, Smârcane, răspunse Jenna zâmbind.

Smârcanul o făcea întotdeauna să zâmbească.

— Smârcane, zise Mătușa Zelda. Vine cineva dinspre mlaștină. Poate mai multe persoane. Nu sunt sigură. Poți da o fugă să vezi cine este?

— Cum să nu. Chiar mă bătea gândul să înot nițeluș. Mă întorc de îndată, răspunse acesta.

Plecă legănându-se spre șanțul de apărare, sări în apă și dispăru fără zgomot.

— Cât îl așteptăm pe Smârcan, hai să pregătim **Borcanele cu Gângănii**, zise Mătușa Zelda. Nu se știe niciodată.

— Dar tata spunea că ai **vrăjit** căsuța după ce au invadat-o Mărunțeii. Nu înseamnă că suntem în siguranță? zise Jenna.

— Doar față de Mărunței și, oricum, vraja e pe cale să se risipească. Pe de altă parte, cel care vine acum spre noi prin

mlaștină e mult mai mare decât un Mărunțel, răspunse Mătușa Zelda și se duse să caute cartea de vrăji *Gângăniile Protectoare*.

Jenna se uită la **borcanele** care stăteau aliniate pe pervazurile ferestrelor. Gângăniile stăteau în așteptare, plutind în mâzga verzuie. Cea mai mare parte dormeau, dar unele se mișcau ușor, parcă știind că va fi nevoie de ele.

„Împotriva a ce?" se întrebă Jenna. „Sau a cui?"

— Am găsit-o, zise Mătușa Zelda apărând cu cartea și trântind-o pe masă.

O deschise la prima pagină și scoase un ciocănel de argint pe care i-l dădu Jennei.

— Ia-l, du-te și lovește ușor fiecare **borcan**. Gângăniile vor ști că trebuie să fie **gata**.

Jenna luă ciocănelul și luă **borcanele** la rând, lovind ușor în capacul fiecăruia. De cum lovea capacul, gângania dinăuntru se trezea și lua poziția de drepți. În scurtă vreme, o armată de cincizeci și șase de Gângănii Protectoare așteptau să li se dea drumul din **borcane**. Jenna ajunse la ultimul **borcan**, cel în care se afla fostul miriapod. Lovi capacul cu ciocănelul și, spre uimirea ei, capacul se deschise și gângania țâșni afară, împroșcând mâzgă verzuie. Aterizâ pe brațul Jennei. Fata scoase un țipăt.

Gângania se puse în poziție de atac, cu sabia în mână, pe brațul Jennei. Aceasta înlemni, așteptându-se ca gângania să se

întoarcă și să o atace. Uita însă că singurul scop al gânganiei era să își apere Eliberatoarea de dușmani. Tocmai pe aceștia îi căuta acum gângania.

Gângania Protectoare era mică dar putea ucide, iar acum era gata de atac. Platoșa de solzi verzi se mișca ușor, urmărindu-i fiecare gest în timp ce se întorcea încolo și încoace, cercetând camera. În mâna dreaptă ținea o sabie ascuțită ca un brici care sclipea în lumina lumânării, iar picioarele scurte dar puternice se mișcau neîncetat, după cum își trecea greutatea de pe unul pe altul, rotindu-și ochii în căutarea dușmanului.

Numai că dușmanii nu prea semănau a dușmani.

Ceva mai încolo era un cort mare, făcut din petice colorate, care îl privea cu ochi albaștri, strălucitori.

— Pune mâna peste gânganie, îi șopti cortul Eliberatoarei sale. Se va face ghem. Apoi vom încerca să o punem la loc în borcan.

Eliberatoarea gânganiei se uită la sabia pe care o flutura aceasta și șovăi.

— Lasă că am eu grijă, zise cortul și se apropie de gânganie.

Gângania se răsuci pe călcâie, cu un aer amenințător, și cortul se opri, întrebându-se ce nu era cum trebuie. Doar învățaseră toate gângăniile cine sunt ei. Asta de aici ar trebui

să știe că niciunul dintre ei nu e dușman. Numai că gângania nu părea să înțeleagă. Stătea pe brațul Jennei într-o atitudine amenințătoare, căutându-și dușmanul.

Iar acum zări ceea ce căuta: doi tineri războinici cu sulițe în mâini, gata să atace. Pe lângă asta, unul dintre ei purta și o căciulă roșie. Gângania Protectoare își amintea ca prin ceață de căciula roșie, dintr-o viață anterioară. Îi făcuse rău. Nu mai știa în ce fel anume, dar nu avea nicio însemnătate.

Zărise dușmanul.

Scoțând un țipăt înfiorător, gângania își luă zborul de pe brațul Jennei, fâlfâind din aripile grele, și despică aerul cu un zăngănit metalic puternic. Gângania se îndrepta spre Băiatul 412 asemenea unei rachete teleghidate, cu sabia ridicată deasupra capului. Țipa tare, iar în gura deschisă se vedea un șir de dințișori verzi, ascuțiți.

— Lovește-o! strigă Mătușa Zelda. Iute, dă-i în cap!

Băiatul 412 roti prin aer coada măturii, dar nu nimeri gângania. Nicko încercă și el, și aproape o nimeri, dar gângania se feri în ultima clipă, țipând ascuțit și fluturându-și sabia spre Băiatul 412. Acesta se uita cu ochii mari la gânganie, dându-și seama că sabia era cu adevărat foarte tăioasă.

— Nu te mișca! îi șopti Mătușa Zelda. Orice ar fi, nu te mișca.

Băiatul 412 văzu cu groază cum gângania aterizează pe umărul lui și se îndreaptă spre gâtul lui, cu sabia ridicată, ca un pumnal.

Jenna se repezi spre el.

— Nu! țipă ea.

Gângania se întoarse spre Eliberatoarea ei. Nu înțelese ce spunea Jenna, dar, când aceasta puse mâna pe ea, băgă ascultătoare sabia în teacă și se făcu ghem. Băiatul 412 se lăsă pe podea cu o bufnitură.

Mătușa Zelda veni repede cu **borcanul** gol și Jenna se strădui să pună gângania înăuntru, dar nu reuși. Ba rămânea un braț afară, ba altul. Jenna strânse amândouă brațele, dar atunci văzu că un picior mare, verde, se zbătea peste buza **borcanului**. Jenna apăsă și împinse, dar Gângania Protectoare se zbătea și se împotrivea din toate puterile, refuzând să intre la loc în **borcan**.

Jennei îi era teamă că se va înfuria și va scoate sabia, dar gângania, oricât se împotrivea să fie băgată în **borcan**, nu scoase sabia. Prima ei grijă era siguranța Eliberatoarei sale. Și cum putea fi în siguranță dacă protectoarea ei se afla într-un **borcan**?

— Va trebui să o lași afară, oftă Mătușa Zelda. N-am mai auzit să fi izbutit cineva să pună o gânganie la loc în **borcan**.

Mă gândesc uneori că nu merită bătaia de cap pe care ți-o dau. Dar Marcia a insistat foarte mult, ca de obicei.

— Dar cu Băiatul 412 cum rămâne? întrebă Jenna. Dacă rămâne afară din **borcan**, nu îl va ataca din nou?

— Acum că ai luat-o de pe el, nu cred. Nu o să îi mai facă nimic.

Băiatul 412 nu părea prea încântat. „Nu cred" nu i se părea mulțumitor. Ar fi preferat ca Mătușa Zelda să spună „precis".

Gângania Protectoare se așeză pe umărul Jennei. Câtăva vreme se uită bănuitoare la toți cei din cameră, dar, de câte ori făcea o mișcare, Jenna o acoperea cu mâna. În cele din urmă se liniști cu totul.

Deodată se auzi un râcâit la ușă. Toată lumea rămase înlemnită. Afară, cineva zgâria ușa cu ghearele. *Râc... râc... râc...*

Maxie începu să geamă ușor.

Gângania se ridică pe labele din spate și scoase sabia din teacă. De această dată Jenna nu o mai opri. Gângania se învârtea pe umărul ei, gata să sară.

— Du-te și vezi dacă e un prieten, Berta, zise Mătușa Zelda calmă.

Rața se duse legănat până la ușă, ascultă cu capul lăsat într-o parte și scoase un mieunat scurt.

— E un prieten, zise Mătușa Zelda. Trebuie să fie Smârcanul. Nu înțeleg însă de ce zgreapănă așa.

Mătușa Zelda deschise ușa și țipă:

— Smârcane! Vai, Smârcane!

Smârcanul zăcea pe prag într-o băltoacă de sânge.

Mătușa Zelda îngenunche lângă el și toți ceilalți se strânseră în jurul lor.

— Bietul de tine, ce ți s-a întâmplat?

Smârcanul nu scotea un cuvânt. Ochii îi erau închiși, iar blana năclăită de sânge. Se prăbuși pe pământ, căci își folosise ultima fărâmă de energie ca să ajungă la căsuță.

— Smârcane, deschide ochii, dragule, plângea Mătușa Zelda iar apoi, neprimind nici un răspuns, zise: Ajutați-mă să îl ridic. Repede.

Nicko se repezi și o ajută să îl ridice pe Smârcan, numai că acesta era foarte greu și le aluneca din mâini, așa că trebuiră să dea cu toții o mână de ajutor. Îl duseră pe Smârcan în bucătărie, încercând să nu se uite la dâra de sânge pe care o lăsa pe podea, și îl așezară pe masă.

Mătușa Zelda îi puse mâna pe piept.

— De-abia mai respiră, zise ea. Inima i se zbate ca o pasăre speriată. E foarte slăbit.

Își înăbuși un suspin, apoi își adună tot curajul și se puse pe treabă.

— Jenna, ține-l de vorbă până aduc sipetul cu leacuri.

Vorbește-i și spune-i că suntem aici. Nu-l lăsa să-și piardă cunoștința. Nicko, du-te și adu niște apă fierbinte din cazan.

Băiatul 412 se duse să o ajute pe Mătușa Zelda să aducă sipetul cu leacuri, iar Jenna rămase cu Smârcanul, ținându-i labele murdare de noroi în mâinile ei și vorbindu-i în șoaptă, cu speranța că părea mai calmă decât era în realitate.

— Smârcane, nu te speria. Te vei face bine în curând. Să fii sigur. Mă auzi? Mă auzi? Strânge-mă de mână dacă mă auzi.

Degetele Smârcanului atinseră ușor mâna Jennei.

— Bravo, Smârcane. Suntem cu tine. Te vei face bine. Îți promit.

Mătușa Zelda și Băiatul 412 se întoarseră aducând un cufăr mare de lemn pe care îl lăsară pe podea. Nicko puse o oală mare cu apă fierbinte pe masă.

— Așa, zise Mătușa Zelda. Vă mulțumesc tuturor. Acum aș vrea să mă lăsați singură cu Smârcanul. Duceți-vă și stați cu Maxie și Berta.

Nu le venea să plece și să o lase singură cu Smârcanul.

— Duceți-vă, insistă Mătușa Zelda.

Jenna dădu drumul labei moi a Smârcanului fără tragere de inimă și ieși din bucătărie după Nicko și Băiatul 412. Ușa se închise în urma lor.

Posaci, Jenna, Nicko și Băiatul 412 se așezară pe jos lângă

foc. Nicko îl trase pe Maxie lângă el. Jenna și Băiatul 412 rămaseră cu ochii la foc, fiecare cu gândurile lui.

Băiatul 412 se gândea la inelul lui magic. Poate că, dacă i l-ar da Mătușii Zelda, ar ajuta-o să îl vindece pe Smârcan. Dar dacă i-l dădea, ea l-ar fi întrebat unde îl găsise. Fără să știe anume de ce, era sigur că dacă i-ar fi spus unde îl găsise, Mătușa Zelda s-ar fi supărat pe el. S-ar fi supărat rău de tot. Poate că l-ar fi dat pe ușă afară. Orice s-ar zice, îl furase, ăsta era adevărul. Furase inelul. Nu era al lui. Dar ar putea să îl salveze pe Smârcan.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât îi era mai limpede ce avea de făcut. Trebuia să îi dea Mătușii Zelda inelul cu dragon.

— Mătușa Zelda a zis să o lăsăm în pace, îi spuse Jenna când îl văzu că se ridică și se îndreaptă spre ușa închisă a bucătăriei.

Băiatul 412 se făcu că nu o aude.

— Nu intra, se răsti Jenna la el.

Se repezi să îl oprească, dar în acel moment ușa bucătăriei se deschise. În prag stătea Mătușa Zelda. Avea fața albă și trasă, iar șorțul îi era plin de sânge.

— Smârcanul a fost împușcat, zise ea.

33
CU OCHII ÎN PATRU

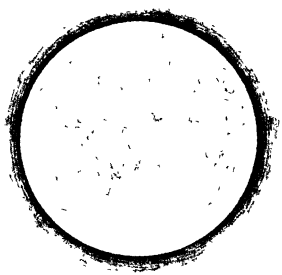

Pe masa din bucătărie se afla un glonț. Bucățica de plumb, de care mai era încă lipit un smoc din blana Smârcanului, avea ceva amenințător așa cum stătea pe masa proaspăt spălată.

Smârcanul zăcea într-o cadă de tablă pusă pe podea. Părea atât de mic, de slab și era atât de curat că le venea greu să creadă că e prietenul lor, Smârcanul, pe care îl cunoșteau și la care țineau. Era înfășurat peste burtă cu un bandaj făcut dintr-un cearșaf. O pată roșie se lățea deja pe albul pânzei.

Deschise puțin ochii atunci când Jenna, Nicko și Băiatul 412 intrară în vârful picioarelor.

— Trebuie șters cât mai des cu buretele muiat în apă călduță, spuse Mătușa Zelda. Nu trebuie să i se usuce pielea. Dar aveți grijă să nu ajungă apa la rană. În afară de asta, trebuie să fie curat. Timp de cel puțin trei zile nu are voie să se apropie de noroi. I-am pus niște frunze de coada-șoricelului sub bandaj, iar acum îi fac niște ceai de coajă de salcie, ca să îi mai aline durerea.

— Se va face bine? întrebă Jenna.

— Da, se va face, răspunse Mătușa Zelda cu un zâmbet în colțul gurii, amestecând fiertura de coajă de salcie într-o oală de aramă.

— Dar ce e cu glonțul? Cine ar face așa ceva?

Jenna nu își putea lua ochii de la glonțul rămas pe masă — prea multe întrebări și temeri erau legate de bila neagră de plumb și tocmai acum, când aveau altele pe cap.

— Nu știu, răspunse Zelda în șoaptă. L-am întrebat, dar nu poate vorbi. Cred că în noaptea asta va trebui să stăm de veghe.

Drept urmare, în timp ce Mătușa Zelda îl oblojea pe Smârcan, Jenna, Nicko și Băiatul 412 ieșiră afară, luând **Borcanele cu Gângănii** cu ei.

De cum ieșiră în frigul nopții, Băiatul 412 își aduse aminte de ce învățase în Armata Tânără. Cercetă împrejurimile în căutarea unui loc de unde să vadă bine dacă se apropia cineva

de insulă dar să poată și să stea ascuns în același timp. Curând găsi ceea ce căuta: barca găinilor.

Era o alegere bună. Noaptea, găinile erau închise în cală, iar puntea era goală. Băiatul 412 se urcă pe punte și se ghemui lângă cabina dărăpănată a timonei, apoi le făcu semn Jennei și lui Nicko să i se alăture. Aceștia se ridicară pe vârfuri, îi dădură **borcanele** Băiatului 412, apoi se suiră pe punte și se ascunseră cu toții în cabină.

Noaptea era înnorată și luna abia dacă se vedea, dar din când în când ieșea din nori și își arunca razele albe peste mlaștini, luminându-le cale de mai multe mile în jur. Băiatul 412 cuprinse peisajul într-o privire de cunoscător, vrând să vadă dacă e vreo mișcare sau vreun semn de prezență străină, după cum îl învățase teribilul Vânător-adjunct, poreclit Arcanul. Pe băiat îl trecu și acum un fior amintindu-și de el. Era un bărbat extrem de înalt și ăsta era unul dintre motivele pentru care nu putuse să ajungă Vânător-șef — era prea vizibil. Mai erau, desigur, și alte motive, precum firea lui nestăpânită, obiceiul de a pocni din degete când era încordat (care îl dădea adesea de gol chiar înainte de a pune mâna pe pradă) și faptul că nu prea îi plăcea să facă baie (mulți îi scăpaseră printre degete numai fiindcă aveau mirosul mai fin și vântul bătea înspre ei). Cu toate acestea, principalul motiv

pentru care Arcanul nu reușise să ajungă Vânător-șef era că nimeni nu îl putea suferi.

Nici Băiatul 412 nu îl avea la suflet, dar învățase multe de la el, după ce se obișnuise cu accesele de furie, mirosul neplăcut și pocnitul degetelor. Iar unul dintre lucrurile de care își aducea aminte băiatul era *„fii cu ochii în patru"*. Era vorba preferată a Arcanului și i-o repetase de atâtea ori că băiatului îi intrase în cap și nu mai putea scăpa de ea, ca de o melodie enervantă. Fii cu ochii în patru, fii cu ochii în patru, *fii cu ochii în patru.*

După teoria lui, dacă erai cu ochii în patru și așteptai suficient timp, prada nu avea cum să nu se dea de gol. Poate că o crenguță se mișca ușor, sau poate că frunzele foșneau sub picior, sau poate că un animal mic sau o pasăre era tulburată din somn, dar semnul oricum venea. Tot ce avea de făcut era să-l *aștepte*. Iar apoi, bineînțeles, trebuia să îl recunoască. Asta era partea cea mai grea, care nu îi reușea întotdeauna Băiatului 412. Numai că de data asta, fără să mai simtă în ceafă răsuflarea acră a Arcanului cel urâcios, avea să fie la înălțime. Era sigur de el.

În cabina timonei era frig, dar găsiră într-un colț un maldăr de saci vechi cu care se înveliră. Și astfel se puseră pe așteptat. *Cu ochii în patru.*

Deși mlaștina era liniștită și tăcută, pe cer norii alergau prin fața lunii, când ascunzând-o și cufundând întreg peisajul în

întuneric, când lăsând-o să își reverse lumina peste întinderea de apă. Tocmai într-unul din aceste momente, când luna lumină păienjenișul de canale de scurgere care împânzea Mlaștinile Ierboase, Băiatul 412 văzu ceva. Sau i se păru că vede. Agitat, îl prinse pe Nicko de mână și arătă cu degetul în direcția în care i se păruse că vede ceva, dar, chiar în acel moment, norii acoperiră din nou luna. Nu puteau decât să rămână pitulați în cabina timonei și să mai aștepte, cu ochii în patru.

Li se păru că așteaptă de o veșnicie până când norul trecu prin fața lunii. Cum stăteau acolo la pândă, Jenna își dădu seama că ultimul lucru pe care ar fi dorit să îl vadă era pe cineva sau ceva croindu-și drum prin mlaștină. Își dorea ca cel care îl împușcase pe Smârcan să își aducă brusc aminte că uitase ceainicul pe foc și să se hotărască să se ducă înapoi să îl ia de pe foc înainte să ardă toată casa. N-a fost să fie așa, căci luna apăru de după nor și Băiatul 412 le arătă din nou ceva cu degetul.

La început Jenna nu zări nimic. Așa cum stătea în cabina timonei, privind printre crăpăturile dintre scânduri ca un pescar care cercetează întinderea mării sperând să vadă un banc de pești, nu vedea nimic pe suprafața mlaștinii. Apoi văzu ceva. Încet dar sigur, o umbră lungă, neagră, aluneca de-a lungul unui canal îndepărtat.

— E o canoe, murmură Nicko.

Jenna se învioră:

— O fi tata?

— Nu, șopti Nicko. Sunt două persoane în ea. Poate trei, dar nu sunt sigur.

— Mă duc să-i spun Mătușii Zelda, zise Jenna și se ridică să plece, dar Băiatul 412 îi puse mâna pe brat și o opri.

— Ce e? făcu Jenna, tot pe șoptite.

Băiatul 412 clătină din cap și duse degetul la buze.

— Cred că îi e teamă că vei face un zgomot și ne vei da de gol, răspunse Nicko. Noaptea, în mlaștină, sunetele se aud la mari depărtări.

— Atunci de ce nu spune așa? se enervă Jenna.

Așa că Jenna rămase în cabina timonei, privind canoea cum se apropie, cum își găsește fără greș drumul prin labirintul de canale, trecând pe lângă toate celelalte insule și îndreptându-se fără șovăială spre a lor. Privindu-i cum se apropiau, Jenna își dădu seama cu spaimă că ceva din înfățișarea celor din canoe îi părea foarte familiar. Omul înalt care stătea la prova canoei avea privirea concentrată a unui tigru care își urmărește prada. O clipă, Jenna se gândi cu milă la pradă, dar tresări când își dădu seama cine era persoana vânată.

Era chiar ea.

Iar acela era Vânătorul, venit după ea.

34
AMBUSCADA

Pe *măsură ce canoea se apropia*, cei trei copii ascunși în barca găinilor începură să îl vadă mai clar pe Vânător și pe tovarășii lui. Vânătorul stătea în față, vâslind cu mișcări iuți, și în spatele lui stătea Ucenicul. Iar în spatele Ucenicului era o… **Arătare.** Acea **Arătare** stătea ghemuită în partea cea mai înaltă a canoei, rotindu-și ochii peste întinderea mlăștinoasă și înhățând din când în când câte o insectă sau un liliac ce zbura prin apropiere. În mod evident, Ucenicului îi era teamă de **Arătare** și se ferea de ea, dar Vânătorului nu îi păsa. Avea lucruri mai importante la care să cugete.

Pe Jenna o trecu un fior văzând **Arătarea**. O înspăimânta chiar mai mult decât Vânătorul. Acesta cel puțin era o ființă umană, măcar că era un ucigaș. Dar ce era **Arătarea** din spatele canoei? Ca să se mai liniștească, ridică Gânganía Protectoare de pe umăr, unde aceasta stătea cuminte, și, ținând-o cu grijă în palmă, îi arătă cu degetul canoea care se apropia și sinistrul trio dinăuntru.

— Dușmani, șopti ea.

Gânganía înțelese. Se uită încotro îi arăta degetul tremurând al Jennei și rămase cu ochii verzi, pătrunzători, care vedeau perfect noaptea, la cei din canoe.

Gânganía era mulțumită. Avea un dușman. Avea sabie. În scurtă vreme dușmanul va face cunoștință cu sabia ei. Ce simplă e viața de Gânganie Protectoare!

Băieții dădură drumul și celorlalte Gângănii Protectoare, desfăcând **borcanele** unul câte unul. De cum scoteau un capac, gânganía dinăuntru țâșnea afară, împroșcând mâzga verde, dar cu sabia deja scoasă din teacă. De cum ieșea o gânganie, Nicko și Băiatul 412 îi arătau cu degetul canoea care se apropia în viteză. În scurtă vreme, cincizeci și șase de Gângănii Protectoare erau înșirate pe marginea bărcii găinilor, așteptând încordate ca un arc. Cea de-a cincizeci și șaptea rămase pe umărul Jennei, neclintită în fidelitatea ei față de cea care o eliberase.

Tot ce puteau face acum era să aștepte. Și să fie cu ochii în patru. Asta și făcură: așteptară, simțind sângele cum le bubuie în urechi. Văzură cum Vânătorul și Ucenicul se schimbă din niște siluete neclare în persoanele care îi îngroziseră cu luni în urmă la intrarea pe Marele Canal. Arătau tot atât de fioroase și amenințătoare ca atunci.

Arătarea rămase însă o formă nelămurită.

Canoea ajunsese la un canal îngust, care făcea un cot și dădea în șanțul de apărare. Cei trei copii își țineau respirația, așteptând să vadă canoea intrând în șanțul de apărare. Ca omul care, când simte că se îneacă, se agață de un pai, Jenna se gândea că poate vraja e mai puternică decât credea Mătușa Zelda și Vânătorul nu poate vedea căsuța.

Canoea intră pe șanțul de apărare. Vânătorul putea să vadă foarte bine căsuța. Vânătorul recapitulă în minte cele trei etape ale planului pe care și-l făcuse:

> *PASUL NUMĂRUL UNU: De capturat Odrasla Reginei. De luat prizonieră și pus în canoe sub paza Magogului. De împușcat numai dacă e necesar. Altminteri, de returnat lui DomDaniel, care voia „să facă el însuși treaba" de această dată.*

PASUL NUMĂRUL DOI: De împușcat plevușca, adică cumătra Vrăjitoare și băiatul-Vrăjitor. Și câinele.

PASUL NUMĂRUL TREI: Acțiune pe cont propriu. De luat dezertorul din Armata Tânără ca ostatic. De predat Armatei Tinere. De primit recompensa.

Mulțumit de planul lui, Vânătorul vâslea fără zgomot, îndreptând canoea spre debarcader. Băiatul 412 îl văzu apropiindu-se și le făcu semn Jennei și lui Nicko să stea nemișcați. Știa că orice mișcare i-ar da de gol. În mintea lui trecuseră de la stadiul *Fii cu ochii în patru* la stadiul *Ambuscadă*. Iar într-o *Ambuscadă*, își amintea el că îi tot spunea Arcanul suflându-i în ceafă, totul e să stai nemișcat. Până când treci la *Acțiune*.

Cele cincizeci și șase de Gângănii Protectoare aliniate pe marginea bărcii înțeleseră exact ce voia Băiatul 412. De fapt, o mare parte din farmecul prin care fuseseră create fusese inspirat de un manual de instrucție al Armatei Tinere. Băiatul 412 și Gângăniile erau perfect coordonați.

Vânătorul, Ucenicul și Magogul nu aveau habar că în scurtă vreme vor fi obiectul *Acțiunii*. Vânătorul legase canoea de un stâlp al debarcaderului și încerca să îl scoată pe Ucenic fără să facă nici un zgomot și fără să îl scape în apă. În altă

împrejurare, nici că i-ar fi păsat dacă Ucenicul ar fi căzut în apă. De fapt, ar fi dus mârșăvia până la a-i da chiar el un brânci, dar acum ar fi făcut prea mult zgomot, plus că băiatul ar fi țipat ca din gură de șarpe. Neavând de ales, Vânătorul își promise că îi va face vânt obrăznicăturii în apa rece cu prima ocazie. Se dădu jos din canoe pe nesimțite și apoi îl trase și pe Ucenic pe platforma debarcaderului.

Magogul se lăsă jos în canoe, își trase gluga neagră peste ochiul lui de vierme orb, căci îl deranja lumina puternică a lunii, și rămase nemișcat. Ce se întâmpla pe insulă nu era treaba lui. El se afla acolo ca să o ia în primire pe Prințesă și să îi păzească pe cei din canoe de creaturile mlaștinii pe timpul călătoriei. Se achitase foarte bine de îndatoriri, cu excepția unui incident enervant care se întâmplase numai și numai din cauza Ucenicului. În schimb, nici o Iazmă a Mlaștinii și nici un Mărunțel nu îndrăznise să se apropie de canoea în care se afla Magogul, iar scursura lipicioasă pe care o secreta pielea lui se prelinsese pe canoe și le arsese pe Știmele care încercaseră să se urce peste bord.

Vânătorul era mulțumit de cum mergeau lucrurile. Zâmbi cum zâmbea el de obicei, doar cu buzele, niciodată cu ochii. În cele din urmă ajunseseră la bârlogul Vrăjitoarei Albe, după ce îi ieșise sufletul vâslind prin mlaștină și mai pierduse vremea și

cu un animal de mlaștină absolut stupid, care se încăpățânase să îi țină calea. Zâmbetul îi dispăru când își aduse aminte de întâlnirea cu Smârcanul. Nu îi plăcea să-și irosească gloanțele. Nu se știe niciodată când îți mai trebuie unul. Ținând pistolul în palmă, puse încet, cu cea mai mare grijă, un glonț de argint pe țeavă.

Jenna văzu sclipirea pistolului de argint în lumina lunii. Se uită la cele cincizeci și șase de gângănii gata să atace și se hotărî să țină gângania ei personală cu ea, pentru orice eventualitate. O acoperi cu mâna ca să o liniștească și gângania, ascultătoare, băgă sabia în teacă și se făcu ghem. Jenna o puse în buzunar. Dacă Vânătorul avea pistol, atunci avea și ea o Gânganie Protectoare.

Având grijă să nu facă nici un zgomot, Vânătorul, pe care Ucenicul îl urma îndeaproape, așa cum fusese instruit, o luă pe poteca ce ducea de la debarcader la căsuță, trecând pe lângă barca găinilor. Când ajunse la barcă, Vânătorul se opri: auzise ceva. Auzise bătăile unor inimi. Trei inimi de om băteau foarte repede. Ridică pistolul...

Aaaaiiieee!

Țipătul a cincizeci și șase de Gângănii Protectoare este cumplit. Dislocă cele trei oscioare dinăuntrul urechii și îți dă un sentiment de panică imposibil de stăpânit. Cei care știu

despre Gângăniile Protectoare mai știu și că tot ce poți face e să îți înfunzi degetele în urechi și să încerci să îți stăpânești sentimentul de panică. Exact așa făcu Vânătorul: rămase ca o stană de piatră, cu degetele înfipte în urechi; iar dacă simți vreo umbră de panică, atunci îi trecu cât ai clipi.

Ucenicul nu știa, bineînțeles, nimic despre Gângăniile Protectoare. Drept urmare, făcu ceea ce ar fi făcut oricine s-ar fi văzut atacat de un roi de gângănii verzi care fluturau săbii tăioase ca briciul și scoteau țipete atât de ascuțite de zici că îți pocnesc timpanele. O luă la fugă, mai repede decât fugise vreodată în viața lui. Se îndreptă spre șanțul de apărare, sperând să ajungă la canoe și să poată pleca de acolo.

Vânătorul știa că, dacă e să aleagă, o Gânganie Protectoare va urmări un dușman care se mișcă, lăsându-l în pace pe cel care stă nemișcat. Exact așa se și întâmplă. Spre marea mulțumire a Vânătorului, toate cele cincizeci și șase de gângănii se hotărâră că Ucenicul era dușmanul și se luară după el, țipând cât de tare puteau. Îngrozit, băiatul se aruncă în apa rece ca gheața ca să scape de roiul atacator.

Curajoasele gângănii se aruncară în apă după Ucenic, făcând ceea ce știau să facă, adică să își urmeze dușmanul până la capăt, numai că pentru ele aceasta însemnă sfârșitul. Ajunse în apă, se duceau la fund ca niște pietre, căci armura grea le

trăgea în jos, în nămolul lipicios de pe fundul șanțului. Ucenicul, înfricoșat, abia respirând de frig, reuși să iasă la mal și se ascunse sub un tufiș, de unde nu mai îndrăzni să iasă.

Magogul urmări scena fără să dea vreun semn că l-ar interesa câtuși de puțin. Apoi, când lucrurile se mai liniștiră, se apucă să scociorască prin nămolul de pe fundul șanțului cu labele lui lungi, în căutarea gângăniilor înecate. Era foarte mulțumit când găsea câte una: întâi le sugea carnea, apoi le rontăia cu colții gălbejiți până ce armura, sabia și tot restul se transformau într-o pastă verzuie, după care le înghițea încântat.

Vânătorul zâmbea privind cabina timonei. Nici nu se așteptase să fie atât de ușor. Erau toți trei acolo, ca niște șoareci prinși în cursă.

— Coborâți de bunăvoie sau trebuie să vin după voi? întrebă cu voce tăioasă.

— Fugi, îi șopti Nicko Jennei.

— Și *tu*?

— Nu-ți face griji pentru mine. Pe tine te caută. Fugi. *Acum.*

Nicko ridică vocea și i se adresă Vânătorului:

— Vă rog, nu trageți. Cobor îndată.

— Nu singur, băiete. Coborâți *cu toții*. Prima să coboare fata.

Nicko o împinse pe Jenna:

— *Fugi!*

Dar Jenna nu putea să se miște. Nu voia să părăsească barca găinilor, unde credea că e în siguranță. Băiatul 412 îi citi groaza pe față. Așa se simțise și el de nenumărate ori pe când era în Armata Tânără și știa că, dacă nu o trage după el, cum făcuse Băiatul 409 odată, când îl salvase de un jder în Pădure, Jenna nu va putea face nici o mișcare. Doar el o putea salva din mâinile Vânătorului. Cât ai clipi, o împinse afară din cabină, o apucă strâns de mână și săriră jos din barcă, în partea opusă celei din care venea Vânătorul. Aterizară pe o grămadă de găinat amestecat cu paie și în același moment îl auziră pe Vânător înjurând.

— Fugiți! șuieră Nicko, uitându-se în jos la ei de pe punte.

Băiatul 412 o trase pe Jenna de mână ca să se ridice, dar fata tot nu voia să plece.

— Nu-l putem lăsa pe Nicko! protestă ea.

— N-o să mi se întâmple nimic, Jen. *Plecați* odată! țipă Nicko, uitând de Vânător și de pistolul lui.

Vânătorul ar fi vrut să îl împuște pe loc pe băiatul Vrăjitor, numai că trebuia să se îngrijească mai întâi de Odrasla Reginei. De nemernicul de băiat avea să se ocupe după aceea. Când Jenna și Băiatul 412 se ridicară din grămada de gunoi, săriră peste gardul de sârmă și o rupseră la fugă cât îi țineau picioarele, Vânătorul se repezi după ei de parcă și viața lui ar fi

fost în joc. Ținând-o strâns de mână pe Jenna, Băiatul 412 o luă pe după căsuța Mătușii Zelda și se afundă în tufele de fructe de pădure. Avea avantajul că știa insula, dar Vânătorul nu părea deloc descumpănit. Făcea ce știa el mai bine: urmărea o pradă, și încă una tânără și înspăimântată. Floare la ureche. La urma urmei, unde puteau să fugă? Era doar o chestiune de timp.

Băiatul 412 și Jenna alergau cu capetele aplecate printre tufe, în timp ce Vânătorul era nevoit să le ia urma și să se ferească de ramurile pline de țepi ascuțiți. Până la urmă, deși copiilor li se părea că mult prea devreme, ajunseră la capătul parcelei și, neavând încotro, ieșiră pe pajiștea verde care ducea la iazul rațelor. În acel moment luna ieși din nori și Vânătorul își văzu prada profilată pe întinderea mlaștinii.

Băiatul 412 alerga, trăgând-o pe Jenna după el, dar Vânătorul se tot apropia de ei și părea că nu e deloc obosit, spre deosebire de Jenna, care simțea că nu mai poate face nici un pas. Ocoliră iazul rațelor și urcară în goană movila înverzită de la capătul insulei. Îngroziți, auzeau în spate pașii Vânătorului care ajunsese și el la movilă și intrase pe terenul care suna a gol.

Ținând-o pe Jenna de mână, Băiatul 412 fugea de la un tufiș la altul, căutând adăpost, dar își dădea seama că Vânătorul mai avea puțin și, dacă întindea mâna, ar fi putut să o înhațe pe Jenna.

Și apoi Vânătorul ajunse chiar foarte aproape de ei. Se aruncă înainte, vrând să o prindă pe Jenna de picioare.

— Jenna! țipă Băiatul 412, smulgând-o din mâinile Vânătorului și sărind cu ea într-un tufiș.

Jenna se prăbuși în tufiș după el și, spre uimirea ei, își dădu seama că tufișul dispăruse și că ea se rostogolea printr-un tunel întunecos și rece care părea că nu mai are sfârșit.

Căzu cu o bufnitură pe o grămadă de nisip. O clipă mai târziu se auzi încă o bufnitură și Băiatul 412 se întinse cât era de lung alături de ea.

Jenna se ridică, ametită, și își frecă ceafa acolo unde se izbise de pământ. Se întâmplase ceva nemaipomenit și acum încerca să își aducă aminte ce. Nu faptul că scăpase din mâinile Vânătorului, nu că se afla într-o gaură sub pământ, ci ceva și mai neașteptat. Scutură capul, încercând să își limpezească gândurile. Da, acum își amintea.

Băiatul 412 *vorbise*.

35
Intrați în pământ

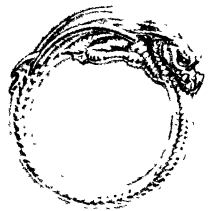

— *Vasăzică* poți *vorbi*, *făcu Jenna*, frecându-și cucuiul din vârful capului.

— *Sigur* că pot, răspunse Băiatul 412.

— Atunci de ce n-ai spus nimic până acum? Nu ai scos o vorbă. Ți-ai spus doar numele. Adică... numărul.

— Asta am fost instruiți să spunem dacă suntem capturați. Gradul și numărul. Atât și nimic altceva. Asta am și făcut.

— Dar tu nu ai fost capturat. Ai fost *salvat*, îl corectă Jenna.

— Știu, spuse Băiatul 412. Mai bine zis, *acum* știu. *Atunci* nu știam.

Jennei i se părea foarte ciudat să stea de vorbă cu Băiatul 412 după atâta timp. Lucru încă și mai ciudat, stăteau de vorbă pe întuneric, pe fundul unei gropi.

— Ce bine ar fi dacă am avea o lampă. Tot mi se pare că Vânătorul se apropie pe furiș de noi, zise Jenna și se cutremură.

Băiatul 412 bagă mâna în bonetă, scoase inelul și și-l puse pe degetul arătător drept. I se potrivea perfect. Acoperi inelul cu căușul celeilalte palme ca să îl încălzească și să poată lumina. Inelul răspunse și o lumină blândă începu să se răspândească printre degetele băiatului. Lumina era din ce în ce mai puternică, până când băiatul o văzu limpede pe Jenna cum îl privește. Băiatul 412 nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Inelul strălucea mai tare ca oricând și în scurtă vreme lumina lui caldă îi învălui, cum stăteau pe fundul nisipos al gropii.

— Ce lucru uimitor, zise Jenna. Unde l-ai găsit?

— Aici, spuse Băiatul 412.

— Cum adică, l-ai găsit chiar acum? De când suntem aici?

— Nu. L-am găsit mai înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte... Mai ții minte când ne-am pierdut prin pâclă?

Jenna încuviință din cap.

— Ei, eu am căzut aici. Credeam că n-am să mai pot ieși niciodată de aici. Asta până când am găsit inelul. E magic. Mi-a dat lumină și mi-a arătat calea de ieșire.

„Vasăzică asta a fost", se gândi Jenna. Acum înțelegea. Băiatul 412 stătea liniștit și îi aștepta, în timp ce ea și Nicko

se chinuiau să găsească drumul înapoi, uzi până la piele și înghețați după ce îl căutaseră ore în șir. Știuse ea că are un secret. Auzi, să aibă inelul la el de atâta vreme și să nu sufle nimănui o vorbuliță! Băiatul 412 nu era doar ce părea a fi.

— Ce frumos e inelul, zise ea, uitându-se la dragonul de aur încolăcit pe degetul băiatului. Mi-l dai și mie puțin?

Cam cu șovăială, Băiatul 412 scoase inelul de pe deget și i-l dădu Jennei. Ea îl ținu cu grijă în căușul palmei, dar lumina începu să scadă și întunericul se strânse în jurul lor. În scurtă vreme, lumina se stinse cu totul.

— L-ai scăpat pe jos? o întrebă Băiatul 412 pe un ton acuzator.

— Nu, e tot aici, în palma mea. Dar pentru mine nu dă lumină.

— Bineînțeles că dă. E un inel **magic**. Dă-mi-l înapoi, să îți arăt. Luă inelul și tunelul se umplu imediat de lumină. Vezi, e foarte simplu.

— E simplu pentru tine, zise Jenna, dar nu și pentru mine.

— Nu înțeleg de ce, făcu băiatul nedumerit.

Însă Jenna înțelegea de ce. Văzuse de nenumărate ori astfel de întâmplări, căci crescuse într-o casă de Vrăjitori. Și deși știa prea bine că ea nu are puteri **magice**, Jenna își dădea imediat seama cine avea.

— Nu inelul are puteri **magice**, ci *tu*, îi spuse ea Băiatului 412.

— Nu am nici un fel de puteri **magice**, îi răspunse el atât de categoric că Jenna nu îndrăzni să îl contrazică.

— Oricum, mai bine ții tu inelul, zise ea. Și acum, cum ieșim de aici?

Băiatul 412 își puse inelul pe deget și porni prin tunel sigur de el, conducând-o pe Jenna pe drumul întortocheat care îl zăpăcise prima dată, până când ajunseră la piciorul scării.

— Fii atentă, zise el. Data trecută am căzut aici și era cât pe ce să pierd inelul.

Ajunsă lângă trepte, Jenna se opri. Se înfioră și simți că i se face pielea de găină.

— Am mai fost aici, șopti ea.

— Când? întrebă Băiatul 412; credea că numai *el* știa de acest loc.

— În vis, mormăi Jenna. Cunosc locul ăsta. Îl visam vara, când eram acasă. Numai că era mai mare...

— Hai să mergem, o trezi Băiatul 412 din reverie.

— Mă întreb dacă nu cumva e totuși mai mare, dacă nu are un ecou, zise Jenna ridicând vocea.

... are un ecou, are un ecou, are un ecou, are un ecou, are un ecou, are un ecou..., se auzi în jurul lor.

— Șșș, făcu Băiatul 412. Să nu ne audă prin pământ. Sunt antrenați să audă la fel de bine ca și câinii.

— Cine?

— *Vânătorii.*

Jenna tăcu. Uitase de Vânător și nu voia să îi aducă cineva aminte de el.

— Pereții sunt acoperiți cu picturi, îi șopti ea Băiatului 412. Și pe *ele* le-am visat. Sunt foarte vechi. Par să spună o poveste.

Băiatul 412 nu se prea uitase la picturi înainte, dar acum ridică inelul să vadă mai bine pereții netezi de marmură din această parte a tunelului. Văzu forme simple, aproape primitive, pictate cu nuanțe intense de albastru, roșu și galben: niște dragoni, construirea unei corăbii, apoi un far și un naufragiu.

Jenna îi arătă alte desene, aflate ceva mai încolo pe perete.

— Astea par a fi planurile unui turn.

— E Turnul Vrăjitorilor, zise Băiatul 412. Uită-te la Piramida din vârf.

— Nu știam că Turnul Vrăjitorilor e atât de vechi, zise Jenna trecându-și degetul peste picturi și gândindu-se că poate nimeni altcineva nu mai văzuse frescele astea de mii de ani.

— Turnul Vrăjitorilor e foarte vechi, zise Băiatul 412. Nu se știe când a fost construit.

— Dar *tu* de unde știi? întrebă Jenna, surprinsă că Băiatul 412 e atât de categoric.

Băiatul trase aer adânc în piept și începu să recite cu o voce monotonă:

— *„Turnul Vrăjitorilor este un monument străvechi. Vrăjitorul NeObișnuit irosește resurse prețioase pentru a menține un lux deșănțat în Turn, în timp ce aceste resurse ar putea fi folosite pentru a vindeca bolnavii sau a transforma Castelul într-un loc mai sigur pentru toți."* Vezi, încă mai țin minte. Trebuia să recităm baliverne de-astea în fiecare săptămână la ora de Cunoaște-ți-Dușmanul.

— Pfui, făcu Jenna simțind că i se face milă de el. Ascultă, pun rămășag că Mătușa Zelda ar fi foarte interesată să vadă ce e aici, adăugă, urmându-l pe Băiatul 412 prin tunel.

— Știe deja despre tunel, răspunse băiatul, aducându-și aminte cum dispăruse Mătușa Zelda din dulapul cu poțiuni. Și mai cred că știe că și eu știu.

— De ce crezi așa? Ți-a spus ea? întrebă Jenna, mirându-se că ea nu își dăduse seama de nimic.

— Nu, dar o dată s-a uitat ciudat, pe sub sprâncene, la mine.

— Mătușa Zelda se uită la toată lumea pe sub sprâncene, remarcă Jenna. Asta nu înseamnă că își închipuie că toți au intrat în tunelul secret.

Ceva mai încolo șirul de picturi se termina și ajunseră la baza unei scări foarte abrupte. Jennei îi căzură ochii pe o piatră ce se afla lângă treapta de jos. O ridică și i-o arătă Băiatului 412.

— Ia privește. Nu-i așa că e frumoasă?

Era o piatră verde, de forma unui ou dar ceva mai mare, netedă și lucioasă, de parcă abia fusese lustruită. La lumina inelului avea reflexe verzui, ca aripile libelulei. Ținând-o în palme, Jennei i se păru destul de grea pentru mărimea ei.

— Ce netedă e, zise Băiatul 412, plimbându-și degetele pe suprafața pietrei.

— Ia-o tu, zise Jenna, nici ea neștiind prea bine de ce. Poate fi piatra ta. Așa cum e Pietricica Drumețica mea, numai că mult mai mare. Când ne întoarcem la Castel îl rugăm pe tati să găsească un farmec și pentru ea.

Băiatul 412 luă piatra dar nu prea știa ce să spună. Până atunci nu îi mai făcuse nimeni un dar. Puse piatra în buzunarul secret al cojocelului. Atunci își aminti ce îi spusese Mătușa Zelda când el îi adusese niște ierburi de leac din grădină.

— Mulțumesc, spuse el.

Ceva din felul lui de a vorbi îi aminti Jennei de Nicko.

Nicko.

Nicko și *Vânătorul*.

— Trebuie să ne întoarcem, zise ea cuprinsă de neliniște.

Băiatul 412 încuviință. Își dădea și el seama că trebuie să iasă și să dea piept cu ce îi aștepta afară. Aici se simțise bine, la adăpost de primejdie.

Știa însă că asta nu putea dura prea mult.

36
STANĂ DE PIATRĂ

Chepengul se ridică de câteva degete și Băiatul 412 furișă o privire afară. Simți că îi îngheață sângele în vine.

Ușa dulapului cu poțiuni era deschisă de perete, iar el se uita drept la ghetele murdare de noroi ale Vânătorului. Stând în picioare cu spatele la dulap, la numai câțiva pași distanță, se afla Vânătorul, cu pelerina verde aruncată peste umăr și cu pistolul de argint pregătit. Stătea cu fața spre ușa bucătăriei, gata să se năpustească într-acolo.

Băiatul 412 așteptă să vadă ce va face Vânătorul, dar acesta nu făcu nici o mișcare. Părea că *așteaptă* ceva, probabil ca Mătușa Zelda să iasă din bucătărie.

Sperând că Mătușa Zelda va rămâne în bucătărie, Băiatul 412 întinse mâna în jos, pentru ca Jenna să îi dea Gângania ei Protectoare.

Jenna stătea câteva trepte mai jos pe scară. Era îngrijorată căci, văzând că băiatul era foarte încordat și nu făcea nici o mișcare, își dădu seama că ceva era în neregulă. Când mâna lui se întinse către ea, scoase gângania ghemuită din buzunar și i-o dădu, după cum se înțeleseseră, dorindu-și din tot sufletul ca totul să meargă bine. Jenna începuse să țină la gânganie și îi părea rău să se despartă de ea. Băiatul 412 luă gângania și o împinse cu grijă afară, prin deschizătura chepengului. Așeză ghemulețul în armură verde pe podea, ținându-l bine cu mâna, și i-l arătă pe Vânător.

Apoi îi dădu drumul. Gângania se ridică, cu ochii țintă la Vânător, și își scoase sabia cu un șuierat. Băiatul 412 își ținu respirația, sperând că Vânătorul nu auzise zgomotul, și într-adevăr, bărbatul nu făcu nici o mișcare. Băiatul răsuflă ușurat și dădu un bobârnac gângăniei, care își luă zborul cu un țipăt ascuțit.

Vânătorul rămase nemișcat.

Nu se întoarse și nici măcar nu tresări când gângania aterizâ pe umărul lui, cu sabia ridicată, gata să îl lovească. Băiatul 412 era impresionat. Știa că Vânătorul e un bărbat trecut prin multe, capabil să se stăpânească, dar asta era prea de tot.

În acea clipă Mătușa Zelda își făcu apariția din bucătărie.

— Atenție! țipă băiatul. Vânătorul!

Mătușa Zelda tresări puternic. Nu din cauza Vânătorului, ci fiindcă nu îl mai auzise pe Băiatul 412 vorbind, așa că nu recunoștea vocea. De fapt, nici nu știa de unde vine vocea.

Apoi, spre uluirea Băiatului 412, Mătușa Zelda luă Gângania Protectoare de pe umărul Vânătorului și o atinse ușor cu degetul ca să se facă ghem la loc.

Nici acum Vânătorul nu mișcă.

Mătușa Zelda puse iute gângania într-unul din multele buzunare ale rochiei ei peticite și privi în jur, întrebându-se de unde venea vocea necunoscută. Atunci îl zări pe Băiatul 412 privind-o prin crăpătura chepengului.

— *Tu* ești? se minună ea. Bine că nu ai pățit nimic. Jenna unde e?

— E aici, zise Băiatul 412, abia îndrăznind să vorbească, de teamă să nu îl audă Vânătorul.

Acesta nu dădea însă niciun semn că l-ar fi auzit, iar Mătușa Zelda îl trata ca pe o mobilă, e drept, cam supărătoare, căci îl ocoli, ridică chepengul și îi ajută pe Băiatul 412 și pe Jenna să iasă.

— Ce bine îmi pare că nu ați pățit nimic, zise ea fericită. Mi-am făcut atâtea griji!

— Bine, dar cu *el* cum rămâne? întrebă Băiatul 412, arătând spre Vânător.

— **Stană de Piatră**, zise Mătușa Zelda și pe față i se citea mulțumirea. Deocamdată rămâne așa, până mă hotărăsc ce fac cu el.

— Nicko unde e? E bine? întrebă Jenna când ajunse sus.

— Foarte bine. S-a dus după Ucenic, răspunse Mătușa Zelda.

Chiar atunci ușa se deschise cu zgomot. Ucenicul, șiroind de apă, fu împins înăuntru. În urma lui venea Nicko, și el ud leoarcă.

— Un netrebnic, făcu Nicko și trânti ușa.

Îi dădu drumul băiatului și se apropie de foc să își usuce hainele.

Ucenicul căzu pe podea cu o figură posacă și se uită spre Vânător, sperând să primească un ajutor din partea lui. Se pleoști însă cu totul când văzu ce se întâmplase. Vânătorul stătea împietrit în poziție de atac, privind în gol cu ochi care nu vedeau. Ucenicului i se puse un nod în gât: o femeie masivă, îmbrăcată într-un cort peticit, se îndrepta spre el, mânată fără îndoială de intenții rele. Știa prea bine cine este din Cărțile de Joc Ilustrate cu Dușmani pe care le avusese de studiat înainte să plece la Vânătoare.

Era Vrăjitoarea Albă cea Nebună, Zelda Zanuba Heap.

Ca să nu mai spunem că era acolo și băiatul-Vrăjitor, Nickolas Benjamin Heap, și 412, dezertorul trădător. Erau cu toții aici, exact așa cum i se spusese. Dar unde era cea pentru care veniseră de fapt? Unde era *Odrasla Reginei*?

Ucenicul se uită în jur și o zări pe Jenna ceva mai încolo, în spatele Băiatului 412. Se uită bine la coroniță strălucitoare de aur, la cosițele negre și ochii violeți. Era exact ca în Cartea de Joc cu Dușmani, portretul fiind abil desenat de Linda Lane, spioana. Odrasla Reginei era ceva mai înaltă decât se așteptase, dar nu încăpea nici o îndoială că ea era.

Pe buzele Ucenicului apăru un zâmbet șiret. Se gândea cum ar fi dacă ar putea pune mâna pe Jenna de unul singur. Ce mulțumit ar fi Magistrul lui! Cu siguranță că ar uita toate eșecurile lui din trecut și nu l-ar mai amenința că îl trimite în Armata Tânără ca Soldat de Sacrificiu. Cu atât mai mult cu cât ar fi reușit acolo unde Vânătorul dăduse greș.

Chiar așa avea să facă.

Luându-i pe toți prin surprindere, Ucenicul, deși se mișca greu din cauza hainelor ude, se repezi și o înhăță pe Jenna. Era neașteptat de puternic pentru vârsta lui. O prinse cu un braț ca de fier pe după gât și o strânse până când fata simți că se sufocă. Apoi începu să o târască spre ușă.

Mătușa Zelda dădu să îl oprească, dar Ucenicul își scoase briceagul și îl apăsă pe gâtul Jennei.

— Dacă încearcă cineva să mă oprească, s-a zis cu ea, mârâi el, împingând-o pe Jenna afară și apoi pe poteca ce cobora spre canoe, unde îi aștepta Magogul.

Acesta nu dădu nici o atenție celor ce se întâmplau sub ochii lui. Era prea preocupat să mestece a cincisprezecea Gânganie Protectoare care se înecase în șanțul de apărare și, oricum, îndatoririle lui începeau din momentul în care prizoniera era în canoe.

Clipa aceea era aproape.

Nicko nu avea însă de gând să stea deoparte și să se uite cum Ucenicul îi răpește sora. Se repezi după Ucenic și se aruncă asupra lui. Ucenicul căzu peste Jenna. Se auzi un țipăt și o șuviță de sânge apăru de sub ea. Nicko îl aruncă pe Ucenic cât colo.

— Jen! țipă el speriat. Ai pățit ceva?

Jenna sări în picioare și se uită la dâra de sânge de pe potecă.

— Nu...nu cred, se bâlbâi ea. Cred că *el* s-a rănit.

— Așa-i trebuie, zise Nicko și îl izbi pe Ucenic peste mână, aruncându-i briceagul cât colo.

Nicko și Jenna îl ridicară pe Ucenic în picioare. Avea o mică tăietură la mână, dar în rest nu părea să fi pățit ceva. Era însă alb la față. Nu suporta să vadă sânge, mai ales dacă era al lui,

dar era încă și mai speriat gândindu-se la ce i-ar putea face Vrăjitorii. Pe când îl trăgeau înapoi în căsuță, făcu o ultimă încercare de a se elibera. Se smulse din mâinile Jennei și îl izbi zdravăn pe Nicko în fluierul piciorului.

Se luară la bătaie. Ucenicul îi trase lui Nicko un pumn vârtos în stomac și se pregătea să îi mai tragă un picior, dar Nicko îi răsuci brațul la spate, făcându-l să geamă de durere.

— Acu' să te văd ce faci, zise el cu năduf. Credeai că ai să-mi răpești sora și să scapi teafăr? Netrebnicule.

— Nu avea cum să scape. E prea nerod, râse Jenna.

Ucenicul nu putea suferi să i se spună nerod. Așa îi spunea întotdeauna Magistrul lui. Băiat nerod. Cap nerod. Minte neroadă. *Ura* să i se spună așa.

— Nu sunt nerod, începu el, strâmbându-se fiindcă Nicko îl strânse și mai tare de braț. Pot face orice vreau. Aș fi putut să o împușc. Am mai tras în *ceva* astă-seară. Așa că aveți grijă.

De-abia rostise acele vorbe că îi păru rău. Patru perechi de ochi acuzatori se îndreptară spre el.

— Cum adică? îl întrebă Mătușa Zelda pe un ton care nu prevestea nimic bun. Ai împușcat *ceva*?

Ucenicul își făcu socoteala că obrăznicia l-ar putea salva.

— Nu e treaba voastră. Pot trage în orice vreau. Iar dacă

vreau să împușc un burduf cu blană care-mi stă în drum când sunt în misiune oficială, atunci să fiți siguri că așa voi face.

Aproape că nu le venea să creadă. Se lăsă liniștea, întreruptă în cele din urmă de Nicko.

— Smârcanul. El l-a împușcat pe Smârcan. Nemernicul.

— Au! țipă Ucenicul.

— Te rog, Nicko, nu îi face niciun rău, zise Mătușa Zelda. Orice ar fi făcut, e doar un copil.

— Nu sunt *doar* un copil, se sumeți Ucenicul. Sunt Ucenicul lui DomDaniel, Vrăjitor Suprem și **Necromant**. Sunt al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu.

— Cum? sări Mătușa Zelda. Ce ai spus?

— Sunt Ucenicul lui DomDaniel, Vrăjitor...

— Nu asta. *Asta* știm. Vedem cât se poate de bine stelele negre de pe cingătoarea ta.

— Am spus, repetă Ucenicul, mulțumit că în sfârșit îl lua cineva în serios, că sunt al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Am puteri **magice**. („Chiar dacă nu mi le-am arătat încă. Dar va veni și clipa aceea", își zise.)

— Nu te cred, îi spuse Mătușa Zelda pe un ton categoric. Din câți am văzut în viața mea, oricare arăta a cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu mai degrabă decât tine.

— Ba sunt, răspunse Ucenicul îmbufnat. Sunt Septimus Heap.

37
CITIND ÎN LUNĂ

— *Minte, spuse Nicko nervos*, plimbându-se în sus și în jos prin cameră, în timp ce Ucenicul stătea abătut lângă foc, sperând să se usuce.

Roba lui verde împrăștia un miros neplăcut de mucegai, în care Mătușa Zelda recunoscu aburul vrăjilor nereușite și al **Magiei Întunecate** râncezite. Deschise câteva borcane de **Miros Proaspăt** și în scurtă vreme în cameră plutea o aromă îmbietoare de prăjitură cu cremă de lămâie.

— Spune așa doar ca să ne scoată din fire, repeta Nicko indignat. Netrebnicul ăsta *nu* poate fi Septimus Heap.

Jenna îl luă pe după umeri ca să îl liniștească. Băiatul 412 tare ar fi vrut să înțeleagă despre ce era vorba.

— Cine e *Septimus Heap*? întrebă el.

— Fratele nostru, zise Nicko.

Băiatul 412 chiar că nu mai înțelegea nimic acum.

— A murit când era bebeluș, îi explică Jenna. Dacă ar fi trăit, ar fi avut puteri **magice** nemaiîntâlnite. Tati e și el un al șaptelea fiu. Numai că asta nu e de ajuns ca să stăpânești **Magia**.

— În orice caz, n-a fost de ajuns în cazul lui Silas, bombăni Mătușa Zelda.

— După ce mami și tati s-au căsătorit, au avut șase fii. L-au avut pe Simon, pe Sam, pe Edd și pe Erik, pe Jo-Jo și Nicko. Apoi l-au avut pe Septimus. El însă a murit chiar după ce s-a născut, spuse Jenna, amintindu-și ce îi povestise Sarah într-o noapte de vară înainte să adoarmă. Întotdeauna am crezut că a fost fratele meu geamăn. S-a dovedit însă că nu a fost așa...

— Aha, făcu Băiatul 412, gândindu-se cât de complicat trebuie să fie să ai o familie.

— Așa că nu are cum să fie fratele nostru, spuse Nicko. Și chiar dacă *ar fi*, n-aș vrea să știu de el. Nu e frate cu mine.

— Avem o singură cale de a ne lămuri, zise Mătușa Zelda. Putem afla dacă spune adevărul, deși eu una mă îndoiesc. Pe de altă parte, întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu Septimus... Totdeauna mi s-a părut că ceva nu e în ordine. (Deschise ușa și se uită afară.) A, luna e în creștere. Aproape plină. E un moment destul de potrivit pentru cititul în lună.

— Pentru *ce*? întrebară Jenna, Nicko și Băiatul 412 în cor.

— Am să vă arăt, zise Mătușa Zelda. Haideți cu mine.

Numai la iazul cu rațe nu se gândeau că vor ajunge. Acum stăteau pe mal, uitându-se la luna răsfrântă în apa întunecată, după cum le spusese Mătușa Zelda să facă.

Ucenicul era bine ținut de o parte și de alta de Nicko și Băiatul 412, ca nu cumva să încerce din nou să fugă. Băiatul 412 era bucuros că Nicko avea în sfârșit încredere în el. Nu trecuse prea multă vreme de când Nicko încerca să îl oprească chiar pe *el* să își ia tălpășița. Iar acum era aici, martor la exact acel fel de **Magie** împotriva căreia fusese avertizat în Armata Tânără: luna plină și o Vrăjitoare Albă, cu ochii albaștri, pătrunzători, strălucind în lumina lunii, fluturându-și brațele prin aer și vorbind de bebeluși morți. Băiatului 412 nu îi venea să creadă nu atât ceea ce se întâmpla, ci faptul că acum totul i se părea firesc. Mai mult decât atât, își dădu seama că cei

alături de care stătea pe malul iazului erau mult mai importanți pentru el decât toți cei pe care îi cunoscuse până atunci — cu excepția Băiatului 409, desigur.

Numai că, își zise Băiatul 412, Ucenicul nu avea ce căuta acolo. Ucenicul îi amintea de toți cei care îl chinuiseră în viața lui de dinainte. *Viața lui de dinainte...* Așa va fi de acum încolo, își spuse el hotărât. Orice ar fi să fie, nu se va mai întoarce niciodată la Armata Tânără. *Niciodată.*

Mătușa Zelda spuse cu voce scăzută:

— Acum am să îi cer lunii să ni-l arate pe Septimus Heap.

Pe Băiatul 412 îl trecu un fior, și rămase cu privirea ațintită asupra apei întunecate a iazului tăcut. Chiar în mijloc se vedea imaginea reflectată a lunii, atât de clară că putea vedea limpede mările și munții de pe lună, mai limpede decât îi văzuse vreodată.

Mătușa Zelda se uită la lună și spuse:

— Soră Lună, Soră Lună, fii bună și arată-ni-l pe cel de-al șaptelea fiu al lui Silas și Sarah. Arată-ne unde e acum. Arată-ni-l pe Septimus Heap.

Își ținură cu toții respirația, cu ochii la apa iazului. Jennei îi era puțin teamă. Septimus era *mort*. Ce aveau să vadă? O grămăjoară de oase? Un mic mormânt?

Se făcu liniște. Imaginea lunii răsfrântă în apă începu să crească și tot crescu până când discul alburiu aproape umplu

iazul. La început, pe fața discului lunii apărură umbre neclare, care încet, încet prinseră contururi mai definite, până când... își văzură propriile imagini reflectate în apă.

— Ce mai ziceți? făcu Ucenicul. Ați cerut să mă vedeți și iată-mă. V-am spus doar.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Nicko indignat. Sunt doar imaginile noastre reflectate în apă.

— Poate că da, poate că nu, zise Mătușa Zelda pe gânduri.

— Nu putem vedea ce s-a întâmplat cu Septimus după ce s-a născut? întrebă Jenna. Atunci am ști cu siguranță dacă e încă în viață, nu?

— Da, atunci am ști. Am să rog Luna să ne arate. Dar să știți că e mult mai greu să vezi lucruri deja petrecute. Mătușa Zelda trase adânc aer în piept și spuse: Soră Lună, Soră Lună, fii bună și arată-ne prima zi din viața lui Septimus Heap.

Ucenicul își trase nasul și tuși.

— Liniște, vă rog, zise Mătușa Zelda.

Imaginile lor dispărură încet de pe suprafața apei și fură înlocuite de o imagine foarte limpede, în culori vii, care se vedea perfect în întunericul miezului de noapte.

Scena se petrecea într-un loc pe care Jenna și Nicko îl știau foarte bine: căminul lor din Castel. Ca într-un tablou desfășurat în fața ochilor lor, personajele din cameră erau

nemișcate, parcă împietrite. Sarah era întinsă într-un pat improvizat și ținea în brațe un bebeluș nou-născut. Lângă ea stătea Silas. Jennei i se tăie respirația. Până acum nu își dăduse seama ce dor îi era de casă. Aruncă o privire spre Nicko și văzu că avea o figură concentrată, fără să pară însă supărat.

Deodată rămaseră toți cu gura căscată. Personajele începură să se miște. Prinseră viață și începură să își joace rolurile sub ochii publicului care îi urmărea vrăjit, cu excepția unuia singur.

— Camera Obscură a Magistrului meu e de o sută de ori mai bună decât iazul ăsta cu rațe, zise Ucenicul disprețuitor.

— Ține-ți gura, îl repezi Nicko.

Ucenicul oftă ostentativ și începu să se foiască. „Ce prostie", își zise el. „Ce are asta a face cu mine?"

Se înșela. Întâmplările care se desfășurau sub ochii lui îi schimbaseră viața. Iată ce se vedea.

Camera familiei Heap este puțin diferită. Toate lucrurile sunt mai noi și mai curate. Sarah Heap este și ea mai tânără. Are fața mai plină și tristețea nu îi adumbrește ochii. De fapt, pare absolut fericită, ținându-l în brațe pe băiețelul nou-născut, Septimus. Silas e și el mai tânăr. Nu e chiar atât de ciufulit, iar fața nu îi e brăzdată de riduri din cauza grijilor. În preajmă, șase băieței se joacă cumințI.

Jenna zâmbi trist, dându-și seama că cel mai mic dintre băieți, cel cu un smoc de păr zbârlit, trebuie să fie Nicko. „Ce drăguț e, cum țopăie de colo-colo, nerăbdător să îl vadă pe cel mic", se gândi ea.

Silas îl ridică pe Nicko în brațe ca să îl vadă pe cel mic. Nicko întinde mânuța lui grăsuță și mângâie bebelușul pe obraz. Silas îi spune ceva și apoi îl pune jos, îndemnându-l să se ducă să se joace cu frații mai mari.

Acum Silas îi sărută pe Sarah și pe cel mic. Își ia rămas-bun de la ea, se oprește ca să îi spună ceva lui Simon, băiatul cel mare, apoi iese pe ușă.

Tabloul se șterge, orele trec.

Acum, camera e luminată de o lumânare. Sarah îl îngrijește pe copilaș, iar Simon citește o poveste fraților mai mici. O femeie corpolentă, îmbrăcată într-o robă albastru-închis, Moașa Matroană, apare în cameră. Ia bebelușul din brațele mamei și îl pune în pătuțul lui. Stând cu spatele la Sarah, scoate din buzunar o sticluță cu o licoare neagră și își moaie degetul în ea. Apoi, după ce aruncă o privire vinovată peste umăr, temându-se să nu fie văzută, Moașa își trece degetul peste buzele copilașului. Pe dată, Septimus rămâne nemișcat, parcă fără viață.

Moașa Matroană se întoarce spre Sarah și îi arată bebelușul inert. Sarah este disperată. Își apropie buzele de gurița copilului,

încercând să îi insufle viață, dar Septimus nu se mișcă. În scurtă vreme, licoarea își face efectul și asupra lui Sarah. Ametită, ea se prăbușește pe perne.

În timp ce cei șase băieți o privesc îngroziți, Moașa Matroană scoate niște bandaje din buzunar și începe să îl înfășoare pe Septimus cu mișcări pricepute, începând cu picioarele, până când ajunge la cap. Aici se oprește și verifică dacă respiră, apoi îl înfășoară cu totul în bandaje, lăsându-i doar nasul afară. Septimus arată acum ca o mică mumie egipteană.

Moașa Matroană se îndreaptă spre ușă, luându-l cu ea pe Septimus. Sarah face un efort și se trezește din somnul datorat licorii, la timp ca să o vadă pe Moașă ieșind în fugă pe ușă și izbindu-se de Silas, care își ține pelerina strâns înfășurată pe el. Moașa Matroană îl împinge deoparte și o ia la fugă pe coridor.

Coridoarele Hardughiei sunt luminate de torțe aprinse. Umbre întunecate joacă pe fața Moașei, care aleargă ținându-l pe Septimus la piept. După o vreme iese afară în noapte și încetinește pasul, aruncând priviri speriate în jur. Ținând copilul strâns la piept ca să îl ferească de ochi străini, merge grăbită pe străduțele pustii până când ajunge la un loc deschis.

Băiatul 412 nu își putu stăpâni o exclamație de uimire: era Terenul de Paradă al Armatei Tinere, unde tuturor le era teamă să se aventureze.

Silueta întunecată se mișcă pe întinderea albă asemenea unui gândac negru pe o față de masă. Gardianul de la cazarmă o salută pe Moașă și o lasă să intre.

Odată intrată în cazarma lugubră, Moașa Matroană încetinește pasul. Coboară cu grijă o scară abruptă care duce într-un subsol umed și rece, plin de șiruri de pătuțuri goale. Această cameră subterană va deveni creșa Armatei Tinere, unde vor fi crescuți toți băieții orfani sau nedoriți din Castel. (Fetele merg la Școala de Gospodărie.) În cameră sunt deja patru copii nefericiți. Trei sunt băieții unui Gardian care a îndrăznit să facă o glumă pe seama bărbii Custodelui Suprem. Al patrulea este băiețelul Moașei însăși, care are șase luni și este ținut la creșă cât timp ea e la lucru. Femeia care vede de copii, o bătrână care tușește mereu, stă prăbușită într-un scaun, moțăind între două accese de tuse. Moașa Matroană îl pune repede pe Septimus într-un pătuț gol și îi scoate bandajele. Septimus cască și-și desface mânuțele pe care le ținuse pumn.

E în viață.

Jenna, Nicko și Mătușa Zelda se uitau la scena oglindită în iaz, dându-și seama că tot ceea ce le spusese Ucenicul părea să se adeverească. Băiatul 412 simțea că i se strânge stomacul. Îi făcea rău să revadă sinistra cazarmă a Armatei Tinere.

Simțindu-se la adăpost în semiîntunericul camerei, Moașa

Matroană se așază, obosită. Din când în când se uită neliniștită la ușă, ca și cum ar aștepta pe cineva. Nu vine însă nimeni.

Câteva minute mai târziu se ridică cu greu de pe scaun, se duce la pătuțul copilului ei, care țipă, și îl ia în brațe. În acea clipă ușa se dă de perete și Moașa Matroană se răsucește, cu fața albă de spaimă.

În prag stă o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Peste roba neagră, bine călcată, poartă șorțul apretat al Infirmierelor, dar la brâu are o cingătoare roșu-aprins cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel.

A venit să îl ia pe Septimus Heap.

Ucenicului nu îi plăcea deloc ceea ce vedea. Nu voia să știe din ce familie umilă fusese luat și salvat. Familia aceea nu însemna nimic pentru el. Nu voia să vadă nici ceea ce i se întâmplase când era copil. Ce importanță mai avea pentru el acum? În plus, i se făcuse lehamite să stea afară, în frig, alături de niște dușmani.

Supărat, Ucenicul izbi cu piciorul o rață care se afla lângă el și o trimise drept în apă. Berta aterizâ cu o plescăitură în mijlocul iazului și imaginea se sparse în mii de bucățele luminoase.

Vraja era ruptă.

Ucenicul o luă la fugă cât îl țineau picioarele. Ajunse la șanțul de apărare și o porni de-a lungul lui, alergând cât putea

de repede și îndreptându-se spre canoea neagră. Nu ajunse însă departe. Berta, căreia nu îi picase bine că fusese azvârlită în iaz, era pe urmele lui. Ucenicul auzi fâlfâitul aripilor ei puternice doar cu o clipă înainte să simtă cum ciocul ei îl prinde de ceafă și de robă, aproape sufocându-l. Rața îl apucă de glugă și îl trase spre Nicko.

— Vai de mine, făcu Mătușa Zelda cu voce îngrijorată.

— Nu mi-aș face griji pentru el, zise Nicko furios, ajungându-l din urmă pe Ucenic și punând mâna pe el.

— Dar nu pentru *el* îmi făceam griji, răspunse Mătușa Zelda. Mi-a fost teamă ca Berta să nu își scrântească ciocul.

38
DESPIETRIREA

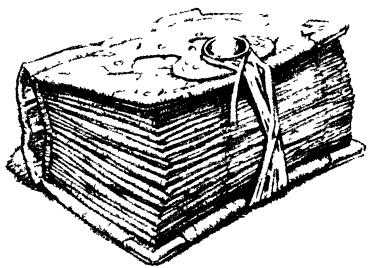

Ucenicul stătea ghemuit într-un colț, lângă foc, iar Berta încă îl mai ținea cu ciocul de una din mânecile ude ale robei. Jenna încuiase toate ușile și Nicko ferecase toate ferestrele, lăsându-l pe Băiatul 412 să stea cu ochii pe Ucenic în timp ce ei se duseră să vadă ce mai face Smârcanul.

Smârcanul zăcea în cada de tablă — un ghemotoc de blană cafenie, udă, pe cearșaful alb pus sub el de Mătușa Zelda. Ridică puțin pleoapele și îi privi cu ochi triști, încețoșați.

— Bună, Smârcane. Te simți mai bine? întrebă Jenna.

Smârcanul nu răspunse. Mătușa Zelda muie un burete într-o găleată cu apă călduță și îl șterse cu gesturi blânde.

— Trebuie să aibă blana udă, zise ea. Dacă se usucă nu se simte bine.

— Nu arată prea grozav, nu crezi? îi șopti Jenna lui Nicko când ieșiră afară în vârful picioarelor împreună cu Mătușa Zelda.

Vânătorul, care stătea încă în poziție de atac în fața ușii bucătăriei, o privi cu ură pe Jenna. Ochii lui albastru-deschis parcă voiau să o străpungă și o urmăriră prin cameră. De mișcat nu putu însă să miște nici măcar un deget.

Jenna îi simți privirea pătrunzătoare și ridică ochii. O trecu un fior de gheață.

— Se *uită* la mine, zise ea. Mă *urmărește* cu privirea.

— Fir-ar să fie, plescăi Mătușa Zelda nemulțumită. Începe să se **despietrească**. Mai bine i-l iau, până nu dăm de vreun necaz.

Mătușa Zelda luă pistolul de argint din mâna împietrită a Vânătorului. Ochii lui aruncară scântei când o văzu cum desface cu pricepere pistolul și scoate glonțul de argint din butoiaș.

— Ia uită-te, zise Mătușa Zelda întinzându-i Jennei glonțul de argint. Te caută de zece ani, dar acum s-a sfârșit. Nu mai ai de ce să te temi.

Jenna zâmbi nesigură și învârti în palmă biluța de argint. Ar fi vrut să o arunce cât colo, dar, fără voia ei, îi admira perfecțiunea. Totuși, parcă nu era chiar perfectă. O apropie de ochi

și o privi cu atenție. Biluța părea puțin ciobită. Spre surprinderea ei, văzu că erau două litere imprimate: P. I.

— Ce înseamnă „P. I."? o întrebă pe Mătușa Zelda.

Mătușa Zelda nu îi răspunse de îndată. Știa ce înseamnă literele, dar nu era sigură dacă să îi spună Jennei.

— P. I., murmura Jenna, încercând să înțeleagă. P. I. ...

— Prințesa Infantă, zise Mătușa Zelda. Un glonț menit cuiva anume. Un glonț menit își găsește întotdeauna victima. Nu are importanță când sau cum, dar de găsit o găsește. Așa cum s-a întâmplat cu al tău. Numai că nu s-a întâmplat după vrerea lor.

— Oh, făcu Jenna pe gânduri. Deci celălalt, cel menit mamei mele, avea...

— Da, avea un „R" încrustat pe el.

— Înțeleg. Pot să păstrez și pistolul?

Mătușa Zelda păru surprinsă.

— Da, de ce nu, dacă chiar asta vrei...

Jenna luă pistolul și îl ținu așa cum îi văzuse pe Vânător și pe Asasină ținându-l. Simțindu-i greutatea în mână, o cuprinse un sentiment de putere care îi fusese străin până atunci.

— Mulțumesc, spuse ea și îi înapoie pistolul Mătușii Zelda. Poți să îl păstrezi pentru mine la loc sigur? Deocamdată.

Ochii Vânătorului o urmăriră pe Mătușa Zelda când se duse cu pistolul la dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale și îl încuie acolo. O urmăriră și când se întoarse, se apropie de el și îi pipăi urechile. Vânătorul o privea turbat de furie. Sprâncenele îi zvâcneau, ochii îi aruncau fulgere, dar în rest nu se mișca.

— Bun, zise Mătușa Zelda, urechile îi sunt încă **împietrite**. Nu poate auzi ce vorbim, nu încă. Trebuie să ne hotărâm ce facem cu el înainte să se **despietrească**.

— Nu poți să îl **reîmpietrești**? întrebă Jenna.

— Nu, îmi pare rău, scutură din cap Mătușa Zelda. Nu mai poți să **reîmpietrești** pe cineva după ce a început să se **despietrească**. Poate rămâne cu cocoloașe. Sau se poate cofleși. Nu v-ați dori să vedeți așa ceva. Pe de altă parte, Vânătorul e un om primejdios și nu va renunța la Vânătoare. Cu nici un chip. Trebuie să facem ceva ca să îl oprim să ne vâneze.

Jenna rămase pe gânduri.

— Cred că ar trebui să îl facem să uite totul. Chiar și cine este, chicoti ea. Am putea să îl facem să creadă că e un îmblânzitor de lei sau ceva în genul ăsta.

— Iar apoi se duce la un circ și descoperă că nu are talent, dar numai după ce își bagă capul în gura unui leu, continuă Nicko.

— Nu trebuie să folosim **Magia** pentru a primejdui vieți, le reaminti Mătușa Zelda.

— Ar putea fi clovn la circ, sugeră Jenna. Oricum arată ca o sperietoare.

— Mda, am auzit că va veni un circ în Port peste câteva zile. Cred că își va găsi ceva de lucru, zâmbi Mătușa Zelda. Mi s-a spus că angajează tot felul de ciudați.

Mătușa Zelda aduse o carte veche, ferfenițită, intitulată *Amintiri* **magice**.

— Tu te pricepi, îi zise ea Băiatului 412, întinzându-i cartea. Găsește-mi **Amuleta** potrivită. Cred că se numește **Amintirile unui Răufăcător**.

Băiatul răsfoi cartea pătată de mucegai. Majoritatea **Amuletelor** se pierduseră, dar printre ultimele pagini găsi ceea ce căuta: o batistuță înnodată, pe tivul căreia, scrisă cu cerneală neagră, puțin mâzgălită, era vraja.

— Foarte bine, zise Mătușa Zelda. Acum fă vraja, te rog.

— *Eu*? făcu Băiatul 412 luat prin surprindere.

— Dacă nu ți-e prea greu, răspunse Mătușa Zelda. Nu prea văd bine la lumina asta.

Întinse mâna și pipăi urechile Vânătorului. Erau calde. Vânătorul o fulgeră pe Mătușa Zelda din priviri și strânse ochii cercetător, după cum îi era obiceiul. Nimeni nu îl luă în seamă.

— Acum aude, zise Zelda. Hai să terminăm până nu începe și să vorbească.

Băiatul 412 citi cu atenție instrucțiunile de folosire a Amuletei. Apoi ridică batista înnodată și recită:

Orice Trecut ai avea,
Când Mă vezi, îl vei uita.

Băiatul flutură batista în fața ochilor furioși ai Vânătorului, apoi desfăcu nodul. În acea clipă ochii Vânătorului își pierdură orice expresie. Privirea lui nu mai era amenințătoare, ci mai degrabă uimită și poate puțin speriată.

— Perfect, zise Mătușa Zelda. Până aici totul a mers cum trebuie. Acum să vedem partea a doua.

Băiatul 412 continuă:

Acum ascultă Cum vei fi,
Căci doar ce-ți spunem noi vei ști.

Mătușa Zelda se proțăpi în fața Vânătorului și i se adresă pe un ton poruncitor:

— Aceasta este povestea vieții tale. Te-ai născut într-o cocioabă din Port.

— Erai un copil foarte rău, continuă Jenna. Și aveai o mulțime de coșuri.

— Nimeni nu te putea suferi, adăugă Nicko.

Vânătorul părea foarte nefericit.

— În afară de câinele tău, completă Jenna, căreia i se făcuse puțin milă de el.

— Dar câinele a murit, zise Nicko.

Vânătorul făcu o mutră disperată.

— *Nicko*, îl dojeni Jenna. Nu fi rău.

— *Eu?* Atunci *el* cum e?

Încetul cu încetul, Vânătorului i se perindă prin fața ochilor viața lui îngrozitor de tragică. Era o viață plină de coincidențe nefericite, greșeli prostești și întâmplări stânjenitoare care făcură urechile abia despietrite să se înroșească atunci când erau pomenite. Nefericita poveste se sfârși cu ucenicia de tristă memorie la un clovn care era tot timpul cu capsa pusă, cunoscut sub porecla Suflare-de-Câine.

Ucenicul se uita cu un amestec de încântare și oroare. Vânătorul îl chinuise atâta vreme că se bucura să vadă că îi venise cineva de hac. Pe de altă parte, se tot gândea ce îi pregătea *lui*.

Când povestea jalnică a vieții Vânătorului luă sfârșit, Băiatul 412 înnodă la loc batista și spuse:

Trecutul vechi s-a risipit,
Un nou Trecut azi ai găsit.

Îl cărară cu greu pe Vânător afară, fiindcă era înțepenit ca o scândură, și îl puseră pe malul șanțului de apărare, ca să se **despietrească** până la capăt acolo. Magogul nu le dădu nici o atenție, fiind ocupat cu cea de-a treizeci și opta Gânganie Protectoare pe care de-abia o pescuise din noroi, iar acum se întreba dacă să îi arunce sau nu aripile înainte de a o mesteca.

— Nici nu se compară cu un pitic de grădină, zise Mătușa Zelda, uitându-se cu scârbă la noua și — spera — temporara decorațiune a grădinii ei. Oricum, am făcut treabă bună. Acum trebuie să vedem ce facem cu Ucenicul.

— Septimus..., zise Jenna pe gânduri. Nu-mi vine să cred. Ce vor spune mami și tati? E *îngrozitor*.

— Cred și eu. Nici nu ai cum să fii altfel dacă te-a crescut DomDaniel, spuse Mătușa Zelda.

— Băiatul 412 a crescut în Armata Tânără, dar e un băiat de treabă, remarcă Jenna. El n-ar fi tras niciodată în Smârcan.

— Știu, încuviință Mătușa Zelda. Dar poate că, în timp, Ucenicul... ăăă... Septimus va deveni mai bun.

— Poate, zise Jenna, dar nu părea deloc convinsă.

* * *

Ceva mai târziu, după miezul nopții, când Băiatul 412 pusese cu grijă sub plapumă piatra verde pe care i-o dăduse Jenna, ca să o încălzească și să o aibă lângă el, și tocmai când se duseseră cu toții la culcare, la ușă se auzi o bătaie sfioasă.

Jenna se ridică în capul oaselor, speriată. Cine putea fi? Îi înghionti pe Nicko și pe Băiatul 412 ca să îi trezească. Apoi se furișă la fereastră și trase ușor unul dintre obloane.

Nicko și Băiatul 412 se postară de o parte și de alta a ușii, înarmați cu o mătură și o lampă grea.

În colțul lui întunecat de lângă foc, Ucenicul zâmbi mulțumit: DomDaniel trimisese soldați să îl salveze.

Afară nu era nici un soldat venit să îl salveze pe Ucenic, dar Jenna păli când văzu cine bate la ușă.

— E *Vânătorul*, spuse ea în șoaptă.

— În nici un caz nu îl putem lăsa înăuntru, zise Nicko hotărât.

Vânătorul bătu din nou, de data asta mai tare.

— Pleacă de aici! țipă Jenna la el.

Mătușa Zelda ieși din bucătărie, unde îl îngrijise pe Smârcan.

— Vedeți ce vrea, zise ea, și apoi îi putem spune să plece.

Deși inima o îndemna altfel, Jenna deschise ușa Vânătorului.

Cu greu îl mai recunoscu. Deși mai purta încă uniforma de Vânător, nu mai semăna nicidecum cu cel ce fusese înainte. Se înfășurase în pelerina groasă ca un cerșetor într-o pătură și stătea în prag cu capul plecat, plin de umilință.

— Mă rog de iertare că vă tulbur la această oră înaintată, oameni buni, murmură el. Cred că m-am rătăcit. Mi-ați putea arăta calea spre Port?

— Într-acolo, zise Jenna tăios, arătând spre mlaștini.

Vânătorul părea descumpănit:

— Nu prea mă pricep să găsesc drumul, domnișoară. Cam în ce parte ar trebui să o iau?

— Mergi după lună, îi spuse Mătușa Zelda. Îți va arăta ea calea.

Vânătorul făcu o plecăciune adâncă.

— Vă rămân îndatorat, doamnă. Dacă îmi îngăduiți să vă tulbur din nou, v-aș întreba dacă nu cumva este așteptată venirea unui circ în oraș. Sper să obțin o slujbă acolo, ca bufon.

Jenna își înăbuși un chicot.

— Așa este, într-adevăr, zise Mătușa Zelda. Ăăă... poți aștepta câteva clipe?

Dispăru în bucătărie și apăru cu o trăistuță în care erau niște pâine și brânză.

— Ia-o, zise ea, și noroc în noua ta viață.

Vânătorul făcu din nou o plecăciune.

— Mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, doamnă, mai spuse și coborî pe potecă spre șanțul de apărare.

Trecu pe lângă Magogul adormit și canoea neagră fără să dea vreun semn că și-ar aduce aminte de ceva, apoi traversă podul.

Cei din casă rămaseră tăcuți în ușă, uitându-se cum își caută drumul prin mlaștini și se îndreaptă șovăitor spre noua lui viață la

CIRCUL AMBULANT
ȘI MENAJERIA
LUI CAP-DE-PEȘTE ȘI ȚESTOSU'.

În cele din urmă, un nor acoperi luna și întunericul se lăsă din nou peste mlaștină.

39
EVADAREA

Noaptea târziu Ucenicul reuși să fugă prin tunelul pisicii. Bertei, care își păstrase obiceiurile de pisică, îi plăcea să plece noaptea în hoinăreală, așa că Mătușa Zelda pusese pe ușa tunelului un **Farmec de Ferecătură** doar într-un singur sens. În acest fel Berta putea ieși când voia, dar nimeni nu putea intra. Nici măcar Berta. Mătușa Zelda avea mare grijă să nu nimerească înăuntru vreun Mărunțel rătăcit sau vreo Iazmă a Mlaștinii.

Când toată lumea adormise și Berta se hotărî să iasă la plimbare, Ucenicul, singurul care mai rămăsese treaz, se gândi că

ar putea ieși după ea. Tunelul era foarte strâmt, dar Ucenicul, care era subțire ca un șarpe și de două ori mai mobil, se furișă înăuntru. De cum intră, **Magia Întunecată** cu care erau îmbibate hainele lui **rupse vraja** tunelului. În scurtă vreme, fața lui, roșie de efort, apăru din tunel în aerul rece al nopții.

Berta îi ieși în întâmpinare și îl ciupi tare de nas, dar Ucenicul nu se lăsă. Îi era mult mai frică să nu rămână înțepenit cu picioarele în tunelul pisicii și cu capul afară, mai ales că era sigur că nimeni nu se va grăbi să îl tragă afară de acolo. Neținând seama de ciupiturile Bertei, se zbătu până se eliberă.

Odată liber, se năpusti spre debarcader, urmărit îndeaproape de Berta, care încerca să îl apuce de guler. De data asta însă Ucenicul era pregătit: o pocni cu putere, aruncând-o cât colo. Berta căzu la pământ și se lovi rău la aripă.

Magogul dormea întins cât era de lung în canoe; digera cele cincizeci și șase de Gângănii Protectoare. Ucenicul păși cu grijă peste el. Spre ușurarea lui, Magogul nici nu mișcă: după părerea lui, digestia era o treabă cât se poate de serioasă. Când îi veni în nări mirosul Magogului, simți că i se strânge gâtul. Făcu un efort și apucă vâsla plină de mâzga pe care o lăsase Magogul. La scurtă vreme după aceea era departe, îndreptându-se spre labirintul de canale care împânzeau

Mlaștinile Ierboase și care aveau să îl scoată în cele din urmă în Marele Canal.

Pe măsură ce se îndepărta de căsuță și se afunda în ținutul mlăștinos, Ucenicul era din ce în ce mai neliniștit. Din cauză că Magogul dormea, se simțea total lipsit de apărare. Începură să îi vină în minte poveștile înfricoșătoare pe care le auzise despre ce se întâmpla în mlaștină noaptea. Vâslea cât putea de ușor, de teamă să nu stârnească vreo creatură adormită. Sau, și mai rău, să stârnească o creatură care îl *aștepta* ascunsă. În jurul lui auzea zgomotele noptatice ale mlaștinii. Auzi, venind de sub pământ, țipetele înăbușite ale unei cete de Mărunței care, luând pe nepregătite o Pisică-de-Mlaștină, o prinseseră și o trăgeau acum în Bulboană. Apoi se sperie auzind cum ceva râcâie și izbește în fundul canoei; erau două Știme mari care încercau să se prindă de canoe, să roadă lemnul și să ajungă înăuntru. Din fericire, când dădură cu nasul de mâzga lăsată de Magog, o șterseră de acolo cât putură de repede.

La câtăva vreme după ce Știmele îi lăsaseră în pace apăru o Iazmă a Mlaștinii. Deși era doar un firicel de ceață alburie, lăsa în urmă un miros care îi aminti Ucenicului de vizuina din ascunzătoarea lui DomDaniel. Iazma se așeză în spatele Ucenicului și începu să îngâne cel mai jalnic și enervant cântec pe care îl auzise Ucenicul vreodată. Era mai degrabă un

vaiet lung, un fel de „*uuuiiidăăădaaduuu*" și îl repetă de atâtea ori că Ucenicul simți că începe să i se învârtească prin cap ca o morișcă și se temu că își va pierde mințile.

Încercă să o împingă afară din canoe, dar vâsla trecu prin firicelul de ceață, canoea se legănă primejdios și Ucenicul fu cât pe ce să cadă în apa întunecată. Iar cântecul continuă mai abitir, ba chiar oarecum batjocoritor, căci Iazma știa acum că reușise să își scoată victima din minți: „*uuuiiidăăădăăduuu*".

— Taci! urlă Ucenicul, nemaiputând să suporte.

Își înfundă degetele în urechi și se apucă să cânte cât putea de tare, ca să nu mai audă cântecul lugubru.

— Nu te aud, nu te aud, nu te aud, zbiera el cât îl țineau plămânii, în timp ce Iazma se învârtea în jurul canoei, încântată că izbutise.

De obicei îi trebuia mult mai mult timp ca să aducă în pragul disperării o victimă tânără, dar în acea seară avusese noroc. Mulțumită de ea, Iazma se transformă într-o pânză subțire de ceață și își luă zborul pe o boare de vânt, îndreptându-se spre mlaștina ei preferată, deasupra căreia avea să își petreacă restul nopții.

Ucenicul se încăpățână să vâslească mai departe, fără să îi mai pese de Bocitoarele Mlaștinii, Gândacii-Vampiri și un alai de Focuri Rătăcitoare care încercară să îl ispitească dansând

ore în șir în jurul canoei. Numai că în acel moment Ucenicului nu îi mai păsa de nimic atâta vreme cât nu *cânta*.

Când soarele se ridică la orizont, luminând întinderea mlăștinoasă, Ucenicul își dădu seama că se rătăcise și îl cuprinse deznădejdea. Oriunde se uita, nu vedea decât mlaștini și iar mlaștini, toate la fel. Deși era mort de oboseală, continuă să vâslească, căci nu știa ce altceva ar putea face. Pe la amiază ajunse la o întindere mare de apă ce părea că într-adevăr merge undeva în loc să se înfunde în alt smârc mocirlos. Simțind că e la capătul puterilor, Ucenicul întoarse canoea și ajunse la izvoarele Marelui Canal, îndreptându-se apoi încet spre râu. Nici măcar când dădu cu ochii de Pitonul-de-Mlaștină, care stătea la pândă pe fundul canalului și încerca să își îndrepte spinarea, nu îi păsă prea tare. Era mult prea obosit ca să se sperie. În același timp era și foarte hotărât. Avea întâlnire cu DomDaniel și de data *asta* nu avea să mai facă greșeli. În curând, Odrasla Reginei avea să regrete felul în care se purtase. *Toți* aveau să regrete. Și în primul rând rața.

În dimineața aceea celor care stăteau în căsuță nu le venea să creadă că Ucenicul reușise să se strecoare prin tunelul pisicii.

— Credeam că are capul prea mare ca să poată intra în tunel, zise Jenna disprețuitoare.

Nicko ieși să cerceteze insula, dar se întoarse repede.

— Canoea Vânătorului a dispărut, îi anunță el. Era dintre cele rapide. Probabil că acum e departe.

— Trebuie să îl oprim cumva, zise Băiatul 412, care știa cât de periculos poate fi un băiat ca Ucenicul. Trebuie să îl oprim înainte să apuce să spună cuiva unde suntem, ceea ce va face cu primul prilej.

Așa că Jenna, Nicko și Băiatul 412 plecară pe urmele Ucenicului cu *Muriel Doi*. Când soarele palid de primăvară se ridică deasupra Mlaștinilor Ierboase, trimițând umbre piezișe peste întinderile de apă și mâl, *Muriel Doi*, care nu era nici pe departe atât de rapidă sau ușor de manevrat cum era canoea, îi purtă prin labirintul de canale. Canoea mergea încet, mult prea încet pentru Nicko, care știa cât de repede trebuie să fi parcurs aceeași distanță canoea Vânătorului. Nicko se tot uita în jur după vreo urmă a canoei negre și nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut-o răsturnată în vreo Bulboană de-a Mărunțeilor sau plutind goală pe un canal. Spre marea lui dezamăgire, nu văzu decât un buștean lung, negru, care îi dăduse speranțe pentru câteva clipe.

Se opriră puțin lângă Balta Iazmelor să mănânce câteva sendviciuri cu brânză de capră și cu sardele. Nu îi tulbură

nimeni, pentru că Iazmele dispăruseră de mult, evaporate la căldura soarelui de dimineață.

Trecuse de amiază și începuse să cadă o burniță cenușie când, în cele din urmă, intrară pe Marele Canal. Pitonul-de-Mlaștină ațipise în noroi, pe jumătate îngropat în apa mâloasă rămasă după ultimul flux. Nu îi dădu nici o atenție lui *Muriel Doi*, spre marea ușurare a copiilor, și rămase să aștepte următoarea maree, care avea să aducă bancuri întregi de pești. Acum apa era foarte scăzută și canoea se afla mult sub nivelul malurilor abrupte care se ridicau de o parte și de alta, și de aceea numai după ce dădură ultimul cot putură să vadă ce îi aștepta.

Era *Răzbunarea*.

40
ÎNTÂLNIREA

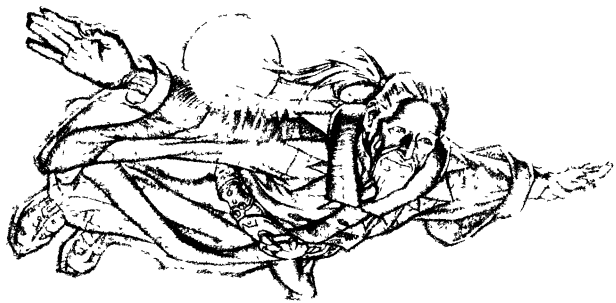

Cei *din* Muriel Doi *amuțiră de spaimă.*

Doar la o aruncătură de băț mai încolo, *Răzbunarea* era ancorată în mijlocul râului, unde apa era mai adâncă; aștepta, tăcută și nemișcată sub ploaia măruntă. Era o corabie neagră, masivă, care impresiona pe oricine o vedea: prova se ridica precum un mal abrupt de deal, iar catargele, pe care pânzele negre, zdrențuite, erau strânse, se profilau ca două oase negre pe cerul mohorât. În lumina cenușie, corabia era cufundată într-o liniște amenințătoare. Nici măcar pescărușii, care coboară de obicei pe punte în căutarea unor resturi de mâncare, nu îndrăzneau să se

apropie. Bărcile mai mici care mergeau pe râu se îndepărtau tăcute, ocolind corabia și ținându-se cât se putea pe lângă maluri, riscând mai degrabă să se împotmolească în apa mică decât să fie prea aproape de faimoasa *Răzbunare*. Deasupra catargelor plutea un nor greu, negru, care arunca o umbră întunecată asupra întregii corăbii. La pupă flutura amenințător un steag roșu ca sângele, cu trei stele negre.

Chiar și dacă nu ar fi văzut steagul, Nicko tot ar fi știut a cui era corabia. Nici o alta nu mai era vopsită cu smoala neagră pe care o folosea DomDaniel și nici o alta nu ar fi putut arăta atât de amenințător. Le făcu semne disperate Jennei și Băiatului 412 să dea canoea înapoi și câteva clipe mai târziu *Muriel Doi* era la adăpost, ascunsă după ultimul cot al Marelui Canal.

— Ce e? șopti Jenna.

— E *Răzbunarea*, corabia lui DomDaniel, răspunse Nicko. Cred că îl așteaptă pe Ucenic. Pun pariu că acolo s-a dus, secătura. Dă-mi ocheanul, Jen.

Ocheanul îi dezvălui lui Nicko exact ce se temea să vadă: în umbra întunecată a corabiei plutea canoea Vânătorului, aproape invizibilă alături de corabia imensă. Era goală și sălta ușor pe apă, legată la piciorul unei scări lungi de frânghie care urca până pe puntea corabiei.

Ucenicul venise la întâlnire.

— Am ajuns prea târziu, zise Nicko. E deja acolo. Pfui, ce-o mai fi și aia? Ce *scârbos* arată! A ieșit o **Arătare** din canoe. O **Arătare** *vâscoasă*. Văd că e în stare să urce scara de frânghie. E un fel de maimuță respingătoare, zise Nicko cutremurându-se.

— Îl vezi pe Ucenic? șopti Jenna.

Nicko îndreptă ocheanul spre scara de frânghie și dădu din cap că da. Într-adevăr, Ucenicul aproape ajunsese pe punte, dar se oprise și se uita cu groază la **Arătarea** care urca repede după el. Cât ai clipi, Magogul îl ajunse pe Ucenic și trecu peste el, lăsându-i o dâră de mâzgă galbenă pe robă. O clipă, Ucenicul șovăi și păru gata să alunece de pe scară, dar cu o ultimă sforțare reuși să urce ultimele trepte și să ajungă pe punte, unde se prăbuși și zăcu o vreme neluat în seamă de nimeni.

„Așa îi trebuie", își spuse Nicko.

Se hotărâră să coboare pe mal ca să se uite mai bine la corabie. Legară canoea de o stâncă și merseră până la plaja unde se opriseră ca să mănânce după ce scăpaseră din Castel. Când dădură cotul, Jennei i se opri inima în piept. Pe plajă era cineva. Jenna rămase pe loc și se ascunse după trunchiul unui copac bătrân. Băiatul 412 și Nicko se izbiră de ea.

— Ce e? zise Nicko în șoaptă.

— E cineva pe plajă, răspunse Jenna. Poate e cineva de pe corabie și stă de pază.

Nicko aruncă o privire de după trunchiul copacului.

— Nu e cineva de pe corabie, spuse el zâmbind.

— De unde știi? Ar putea fi.

— Fiindcă e Alther.

Alther Mella stătea abătut pe plajă, sub ploaia măruntă, privind în depărtare. Aștepta acolo de multe zile, sperând că va apărea cineva de la căsuța Mătușii Zelda. Avea pentru ei vești care nu sufereau amânare.

— Alther? șopti Jenna.

— Prințesă!

Alther sări în sus, luminându-se la față. Apoi plutí până la Jenna și o îmbrățișă cu căldură.

— Ei, dar să știi că ai crescut de când nu te-am mai văzut!

Jenna duse degetul la buze:

— Șșș, să nu ne audă, Alther, făcu ea.

Alther fu surprins. Nu era obișnuit să îi spună Jenna ce poate să facă și ce nu.

— Nu mă pot auzi, chicoti el, decât dacă vreau eu. Nici pe voi nu vă pot auzi. Am făcut o **Perdea de Tăcere**. Nu pot auzi nimic.

— O, Alther, zise Jenna. Ce bine îmi pare să te văd. Nu-i așa, Nicko?

— E grozav, răspunse Nicko, zâmbind cu gura până la urechi.

Alther îl măsură din ochi pe Băiatul 412 cu o privire ciudată.

— Dar mai avem aici pe cineva care a crescut. Băieții din Armata Tânără sunt atât de slabi că ți se face milă. Îmi pare bine să văd că te-ai mai împlinit.

Băiatul 412 roși.

— S-a făcut un băiat foarte de treabă, Unchiule Alther, îi spuse Jenna fantomei.

— Cred că a fost întotdeauna de treabă, Prințesă. Dar în Armata Tânără nu ai voie să fii de treabă. E strict interzis.

Îi zâmbi Băiatului 412 și băiatul răspunse cu un zâmbet timid.

Acum stăteau pe plaja udă, într-un loc de unde nu puteau fi văzuți de pe *Răzbunarea*.

— Ce mai fac mami și tati? întrebă Nicko.

— Dar Simon? Simon ce face? întrebă Jenna.

— Ei, răspunse Alther. Simon a fugit de lângă Sarah atunci, în Pădure, fiindcă avea un plan. Se pare că el și Lucy Gringe voiau să se căsătorească.

— Ce spui? Simon s-a *însurat*? se miră Nicko.

— Nu, Gringe a aflat și l-a dat pe mâna Gardienilor Custozi.

— Vai, nu se poate! se speriară Jenna și Nicko.

— Lasă, nu vă faceți griji pentru Simon, făcu Alther cu o nepăsare de neînțeles. Nu pot în ruptul capului să pricep cum de a petrecut două săptămâni ca ostatic al Custodelui Suprem și a reușit să scape de acolo arătând de parcă venea din vacanță. Mă rog, ceva, ceva bănuiesc eu.

— Ce vrei să spui, Unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Ei, probabil nu e nimic la mijloc, Prințesă, răspunse Alther și părea că nu mai are poftă să mai discute despre Simon.

Băiatul 412 voia să îi pună și el o întrebare, dar nu prea știa cum să vorbească cu o fantomă. Voia însă foarte mult să afle răspunsul, așa că își luă inima în dinți și zise:

— Ăăă... mă scuzați, dar cu Marcia ce s-a întâmplat? E bine, sănătoasă?

— Nu, oftă Alther.

— Nu? întrebară toți trei în cor.

— A fost atrasă într-o cursă, zise Alther încruntat. A fost atrasă într-o cursă de Custodele Suprem și de Biroul Șobolanilor Mesageri. A adus șobolanii lui acolo. Sau, mai bine zis, șobolanii lui DomDaniel. Niște ticăloși. Înainte aveau o rețea de iscoade la palatul lui DomDaniel din Tărâmurile

Rele. Au un renume foarte rău. Au venit odată cu șobolanii care au adus ciuma acum câteva sute de ani. Nu e nevoie să vă spun mai mult.

— Adică Șobolanul Mesager care a venit la noi era unul dintre *aceia?* întrebă Jenna, gândindu-se că ei îi plăcuse șobolanul.

— A, nu. Acela a fost forțat de șefii de la Biroul Șobolanilor Mesageri. De fapt, a și dispărut. Sărmanul de el. Nu cred că a scăpat.

— Îngrozitor, murmură Jenna.

— Și nici mesajul pentru Marcia nu a fost trimis de Silas, adăugă Alther.

— *Așa* mi-am zis și eu, făcu Nicko.

— Era de la Custodele Suprem, continuă Alther. Când Marcia a apărut la Poarta Palatului ca să se întâlnească cu Silas, Gardienii Custozi o așteptau. Desigur, nu ar fi fost nimic dacă Marcia ar fi ajuns în timpul **Minutelor de la Miezul Nopții**, dar ceasul ei era cu douăzeci de minute în urmă. Iar pe deasupra nu mai avea nici **Amuleta Ocrotitoare**. Mai rău nici că se putea. DomDaniel i-a luat Talismanul, așa că acum... el e Vrăjitorul NeObișnuit.

Jenna și Nicko rămaseră fără cuvinte. Era mult mai rău decât se temuseră ei.

— Scuzați-mă, îndrăzni să vorbească Băiatul 412, care se simțea vinovat, gândindu-se că dacă ar fi fost Ucenicul ei ar fi putut să o ajute și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Marcia e... încă în viață, nu-i așa?

Alther se uită la Băiatul 412. Ochii lui verzi aveau o expresie blândă. Alther avea darul de a ghici gândurile, lucru care îi neliniștea pe mulți, așa că acum îi spuse băiatului:

— N-ai fi putut face nimic, băiete. Te-ar fi prins și pe tine. Marcia a fost închisă în Temnița Numărul Unu, dar acum...

Băiatul 412 se luă cu mâinile de cap, deznădăjduit. Știa prea bine ce înseamnă Temnița Numărul Unu.

Alther îl luă pe după umeri.

— Nu te mai frământa. Am fost cu ea aproape tot timpul și i-a făcut bine. Am ajutat-o să treacă peste multe. Mă rog, în condițiile date. Acum câteva zile m-am dus să mă ocup de niște... treburi în locuința lui DomDaniel din Turn. Când m-am întors la temniță ea nu mai era acolo. Am căutat-o peste tot. I-am pus și pe unii dintre Bătrâni să o caute. Știi cine sunt Bătrânii: fantomele foarte bătrâne. Acum sunt foarte șterse și cam încurcă lucrurile. Majoritatea nici nu mai prea știu cum să se descurce prin Castel. Dau de un perete construit mai de curând sau de o scară nouă și acolo rămân. Nu mai știu ce să facă. Chiar ieri am fost nevoit să îl scot pe unul din locul unde

se aruncă gunoiul de la bucătărie. Cică acolo era sala unde Vrăjitorii luau masa pe vremuri. Adică, acum vreo cinci sute de ani. Cinstit vorbind, Bătrânii sunt înduioșători, dar mai mult îți dau bătaie de cap decât să te ajute. Mă întreb..., zise Alther oftând.

— Ce anume? zise Jenna.

— Mă întreb dacă Marcia nu o fi la bordul *Răzbunării*. Din păcate, nu pot să mă duc acolo să aflu.

Alther era foarte supărat pe el însuși. Acum i-ar fi sfătuit pe toți Vrăjitorii NeObișnuiți să se ducă în cât mai multe locuri în timpul vieții ca să nu mai fie atât de limitați în mișcări când ajung fantome. Pentru Alther era însă prea târziu ca să mai schimbe ceea ce făcuse când era în viață. Trebuia să se descurce cum putea.

După ce îl numise Ucenic, DomDaniel insistase să facă cu Alther un tur al temnițelor — o plimbare foarte lungă și neplăcută pentru Alther. La vremea aceea, lui Alther nici nu i-ar fi trecut prin minte că într-o zi va fi bucuros că mersese să vadă temnițele. Dacă însă ar fi acceptat și invitația la petrecerea dată de DomDaniel când *Răzbunarea* fusese lansată la apă... Alther își amintea că, pe vremea când era un promițător posibil Ucenic, fusese invitat la o petrecere pe noua jucărie pe care și-o construise DomDaniel. Alther refuzase invitația din cauză

că tot atunci era ziua de naștere a lui Alice Nettles. Femeilor le era interzis accesul pe corabie, iar Alther nu avea de gând să o lase pe Alice singură de ziua ei. La petrecere, ceilalți candidați la Ucenicie o luaseră razna și făcuseră o grămadă de stricăciuni pe vas, așa că nici măcar să facă curat prin casa Vrăjitorului NeObișnuit nu mai puteau spera. La scurtă vreme după aceea, DomDaniel i-a propus lui Alther să devină Ucenicul lui. Alther nu a mai avut ocazia să viziteze corabia. După dezastrul de la petrecere, DomDaniel a dus corabia în Golful Negru ca să fie reparată. În Golful Negru erau ancorate multe corăbii care putrezeau acolo, părăsite. **Necromantului** i-a plăcut atât de mult locul că și-a lăsat corabia în golf, și se întorcea în fiecare an să își petreacă acolo vacanța de vară.

Se așezară cu toții pe plaja udă, cuprinși de gânduri negre. Mâncară posomorâți ultimele sendviciuri cu brânză și sardele și băură ce mai rămăsese în plosca cu suc de sfeclă și morcov.

— Uneori, zise Alther pe un ton filosofic, chiar îmi pare rău că nu mai pot mânca...

— Dar nu și de data asta, nu? îi completă Jenna spusele.

— Chiar așa, Prințesă.

Jenna o scoase pe Pietricica Drumețica din buzunar și îi dădu un cocoloș lipicios de sardea amestecată cu brânză.

Pietricica deschise ochii și se uită surprinsă la cocoloș. Așa ceva primea de obicei de la Băiatul 412; Jenna îi dădea întotdeauna biscuiți. Oricum, mâncă tot, în afară de o bucățică de brânză care i se lipi de cap și apoi de buzunarul Jennei.

După ce terminară și ultima bucată din sendviciurile îmbibate cu apă, Alther spuse pe un ton serios:

— Ei, și acum să vedem ce facem.

Trei fețe îngrijorate se întoarseră spre el.

— Vă spun eu cum facem. Voi vă duceți *direct* la căsuța și îi spuneți Zeldei să vă aducă pe toți în Port mâine dis-de-dimineață. Alice — care e acum Șeful Vameșilor de acolo — vă va găsi o corabie. Plecați în Țările Îndepărtate și stați acolo până reușesc eu să descurc lucrurile aici.

— *Dar*..., protestară Jenna, Nicko și Băiatul 412.

Alther nu îi luă în seamă.

— Ne întâlnim mâine la taverna „Ancora albastră" din Port. Neapărat *să fiți* acolo. Vin și mama și tatăl vostru, împreună cu Simon. Vin încoace pe râu în barca mea veche, *Molly*. Din păcate, Sam, Erik, Edd și Jo-Jo au refuzat să plece din Pădure. S-au sălbăticit, dar Morwenna a promis să nu îi scape din ochi.

Tăcură cu toții, amărâți. Niciunuia nu îi plăcea ce spusese Alther.

— Înseamnă să fugim ca niște lași, zise Jenna hotărâtă. Noi vrem să stăm aici și să luptăm.

— Știam că așa vei vorbi, oftă Alther. Așa ar fi vorbit și mama ta. Numai că trebuie să plecați chiar acum.

Nicko se ridică în picioare.

— Bine, zise el fără nici o tragere de inimă. Ne vedem mâine în Port.

— Ei, așa mai vii de acasă, zise Alther. Drum bun. Ne vedem cu toții mâine.

Se ridică în aer și îi urmări din priviri cum se îndreaptă dezamăgiți spre *Muriel Doi*. Rămase cu ochii la ei până se convinse că înaintaseră destul pe Marele Canal, apoi o luă repede în sus pe râu, zburând cât putea de aproape de apă, ca să iasă înaintea celor de pe *Molly*. În scurtă vreme nu mai era decât un punctuleț în depărtare.

Atunci *Muriel Doi* făcu cale întoarsă, îndreptându-se direct spre *Răzbunarea*.

41
RĂZBUNAREA

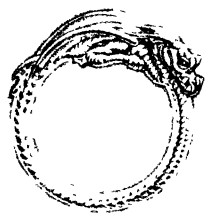

Pe Muriel Doi *se purta o discuție aprinsă.*

— Nu știu dacă e bine ce facem. Marcia s-ar putea nici să nu fie pe *Răzbunarea.*

— Eu pun rămășag că este.

— Trebuie să o găsim. Sunt sigur că aș putea să o salvez.

— Ascultă, dacă ai fost în Armată nu înseamnă și că te pricepi să atacI corăbii și să eliberezi prizonieri.

— Înseamnă că poți să *încerci.*

— Nu vom izbuti. Ne vor vedea când ne apropiem. Pe orice corabie e cineva de cart.

— Am putea face farmecul, știi care... acela... cum îi zicea?

— **Fă-te Nevăzut**. E foarte ușor. Apoi putem să vâslim până la corabie, să ne urcăm pe scară, apoi...

— Hei, stai puțin. E *primejdios*.

— Pe *mine* m-a salvat Marcia când eram la ananghie.

— Și pe *mine*.

— Bine, facem cum spuneți voi.

Când *Muriel Doi* ajunse la ultimul cot al Marelui Canal, Băiatul 412 căută în buzunarul bonetei lui și scoase inelul cu dragon.

— Ce inel e ăsta? întrebă Nicko.

— E un inel **magic**. L-am găsit sub pământ.

— Seamănă puțin cu dragonul de pe Talisman, zise Nicko.

— Da, și mie mi s-a părut, zise Băiatul 412 și își puse inelul pe deget, simțind cum începe să se încălzească. Să fac farmecul?

Jenna și Nicko dădură din cap și Băiatul 412 începu să recite:

Fă-mă, dară, să Dispar
Dușmanii n-aibă habar
Pe lângă mine să Treacă
Nici un Rău să nu îmi Facă.

Băiatul 412 se topi încet în ploaia măruntă, lăsând în urmă doar o vâslă suspendată în aer. Jenna trase aer în piept și încercă și ea farmecul.

— Tot aici ești, Jen. Mai încearcă o dată.

De-abia a treia oară reuși. Vâsla ei plutea acum prin aer alături de cea a Băiatului 412.

— Acum e rândul tău, Nicko, se auzi vocea Jennei.

— Stați puțin, zise Nicko. Nu l-am mai făcut până acum.

— Mă rog, fă-l atunci pe cel pe care-l știi, zise Jenna. Important e să te faci nevăzut.

— Păi, nu prea știu dacă își va face efectul. Și nu are partea cu **Nici un Rău să nu îmi Facă**.

— *Nicko!* îl dojeni Jenna, nerăbdătoare.

— Bine, bine, încerc... **Nevăzut, neauzit**... ăăă... nu mai țin minte restul.

— Încearcă **Nevăzut, neauzit, neșoptit și nerostit**, îi sugeră vocea Băiatului 412 de undeva din aer.

— A, da. Așa e. Mulțumesc.

Farmecul își făcu efectul. Nicko se topi și el încet, încet.

— Ce e cu tine, Nicko? Nu te văd.

Nu primi nici un răspuns.

— Nicko?

Vâsla lui Nicko se mișcă tare în sus și în jos.

— Nu putem să îl vedem și nici el nu ne poate vedea fiindcă **Nevăzutul** lui e diferit de al nostru, zise Băiatul 412 ușor dezaprobator. Nu vom putea nici să îl auzim, fiindcă vraja lui e o vrajă tăcută. Pe deasupra, nici nu îl apără.

— Nu e cine știe ce vrajă, zise Jenna.

— Nu, răspunse Băiatul 412. Ia stai, mi-a venit o idee. Am să încerc un **Farmec de Recunoaștere**. Cred că ăsta e bun:

Farmecele noastre fie
Timp de-o oră-n armonie.

— Uite-l! exclamă Jenna văzând cum **apare** silueta lui Nicko, puțin încețoșată. Nicko, ne vezi? îl întrebă.

Nicko zâmbi bucuros și făcu semn că da.

— Oho, chiar te *pricepi*, îi spuse Jenna Băiatului 412.

Începuse să se lase ceața atunci când Nicko, folosindu-se de partea neauzită a farmecului său, îi duse cu canoea de pe Marele Canal spre mijlocul râului. Râul își purta domol apele sub ploaia măruntă. Nicko era foarte grijuliu să nu stârnească valuri, de teamă ca vreun pândar din vârful catargului să nu zărească încrețiturile de pe fața apei îndreptându-se spre corabie.

Nicko înainta destul de repede și în scurtă vreme corpul negru al *Răzbunării* se înălță deasupra lor ieșind din ceață și

burniță, iar *Muriel Doi*, **invizibilă** și ea, ajunse lângă scara de frânghie. Hotărâră că Nicko va rămâne în canoe în timp ce Jenna și Băiatul 412 vor încerca să afle dacă Marcia era prizonieră pe vas și, dacă va fi posibil, să o elibereze. Dacă vor avea nevoie de ajutor, Nicko trebuia să fie pregătit, dar Jenna spera să se descurce fără el. Știa că farmecul lui Nicko nu-l putea apăra dacă dă de necaz. Nicko ținu canoea pe loc când Jenna și apoi Băiatul 412 se cocoțară cu destulă greutate pe scară și începură urcușul spre punte.

Nicko îi privea cu inima strânsă. Știa că **Nevăzuții** pot lăsa umbre și urme neobișnuite în aer, iar pentru un **Necromant** ca DomDaniel era floare la ureche să le dibuie. Nicko nu putea decât să le țină pumnii. Se hotărâse ca, dacă nu se întorceau până când fluxul se ridica până la jumătatea Marelui Canal, să meargă să îi caute, indiferent că îl apăra sau nu farmecul său.

Ca să îi mai treacă timpul, Nicko se urcă în canoea Vânătorului. Mai bine să profite de timpul pe care îl avea și să stea într-o canoe ca lumea. Chiar dacă era plină de mâzgă și mai și mirosea *îngrozitor*. Dar unele bărci ale pescarilor pe care îi ajutase miroseau încă și mai rău.

Scara de frânghie era foarte lungă și deloc ușor de urcat. Se tot izbea de peretele negru, alunecos, al vasului, și Jenna se temea

ca nu cumva să îi audă cineva. Pe vas domnea însă tăcerea. Era atâta liniște că Jenna începu să se întrebe dacă nu era un fel de corabie-fantomă.

Când ajunse sus, Băiatul 412 făcu greșeala să se uite înapoi. I se făcu rău. Simți că i se învârte capul din cauza înălțimii, palmele îi transpirară și fu cât pe ce să scape funia din mâini. Apa era ametitor de departe. Canoea Vânătorului abia se vedea și pentru o clipă i se păru că e cineva în ea. Băiatul 412 scutură din cap. „Nu privi în jos", își spuse hotărât. „Nu privi în jos."

Jenna nu avea rău de înălțime. Se urcă sprintenă pe puntea *Răzbunării* și îl trase pe Băiatul 412 peste spațiul dintre scară și punte. Cât timp se zbătu să ajungă și el pe punte și apoi să se ridice tremurând în picioare, Băiatul 412 privi doar ghetele Jennei.

Apoi se uitară amândoi în jur.

Răzbunarea era un loc sinistru. Norul greu care atârna deasupra arunca o umbră neagră peste întreaga corabie și singurul zgomot care se auzea era scârțâitul ritmic al vasului legănat de apele fluxului. Jenna și Băiatul 412 merseră în liniște pe punte, trecând pe lângă colaci de parâme frumos înfășurați, șiruri ordonate de butoaie călăfătuite și din loc în loc câte un tun îndreptat amenințător spre Mlaștinile Ierboase. Dacă n-ar fi fost cufundată în întunericul apăsător și n-ar fi fost pe punte

urmele de mâzgă galbenă lăsate de Magog, nu ți-ai fi putut da seama a cui era corabia. Doar când ajunseră la pravă o prezență **Înnegurată** se puse în calea Băiatului 412, aproape trântindu-l la pământ. Jenna merse mai departe, fără să își dea seama de nimic, și băiatul o urmă, nevrând să o lase singură.

Negura venea de la un jilț impunător, așezat lângă catargul principal și îndreptat cu fața spre mare. Era o mobilă masivă, cu totul nepotrivită pe puntea unei corăbii. Jilțul era făcut din abanos măiestrit sculptat și împodobit cu foiță de aur roșu. Iar pe jilț era așezat însuși DomDaniel, **Necromantul**. Stătea drept, cu ochii închiși, cu gura ușor deschisă, și respira șuierător în aerul umed. DomDaniel își făcea somnul de după-amiază. Sub jilț, asemenea unui câine credincios, dormea **Arătarea** într-o baltă de mâzgă gălbuie.

Deodată Băiatul 412 o strânse de mână pe Jenna atât de tare că ea abia reuși să își înăbușe un țipăt, și îi arătă cu degetul cingătoarea lui DomDaniel. Jenna se uită și apoi îl privi pe Băiatul 412 disperată. Deci era adevărat. Nu îi venise să creadă ce le povestise Alther, dar acum vedea cu ochii ei că vorbele lui se adevereau. Dom Daniel avea la brâu, aproape ascunsă sub robă, cingătoarea de Vrăjitor NeObișnuit. Cingătoarea *Marciei*.

Jenna și Băiatul 412 îl priveau pe DomDaniel cu un amestec de dezgust și fascinație. Degetele **Necromantului** erau încleștate

pe brațele de abanos ale jilțului; unghiile galbene, groase, încovoiate la capăt, erau înfipte în lemn ca niște gheare. Fața lui de o paloare cenușie mărturisea despre anii petrecuți în **Lumea Subpământeană**, înainte de a se muta în bârlogul din **Tărâmurile Rele**. Fața lui nu avea nimic deosebit — poate ochii erau puțin prea afundați în orbite iar gura puțin prea crudă — dar ceea ce îi făcu pe Jenna și Băiatul 412 să se înfioare era **Magia Întunecată** pe care o simțeai în el de cum îl vedeai.

DomDaniel purta pe cap o tichie neagră, țuguiată, care, dintr-un motiv căruia nu îi dădea de rost, îi era întotdeauna puțin cam mare, deși de nenumărate ori pusese să i se facă alta, pe măsură. Tichia asta îl scotea din fire mai mult decât era dispus să recunoască și era convins că de când se întorsese în Turnul Vrăjitorilor capul i se tot micșora. Fiindcă **Necromantul** dormea, tichia îi alunecase în jos și se sprijinea pe vârfurile urechilor lui albicioase. Era o tichie de modă veche, pe care nici un Vrăjitor nu o purtase vreodată și nici nu voise să o poarte, fiindcă semăna cu cele ale marilor Vrăjitori **Inchizitori** din urmă cu câteva sute de ani.

Deasupra tronului era un baldachin de mătase roșie ca sângele, pe care erau brodate cele trei stele negre. Baldachinul era îngreunat de apa de ploaie, care picura din când în când pe tichia lui DomDaniel, în borul căreia se strânsese o mică băltoacă.

Băiatul 412 o prinse pe Jenna de mână. Își amintise de o mică broșură mâncată de molii pe care o avea Marcia la căsuța Mătușii Zelda. Într-o după-amiază când nu ieșise afară din cauza zăpezii citise despre **Efectul Hipnotic al Magiei Negre**, iar acum își dădea seama că Jenna îi căzuse pradă. O trase din fața **Necromantului** adormit spre un chepeng deschis.

— Marcia e *aici*, îi spuse el pe șoptite. Îi simt **prezența.**

Când ajunseră la chepeng auziră zgomot de pași alergând pe puntea de dedesubt și apoi urcând iute scara. Jenna și Băiatul 412 săriră înapoi când pe punte apăru un marinar care purta în mână o torță lungă, neaprinsă. Marinarul era un bărbat scund și vânjos, îmbrăcat în tunica neagră a Custozilor, dar, spre deosebire de Gardienii Custozi, nu era ras în cap, ci avea păr lung, împletit cu grijă într-o coadă care cobora până la mijlocul spinării. Purta pantaloni lăbărțați, lungi până sub genunchi, și un maieu cu dungi orizontale albe și negre. Marinarul scoase o cutie cu iască și cremene și aprinse torța. O flacără galben-roșiatică se înălță în ceață, făcând umbrele să danseze pe punte. Marinarul se duse la provă cu torța aprinsă și o înfipse într-un suport special. DomDaniel deschise ochii, trezit din somnul de după-amiază.

Marinarul se învârtea agitat pe lângă tron, așteptând ordinele **Necromantului**.

— S-au întors? se auzi o voce joasă, găunoasă, care îl înfioră pe Băiatul 412.

Marinarul făcu o plecăciune, evitând privirea **Necromantului**.

— S-a întors băiatul, stăpâne. Și servitorul Domniei-Voastre.

— Doar *atât*?

— Da, stăpâne. Dar...

— Dar *ce*?

— Băiatul spune că a prins-o pe Prințesă, Sire.

— *Odrasla Reginei*! Nu mai spune! Să auzi și să nu crezi. Adu-i aici. *Acum*!

— Da, stăpâne, zise marinarul făcând o plecăciune până la pământ.

— Și... adu-mi *prizoniera*. Va fi *interesată* să-și vadă pupila.

— Ce anume, Sire?

— *Odrasla Reginei*, tâmpitule. Adu-i pe *toți* aici. *Acum*!

Marinarul dispăru prin chepeng și puțin după aceea Jenna și Băiatul 412 simțiră din nou mișcare sub picioare. Ceva se agita în pântecul corabiei. Marinarii se rostogoleau din hamace, lăsau jos bucățile de lemn pe care le sculptau, funiile pe care le împleteau sau corăbioarele construite în sticle, și dădeau fuga pe puntea de jos, cum poruncise DomDaniel.

DomDaniel se ridică încet de pe tron, puțin înțepenit după somnul în ploaia rece, și clipi enervat când un firicel de apă se

scurse de pe tichie și îi intră în ochi. De supărare, îi dădu un picior Magogului ca să îl trezească. **Arătarea** se prelinse afară de sub tron și îl urmă pe DomDaniel pe punte, unde **Necromantul** rămase în picioare, cu brațele încrucișate, așteptându-i pe ceilalți. Pe față i se citeau mulțumirea și nerăbdarea.

Puțin după aceea, pe scară se auziră tropăituri și câteva clipe mai târziu pe punte își făcură apariția șase marinari care se postară în jurul lui DomDaniel ca să îl păzească. După ei venea Ucenicul, cu pas șovăitor. Era alb la față și mâinile îi tremurau. DomDaniel de-abia dacă îi aruncă o privire. Stătea cu ochii îndreptați spre chepeng, așteptând să apară trofeul mult așteptat — Prințesa.

Dar nu mai apăru nimeni.

Timpul parcă se oprise în loc. Marinarii începură să se foiască, neștiind ce mai așteptau, iar Ucenicului începu să i se bată ochiul stâng, un tic care îi apărea când era speriat. Din când în când arunca o privire spre Magistrul lui și întorcea repede ochii, ca și cum îi era teamă ca DomDaniel să nu observe. După un timp care i se păru o veșnicie, DomDaniel întrebă:

— Ei, *unde* e, băiete?

— Ci-cine, domnule? se bâlbâi Ucenicul, deși știa foarte bine la cine se referea **Necromantul**.

— *Odrasla Reginei*, cap nerod ce ești. Despre cine crezi că vorbesc? De idioata de maică-ta?

— N-nu, domnule.

De sub punte se auzi din nou zgomot de pași.

— A, bombăni DomDaniel. *În sfârșit.*

Pe punte apăru însă Marcia, împinsă de un Magog care îi ținea strâns brațul în ghearele lui lungi, galbene. Marcia încercă să se elibereze, dar **Arătarea** se lipise de brațul ei și o acoperise cu mâzga lui urât mirositoare. Marcia îl privea cu scârbă și păstră aceeași expresie pe față când se întoarse să dea ochii cu triumfătorul DomDaniel. Chiar și după ce petrecuse o lună închisă în întuneric, secătuită de puterile ei **magice**, Marcia impunea respect. Părul ei negru, despletit și încâlcit o făcea să pară și mai mânioasă; roba pătată de sare avea o demnitate simplă, iar botinele purpurii din piele de piton erau impecabile ca întotdeauna. Jenna își dădea seama că DomDaniel nu se simțea la largul lui.

— A, doamna Overstrand. Ce drăguț din partea dumitale că ai trecut pe la noi, murmură el, dar Marcia nu îi răspunse. Ei bine, doamnă Overstrand, eu te-am ținut aici cu un scop anume. Voiam să vezi acest... *final*. Avem o veste care te va interesa, nu-i așa, Septimus?

Ucenicul încuviință fără prea multă convingere.

— Ucenicul meu, în care mi-am pus toată încrederea, a fost în vizită la niște *prieteni* de-ai dumitale. Stau într-o căsuță *drăguță* ceva mai încolo, zise DomDaniel arătând cu mâna încărcată de inele spre Mlaștinile Ierboase.

Marcia se schimbă la față.

— Aha, înțeleg că știi despre cine e vorba. Așa mă gândeam *și eu*. Vasăzică, Ucenicul meu, aici de față, mi-a raportat că și-a *îndeplinit* misiunea.

Ucenicul dădu să spună ceva, dar Magistrul lui îi făcu semn să tacă.

— Nici măcar *eu* nu am auzit toate amănuntele. Sunt sigur că vrei să fii *prima* care să audă vestea cea bună. Ei, și acum Septimus ne va povesti *tot*. Nu-i așa, băiete?

Ucenicul se ridică fără tragere de inimă. Părea îngrozit. Începu să vorbească cu o voce gâtuită.

— Eu... ăăă...

— Hai, băiete, vorbește mai tare. Nu auzim *nimic* din ce spui, zise DomDaniel.

— Eu... ăăă... am găsit-o pe Prințesă. Odrasla Reginei.

Cei de pe punte păreau cuprinși de neliniște. Jenna avu impresia că vestea nu era prea bine primită de marinari și își aminti că Mătușa Zelda îi spusese că DomDaniel nu-i va avea niciodată de partea lui pe cei ce călătoresc pe mare.

— Hai, băiete, îl îndemnă DomDaniel nerăbdător.

— Eu... Vânătorul și cu mine am pus mâna pe căsuță și ăăă... pe Vrăjitoarea Albă, Zelda Zanuba Heap, pe băiatul-Vrăjitor, Nickolas Benjamin Heap, *și* pe dezertorul din Armata Tânără, Soldat de Sacrificiu, Băiatul 412. Iar *eu* am prins-o pe Prințesă... Odrasla Reginei.

Ucenicul se opri. În ochi i se citea panica. Ce avea să spună mai departe? Cum putea să explice de ce Prințesa nu era cu el iar Vânătorul dispăruse?

— Ai capturat-o *sau nu* pe Odrasla Reginei? întrebă DomDaniel, care începuse să devină bănuitor.

— Da, domnule. Am prins-o, dar...

— Dar *ce*?

— Dar... Vedeți, domnule, după ce Vânătorul a fost învins de Vrăjitoarea Albă și a plecat ca să se facă bufon...

— *Bufon?* Îți îngădui să faci *glume* cu mine, băiete? *Nu* te-aș sfătui.

— Nu, domnule. Nu fac nici o glumă, domnule, spuse Ucenicul, sigur că niciodată nu fusese mai puțin înclinat să glumească. După ce Vânătorul a plecat, am reușit de unul singur să o iau pe Prințesă ostatică și aproape că reușisem să fug cu ea când...

— Aproape? *Aproape* că ai reușit?

— Da, domnule. Nu mai aveam decât puțin. Am fost atacat cu un cuțit de băiatul-Vrăjitor cel smintit, Nickolas Heap. E foarte primejdios, domnule. Și Odrasla Reginei a scăpat.

— A scăpat? urlă DomDaniel, apropiindu-se amenințător de Ucenicul îngrozit. Te întorci și spui că ți-ai îndeplinit cu succes misiunea? Ce mai *succes!* Mai întâi îmi spui că netrebnicul de Vânător s-a făcut *bufon*, apoi îmi spui că ai fost împiedicat de o amărâtă de Vrăjitoare Albă și niște afurisiți de copii fugiți de acasă. Iar *acum* îmi spui că Odrasla Reginei a *scăpat*. Partea cea mai importantă a misiunii, *singurul scop*, era să capturați Odrasla pusă pe căpătuială. Așa că spune-mi: *care* parte a misiunii ai îndeplinit-o?

— Păi, acum știm unde se află, mormăi Ucenicul.

— Știam și *înainte*, băiete. De-aia v-ați și dus *acolo*.

DomDaniel ridică ochii către cer. Ce avea Ucenicul de era atât de bătut în cap? Până acum al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu ar fi trebuit să arate că are *niscaiva* puteri magice. Ar fi trebuit să aibă destulă putere ca să învingă o mână de Vrăjitori de duzină pitiți într-un loc uitat de lume. Simți că se înăbușă de furie.

— *De ce?* izbucni el. De ce sunt înconjurat de tâmpiți?

Era atât de înfuriat că scuipa când vorbea. Chiar atunci văzu pe fața Marciei o expresie de dispreț amestecat cu ușurare la aflarea veștii.

— Luați prizoniera de aici! strigă. Încuiați-o și aruncați cheia. *S-a terminat* cu ea!

— Încă nu, răspunse Marcia liniștită, întorcându-i intenționat spatele lui DomDaniel.

Deodată, Jenna văzu cu groază că Băiatul 412 iese de după butoiul unde stăteau ascunși și se îndreaptă tăcut spre Marcia. Trecu cu grijă printre **Arătare** și marinarii care o împingeau cu brutalitate pe Marcia spre chepeng. Expresia de dispreț de pe fața Marciei se schimbă în uimire și imediat într-o nepăsare studiată, și Băiatul 412 își dădu seama că îl văzuse. Își scoase repede inelul cu dragon de pe deget și îl vârî în palma Marciei. Ochii li se încrucișară când Marcia, fără să fie văzută de gardieni, puse pe furiș inelul în buzunarul tunicii. Băiatul 412 nu mai stătu să vadă ce se întâmplă. Se întoarse, dar, grăbit cum era, îl atinse în trecere pe unul dintre marinari.

— Stai! strigă acesta. Cine e acolo?

Toată lumea de pe punte împietri, în afară de Băiatul 412, care se repezi și o apucă pe Jenna de mână. Era timpul să își ia tălpășița.

— Intruși! țipă DomDaniel. Văd *umbre*! Puneți mâna pe ei!

Marinarii de pe *Răzbunarea* priviră speriați în jur. Nu vedeau nimic. Oare stăpânul lor înnebunise până la urmă? Se așteptau de multă vreme să se întâmple așa.

Profitând de clipele de confuzie, Jenna și Băiatul 412 fugiră spre scara de frânghie și coborâră pe ea mult mai repede decât ar fi crezut că sunt în stare. Nicko îi văzu venind. Plecaseră taman la țanc: **Farmecul Nevăzutului** începuse să se risipească.

Sus pe punte oamenii alergau în toate părțile, aprindeau torțe și cercetau locurile unde s-ar fi putut ascunde cineva. Pe când *Muriel Doi* și canoea Vânătorului se îndepărtau prin ceață, cineva tăie scara de frânghie, care căzu cu un plescăit în apa întunecată a râului.

42
FURTUNA

—*Prindeți-i! Îi vreau vii!* se auzeau urletele lui DomDaniel.

Jenna și Băiatul 412 erau în *Muriel Doi* și vâsleau cât puteau de repede spre Marele Canal, iar Nicko, care nu mai voia să se despartă de canoea Vânătorului, îi urma. Acum auziră alt ordin dat de DomDaniel:

— Trimiteți înotătorii. *Acum*, pe loc!

Zgomotele de pe punte se mai potoliră cât timp singurii doi marinari care știau să înoate fură fugăriți pe toată puntea și prinși. Se auziră două plescăituri puternice, semn că fuseseră aruncați peste bord ca să îi urmărească pe fugari.

Cei din canoe nu dădură nici o atenție gemetelor venite din apă și își continuară drumul spre Mlaștinile Ierboase, unde aveau să fie în siguranță. Departe în urma lor, cei doi înotători, care aproape își pierduseră cunoștința căzând în apă de la o înălțime atât de mare, înotau în cerc, neștiind prea bine încotro să o ia, dându-și seama că ceea ce le spuseseră marinarii bătrâni era cât se poate de adevărat: pentru un marinar e un adevărat ghinion să știe să înoate.

Pe puntea *Răzbunării*, DomDaniel se întoarse la jilțul său. Marinarii își luaseră tălpășița după ce fuseseră nevoiți să arunce doi tovarăși în apă, așa că DomDaniel era singur. O perdea de frig îl înconjură când se așeză pe tron și se cufundă în **Magia Întunecată**. Cu o voce plângătoare, se apucă să spună o lungă și complicată **Incantație pe Dos**.

DomDaniel **chema** mareele.

Fluxul i se supuse. Își trase apele din mare și le revărsă spre uscat; valurile se rostogoliră și se învârtejiră, trecură de Port și urcară râul, trăgând cu ele delfini, meduze, broaște țestoase și foci care nu aveau cum să se împotrivească șuvoiului care le purta. Nivelul apei se ridica. Urca din ce în ce mai repede, iar canoele abia reușeau să înainteze pe râul umflat. Când ajunseră la gura Marelui Canal aproape că nu mai puteau fi controlate: pluteau în voia valurilor care se năpusteau în Canal.

— Curentul e prea puternic, strigă Jenna ca să acopere zgomotul apei.

Vâslea cât putea de tare, luptându-se să înainteze, dar *Muriel Doi* sălta în sus și în jos și se legăna dusă de vârtejurile de apă. Valul uriaș luă canoele cu el, împingându-le cu viteză amețitoare și răsucindu-le ca pe niște coji de nucă. În timp ce canoele erau purtate de ape încolo și încoace, Nicko realiză că apa umpluse Canalul până sus. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

— Se întâmplă ceva, strigă el către Jenna. Nu e normal.

— El e de vină! strigă Băiatul 412, arătând cu vâsla în direcția lui DomDaniel și regretând imediat ce făcuse, căci *Muriel Doi* se aplecă primejdios într-o parte.

Când *Răzbunarea* se ridică și ea odată cu apa și începu să tragă de lanțul ancorei, DomDaniel dădu noi ordine.

— **Suflă! Suflă! Suflă!** țipa el. **Suflă! Suflă! Suflă!**

Vântul se repezi și făcu ceea ce i se **ordonase**. Veni iute, urlând sălbatic, ridicând valuri pe suprafața apei, aruncând canoele încolo și încoace. Risipi toată ceața așa că acum, plutind chiar la buza Marelui Canal, Jenna, Nicko și Băiatul 412 puteau vedea *Răzbunarea* cât se poate de bine.

Dar și cei de pe corabie puteau să îi vadă.

DomDaniel se duse la pravă cu ocheanul în mână și cercetă întinderea apei până când zări ceea ce căuta: canoea. Privindu-i

bine pe cei din canoe, își dădu seama că temerile lui cele mai negre se adevereau. Fata cu păr negru și coroniță de aur, care stătea la prova canoei verzi, nu putea fi decât ea, Odrasla Reginei. Fusese pe corabia lui! Umblase de colo-colo chiar sub nasul lui, iar el o lăsase să îi scape.

Păstrându-și cumpătul, DomDaniel își adună toate forțele și chemă cea mai grozavă Furtună pe care o stârnise vreodată. Magia Întunecată preschimbă urletul vântului într-un răcnet asurzitor. Nori negri de furtună se bulucîră pe cer deasupra întinderii vaste a Mlaștinilor Ierboase. După-amiaza se schimbă în înserare. Valuri negre, reci ca gheața, începură să se spargă deasupra canoelor.

— Intră apa în canoe. Sunt udă până la piele, țipă Jenna încercând să țină canoea pe linia de plutire, în timp ce Băiatul 412 nu mai prididea să dea apa afară.

Nici Nicko nu o ducea mai bine în canoea Vânătorului. Îl izbise un val și canoea era plină de apă. „Încă un val ca ăsta și am ajuns pe fundul Marelui Canal", își zise el.

Și dintr-odată, Marele Canal *dispăru*.

Malurile se surpară cu un bubuit ca de tunet. Un val uriaș se năpusti prin spărtură și acoperi Mlaștinile Ierboase, ducând totul cu el: delfini, broaște țestoase, meduze, foci, înotători... și două canoe.

Canoea lui Nicko era purtată cu o viteză pe care nici nu ar fi crezut-o posibilă. Era înspăimântător, dar și palpitant în același timp. Canoea zbura pe crestele valurilor ușor, fără efort, de parcă acesta era momentul pe care îl așteptase ca să arate de ce e în stare.

Jenna și Băiatul 412 nu erau chiar atât de entuziasmați ca Nicko de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. *Muriel Doi* era o canoe veche, greu de manevrat, căreia nu îi plăcea câtuși de puțin acest nou fel de a călători. Se luptau cu ea și doar cu mari eforturi reușeau să nu fie răsturnați de valul care se rostogolea vuind peste mlaștină.

Pe măsură ce apa se răspândea în mlaștini valul începu să mai piardă din putere, iar Jenna și Băiatul 412 putură cârmi mai ușor canoea. Nicko se apropie de ei mânând canoea Vânătorului cu multă pricepere, răsucindu-se și învârtindu-se.

— E nemaipomenit! strigă el în gura mare, acoperind vuietul apei.

— Ești nebun de-a binelea! țipă Jenna, care se lupta să nu lase canoea ei să se răstoarne.

Furia valului se domolea; nu mai avea nici atâta viteză, nici atâta putere pe măsură ce apa se împrăștia în mlaștini, umplând șanțurile, bălțile, smârcurile și bulboanele cu apă limpede, rece și sărată. Marea se întindea acum peste mlaștini.

În scurtă vreme apa se liniști, iar Jenna, Nicko și Băiatul 412 pluteau în derivă pe un braț de mare care se întindea cât vedeau cu ochii, presărat ici și colo de insulițe.

Începură să vâslească, sperând că ghiciseră direcția bună, dar în acest timp se lăsă un întuneric amenințător, iar norii de furtună se adunară deasupra lor. Dintr-odată se făcu frig și aerul se încărcă de electricitate. Se auzi un bubuit de tunet care nu prevestea nimic bun și începură să cadă stropi grei de ploaie. Jenna își plimbă ochii peste întinderea cenușie de apă, întrebându-se cum vor găsi drumul către căsuță.

În zare, pe una dintre insulele cele mai îndepărtate, Băiatul 412 zări un licăr de lumină. Mătușa Zelda aprindea lămpile de furtună și le punea în ferestre.

Din înalt se auzea bubuitul tunetului, fulgerele tăcute începură să lumineze cerul, dar canoele prinseră viteză și se îndreptară spre casă.

Ușa Mătușii Zelda era deschisă. Îi aștepta.

Legară canoele de grătarul de șters picioarele de lângă ușa din față și intrară în căsuța nefiresc de tăcută. Mătușa Zelda era în bucătărie cu Smârcanul.

— Noi suntem! Ne-am întors! strigă Jenna.

Mătușa Zelda ieși din bucătărie, închizând încetișor ușa.

— L-ați găsit? întrebă ea.

— Pe cine? se miră Jenna.

— Pe Ucenic. Pe Septimus.

— A, de *el* vorbeai.

Se întâmplaseră atâtea de când porniseră de acasă în dimineața aceea că Jenna uitase de ce plecaseră.

— Ce bine că v-ați întors. Ați ajuns la țanc. S-a întunecat deja, zise Mătușa Zelda, repezindu-se să închidă ușa.

— Da, e...

— Vai de mine! țipă Mătușa Zelda când ajunse la ușă și văzu apa care bătea în prag, ca să nu mai spunem de cele două canoe care săltau pe valuri, legate de ștergătorul de picioare.

— Suntem inundați. Bietele animale! Se vor îneca.

— Sunt bine, o liniști Jenna. Găinile s-au urcat în vârful bărcii; sunt toate, le-am numărat noi. Iar capra s-a cocoțat pe acoperiș.

— Pe *acoperiș*?

— Da, când am văzut-o noi rodea cu poftă la stuf.

— Vai de mine. Ei, asta e.

— Rațele sunt bine, iar iepurii... cred că am văzut câțiva plutind prin împrejurimi.

— Plutind? se miră Mătușa Zelda. Iepurii nu plutesc.

— *Ăștia* pluteau. Am trecut pe lângă câțiva care făceau pluta pe spate. Cred că voiau să se bronzeze.

— Să se bronzeze? se minună Mătușa Zelda. Noaptea?

— Mătușă Zelda, spuse Jenna cu fermitate. Lasă-i încolo de iepuri. Vine furtuna.

Mătușa Zelda se liniști dintr-odată și se uită bine la cei trei copii uzi până la piele.

— Scuze, zise ea. La ce mi-o fi fost capul? Duceți-vă să vă uscați lângă foc.

În timp ce Jenna, Nicko și Băiatul 412 stăteau lângă foc cu hainele aburind, Mătușa Zelda mai aruncă o privire în noapte. Apoi închise încetișor ușa căsuței.

— Afară s-a pus o **Negură**, șopti ea. Ar fi trebuit să bag de seamă, dar Smârcanului i-a fost foarte rău. Când mă gândesc că ați fost afară... singuri...

Mătușa Zelda se cutremură.

Jenna începu să îi explice:

— E din cauza lui DomDaniel. E...

— Cum e?

— Îngrozitor, zise Jenna. L-am văzut. Pe corabia lui.

— *Cum?* făcu Mătușa Zelda și rămase cu gura căscată, neîndrăznind să creadă ceea ce auzea. L-ați văzut pe *DomDaniel*? La bordul *Răzbunării*? Unde?

— Lângă Marele Canal. Ne-am urcat și...

— Pe ce v-ați urcat?

— Pe scara de funie. Ne-am urcat pe punte...

— Ați... ați fost pe *Răzbunarea*?

Mătușa Zelda nu înțelegea ce îi spuneau copiii. Jenna văzu că mătușa ei se albise deodată la față și mâinile începuseră să îi tremure.

— E o corabie a răului, zise Nicko. Miroase a rău. Se simte răul în ea.

— Ai fost *și tu* pe corabie?

— Nu, zise Nicko, cu mare părere de rău în glas. M-aș fi dus, dar **Farmecul** meu al **Nevăzutului** nu era destul de bun, așa că am rămas în canoe.

Mătușii Zelda îi trebuiră câteva clipe bune ca să pună cap la cap tot ce auzise. Se uită la Băiatul 412.

— Deci tu și Jenna ați fost pe corabia **Răului**... singuri... în mijlocul **Magiei Negre**. Bine, dar *de ce*?

— Să vezi, ne-am întâlnit cu Alther..., încercă Jenna să îi explice.

— *Alther*?

— Și ne-a spus că Marcia...

— *Marcia*? Ce are *Marcia* de-a face cu povestea asta?

— A fost luată captivă de DomDaniel, zise Băiatul 412. Alther ne-a spus că s-ar putea să fie pe corabie. Și era. Am văzut-o noi.

— Vai de mine. E din ce în ce mai rău, oftă Mătușa Zelda și se prăbuși pe un scaun de lângă foc. Fantoma asta bătrână care își bagă nasul peste tot ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Ce-o fi fost în capul lui, să trimită trei copii pe o corabie întunecată?

— Nu, nu el ne-a trimis, pe cuvântul meu, zise Băiatul 412. De fapt, chiar ne-a spus ca nu cumva să ne ducem, dar noi eram datori să *încercăm* să o salvăm pe Marcia. Nu am izbutit...

— Marcia luată ostatică..., șopti Mătușa Zelda. E cum se poate mai rău, mai zise ea și împunse lemnele din cămin cu vătraiul; câteva flăcări țâșniră în aer.

Un bubuit de tunet, puternic și prelungit, se auzi chiar deasupra căsuței, zguduind-o din temelii. O pală puternică de vânt își croi drum prin ferestre, stingând lămpile de furtună. Camera nu mai era luminată decât de focul care pâlpâia în cămin. O clipă mai târziu, o ploaie de grindină izbi în ferestre și răzbi prin horn, stingând focul cu un șuierat mânios.

Căsuța fu cufundată în întuneric.

— Lămpile! strigă Mătușa Zelda, ridicându-se și dibuind prin întuneric până la dulapul cu lămpi.

Maxie schelălăi, iar Berta își ascunse ciocul sub aripa sănătoasă.

— La naiba, unde am pus cheia? bombănea Mătușa Zelda căutându-se prin buzunare dar negăsind nimic. Fir-ar să fie!

Trosc!

Un fulger trecu prin fața ferestrelor, luminând întinderea de apă, și căzu foarte aproape de căsuță.

— Nu ne-a nimerit, făcu Mătușa Zelda încruntată. Cu puțin.

Maxie scânci și se ascunse sub covorașul din fața focului.

Nicko rămăsese cu ochii la fereastră. La lumina fulgerului văzuse ceva ce nu-și dorea să mai vadă vreodată.

— Vine, spuse el. Am văzut corabia în depărtare. Plutea peste mlaștini. Vine *încoace*.

Se repeziră cu toții la fereastră. La început nu văzură decât întunericul de dinaintea furtunii, dar în timp ce se uitau un fulger țâșni dintre nori și le arătă ceea ce zărise Nicko mai înainte.

Profilată pe cerul luminat de fulger, încă departe dar mânată de vântul care urla și sufla în pânzele ridicate, uriașa corabie **întunecată** își croia drum prin valuri, îndreptându-se spre căsuță.

Răzbunarea venea după ei.

43
CORABIA-DRAGON

Mătușa Zelda începea să intre în panică.

— Unde e cheia? N-o găsesc! A, uite-o.

Cu mâini tremurânde scoase cheia dintr-unul din buzunarele rochiei peticite și descuie dulapul cu lămpi. Scoase una și i-o dădu Băiatului 412.

— Știi unde să te duci, da? îl întrebă. Chepengul din dulapul cu poțiuni.

Băiatul 412 încuviință din cap.

— Ia-o în jos prin tunel. Acolo veți fi în siguranță. Nu vă poate găsi nimeni acolo. Voi face chepengul să dispară.

— Dar tu nu vii? o întrebă Jenna.

— Nu, spuse Mătușa Zelda cu o voce calmă. Smârcanului îi e foarte rău. Nu cred că mai trăiește dacă îl mut de aici. Nu vă faceți griji pentru mine. Nu pe mine mă vor. A, ia asta, Jenna. Mai bine să o ai cu tine.

Mătușa Zelda pescui Gângania Protectoare a Jennei din alt buzunar și i-o dădu. Jenna luă gângania care stătea făcută ghem și o puse în buzunarul hainei.

— Iar acum plecați!

Băiatul 412 încă șovăia când un nou fulger spintecă întunericul.

— Plecați! strigă Mătușa Zelda rotindu-și mâinile ca o moară de vânt stricată. *Plecați!*

Băiatul 412 deschise chepengul din dulapul cu poțiuni și ridică lampa, cu mâna tremurând puțin. Jenna coborî repede scara. Nicko rămăsese în urmă, întrebându-se unde se ascunsese Maxie. Știa că îi e teamă de fulgere și tunete și voia să îl ia cu el.

— Maxie! îl strigă. Maxie, cuțu, cuțu.

De sub covor se auzi un geamăt în chip de răspuns.

Băiatul 412 era deja la jumătatea scării.

— Hai odată, îi spuse lui Nicko.

Nicko se lupta cu câinele care refuza să iasă din ceea ce i se părea a fi cel mai sigur loc din lume: covorașul din fața focului.

— Hai mai repede!

Băiatul 412 se întoarse și scoase capul prin deschizătură. Nu înțelegea nici în ruptul capului ce vedea Nicko la grămada aceea de blană cu miros de câine.

Nicko înșfăcase băsmăluța în picouri pe care o purta Maxie la gât. Trăsese câinele îngrozit de sub covor și îl târa spre chepeng. Ghearele lui Maxie făceau un zgomot înfiorător pe dalele de piatră, iar când Nicko îl împinse în dulapul cu poțiuni scheuna de ți-era mai mare mila. Maxie știa că doar când se purta foarte rău avea parte de așa un tratament, iar acum se întreba oare ce făcuse. Măcar dacă s-ar fi bucurat de boacăna făcută...

Băiatul 412 se trezi că îi cade în cap o grămadă de blană udă de bale de câine. Lampa îi zbură din mână, se stinse și se rostogoli pe panta abruptă.

— Poftim, uite ce ai făcut, îi zise Băiatul 412 înciudat câinelui când Nicko ajunse și el jos.

— Ce? întrebă Nicko. *Ce* am făcut?

— Nu tu. *El*. A pierdut lampa.

— O să o găsim. Nu-ți mai face griji. Acum suntem în siguranță.

Nicko îl ridică pe Maxie în picioare, dar câinele alunecă pe panta nisipoasă, zgâriind cu ghearele piatra de dedesubt și trăgându-l pe Nicko cu el. Căzură amândoi și se duseră de-a dura pe pantă, ajungând claie peste grămadă la baza unei scări.

— Aha! zise Nicko. Cred că am găsit lampa.

— Bine, zise Băiatul 412, deși supărarea nu îi trecuse încă.

Luă lampa, care se aprinse și lumină pereții netezi de marmură ai tunelului.

— A, picturile, spuse Jenna. Nu-i așa că sunt uimitoare?

— Cum se face că toată lumea a mai fost aici în afară de mine? se plânse Nicko. Nu m-a întrebat nimeni dacă mi-ar plăcea și mie să mă uit la picturi. Ia uite, în asta e o corabie.

— Știm, îi tăie vorba Băiatul 412.

Puse jos lampa și se așeză pe pământ. Era obosit și ar fi vrut ca Nicko să tacă. Dar Nicko era entuziasmat de tunel.

— E nemaipomenit aici, repeta el, uitându-se la hieroglifele care acopereau pereții de sus până jos, cât puteau cuprinde ei cu ochii la lumina pâlpâitoare a lămpii.

— Într-adevăr, zise Jenna. Uite, asta îmi place foarte mult. Cercul cu un dragon în mijloc, explică ea, plimbându-și mâna peste imaginea pictată cu albastru și auriu pe peretele de marmură.

În acel moment simți că pământul începe să se miște sub picioarele lor. Băiatul 412 sări în picioare.

— Ce-a fost asta?

Pământul se cutremură din nou și un huruit venit din adâncuri răsună în tunel.

— Se mișcă! exclamă Jenna. Peretele tunelului *se mișcă!*

O parte din perete se desprinse și se trase încet înapoi, deschizându-se ca o ușă imensă în fața lor. Băiatul 412 ridică lampa, care brusc începu să strălucească cu putere. Atunci văzură cu uimire că în fața lor se afla un vast templu roman. La picioarele lor se întindea un mozaic cu desene complicate iar în depărtare, în penumbră, se înălțau impozante coloane rotunde de marmură. Dar asta nu era tot.

— O!

— Ah!

— Phii! fluieră Nicko uluit, în timp ce Maxie se așeză pe podea, scoțând aburi respectuoși în aerul rece.

În mijlocul templului, așezată pe podeaua de mozaic, stătea cea mai frumoasă corabie pe care o văzuseră vreodată.

Corabia-Dragon aurie a lui Hotep-Ra.

Capul uriaș al dragonului, verde cu auriu, se înălța la proră cu gâtul arcuit grațios, asemenea unei lebede uriașe. Corpul dragonului era nava însăși — o cocă de lemn aurit. Pe cele

două laturi se aflau aripile dragonului, care acum era strânse cu grijă. Faldurile aripilor sclipeau ici și colo, în locurile unde lumina lămpii cădea pe solzii verzi cu care erau acoperite. La pupa Corabiei-Dragon, o coadă verde, arcuită, cu țepi la vârf, se pierdea în întunericul templului.

— Cum a ajuns *aici*? întrebă Nicko, abia respirând de emoție.

— A naufragiat, răspunse Băiatul 412.

Jenna și Nicko îl priviră uimiți și întrebară în cor:

— De unde știi?

— Am citit despre ea în *O sută de povești neobișnuite și ciudate pentru băieții plictisiți*. Mătușa Zelda mi-a dat-o să o citesc. Credeam însă că e o legendă. Nu m-am gândit niciodată că există cu adevărat Corabia-Dragon. Sau că e chiar aici.

— Și ce este, de fapt? vru să știe Jenna, care era fermecată de corabie și avea sentimentul inexplicabil că o mai văzuse cândva.

— Este Corabia-Dragon a lui Hotep-Ra. Se spune că el a fost Vrăjitorul care a clădit Turnul Vrăjitorilor.

— Așa e, zise Jenna. Mi-a spus Marcia.

— Deci așa stau lucrurile. Povestea spune că Hotep-Ra era un Vrăjitor puternic dintr-o țară îndepărtată și că avea un dragon. Într-o bună zi s-a întâmplat ceva și a fost nevoit să

plece de îndată. Dragonul s-a oferit să se preschimbe în corabie ca să îl ducă în siguranță spre o țară nouă.

— Cu alte cuvinte, corabia este — sau a fost — un dragon adevărat? spuse Jenna în șoaptă, de teamă ca nu cumva dragonul să o audă.

— Așa cred, răspunse Băiatul 412.

— Jumătate corabie, jumătate dragon, mormăi Nicko. Ce ciudat. Dar de ce se află *aici*?

— A naufragiat pe niște stânci cam pe lângă farul Portului, zise Băiatul 412. Hotep-Ra a pus să fie trasă în mlaștini, scoasă pe uscat și adăpostită într-un templu roman pe care îl găsise pe o insulă sacră. A încercat să o repare, dar nu a găsit meșteri destul de pricepuți în Port. În vremurile acelea era un loc destul de sălbatic.

— Mai e și acum, bombăni Nicko. Nici acum nu se pricep la construit corăbii. Cine vrea un constructor de nave priceput vine la Castel. Se știe de când lumea.

— Da, așa i s-a spus și lui Hotep-Ra, continuă Băiatul 412. Numai că atunci când acesta a venit la Castel îmbrăcat în hainele lui ciudate și pretinzând că e Vrăjitor, toți au râs de el, refuzând să creadă povestea despre minunata Corabie-Dragon. Până într-o zi, când fiica Reginei s-a îmbolnăvit și el i-a salvat viața. În semn de recunoștință, Regina l-a ajutat să construiască

Turnul Vrăjitorilor. Într-o vară, Hotep-Ra le-a dus pe Regină și pe fiica ei în Mlaștinile Ierboase ca să vadă Corabia-Dragon. Regina și fetița au prins drag de corabie. După ce Hotep-Ra a găsit toți meșterii de care avea nevoie, Regina, căreia îi plăcea mult corabia și ținea la Hotep-Ra, a început să vină în fiecare vară acolo cu fiica ei, ca să vadă cum mergeau lucrările. Povestea spune că Regina mai vine și acum în fiecare vară. Adică... ăăă... venea înainte...

Se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit, se bâlbâi Băiatul 412.

— Nu-i nimic, zise Jenna cu nepăsare prefăcută.

Nicko se apropie de corabie și cercetă lemnul aurit cu ochi de cunoscător.

— Ce frumos e reparată, spuse el admirativ. Erau meșteri clasa întâi. Ce păcat că nu a mai mers nimeni cu ea de atunci. E minunată.

Începu să urce o scară veche de lemn proptită de corabie.

— Hai, nu stați acolo. Veniți să vedem cum e pe dinăuntru.

Uimirea lor fu și mai mare când văzură cum era corabia pe dinăuntru. Era vopsită în albastru-închis, iar de jur împrejurul punții erau pictate sute de hieroglife de aur.

— Mai ții minte cufărul cel mare din camera Marciei din Turn? zise Băiatul 412 plimbându-se de-a lungul punții și

trecându-și degetele peste lemnul lustruit. Și pe el erau pictate același fel de inscripții.

— Chiar așa? zise Jenna nedumerită căci, pe cât își amintea, Băiatul 412 ținuse ochii închiși mai tot timpul cât se aflase în Turnul Vrăjitorilor.

— Am văzut când a intrat Asasina. Îl mai văd și acum în minte, răspunse Băiatul 412, care, din nefericire pentru el, ținea minte perfect cele mai neplăcute împrejurări, până în cele mai mici amănunte.

Se plimbară pe puntea Corabiei-Dragon, printre colaci de parâme verzi, tacheți și lanțuri aurite, scripeți și otgoane argintii și nenumărate rânduri de hieroglife. Trecură pe lângă o cabină mică, pe ale cărei uși, bine închise, era pictat același simbol al dragonului în mijlocul unui oval turtit pe care îl văzuseră la intrarea în tunel. Niciunul nu avu însă curajul să deschidă ușile și să vadă ce e în spatele lor. Trecură mai departe în vârful picioarelor și ajunseră în cele din urmă la pupa corabiei.

Adică la coada dragonului.

Coada groasă se arcuia deasupra lor iar vârful i se pierdea în penumbră. Era atât de impozantă că îi făcea să se simtă mici și vulnerabili. Dacă Corabia-Dragon îi pocnea cu coada, s-ar fi zis cu ei, se gândi Băiatul 412 și îl trecu un fior.

Maxie era foarte cuminte acum: mergea ascultător în spatele lui Nicko, cu coada între picioare. Tot se mai simțea vinovat că făcuse o boroboață și plimbarea pe Corabia-Dragon nu îl făcea să se simtă mai bine.

Nicko era la pupa corabiei și se uita la cârmă cu ochi de cunoscător. Era într-adevăr o lucrare măiestrită: sculptată din lemn de mahon, cu o curbură elegantă, netedă și lustruită, și se potrivea în palmă de parcă fusese făcută anume.

Încântat de cârmă, Nicko se hotărî să îi arate Băiatului 412 cum să o mânuiască.

— Uite, o ții așa, zise el apucând fusul cârmei, și apoi sucești la dreapta dacă vrei să o iei la stânga, și la stânga dacă vrei să mergi la dreapta. E simplu.

— Nu mi se pare chiar atât de simplu, zise Băiatul 412 cam îndoit. Mi se pare pe dos.

— Uite, așa, îi explică Nicko și împinse fusul spre dreapta.

Fusul se mișcă ușor, răsucind pana imensă a cârmei în direcția opusă. Băiatul 412 se uită afară, peste marginea pupei.

— Aha, deci așa merge. Acum am înțeles.

— Ia încearcă, zise Nicko. Înțelegi mai bine dacă ții chiar tu cârma.

Băiatul 412 apucă fusul cârmei cu mâna dreaptă, stând lângă el, după cum îi arătase Nicko. Coada dragonului se mișcă puțin.

Băiatul 412 tresări puternic:

— Ce-a fost asta?

— N-a fost nimic, zise Nicko. Uite, împingi fusul așa...

În timp ce Nicko făcea ce îi plăcea lui mai mult să facă, adică să explice cuiva cum merg bărcile, Jenna se duse la pravă să admire capul aurit al dragonului. Tot privindu-l, începu să se întrebe de ce oare ținea ochii închiși. „Dacă aș avea o corabie minunată ca asta, i-aș pune dragonului două smaralde uriașe în chip de ochi", se gândea Jenna. „Așa ar merita, după cât de frumos este." Apoi, fără să știe de ce, își încolăci brațele pe după gâtul verde lucios și își lipi obrazul de el. Gâtul era moale și neașteptat de cald.

Când Jenna îl atinse, dragonul se înfioră și o recunoscu. Corabia-Dragon fu năpădită de șuvoiul amintirilor de demult...

Lungi zile de convalescență după un groaznic accident. Hotep-Ra o aduce pe frumoasa Regină din Castel să o viziteze de Ziua Solstițiului de Vară. Zilele se transformă în luni și apoi în ani și Corabia-Dragon este tot în templu, unde marangozii lui Hotep-Ra o refac încet, mult prea încet. În fiecare an, de Ziua Solstițiului de Vară, Regina, însoțită acum de fetița ei, vine să îi facă o vizită Corabiei-Dragon. Anii trec și marangozii tot nu au terminat reparațiile, ba chiar pleacă luni în șir, timp în care rămâne singură. Hotep-Ra îmbătrânește și sănătatea îi e din ce în ce mai

șubredă. În cele din urmă, când în sfârșit e reparată și își regăsește splendoarea de altădată, Hotep-Ra e prea bolnav ca să vină să o vadă. Dă ordin ca templul să fie acoperit cu pământ, ca să o protejeze până în ziua când va fi din nou nevoie de ea. Corabia-Dragon rămâne singură în întuneric.

Dar Regina nu uită ce i-a spus Hotep-Ra — *că trebuie* neapărat *să-i facă o vizită Corabiei-Dragon în fiecare Zi a Solstițiului de Vară. Vine pe insulă în fiecare vară. Dă ordin să fie construită o căsuță modestă în care să poată sta ea cu doamnele de companie, și în fiecare Zi a Solstițiului de Vară aprinde o lampă și coboară în templu să vadă corabia pe care a ajuns să o îndrăgească. Anii trec și Reginele vin în fiecare vară să facă o vizită Corabiei-Dragon. Nu mai știu de ce, dar vin, pentru că mamele lor veniseră și ele și pentru că ele însele prind drag de dragon. Dragonul le îndrăgește și el pe Regine și, deși fiecare e altfel, știe că toate au același fel mângâietor de a-l atinge, la fel ca aceasta.*

Secolele trec. Vizitele de vară ale Reginei devin o tradiție tainică, păzită de câte o Vrăjitoare Albă care locuiește în căsuță, păstrează secretul Corabiei-Dragon și aprinde lămpi pentru ca dragonului să nu îi fie urât. Dragonul dormitează veacuri întregi, îngropat sub movila de pe insulă, sperând să fie eliberat într-o bună zi și așteptând cu nerăbdare Ziua magică a Solstițiului de Vară, când Regina însăși aprinde o lampă și vine să îi prezinte omagiile.

Până când, cu zece ani în urmă, Regina nu a mai venit de Ziua Solstițiului. Dragonul s-a frământat și și-a făcut griji, dar nu a avut ce face. Mătușa Zelda păstră căsuța pregătită să o întâmpine pe Regină, iar dragonul rămase să aștepte, singura lui consolare fiind vizitele zilnice ale Mătușii Zelda care aducea de fiecare dată o lampă aprinsă. Ce își dorea cel mai tare dragonul era ca Regina să vină și să îl ia pe după gât.

Exact așa cum făcuse aceasta.

Mirat, dragonul deschise ochii. Jennei i se tăie respirația și își zise că visează. Ochii dragonului erau într-adevăr verzi, așa cum își închipuise, dar nu erau de smarald. Erau ochi vii, care o priveau. Jenna dădu drumul gâtului dragonului și se trase înapoi. Ochii dragonului o urmăriră. Voia să o vadă bine pe noua Regină. „E tânără", își zise dragonul, „dar altminteri e la fel ca celelalte." Aplecă respectuos capul.

De la pupă, Băiatul 412 văzu dragonul plecând capul și fu *sigur* că nu era o părere. După cum nu era o părere și ceea ce auzea: zgomot de apă curgând.

— Priviți! strigă Nicko.

În perete, între doi pilaștri de marmură care sprijineau tavanul, apăru o crăpătură neagră. Un firicel de apă începu să se scurgă prin deschizătură, transformându-se repede într-un șuvoi amenințător. Parcă se deschisese poarta unei ecluze. Sub

ochii lor, crăpătura se lărgi și înăuntru năvăli un adevărat pârâu. În scurtă vreme mozaicul templului era acoperit de apă iar pârâul deveni un torent.

Cu un bubuit ca de tunet, malul de pământ se rupse și peretele dintre cei doi pilaștri se prăbuși. Un râu de apă și noroi inundă caverna, năvăli spumegând până la Corabia-Dragon, o ridică și o împinse până când se înălță legănându-se pe valuri.

— Plutește! exclamă Nicko bucuros.

De la pravă, Jenna se uita la apa noroioasă învârtejindu-se dedesubt. Deodată își dădu seama că ceva se mișcă deasupra capului ei: încet, fiindcă gâtul îi înțepenise de atâția ani de așteptare și îl durea, dragonul întorcea capul să vadă cine e la cârmă. Ochii verzi i se opriră asupra tânărului Stăpân, care, spre uimirea lui, era un ins scund, cu o bonetă roșie pe cap. Nu semăna nicidecum cu ultimul Stăpân, Hotep-Ra, un bărbat înalt, negricios, a cărui cingătoare de aur și platină sclipea în lumina razelor reflectate de apă și a cărui mantie purpurie flutura sălbatic în bătaia vântului atunci când goneau împreună pe ocean. Dar dragonul simți ceea ce era mai important: mâna care ținea din nou fusul cârmei avea nemăsurate puteri magice.

Venise timpul să vadă din nou marea.

Dragonul înălță capul și cele două aripi uriașe, care fuseseră strânse pe lângă corabie, începură să se desfacă.

Maxie mârâi și părul i se zbârli pe ceafă.

Corabia se puse în mișcare.

— Ce faci? țipă Jenna la Băiatul 412.

Băiatul 412 scutură din cap. El nu făcea nimic. Corabia făcea după voia ei.

— Dă-i drumul! strigă Jenna la el ca să acopere vuietul furtunii de afară. Dă drumul cârmei! Tu ai pus-o în mișcare! Dă-i drumul!

Dar Băiatul 412 nu putea lăsa din mână fusul cârmei. Mâna îi rămase prinsă de el, conducând Corabia-Dragon printre cei doi pilaștri de marmură. Corabia ieșea pe mare cu noul ei echipaj: Jenna, Nicko, Băiatul 412 și Maxie.

După ce și coada cu țepi a dragonului ieși din templu, începură să se audă scârțâituri puternice de ambele părți ale corabiei. Dragonul își ridica aripile, desfăcându-le și răsfirându-le ca niște mâini uriașe care își dezmorțesc degetele lungi și subțiri, trosnind și gemând când pielea se întinse. Acum, echipajul Corabiei-Dragon se uita cu uimire la cerul nopții și la cele două aripi uriașe ridicate deasupra corabiei ca două imense pânze verzi.

Dragonul înălță capul și nările i se umflară când simți mirosul la care visase de atâția ani, mirosul mării.

În sfârșit, dragonul era liber.

44
SPRE MARE

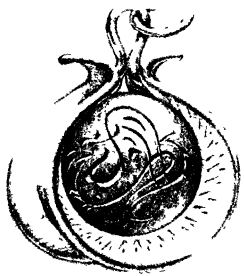

— *Îndreapt-o spre valuri!* strigă Nicko când un val izbi corabia dintr-o parte și se prăbuși peste ei, udându-i până la piele.

Băiatul 412 se lupta să tragă cârma împotriva vântului și a forței valurilor. Era greu, cu furtuna urlându-i în urechi și ploaia înghețată bătându-i în față. Nicko se aruncă și el asupra cârmei și, împingând cât puteau de tare, reușiră împreună să miște fusul. Dragonul își roti aripile ca să prindă vântul, iar corabia se întoarse încet cu prova spre valuri.

La provă, Jenna, cu hainele șiroind de apă, se agățase de gâtul dragonului. Corabia sălta în sus și în jos pe valuri, aruncând-o de colo-colo.

Dragonul ridică capul, trase pe nas mirosul furtunii și se bucură. Era la începutul unei călătorii, și o furtună chiar la început era un semn bun. Dar oare unde voia să îl ducă noul lui Stăpân? Dragonul întoarse capul și se uită înapoi la noul Stăpân de la cârmă, cu boneta roșie pleoștită de ploaie, cu apa șiroindu-i pe față, care se lupta împreună cu tovarășul lui să țină cârma.

Unde vrei să merg? întrebară ochii verzi ai dragonului.

Băiatul 412 îi înțelese privirea.

— După Marcia? țipă el cât putu de tare, ca să îl audă atât Jenna cât și Nicko.

Aceștia dădură din cap. De data *asta* aveau să reușească.

— Marcia! strigă el dragonului.

Dragonul clipi nedumerit. Unde era Marcia? Nu mai auzise de țara asta. Era oare departe? Regina ar trebui să știe.

Deodată, dragonul lăsă în jos capul și o ridică pe Jenna pe gâtul lui, cum făcea când se juca cu celelalte Prințese. Numai că, în vuietul furtunii, Jennei nu i se păru deloc un joc. Fu îngrozită să se trezească zburând prin aer deasupra valurilor zbuciumate și să aterizeze, câteva clipe mai târziu, udă toată de stropi, pe capul dragonului, chiar între urechi, de care se agăță înspăimântată de moarte.

Unde e Marcia, domniță? E un drum lung? o întrebă pe Jenna

cu speranță în glas, visând la multe luni de călătorie pe mare, cu echipajul cel nou, în căutarea țării Marcia.

Jenna îndrăzni să dea drumul uneia din urechile aurite, care se dovediseră a fi moi și calde la atingere, și îi arătă *Răzbunarea*, care se apropia în viteză de ei.

— Marcia e acolo. Este Vrăjitorul nostru NeObișnuit. A fost luată ostatică pe corabia aceea. Trebuie să o eliberăm.

Vocea dragonului se auzi din nou, cu o undă de dezamăgire la gândul călătoriei pe care nu avea să o mai facă:

Dorința ta, oricare e ea, va fi îndeplinită, domniță.

În temnița ei de pe *Răzbunarea*, Marcia Overstrand stătea ascultând Furtuna dezlănțuită afară. Pe degetul mic de la mâna dreaptă — fiindcă doar acolo încăpuse — își pusese inelul pe care i-l dăduse Băiatul 412. Stând în întuneric, Marcia își frământa mintea încercând să ghicească cum de găsise Băiatul 412 Inelul cu Dragon al lui Hotep-Ra, de care nu se mai știa nimic de atâta amar de vreme. Dar oricât își bătea capul, nu reușea să găsească un răspuns. Oricum, inelul făcuse pentru Marcia ceea ce făcuse și pentru Hotep-Ra: o vindecase de răul de mare. Iar Marcia știa că totodată îi reda încet puterile magice. Puțin câte puțin, simțea cum puterile magice i se întorc și, în același timp, Umbrele care o chinuiseră și o urmăriseră chiar și

după ce fusese luată din Temnița Numărul Unu dispăreau una câte una. Efectul groaznicului **Vârtej** al lui DomDaniel se ștergea. Marcia zâmbi din colțul gurii. Era prima oară după patru săptămâni lungi când își permitea să zâmbească.

Alături de Marcia, cei trei temniceri zăceau grămadă, gemând, pradă răului de mare. Își doreau să fi învățat să înoate, așa cel puțin ar fi fost aruncați și ei peste bord.

Sus pe punte, în bătaia **Furtunii** pe care o stârnise, DomDaniel stătea drept în jilțul de abanos. Alături de el se afla Ucenicul, tremurând, copleșit de nenorocirea care se abătuse asupra lui. Băiatul trebuia să îl ajute pe Magistru să pregătească **Lovitura de Fulger** finală, dar îi era atât de rău că nu vedea decât ca prin ceață, iar din când în când scotea câte un geamăt de suferință.

— Ține-ți gura, băiete! îl ocărî DomDaniel, încercând să se concentreze ca să adune forțele electrice și să dea cea mai puternică **Lovitură de Fulger** de până atunci.

Curând, se gândea DomDaniel triumfător, nu doar coliba vrăjitoarei aceleia de două parale, ci și întreaga insulă avea să dispară, evaporată de fulgerul orbitor. DomDaniel se juca cu Talismanul de Vrăjitor NeObișnuit care, credea el, se afla acum acolo unde îi era locul: la gâtul lui, nu la gâtul sfrijit al unei Vrăjitoare hodorogite care își trăise traiul.

DomDaniel izbucni în râs. Era atât de simplu.

— Corabie la orizont, Sire! se auzi vocea slabă a unui marinar din vârful catargului. Corabie la orizont!

DomDaniel blestemă printre dinți.

— *Nu mă întrerupe!* urlă el acoperind urletul vântului și făcându-l pe marinar să cadă de pe catarg în apele spumegânde.

Dar DomDaniel își pierduse concentrarea. În timp ce încerca să își recapete controlul asupra elementelor naturii, pregătindu-se pentru **Lovitura de Fulger** finală, privirile îi fură atrase de ceva.

O luminiță aurie ieșea din întuneric, îndreptându-se spre corabia lui. DomDaniel căută ocheanul, îl duse la ochi și nu îi veni să creadă.

„E imposibil", își repeta el, „absolut imposibil. Corabia-Dragon a lui Hotep-Ra nu există. E doar o legendă." DomDaniel clipi ca să scape de apa care i se prelingea în ochi și se mai uită o dată. Blestemata de corabie venea drept spre el. Ochii strălucitori ai dragonului străpunseră întunericul și pătrunseră prin ochean până la ochiul lui. **Necromantul** se cutremură ca de un fior rece. „E mâna Marciei Overstrand", crezu el că a găsit explicația. „**Proiecția** minții ei înfierbântate. Cu toate că e închisă, tot uneltește împotriva mea, pe propria mea corabie. Chiar *nu* are de gând să se învețe minte?"

DomDaniel se întoarse spre Magogi.

— Lichidați prizoniera! le spuse pe un ton răstit. Acum, pe loc!

Magogii își scoaseră ghearele gălbui și murdare, și capetele li se acoperiră de un strat subțire de mâzgă, așa cum li se întâmpla ori de câte ori erau bucuroși. Îl întrebară ceva pe DomDaniel, șuierând.

— Cum vreți voi, răspunse acesta. Nu-mi pasă. Faceți ce vreți, dar lichidați-o. *Iute!*

Arătările plecară târâș, lăsând în urmă o dâră de mâzgă, și dispărură sub punte. Le părea bine să nu mai fie în bătaia furtunii și abia așteptau să se distreze pe cinste.

DomDaniel dădu deoparte ocheanul. Nu îi mai trebuia, pentru că acum putea vedea Corabia-Dragon cu ochiul liber. Bătea nerăbdător din picior, așteptând să dispară ceea ce el credea a fi o **Proiecție** de-a Marciei. Văzu însă cu groază că nu dispare. Corabia-Dragon se apropia din ce în ce mai mult și părea că îl fixează cu o privire care nu prevestea nimic bun.

Pierzându-și răbdarea, **Necromantul** începu să se plimbe pe punte, neluând în seamă rafala de ploaie care căzu dintr-odată pe el, surd la plesnetul zgomotos al pânzelor zdrențuite care se zbăteau în vânt. Un singur sunet aștepta DomDaniel să audă — ultimul țipăt al Marciei, venind din adâncul corabiei.

Stătea cu urechile ciulite. Cea mai mare bucurie a lui fusese întotdeauna să audă țipătul de moarte al unei ființe omenești. Putea fi strigătul oricărei ființe omenești, dar niciunul nu se compara cu cel al unui fost Vrăjitor NeObișnuit. Își frecă mulțumit mâinile, închise ochii și așteptă.

În adâncul *Răzbunării*, Inelul cu Dragon al lui Hotep-Ra strălucea pe degetul mic al Marciei, care își recăpătase puterile **magice** îndeajuns cât să se descotorosească de lanțuri. Se furișase pe lângă străjile care zăceau pe jos, gata să își dea duhul, și acum urca scara. Când ajunse la capătul scării și voi să se îndrepte spre următoarea, piciorul îi alunecă pe o mâzgă galbenă. Magogii, care pândeau din întuneric, se năpustiră asupra ei, șuierând de plăcere. O înghesuiră într-un colț, clănțănind fără oprire din dinții galbeni, ascuțiți. Scoaseră ghearele cu un pocnet puternic și se apropiară de Marcia, hămesiți, cu limbile de șarpe atârnându-le din gură.

Marcia își dădu seama că venise vremea să vadă cu adevărat dacă puterile **magice** îi reveniseră.

— **Înghețați și uscați! Solidificați!** șopti ea, îndreptând spre Magogi Inelul cu Dragon.

La fel ca niște melci pe care ai pus sare, cei doi Magogi căzură pe jos și se strânseră șuierând. Se auzi un pocnet urât când mâzga de pe ei se întări și se uscă, formând o crustă

galbenă, groasă. În câteva clipe, din **Arătări** nu mai rămaseră decât două grămăjoare uscate, gălbui-negricioase, lipite de punte chiar la picioarele Marciei. Marcia păși dispreţuitoare peste ele, având grijă să nu îşi murdărească botinele, şi urcă mai departe spre puntea de sus.

Era hotărâtă să îşi recupereze Talismanul şi să nu dea înapoi, orice s-ar fi întâmplat.

Sus pe punte, DomDaniel îşi pierduse de-a binelea răbdarea. Se blestema singur pentru că avusese încredere că Magogii îi vor face de petrecanie Marciei. Ar fi trebuit să îi dea prin cap. Magogilor le plăcea să se joace cu victimele lor înainte să ucidă, dar DomDaniel nu putea aştepta. Blestemata de **Proiecţie** a Corabiei-Dragon se îndrepta spre el, şubrezindu-i puterile **magice**.

Când Marcia tocmai voia să pună piciorul pe prima treaptă a scării care ducea la punte, auzi o voce răcnind:

— O sută de coroane! răcnea DomDaniel. Ba nu, *o mie* de coroane. O mie de coroane celui care mă scapă de Marcia Overstrand! *Pe loc!*

Marcia auzi deasupra capului tropăitul picioarelor goale. Toţi marinarii de pe punte se repeziră să coboare pe scara unde se afla Marcia. Marcia sări într-o parte şi se trase în umbra scării, în timp ce toţi marinarii de pe corabie se îmbulzeau şi

se luptau, căci fiecare voia să ajungă primul la ostatică și să capete recompensa. Marcia îi privea cum se luptau, se loveau și se împingeau, fiecare vrând să îi dea pe ceilalți la o parte. Apoi, când dispărură cu toții în adâncurile corabiei, își strânse roba udă pe lângă ea și urcă pe puntea de sus.

Vântul rece îi tăie răsuflarea, dar, după zăpușeala înăbușitoare dinăuntrul corabiei, aerul rece adus de furtună o învioră. Marcia se ascunse repede după un butoi și aștepta, gândindu-se ce să facă mai departe.

Îl privi atent pe DomDaniel și se bucură să vadă că avea rău de mare. Pielea lui, de obicei cenușie la culoare, avea acum o nuanță verzuie, iar ochii parcă îi ieșiseră din orbite privind ceva aflat în spatele ei. Marcia se răsuci pe călcâie ca să vadă ce ar fi putut să îl facă pe DomDaniel să arate așa.

Era Corabia-Dragon a lui Hotep-Ra.

Sus, deasupra *Răzbunării*, Corabia-Dragon, cu ochii verzi aruncând scântei care luminau fața palidă a lui DomDaniel, zbura prin furtuna dezlănțuită și prin șuvoaiele de ploaie. Aripile uriașe băteau rar, cu putere, ridicând corabia aurită și echipajul ei în aerul nopții și îndreptându-se spre Marcia Overstrand, care nu putea să își creadă ochilor.

Nici celor de pe Corabia-Dragon nu le venea să creadă. Când dragonul începuse să bată din aripi, ridicându-se încet

din apă, Nicko se îngrozise. Un lucru știa sigur: corăbiile nu zboară. Niciodată.

— Oprește! strigă el în urechea Băiatului 412 ca să acopere scârțâitul aripilor uriașe care se ridicau și se lăsau, aruncându-le în față valuri de aer cu miros de piele.

Băiatul 412 era însă entuziasmat. Se ținea bine de fusul cârmei, lăsând Corabia-Dragon să facă ce știa ea mai bine.

— Ce să opresc? strigă și el, uitându-se în sus la aripi, cu ochii strălucind și un zâmbet larg pe față.

— Tu ești de vină! țipa Nicko. Numai tu! *Tu* o faci să zboare. *Oprește-o!* Oprește-o chiar acum!

Băiatul 412 clătină din cap. *El* nu făcea nimic. Era vina Corabiei-Dragon. *Ea* se hotărâse să își ia zborul.

Jenna stătea chiar pe ceafa dragonului și se ținea atât de strâns de urechile lui că i se albiseră degetele. Undeva, dedesubt, vedea valurile cum se sfarmă de copastia *Răzbunării* și pe când Corabia-Dragon cobora vijelios către puntea vasului întunecat, Jenna vedea fața lui DomDaniel, verde, schimonosită, ridicată spre ea. Jenna întoarse repede ochii de la Necromant; privirea lui răuvoitoare o făcuse să înghețe până în măduva oaselor și o umpluse de un sentiment îngrozitor de disperare. Scutură din cap ca să înlăture sentimentul întunecat, dar nu putea scăpa de îndoială: *cum* aveau să o găsească pe

Marcia? Aruncă o privire peste umăr în spate, spre Băiatul 412. Lăsase cârma și se uita peste bord, în jos, spre *Răzbunarea*. Atunci, când Corabia-Dragon se lăsă în jos și umbra ei căzu peste **Necromant**, Jenna înțelese ce voia să facă Băiatul 412. Se pregătea să sară pe puntea *Răzbunării*. Își aduna tot curajul ca să sară pe corabia întunecată și să o salveze pe Marcia.

— Nu! strigă Jenna. Nu sări! Marcia e pe punte!

Marcia se ridicase în picioare. Rămăsese cu ochii la Corabia-Dragon și nu îi venea să creadă ceea ce vedea. Era doar un basm... Dar Corabia-Dragon cobora rotindu-se spre ea, ochii verzi ai dragonului străluceau și pe nări îi ieșeau două fuioare roșii de foc. Marcia simți dogoarea flăcărilor și își dădu seama că nu e un basm.

Flăcările atinseră roba udă a lui DomDaniel și aerul se umplu de un miros iute de lână arsă. Cu hainele pârlite, DomDaniel se dădu înapoi, dar nu își pierdu cu totul speranța. Poate că era doar un vis urât, un coșmar, căci ceea ce vedea nu putea fi adevărat: pe capul dragonului stătea *Odrasla Reginei*.

Jenna îndrăzni să dea drumul uneia dintre urechile dragonului și băgă mâna în buzunar. DomDaniel rămăsese cu ochii ațintiți la ea și Jenna voia să înceteze. De fapt, avea să îl *facă* să înceteze. Cu mâna tremurând, scoase din buzunar Gângania Ocrotitoare și o ridică în aer. De pe puntea corabiei lui,

DomDaniel văzu că din mâna Jennei țâșnește ceva — o viespe mare și verde, crezu el. DomDaniel ura viespile. Se trase înapoi poticnindu-se. Gângania se îndreptă spre el țipând ascuțit, aterizâ pe umărul lui și îl înțepă în gât cât putu de tare.

DomDaniel scoase un urlet de durere, iar Gângania Ocrotitoare îl înțepă din nou. Puse palma peste gânganie și aceasta, nedumerită, se făcu ghem și căzu pe punte, unde se rostogoli până într-un colț întunecos. DomDaniel se prăbuși și el pe punte.

Marcia își dădu seama că trebuia să profite de prilej. La lumina focului care ieșea pe nările dragonului, Marcia își luă inima în dinți și se apropie de **Necromantul** care zăcea nemișcat. Cu degete tremurânde căută printre creturile gâtului lui zbârcit până dădu de ceea ce căuta: șiretul lui Alther. Deși se simțea foarte rău, Marcia nu se dădu bătută; trase de un capăt al șiretului, sperând că nodul se va desface. Dar nodul nu se desfăcu. DomDaniel tuși ca și cum se înăbușea și duse mâinile la gât.

— Mă sugrumi, spuse el gâfâind și apucă șiretul.

Șiretul lui Alther își făcuse bine datoria timp de ani și ani, dar să reziste la doi Vrăjitori puternici care îl trăgeau într-o parte și în alta era prea mult pentru el. Așa că făcu ce fac de obicei șireturile: se rupse.

Talismanul căzu pe punte și Marcia îl înșfăcă. Disperat, DomDaniel se repezi să i-l smulgă din mână, dar Marcia își lega deja șiretul la gât. Când nodul fu făcut, cingătoarea de Vrăjitor NeObișnuit îi **apăru** la brâu, roba începu să îi scli-pească de **Magie** și Marcia se ridică, triumfătoare. Privi în jur cu un aer de biruitor — își reluase locul cuvenit în lume. Era din nou Vrăjitorul NeObișnuit.

Scos din minți de furie, DomDaniel se ridică în picioare clătinându-se, chemându-și garda. Nu primi nici un răspuns. Tot echipajul era jos, scotocind prin pântecul corabiei.

Marcia se pregătea să arunce un **Trăsnet Nimicitor** asupra lui DomDaniel, care țipa ca un apucat, când auzi o voce cunos-cută venind de deasupra ei:

— *Hai*, Marcia. Grăbește-te. Vino sus lângă mine.

Dragonul își lăsă în jos capul și, pentru prima oară în viața ei, Marcia se supuse.

45
RETRAGEREA APELOR

Corabia-Dragon zbura încet deasupra mlaștinilor acoperite de apă, lăsând în urmă *Răzbunarea* și pe stăpânul ei, acum neputincios. Furtuna se liniștea, iar dragonul își strânse aripile și se lăsă pe apă cu o bufnitură, împroșcând apa în jur — nu mai exersase de multă vreme.

Jenna și Marcia, care stăteau agățate de gâtul dragonului, erau ude până la piele.

Când corabia se izbi de apă, Băiatul 412 și Nicko fură răsturnați pe punte și se rostogoliră cât colo, până ajunseră un

ghem de mâini și picioare. Se ridicară, iar Maxie se scutură de apă. Nicko răsuflă ușurat. Acum nu mai avea nici o îndoială: corăbiile nu erau făcute pentru zbor.

La scurtă vreme după aceea norii fugiră spre mare și luna apăru ca să le lumineze calea spre casă. Corabia-Dragon arunca sclipiri verzi și aurii în lumina lunii. Ridicase aripile ca să prindă vântul și se îndrepta spre insulă. Acolo, la o fereastră luminată, îi aștepta Mătușa Zelda, puțin ciufulită după ce dansase de bucurie prin bucătărie și se izbise de un maldăr de cratițe.

Corabia-Dragon nu prea voia să se întoarcă la templu. După ce gustase libertatea îi era nesuferit gândul că s-ar putea să fie închisă din nou sub pământ. Inima îi dădea ghes să se întoarcă și să se îndrepte spre mare, cât mai era timp, și să cutreiere lumea cu tânăra Regină, noul ei Stăpân și Vrăjitorul NeObișnuit. Numai că noul Stăpân avea alte idei. O ducea înapoi, înapoi la închisoarea uscată și întunecoasă. Dragonul oftă și lăsă capul în jos. Jenna și Marcia fură cât pe ce să cadă în apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Băiatul 412.

— E tristă, răspunse Jenna.

— Bine, dar acum ești liberă, Marcia, zise el.

— Nu de *Marcia* e vorba. De Corabia-Dragon, îl lămuri Jenna.

— De unde știi? întrebă Băiatul 412.

— Fiindcă îmi vorbește. Vorbește cu mine. Cu mintea mea.

— Ei, aș! făcu Nicko.

— Ei, da. E tristă fiindcă vrea să meargă pe mare. Nu vrea să se întoarcă în templu. Înapoi în temniță, cum spune ea.

Marcia înțelegea cum se simte Corabia-Dragon.

— Spune-i, Jenna, zise Marcia, spune-i că vom merge pe mare. Dar nu în seara asta. În seara asta mergem acasă.

Dragonul ridică din nou capul și de această dată Marcia chiar căzu. Alunecă pe gâtul dragonului și căzu pe punte cu o bufnitură. Dar nu îi păsă, nici măcar nu se plânse. Rămase acolo, uitându-se în sus la stele, în timp ce Corabia-Dragon plutea liniștită peste Mlaștinile Ierboase.

Nicko stătea de pază și fu surprins să vadă o bărcuță bine cunoscută în depărtare, plutind dusă de curent. I-o arătă Băiatului 412:

— Am mai văzut barca aia. Trebuie să fie cineva de la Castel, venit la pescuit pe aici.

— Nu și-a ales noaptea potrivită, nu? râse Băiatul 412.

Când ajunseră la insulă, apa se retrăgea cu repeziciune. Acum era foarte mică. Nicko luă cârma și mână Corabia-Dragon

de-a lungul șanțului de apărare, încă acoperit de apă. Trecură pe lângă templul roman și rămaseră uimiți. Marmura albă a templului strălucea în lumina lunii, pentru prima dată de când Hotep-Ra îngropase Corabia-Dragon înăuntru. Pământul care acoperise templul și acoperișul de lemn fuseseră luate de ape. Doar pilaștrii înalți se ridicau acum în lumina lunii.

Marcia rămase cu gura căscată.

— Habar n-am avut că e un templu aici. Habar n-am avut. Ar fi trebuit să fie scris ceva în cărțile din Biblioteca Turnului. Cât despre Corabia-Dragon... Totdeauna am crezut că e o legendă.

— Mătușa Zelda știa, spuse Jenna.

— *Mătușa Zelda?* Atunci de ce nu a spus nimic?

— Tocmai pentru că ea trebuie să păstreze secretul. E Păzitoarea insulei. Regina, adică... mama mea, și bunica mea și străbunica mea și toate celelalte dinaintea lor trebuiau să îl viziteze pe dragon.

— Nu mai spune, făcu Marcia mirată. Dar de ce?

— Nu știu, răspunse Jenna.

— Așa e, nici eu nu am știut. Și nici Alther, dacă ne gândim bine.

— Și nici DomDaniel, adăugă Jenna.

— Nu, zise Marcia gânditoare. Poate că e mai bine ca Vrăjitorii să nu știe anumite lucruri.

Legară Corabia-Dragon la ponton, iar aceasta se așeză în șanțul de apărare ca o lebădă în cuibul ei, strângându-și aripile și aranjându-le frumos pe lângă corp. Își lăsă în jos capul pentru ca Jenna să poată coborî pe punte, apoi se uită împrejur. Poate că nu e chiar oceanul, se gândea ea, dar Mlaștinile Ierboase care se întindeau cât vedeai cu ochii semănau destul de mult cu acesta. Dragonul închise ochii. Regina se întorsese, iar el putea simți mirosul mării. Era mulțumit și liniștit.

Jenna stătea pe marginea punții, legănându-și picioarele și uitându-se în jur. Căsuța era liniștită, ca de obicei, deși parcă nu mai era chiar atât de îngrijită ca atunci când plecaseră, căci capra rosese deja jumătate din acoperiș. Mare parte din insulă nu mai era sub apă, dar în schimb era acoperită de noroi și alge. „Precis că Mătușa Zelda nu e încântată de starea în care se află grădina ei", își spuse Jenna.

După ce apa se retrase de pe ponton, Marcia și echipajul coborâră din corabie și se îndreptară spre căsuța suspect de tăcută. Ușa din față era puțin deschisă. Cuprinși de o neagră presimțire, aruncară o privire înăuntru.

Mărunțeii. Erau peste tot. Ușa spre tunelul pisicii, a cărui vrajă fusese ruptă, era deschisă și prin toată căsuța mișunau Mărunței. Erau urcați pe pereți, lipiți de tavan, înghesuiți în dulapul cu poțiuni și mestecau, rodeau, molfăiau, rupeau și

murdăreau totul, trecând prin căsuță ca un nor de lăcuste. Când dădură cu ochii de oameni, cei zece mii de Mărunței se puseră pe țipat la unison.

Mătușa Zelda ieși în fugă din bucătărie.

— *Ce?* făcu ea și rămase cu gura căscată, căci nu înțelegea de ce Marcia, mult mai ciufulită decât de obicei, stătea în mijlocul unei mări mișcătoare de Mărunței. „De ce trebuie Marcia să încurce lucrurile în așa hal?" se gândea Mătușa Zelda. „Ce-o fi apucat-o de a adus o armată de Mărunței cu ea?"

— Blestematilor! țipă Mătușa Zelda, fluturându-și brațele fără să îi sperie însă vreun pic pe Mărunței. Afară! *Afară cu toții!*

— Lasă-mă pe mine, Zelda, strigă Marcia. Fac repede un **Farmec de Înlăturare**.

— Nu! țipă Mătușa Zelda. Trebuie să îl fac eu, altminteri nu-mi vor mai ști de frică.

— Nici n-aș zice că-ți știu, mormăi Marcia, ridicând când un picior, când altul din noroiul lipicios și cercetând tălpile botinelor care arătau ca vai de ele.

Precis avea o gaură într-una. Simțea cum noroiul i se strecoară printre degetele de la picioare.

Deodată țipetele încetară și miile de ochișori roșii se întoarseră îngroziți spre ceva de care le era cel mai frică: un Smârcan. Smârcanul Mătușii Zelda.

Așa cum arăta acum, cu blana curată și bine periată, părând mai slab și mai mic, cu bandajul încă înfășurat în jurul corpului, nu prea mai semăna cu Smârcanul pe care îl știau. Dar mai avea încă Suflarea de Smârcan. Suflând cât putea de tare, trecu încoace și încolo printre Mărunței, simțind că își recapătă puterile.

Mărunțeii îl văzură cum se apropia și, căutând cu disperare o scăpare, se înghesuiră prostește unii peste alții în colțul cel mai îndepărtat de Smârcan. Grămada creștea și creștea, până când toți Mărunțeii, în afară de unul, un tinerel care ieșea pentru prima dată din Bulboană, fură adunați unul peste altul, abia ținându-se, în colțul de lângă dulapul cu poțiuni. Deodată Mărunțelul cel tânăr țâșni de sub covorul din fața căminului. Ochii roșii îi străluceau îngroziți pe fețișoara ascuțită, iar degetele osoase clămpăneau pe podeaua de piatră. Sub privirile tuturor, traversă în fugă camera, se aruncă în grămadă și ochii lui se pierdură printre puzderia de ochi roșii ațintiți spre Smârcan.

— Nu înțeleg de ce nu *pleacă* chiar acum, afurisiții, zise Smârcanul tare, ca să fie auzit de toți. Mda, am avut o furtună grozavă. Cred că nu vor să iasă de la căldura din căsuță. Ați văzut corabia aia mare, împotmolită acolo? Se scufundă în noroi. Au noroc că Mărunțeii sunt aici și nu acolo, să îi tragă în Bulboană.

Se uitară unii la alții.

— Da' știi că ai dreptate? făcu Mătușa Zelda, care știa exact despre ce corabie vorbește Smârcanul, fiindcă stătuseră împreună la fereastră să vadă ce se întâmplă afară.

De fapt, de aceea nici nu băgaseră de seamă că Mărunțeii invadau căsuța.

— Mda. Ei, io plec, zise Smârcanul. Nu pot să sufăr să fiu așa curat. Tre' să găsesc o băltoacă pe gustul meu.

— De asta n-ai să duci lipsă, Smârcane, spuse Mătușa Zelda.

— Mda. Ăăă... aș vrea să îți mulțumesc, Zelda, fin'că... fin'că m-ai îngrijit, ce mai în sus și în jos. Așa. 'Mnealor or să plece și ei după mine. Dacă te mai tulbură, dă un strigăt.

Smârcanul se îndreptă cu pas legănat spre ușă și în orele următoare se distră căutând o băltoacă de noroi în care să își petreacă restul nopții. Chiar că avea de unde alege.

De cum ieși pe ușă, Mărunțeii începură să se agite, să se uite unii la alții și apoi spre ușa deschisă. Când fură siguri că Smârcanul plecase, izbucniră în țipete ascuțite și grămada din colț se prăvăli, împroșcând peste tot cu noroi. Acum, că nu le mai era teamă de Suflarea Smârcanului, droaia de Mărunței se năpustiră spre ușă. Coborâră în fugă spre șanțul de apărare, trecură podul și se îndreptară drept spre *Răzbunarea* împotmolită în mâl.

— Știți, zise Mătușa Zelda privind la Mărunțeii care dispăreau printre umbrele mlaștinii, aproape că îmi pare rău pentru ei.

— Pentru Mărunței sau pentru cei de pe *Răzbunarea*?

— Pentru toți, răspunse Mătușa Zelda.

— Ba să nu îți pară rău deloc, zise Nicko. Se merită unii pe alții.

Chiar și așa, nimeni nu ar fi vrut să vadă ce se petrecea pe *Răzbunarea* în noaptea aceea. Și nici să vorbească despre asta.

După câteva ore, când curățaseră cât putuseră mai bine noroiul din căsuță, Mătușa Zelda își roti privirile prin cameră, hotărâtă să vadă partea bună a lucrurilor.

— Nu e chiar atât de rău, zise ea. Cărțile nu au pățit nimic, trebuie doar să se usuce. Poțiunile pot să le prepar din nou. Oricum, multe dintre ele erau aproape de termenul de expirare. Iar cele mai prețioase sunt în Seif. Mărunțeii nu au mai ros *toate* scaunele, ca data trecută, și nici măcar nu au lăsat rămășițe pe masă. Una peste alta, ar fi putut fi și mai rău. Mult mai rău.

Marcia se așeză și își scoase botinele purpurii din piele de piton, care erau într-o stare jalnică. Le puse lângă foc să se usuce cât se hotăra dacă să facă sau nu un Farmec de Înnoire

a Încălțărilor. Strict vorbind, Marcia știa că nu ar trebui să facă un astfel de farmec. Magia nu trebuia folosită pentru confortul ei personal. Una era să își repare mantia, care era un instrument al Vrăjitorilor, și alta să repare botinele cu vârf ascuțit, care nu aveau nimic de-a face cu Magia. Așa că botinele rămaseră lângă foc, emanând un miros slab dar neplăcut de șarpe mucezit.

— Am o pereche de galoși de rezervă, îi zise Mătușa Zelda. Sunt mult mai potriviți pentru locul ăsta.

— Nu, Zelda, mulțumesc, răspunse Marcia abătută, căci ura galoșii.

— Hai, Marcia, capul sus, îi mai zise Zelda, ceea ce o enervă și mai tare. Pe mare se întâmplă lucruri și mai rele.

46
UN OASPETE NEPOFTIT

A *doua zi dimineața*, din *Răzbunarea* nu se mai vedea decât vârful catargului mare, ieșind din mlaștină ca prăjina unui drapel, pe care fluturau zdrențele velei gabier. Jenna nu prea voia să vadă ce mai rămăsese din corabie dar, ca și toți ceilalți, trebuia să știe ce se întâmplase cu vasul **întunecat**. Închise oblonul și plecă de la fereastră. Altă corabie își dorea să vadă, și chiar cu multă nerăbdare: Corabia-Dragon.

Jenna ieși din căsuță în lumina puternică a soarelui de dimineață. Corabia-Dragon plutea maiestuos în șanțul de apărare, cu gâtul întins și capul auriu ridicat, ca să prindă

căldura primului soare pe care îl vedea după sute de ani. Solzii verzi de pe gât și coadă sclipeau, corpul auriu al corabiei sclipea și el, iar Jenna fu nevoită să strângă pleoapele fiindcă lumina era prea puternică. Și dragonul stătea cu ochii pe jumătate închiși. La început, Jenna crezu că dragonul dormea, dar apoi își dădu seama că își ferea și el ochii de strălucirea soarelui. De când fusese îngropată de Hotep-Ra sub pământ, singura lumină pe care o văzuse Corabia-Dragon fusese lucirea palidă a unei lămpi.

Jenna coborî până la ponton. Corabia era mare, mult mai mare decât își amintea de cu o seară înainte, și era înțepenită între malurile șanțului, acum că apele se retrăseseră. Jenna spera că dragonul nu se simțea ca prins în capcană. Se ridică pe vârfuri ca să mângâie dragonul pe gât.

Bună dimineața, domniță, auzi vocea dragonului.

— Bună dimineața, dragonule, șopti ea. Sper că te simți bine în șanțul de apărare.

Plutesc pe apă, aerul miroase a sare și a soare. Ce mi-aș mai putea dori? întrebă dragonul.

— Nimic, absolut nimic, încuviință Jenna.

Se așeză pe ponton și se uită la fuioarele de ceață cum se topeau sub soarele dimineții. Apoi se lăsă pe spate, se sprijini de Corabia-Dragon și rămase să asculte zgomotele făcute de jivinele care înotau prin șanțul de apărare. Jenna se obișnuise

cu ele. Nu se mai înfiora când zărea țiparii care treceau prin șanțul de apărare, în lunga lor călătorie spre Marea Sargaselor. Nu îi mai păsa de Știme, deși nu mai mergea cu picioarele goale prin nămol după ce una i se prinsese de degetul mare și Mătușa Zelda fusese nevoită să o amenințe cu furculița pentru prăjit pâinea ca să o facă să se desprindă. Jennei ajunsese să îi placă până și Pitonul-de-Mlaștină. Recunoștea zgomotele făcute de fiecare jivină, dar acum, stând la soare, ascultând visătoare plescăitul pe care îl făceau șobolanii-de-apă și clipocitul peștilor-de-mâl, auzi un zgomot necunoscut.

Lighioana aceea gemea și se văita de îți era mai mare mila. Apoi pufăia, plescăia și iar gemea. Jenna nu mai auzise așa ceva. După zgomotul pe care îl făcea, părea a fi un animal destul de mare. Jenna se furișă după coada groasă a dragonului, care era încolăcită pe ponton, și se uită pe furiș să vadă ce lighioană putea face atâta zgomot.

Era Ucenicul.

Zăcea întins pe burtă pe o scândură dată cu smoală care părea că provine de la *Răzbunarea* și vâslea cu palmele. Părea că e la capătul puterilor. Roba verde, murdară, era lipită de el și scotea aburi sub soarele dimineții, șuvițe de păr negru îi intrau în ochi. De-abia mai avea putere să ridice capul ca să vadă încotro se îndreaptă.

— Hei! Pleacă de aici, strigă Jenna și luă o piatră ca să o arunce în el.

— Nu, te rog, se milogi băiatul.

— Ce e, Jen? se auzi vocea lui Nicko, care apăru de îndată. *Cară-te*, strigă el la Ucenic.

Ucenicul nu îi dădu nici o atenție. Vâsli până la ponton și rămase acolo, stors de puteri.

— Ce vrei? îl întrebă Jenna.

— Eu... corabia... s-a scufundat. Eu am scăpat.

— Gunoaiele ies întotdeauna la suprafață, remarcă Nicko.

— Ne-au năpădit niște vietăți cafenii, lipicioase..., răspunse băiatul și se cutremură. Ne-au tras în mlaștină. Nu puteam respira. I-au luat pe toți. Vă rog, ajutați-mă.

Jenna se uita la el îndoită. În dimineața aceea se trezise devreme tocmai pentru că visase că o droaie de Mărunței o trăgeau țipând în mlaștină. O trecu un fior. Nici nu voia să își amintească. Dacă ea nu voia nici măcar să se *gândească*, atunci cum îi era unuia care chiar pățise așa ceva?

Ucenicul văzu că Jenna șovăie și își încercă din nou norocul.

— Îmi... îmi pare rău pentru ce i-am făcut animalului vostru.

— Smârcanul nu e *animal*, se revoltă Jenna. Și nu e *al nostru*. E o făptură a mlaștinii. Nu aparține nimănui.

— A, zise Ucenicul, dându-și seama că făcuse o greșeală.

Începu din nou să se vaiete, căci văzuse că așa avea mai multe șanse.

— Îmi pare rău. Mi-e... mi-e atât de frică.

Pe Jenna o cuprinse mila.

— Nu putem să îl lăsăm pe scândură, îi spuse ea lui Nicko.

— Nu văd de ce nu l-am lăsa, răspunse acesta, doar că poluează șanțul de apărare.

— Mai bine îl luăm înăuntru, zise Jenna. Hai, dă mâna.

Îl ajutară pe Ucenic să se urce pe ponton și, pe jumătate cărându-l în spate, îl duseră la căsuță.

— Ia uite ce a adus pisica, făcu Mătușa Zelda când Jenna și Nicko îl trântiră în fața focului, trezindu-l pe Băiatul 412.

Deși nu se dezmeticise bine, Băiatul 412 se ridică și se trase mai încolo. Când Ucenicul intrase, zărise o sclipire de **Magie Întunecată**.

Ucenicul rămase tremurând lângă foc. Era palid și părea bolnav.

— Fii cu ochii pe el, Nicko, spuse Mătușa Zelda. Mă duc să îi aduc ceva cald de băut.

Se întoarse cu o cană de ceai de mușețel și varză. Ucenicul se strâmbă după ce sorbi o înghițitură, dar bău toată cana. Cel puțin era fierbinte.

După ce termină, Mătușa Zelda îi spuse:

— Cred că ai face bine să ne spui de ce ai venit. Sau mai bine îi spui Doamnei Marcia. Marcia, avem un oaspete.

Marcia era chiar în prag. Se întorsese din plimbarea de dimineață pe care o făcuse pe insulă, pe de o parte ca să vadă ce se întâmplase cu *Răzbunarea*, pe de alta ca să se bucure de aerul proaspăt de primăvară și de plăcerea de a fi liberă. Deși slăbise mult în cele aproape cinci săptămâni petrecute în temniță și avea încă cearcăne negre la ochi, Marcia arăta mult mai bine decât cu o seară înainte. Roba și tunica ei purpurie erau curate, primenite, ca urmare a unui **Farmec de Purificare în Cinci Minute** prin care spera să fi scăpat de orice urmă de **Magie Întunecată**. **Magia Întunecată** intra adânc în țesături și Marcia fusese nevoită să facă farmecul cu multă atenție. Cingătoarea sclipea după ce făcuse **Farmecul Lucește-ca-Nou**, iar la gât îi atârna Talismanul Akhu. Marcia se simțea bine. Își recăpătase **puterile magice**, era din nou Vrăjitor NeObișnuit. Toate mergeau cum trebuie.

Doar de gașoși nu era mulțumită. De cum ajunse la căsuță azvârli din picioare încălțările pe care le socotea de-a dreptul insultătoare și se uită în camera care părea întunecată după plimbarea prin soare. Întunericul era mai dens lângă foc și Marciei îi trebuiră câteva clipe ca să își dea seama cine stătea acolo. Când înțelese se întunecă la față.

— A, șobolanul de pe corabia naufragiată, zise ea cu răutate.

Ucenicul nu răspunse. Se uita pe furiș la Marcia, și ochii i se opriră pe Talisman.

— Să nu îl atingă nimeni, îi puse Marcia în gardă.

Jenna se miră de tonul Marciei, dar se îndepărtă de Ucenic. La fel făcu și Nicko. Băiatul 412 se duse lângă Marcia.

Ucenicul rămase singur lângă foc. Se întoarse spre cei care îl priveau dezaprobator. Nu așa trebuiau să decurgă lucrurile. Trebuia să le fie milă de el. Odraslei Reginei îi era deja. Pe ea o câștigase. Și pe zănatica Vrăjitoare Albă. Ce ghinion că Vrăjitorul NeObișnuit apăruse chiar atunci! Fața i se schimonosi de furie.

Jenna îl privi pe Ucenic. I se părea că arată oarecum altfel, dar nu își dădea seama de ce. Se gândea că poate din cauza nopții de coșmar trăită pe corabie. Oricine ar fi fost tras în Bulboană de sute de Mărunței care țipau ar fi avut privirea întunecată, rătăcită, a băiatului.

Marcia știa însă de ce băiatul arăta altfel. În plimbarea ei de dimineață văzuse motivul și fusese îndeajuns ca să îi taie pofta de micul dejun; deși, de fapt, Marciei nici nu îi trebuia mult ca să i se taie pofta de orice mic dejun pregătit de Mătușa Zelda.

Așa că atunci când Ucenicul sări în picioare și se repezi spre ea cu mâinile întinse, ca să o apuce de gât, Marcia era

pregătită. Smulse degetele care apucaseră Talismanul și îl aruncă pe Ucenic afară cu un **Trăsnet Nimicitor**.

Băiatul rămase întins pe pământ, inconștient, în fața căsuței. Toată lumea se strânse în jurul lui. Mătușa Zelda era șocată.

— Marcia, bâigui ea, cred că ai întrecut măsura. Poate că e cel mai nesuferit băiat pe care am avut ghinionul să îl întâlnesc, dar e doar un copil.

— Nu neapărat, răspunse Marcia neîndurătoare. Și nu am terminat. Dați-vă deoparte.

— Dar, șopti Jenna, e fratele nostru.

— Nu cred, răspunse Marcia tăios.

Mătușa Zelda puse mâna pe brațul Marciei.

— Marcia, știu că ești supărată. Ai tot dreptul, după toate câte ți s-au întâmplat în temniță, dar nu trebuie să te răzbuni pe un copil.

— Nu mă răzbun pe un copil, Zelda. Credeam că mă știi mai bine. Ăsta nu e copil. E *DomDaniel*.

— *Cum?*

— În orice caz, Zelda, eu nu sunt **Necromant**, continuă Marcia. Nu voi lua niciodată o viață. Tot ce pot face e să îl trimit înapoi acolo unde era când a săvârșit fapta asta îngrozitoare. Vreau să fiu sigură că nu se va bucura de ceea ce a făcut.

— Nu! țipă DomDaniel din trupul Ucenicului.

Blestemă vocea subțire, stridentă, cu care vorbea. Îl enervase să o audă și când aparținea băiatului aceluia mizerabil, dar acum, când era a lui, i se părea de nesuferit.

DomDaniel se chinui să se ridice în picioare. Nu îi venea să creadă că planul lui de a pune mâna pe Talisman dăduse greș. Îi păcălise pe toți. Îl luaseră în casă din milă, fără să bănuiască cine este, și ar fi avut grijă de el până când s-ar fi ivit un moment prielnic ca să pună mâna pe Talisman. Și atunci... ei, atunci altfel ar fi stat lucrurile! În disperarea lui, își mai încercă o dată norocul. Se aruncă în genunchi.

— Vă rog, se milogi el. Vă înșelați. Sunt eu, Ucenicul. Nu sunt...

— **Du-te!** îi ordonă Marcia.

— *Nu!* țipă el.

Dar Marcia continuă:

Du-te
Înapoi unde erai,
Când erai
Ce erai!

Și el se duse — înapoi pe *Răzbunarea*, îngropată adânc sub straturi de noroi și mâl.

Zelda era mâhnită. Nu îi venea să creadă că Ucenicul era într-adevăr DomDaniel.

— Ai făcut ceva îngrozitor, Marcia. Bietul băiat.

— Bietul băiat, zici? se răsti Marcia la ea. Atunci hai să vezi ceva.

47
UCENICUL

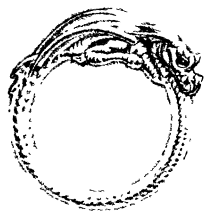

Plecară repede. Marcia mergea în față, încercând să calce cât putea de demn în galoși. Mătușa Zelda se văzu nevoită să o ia la fugă ca să țină pasul cu ei. Pe față i se întipărise o expresie de adâncă deznădejde văzând ce distrugeri făcuse viitura. Peste tot era noroi, mâl și grămezi de alge. Noaptea dinainte, la lumina lunii, nu i se păruse că ar fi chiar atât de rău. Pe deasupra, fusese atât de fericită să vadă că toți scăpaseră cu viață, încât noroiul și pagubele nu mai contau. Dar în lumina dimineții lucrurile arătau mult mai rău.

— Barca găinilor s-a dus! Vai, găinile, bietele mele găini!

— În viață sunt și lucruri mai importante decât găinile, declară Marcia, trecând mai departe.

— Iepurii! se văietă Mătușa Zelda, dându-și seama că vizuinile fuseseră inundate de ape. Sărăcuții iepurași, înecați cu toții!

— Zelda, te rog să taci! o repezi Marcia enervată.

Mătușa Zelda își zise, pentru a nu știu câta oară, că tare bine ar fi fost dacă Marcia s-ar fi întors la Turnul Vrăjitorilor cât de curând posibil. Marcia mergea în față, pășind țanțoșă prin noroi. Îi duse pe Jenna, Nicko, Băiatul 412 și pe Mătușa Zelda, care gâfâia de oboseală, ceva mai jos de căsuța rațelor, lângă șanțul de apărare.

Când aproape ajunseseră, Marcia se opri, se întoarse spre ei și spuse:

— Să știți că nu e prea plăcut la vedere. De fapt, poate că ar fi mai bine dacă ar veni doar Mătușa Zelda. Nu vreau să visați urât după aceea.

— Am visat de multe ori urât, spuse Jenna. Mai urât decât noaptea trecută nu cred că voi visa.

Băiatul 412 și Nicko dădură și ei din cap. Și ei visaseră urât în noaptea dinainte.

— Dacă așa vreți..., zise Marcia. Uitați ce am găsit azi-dimineață.

Păși cu grijă prin noroiul din spatele căsuței rațelor și se opri lângă șanțul de apărare.

— Pfui! făcu Jenna și își acoperi fața cu mâinile.

— Vai, vai, gemu Mătușa Zelda.

Băiatul 412 și Nicko nu spuseră nimic, dar li se făcu rău. La un moment dat Nicko se duse ceva mai încolo și vomită.

Pe iarba plină de noroi de lângă șanțul de apărare se afla ceva ce semăna cu un sac verde, gol. Apoi li se păru a fi o sperietoare de ciori golită de paie. Dar după ce se uitară mai bine, ceea ce Jenna nu reuși decât privind printre degete, își dădură seama ce era de fapt: trupul Ucenicului.

Trupul Ucenicului era întins pe iarbă ca un balon dezumflat, lipsit de viață și de substanță. Pielea lui, îmbrăcată în roba verde, pătată de sare, zăcea în noroi, aruncată ca o coajă de banană.

— Acesta este *adevăratul* Ucenic, spuse Marcia. L-am găsit azi-dimineață pe când mă plimbam pe aici. De aceea am știut de la început că „Ucenicul" care stătea cu voi lângă foc e un impostor.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Jenna în șoaptă.

— A fost **consumat**. E un vicleșug străvechi, o ticăloșie. Este consemnat în **Arhivele Criptice**, spuse Marcia cu voce gravă. Vechii **Necromanți** îl foloseau deseori.

— Nu putem face nimic pentru băiat? întrebă Mătușa Zelda.

— E prea târziu, din păcate, răspunse Marcia. Acum nu mai e decât o umbră. Până la prânz va dispărea.

— A avut o viață grea, sărăcuțul de el, spuse Mătușa Zelda înăbușindu-și un suspin. Smuls din sânul familiei și pus Ucenic pe lângă omul acela îngrozitor. Ce vor zice Sarah și Silas când vor auzi? Îngrozitor... Bietul Septimus.

— Așa e, spuse Marcia. Dar acum nu mai putem face nimic pentru el.

— Atunci o să stau cu el... adică, ce a mai rămas din el... până când va dispărea, murmură Mătușa Zelda.

Ea rămase acolo, iar ceilalți se îndreptară tăcuți spre casă, fiecare cufundat în gândurile lui. Mătușa Zelda se întoarse pentru scurtă vreme și dispăru în dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale, după care plecă iar la căsuța rațelor. Ceilalți își petrecură restul zilei în tăcere, curățând noroiul din casă și punând lucrurile în ordine. Băiatul 412 se bucură să descopere că Mărunțeii nu se atinseseră de pietricica verde pe care i-o dăduse Jenna. Pietricica era acolo unde o lăsase, înfășurată cu grijă în plapumă, într-un colț de lângă foc.

După-amiază, după ce convinseseră capra să se dea jos de pe acoperiș — sau, mai bine zis, de pe ce rămăsese din el — se hotărâră să îl ia pe Maxie la plimbare prin mlaștină. Tocmai când plecau, Marcia îl strigă pe Băiatul 412:

— Vrei să vii să îmi dai o mână de ajutor?

Băiatul era foarte bucuros să rămână acasă. Deși se obișnuise cu Maxie, nu se simțea bine în apropierea lui. Nu putea să înțeleagă ce îl apuca uneori de sărea în sus și îl lingea pe față. De câte ori vedea nasul negru, lucios, al lui Maxie și botul plin de bale îl trecea un fior pe șira spinării. Oricât își bătea capul, nu înțelegea ce *rost* au câinii. Prin urmare, le făcu fericit cu mâna Jennei și lui Nicko și se duse în casă la Marcia.

Marcia stătea așezată la pupitrul Zeldei. Dacă reușise să câștige pupitrul înainte de a pleca la Castel, Marcia era hotărâtă să îl obțină și acum. Băiatul 412 văzu că tocurile și caietele Mătușii Zelda fuseseră aruncate pe jos, cu excepția câtorva pe care Marcia le **preschimba** în unele mai bune, ca să le folosească ea însăși. Era cu conștiința împăcată că proceda astfel fiindcă tocurile și caietele trebuiau folosite într-un scop **magic** — cel puțin așa spera, dacă lucrurile mergeau după cum plănuise ea.

— A, aici erai, zise Marcia în stilul ei precis, hotărât, care îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat, chiar fără să știe cu ce greșise.

Marcia trânti un caiet vechi, ferfenițit, pe masa de lucru.

— Ce culoare îți place? Albastru? Roșu? Cred că roșu, de vreme ce nu ți-ai scos boneta aceea roșie de când ai venit aici. Cred că nu am văzut alta mai urâtă.

Băiatul 412 era descumpănit. Nimeni nu se sinchisise vreodată să îl întrebe ce culoare îi place. De fapt, nici el nu prea știa. Apoi își aduse aminte de frumoasa culoare albastră în care era vopsit interiorul Corabiei-Dragon.

— Ăăă... albastru. Albastru-închis.

— A, și mie îmi place. Cu vinișoare aurii, nu?

— Da. Îhî, așa îmi place.

Marcia flutură mâinile deasupra caietului de pe masă și mormăi ceva. Se auzi un foșnet puternic de hârtii — paginile se așezau în ordine. Dispărură notițele și mâzgălelile Mătușii Zelda, ca și rețeta ei preferată de tocană de varză. Paginile erau acum netede, de culoare alb-gălbuie, perfecte pentru scris. Erau legate în coperți de piele de culoare albastră, cu steluțe de aur adevărat și cotorul purpuriu pe care scria că jurnalul aparține Ucenicului Vrăjitorului NeObișnuit. La sfârșit, Marcia adăugă o încuietoare de aur și o cheiță de argint.

Deschise caietul ca să vadă dacă vraja fusese bine făcută. Îi făcu plăcere să vadă că prima și ultima pagină erau de culoare roșu-aprins, la fel ca boneta Băiatului 412. Pe prima pagină scria JURNALUL UCENICULUI.

— Așa, zise Marcia închizând mulțumită caietul și răsucind cheița de argint în încuietoare. Arată bine, nu?

— Da, răspunse Băiatul 412 buimăcit, neînțelegând de ce îl întreba pe *el*.

Marcia îl privi drept în ochi.

— Acum trebuie să îți înapoiez ceva — inelul tău. Mulțumesc. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine.

Scoase inelul dintr-un buzunăraș al cingătorii și îl așeză cu grijă pe masă. Simpla vedere a dragonului de aur care își mușcă coada și a ochilor lui de smarald strălucitor îl făcu pe Băiatul 412 să se simtă fericit. Fără să știe de ce, nu îndrăznea să îl ia. Își dădea seama că Marcia mai voia să spună ceva. Așa și era.

— De unde ai inelul?

Băiatul 412 se simțea vinovat. Deci *tot* făcuse o boacănă. De asta îl ținuse Marcia acasă.

— L-am... l-am găsit.

— Unde?

— Am căzut în tunel. Îl știi, cel care ducea la Corabia-Dragon. Pe atunci nu știam. Era întuneric, nu vedeam nimic. Și atunci am găsit inelul.

— L-ai pus pe deget?

— Păi... da.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a... a început să lumineze. Așa am putut vedea unde sunt.

— Și ți s-a potrivit pe deget?

— Nu. Adică, la început, nu. Dar apoi s-a strâns pe deget.

— Aha. Dar de cântat nu ți-a cântat, îmi închipui?

— Ba da. Adevărul e că mi-a și cântat.

Marcia rămase pe gânduri. Tăcu atâta vreme că Băiatul 412 simți nevoia să spună el ceva.

— Ești supărată pe mine?

— De ce aș fi supărată pe tine? răspunse Marcia.

— Pentru că am luat inelul. Aparține dragonului, nu-i așa?

— Nu, aparține Stăpânului Dragonului, zâmbi Marcia.

Băiatul 412 se sperie de-a binelea. Cine putea fi Stăpânul Dragonului? Avea să se supere? Era voinic? Ce avea să facă dacă afla că el îi luase inelul?

— Crezi că..., începu el șovăitor, crezi că ai putea să i-l dai înapoi Stăpânului Dragonului? Și să îi spui că îmi pare rău că l-am luat? adăugă, împingând inelul spre Marcia.

— Foarte bine, spuse ea solemn, luând inelul. Îl voi înapoia Stăpânului Dragonului.

Băiatul 412 oftă. Ținea la inel și fusese fericit să îl aibă asupra lui, dar nu era mirat să audă că aparținea altcuiva. Era prea frumos ca să fie al lui.

Marcia privi inelul câteva clipe, apoi îl întinse Băiatului 412.

— Poftim, spuse ea zâmbind, ia-ți inelul.

Băiatul 412 rămase cu ochii la ea, fără să înțeleagă.

— *Tu* ești Stăpânul Dragonului, îi spuse Marcia. E inelul tău. A, era să uit: persoana care l-a luat m-a rugat să îți spun că își cere scuze.

Băiatul 412 rămase mut de uimire, cu ochii la inelul din palma lui. Era al *lui*.

— *Tu* ești Stăpânul Dragonului, repetă Marcia, pentru că inelul te-a ales pe tine. Să știi că nu cântă pentru oricine. A ales să se potrivească pe degetul *tău*, nu pe al meu.

— De ce? întrebă Băiatul 412 cu răsuflarea tăiată. De ce eu?

— Ai puteri **magice** uimitoare. Ți-am mai spus. Acum poate că mă crezi, zise ea zâmbind.

— Credeam... că puterea vine de la inel.

— Nu, vine de la tine. Corabia-Dragon te-a recunoscut chiar și fără inel. *Știa*. Adu-ți aminte, ultimul care a purtat inelul a fost Hotep-Ra, primul Vrăjitor NeObișnuit. Aștepta de multă vreme să găsească pe cineva ca el.

— Poate, dar numai pentru că a zăcut sute de ani într-un tunel de care nu știa nimeni.

— Nu neapărat, răspunse Marcia cu un zâmbet misterios. Lucrurile au felul lor de a se potrivi, în cele din urmă.

Băiatul 412 începea să creadă că Marcia are dreptate.

— Deci răspunsul e tot nu?

— Nu? întrebă Băiatul 412.

— Te-am întrebat dacă vrei să fii Ucenicul meu. După cele ce ți-am spus, te-ai răzgândit? Vrei să fii Ucenicul meu? Te rog.

Băiatul 412 se scotoci în buzunarul puloverului și scoase **Amuleta** pe care i-o dăduse Marcia atunci când îl rugase prima dată să devină Ucenicul ei. Se uită la aripioarele argintii. Străluceau la fel de tare, iar pe ele scria ZBOARĂ SLOBOD CU MINE.

Băiatul 412 zâmbi:

— Da. Aș vrea să fiu Ucenicul tău. Mi-aș dori foarte mult să fiu.

48
Cina Ucenicului

Nu *fusese deloc ușor* să îl aducă pe Ucenic înapoi, dar Mătușa Zelda izbutise. **Picăturile Drastice** și **Unguentul de Urgență** avuseseră un efect, dar nu pentru multă vreme. După puțin timp, Ucenicul începuse din nou să dispară. Atunci Mătușa Zelda hotărî că nu era decât un remediu: **Volții de Învigorare**.

Era riscant să folosești **Volții de Învigorare**, pentru că Mătușa Zelda pregătise poțiunea modificând o rețetă de **Magie Întunecată** pe care o găsise în pod când se mutase în căsuță. Nu avea habar ce efect va avea partea de **Magie**

Întunecată a rețetei, dar era sigură că altă soluție nu exista. Era nevoie de o undă de **Magie Întunecată**. Cu mâinile tremurând, Mătușa Zelda desfăcu capacul. O lumină strălucitoare, albastră-alburie, țâșni din sticluța cafenie; fu atât de puternică încât aproape o orbi. Mătușa Zelda așteptă până când nu mai văzu punctișoare negre și picură cu mare băgare de seamă un strop din gelul albastru pe limba Ucenicului. Își încrucișă degetele pentru noroc — un gest pe care Vrăjitoarele Albe se feresc să îl facă — și așteptă, ținându-și răsuflarea. Brusc, Ucenicul se ridică în capul oaselor, o privi cu ochii atât de mari încât aproape că i se vedea numai albul lor, oftă, trase adânc aer în piept, se lăsă la loc pe iarbă, se ghemui și adormi buștean.

Volții de Învigorare își făcuseră efectul, însă Mătușa Zelda știa că mai avea ceva de făcut pentru ca băiatul să se vindece de-a binelea. Trebuia să îl **elibereze** din ghearele Magistrului lui. Se așeză pe malul iazului și așteptă până ce soarele apuse și luna plină, roșie ca un fruct copt, se ridică peste Mlaștinile Ierboase. Atunci se apucă să citească în lună, pentru că avea nevoie să știe unele lucruri.

Noaptea se lăsase și luna era sus pe cer. Mătușa Zelda se îndreptă încet spre casă, lăsându-l pe Ucenic cufundat în

somn. Știa că va trebui să doarmă multe zile la rând înainte să poată fi luat de la căsuța rațelor și că va trebui să stea la ea încă multă vreme. Venise timpul să îngrijească alt orfan, acum că Băiatul 412 se vindecase complet.

Mătușa Zelda o luă pe poteca de lângă șanțul de apărare. Ochii ei albaștri străluceau în întuneric, dar ea nu era atentă la drum, ci se gândea la imaginile pe care le văzuse în iaz și încerca să le pătrundă înțelesul. Era atât de absorbită de gânduri că nu ridică ochii decât când ajunse la pontonul din fața căsuței. Ceea ce văzu nu fu deloc pe placul ei.

Pe șanțul de apărare domnea dezordinea. Era pur și simplu blocat de prea multe bărci. Ca și cum canoea urât mirositoare a Vânătorului și vechea și șubrezita *Muriel Doi* nu erau de ajuns, de cealaltă parte a podului se afla acum și o barcă de pescuit care parcă stătea să se desfacă în bucăți, iar în ea se afla o fantomă bătrână, într-o stare la fel de jalnică.

Mătușa Zelda se duse la bătrâna fantomă și îi vorbi tare și rar, așa cum vorbea întotdeauna cu fantomele, în special cu cele bătrâne. Fantoma fu deosebit de politicoasă cu Zelda, mai ales dacă ne gândim că tocmai fusese trezită din somn cu o întrebare foarte aspră.

— Nu, doamnă, răspunse curtenitor. Îmi pare rău să vă dezamăgesc. Nu sunt unul dintre nelegiuiții marinari de pe

corabia răului. Sunt, sau mai bine zis am fost, Alther Mella, Vrăjitor NeObișnuit. Slugă preaplecată, doamnă.

— Nu zău? făcu Mătușa Zelda. Arăți cu totul altfel decât îmi închipuiam.

— O iau drept un compliment, răspunse Alther împăciuitor. Vă rog să îmi iertați necuviința de a nu coborî din barcă pentru a vă saluta, dar trebuie să stau în bătrâna mea *Molly*, altminteri aș fi trimis înapoi. Dar îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă. Trebuie că sunteți Zelda Heap.

— Zelda! o strigă Silas din căsuță.

Mătușa Zelda se uită nedumerită înspre căsuță. Toate lămpile și lumânările erau aprinse și casa părea plină de oameni.

— Silas? răspunse ea. Ce cauți *tu* aici?

— Stai acolo, răspunse el. Nu veni înăuntru. Ieșim noi în câteva clipe! adăugă, după care dispăru în căsuță și Mătușa Zelda îl auzi spunând: Nu, Marcia, i-am spus să rămână afară. Oricum, sunt sigur că Zelda nici nu are *de gând* să se amestece. Nu, *nu* știu dacă mai sunt căpățâni de varză. De fapt, la ce îți trebuie *zece* căpățâni de varză?

Mătușa Zelda se întoarse spre Alther, care stătea tolănit la prova bărcii.

— Mă rog, *de ce* să nu intru? întrebă ea cam tăios. Ce se întâmplă? Cum a ajuns Silas aici?

— E o poveste lungă, Zelda, răspunse fantoma.

— Ai face mai bine să mi-o spui, spuse Mătușa Zelda. Oricum, nu cred că își va bate altcineva capul. Sunt ocupați să dea iama în proviziile mele de varză.

— Fie, zise Alther. Într-o zi eram în apartamentul lui DomDaniel, ocupat cu... ceva. A intrat Vânătorul și i-a spus că a aflat că sunteți cu toții aici. Știam că sunteți în siguranță cât dura Marele Îngheț, dar că atunci când va veni Marele Dezgheț veți avea necazuri mari. Și aveam dreptate. De cum a venit dezghețul, DomDaniel s-a grăbit să se ducă în Golful Negru și să ia corabia aceea înspăimântătoare, vrând să îl aducă pe Vânător aici. M-am înțeles cu scumpa mea prietenă Alice din Port să aibă o corabie pregătită să vă ducă într-un loc unde să fiți în siguranță. Silas a insistat ca *toți* membrii familiei lui să plece, așa că i-am dat-o pe *Molly* ca să ajungă în Port. Jannit Maarten o ținea în doc pe timpul iernii, dar Silas a scos-o la apă. Jannit nu prea era mulțumită de cum arăta *Molly*, dar noi nu puteam să așteptăm să fie reparată. Ne-am oprit în Pădure și am luat-o pe Sarah. Era foarte necăjită pentru că niciunul dintre băieți nu a vrut să vină cu noi. Am plecat fără ei și înaintam destul de repede, până când ne-am izbit de o mică problemă tehnică — mai bine zis, de o mare problemă tehnică. Silas a găurit fundul bărcii cu piciorul. În timp ce o reparam, *Răzbunarea* ne-a ajuns din urmă. Am avut

noroc că nu ne-au văzut. Sarah era deznădăjduită — credea că totul e pierdut. Iar apoi, ca să pună capac la toate, am fost prinși de furtună și împinși în mlaștini. N-aș putea spune că a fost cea mai plăcută călătorie cu *Molly*. Ei, dar iată-ne aici. În timp ce noi rătăceam prin mlaștini voi v-ați descurcat aici de minune.

— Dacă nu punem noroiul la socoteală, completă Mătușa Zelda.

— Într-adevăr, zise Alther. Dar, după câte știu eu, **Magia Întunecată** lasă întotdeauna un fel de murdărie în urmă. Ar fi putut fi și mai rău.

Mătușa Zelda nu răspunse. Era atentă la gălăgia din căsuță. Deodată se auzi un trosnet puternic, urmat de țipete.

— Alther, ce se întâmplă acolo? întrebă Mătușa Zelda înțepată. Plec câteva ore și când mă întorc găsesc o petrecere la mine acasă, iar eu nu am voie nici măcar să intru înăuntru. De data asta, Marcia a sărit peste cal, dacă vrei să știi părerea mea.

— E vorba de Cina Ucenicului, zise Alther. Pentru flăcăul din Armata Tânără. A devenit Ucenicul Marciei.

— Nu mai spune! Ce veste *grozavă*! exclamă Mătușa Zelda luminându-se la față. Mai potrivit nici că se putea. Știi, tot timpul am sperat că el va fi acela.

— Chiar așa? zise Alther, căruia începuse să îi placă Mătușa Zelda. Și eu la fel.

— Pe de altă parte, oftă Mătușa Zelda, mă puteam lipsi de comedia asta cu cina. Aveam de gând să gătesc tocană de fasole cu țipar și să mâncăm în liniște astă-seară.

— Cina Ucenicului trebuie să aibă loc în seara asta, Zelda, zise Alther. Trebuie să aibă loc în ziua în care Ucenicul acceptă oferta Vrăjitorului. Altminteri, contractul între Vrăjitor și Ucenic este nul. Iar un contract nu poate fi încheiat încă o dată. Prima ocazie este și ultima. Fără cină nu există contract și prin urmare nici Ucenic.

— Ah. Știam, făcu Mătușa Zelda cu nepăsare prefăcută.

— Când Marcia a devenit Ucenicul meu, spuse Alther cu nostalgie în glas, am petrecut o noapte întreagă. Invitasem toți Vrăjitorii, și pe vremea aceea erau mulți. A fost o cină de care s-a vorbit ani de zile după aceea. Am făcut-o în Turnul Vrăjitorilor. Ai fost vreodată acolo, Zelda?

Mătușa Zelda scutură din cap. I-ar fi plăcut să viziteze Turnul Vrăjitorilor, dar în scurtul timp cât Silas fusese Ucenicul lui Alther ea fusese ocupată să preia însărcinările de Păzitoare a Corabiei-Dragon de la Vrăjitoarea Albă de dinaintea ei, Betty Crackle, care cam scăpase lucrurile din mână.

— Nu-i nimic, să sperăm că vei ajunge să îl vezi într-o zi. E un loc minunat, spuse el, amintindu-și de luxul și **Magia** care îi înconjurau atunci.

„Un pic altceva decât o cină improvizată lângă o barcă de pescuit", își zise el.

— Sper din tot sufletul ca Marcia să se întoarcă acolo cât mai repede, zise Mătușa Zelda. Acum, când se pare că am scăpat de netrebnicul acela de DomDaniel.

— Poate nu știi, dar am fost Ucenicul acelui netrebnic, continuă Alther, și tot ce am căpătat drept Cină a fost un sendvici cu brânză. Crede-mă, Zelda, am regretat că am mâncat acel sendvici mai mult decât orice altceva din toată viața mea. M-a legat de acel om pentru ani și ani de zile.

— Până i-ai făcut vânt de pe Piramidă, chicoti Mătușa Zelda.

— Nu l-am împins eu. El *a sărit*, protestă Alther.

„*Iar* o luăm de la cap. Oare când o să se termine cu povestea asta?" își spuse el în gând.

— Ei, bravo ție, oricum o fi fost, răspunse Mătușa Zelda neatentă, cu urechea ciulită la discuția însuflețită care se auzea prin ferestrele deschise ale căsuței.

Peste toată hărmălaia se ridică vocea autoritară a Marciei:

— Nu, las-o pe Sarah să o ia. Tu ai să o scapi.

— Păi, pune-o jos dacă e *chiar așa* de fierbinte.

— Fii atent să nu mă calci pe botine. Și du odată câinele asta de aici.

— Afurisită rață. Numai în picioarele mele stă. Pfui, nu cumva am călcat într-un găinaț?

Și în cele din urmă:

— Iar acum îl rog pe Ucenic să ne arate drumul.

Băiatul 412 apăru în ușă, cu o lampă în mână. Era urmat de Silas și Simon, care cărau masa și scaunele. După ei veneau Sarah și Jenna, în brațe cu vrafuri de farfurii, pahare și sticle, și la urmă de tot Nicko, ducând un coș în care erau îngrămădite zece verze. Habar nu avea de ce trebuia să care un coș cu verze, dar nici nu avea de gând să întrebe. O călcase deja pe Marcia pe pantofii ei nou-nouți din piele de piton (nici prin gând nu îi trecuse să poarte *galoși* la Cina Ucenicului ei) și acum încerca să se ferească din calea ei.

Cortegiul era încheiat de Marcia, care pășea cu grijă prin noroi, ținând în mână Jurnalul Ucenicului pe care îl făcuse pentru Băiatul 412.

Când ieșiră din căsuță, ultimii nori dispărură de pe cer și se văzu luna, care arunca o lumină argintie peste cortegiul ce se îndrepta spre ponton. Silas și Simon puseră masa lângă barca lui Alther, apoi întinseră o față de masă, iar Marcia le spuse cum să aranjeze farfuriile și tacâmurile. Nicko puse coșul cu verze în mijlocul mesei, așa cum îi spusese Marcia.

Marcia bătu din palme ca să se facă liniște.

— Aceasta, spuse ea, e o seară importantă pentru noi toți și aș vrea să îl salut pe Ucenicul meu.

Toți aplaudară politicos.

— Nu mă dau în vânt după discursuri lungi, continuă Marcia.

— Pe cât îmi aduc eu aminte, nu chiar așa stăteau lucrurile, îi șopti Alther Mătușii Zelda, care stătea în barcă lângă el, ca să nu se simtă izolat.

Zelda vru să îi dea un cot așa, cu subînțeles, uitând pe moment că e o fantomă. Cotul îi trecu prin Alther și se izbi de catargul bărcii.

— Au! se văietă ea. Scuze, Marcia. Te rog, continuă.

— Mulțumesc, Zelda, așa voi face. Vreau doar să spun că am căutat un Ucenic timp de zece ani și, deși am întâlnit mulți Aspiranți, niciodată nu am găsit ceea ce căutam. Până acum.

Marcia se întoarse spre Băiatul 412 și zâmbi:

— Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să îmi fii Ucenic timp de șapte ani și o zi. Mulțumesc foarte mult. Va fi o perioadă minunată pentru amândoi.

Băiatul 412 se înroși până în vârful urechilor când Marcia îi întinse Jurnalul Ucenicului. Ținea jurnalul strâns, cu mâinile transpirate de emoție, și lăsă două urme de degete puțin murdare pe pielea albastră. Petele nu au mai ieșit niciodată și

oricând le vedea își amintea de seara în care viața lui se schimbase pentru totdeauna.

— Nicko, zise Marcia, te rog împarte verzele.

Nicko se uită la Marcia așa cum se uita la Maxie când făcea o năzbâtie mai mare ca altele. Nu spuse însă nimic, ci luă coșul cu verze și se apucă să le împartă.

— Ăăă... mulțumesc, Nicko, zise Silas luându-și varza și ținând-o neîndemânatic în mână, neștiind ce să facă cu ea.

— Nu! se răsti Marcia la Nicko. Nu le dai în mână. Pune verzele pe *farfurii*.

Nicko se uită din nou la Marcia ca la Maxie (de data asta parcă spunea „Ce ai făcut pe covor?"), apoi trânti repede câte o varză pe fiecare farfurie.

Când toată lumea, inclusiv Marcia, avea o varză în față, Marcia ridică mâna cerând să se facă tăcere.

— Aceasta este o cină pe gustul fiecăruia. Fiecare varză a fost **pregătită** ca să se **transforme** în ceea ce v-ar plăcea cel mai mult să mâncați. E suficient să puneți mâna pe varză și să vă hotărâți ce vreți.

Se auzi un fel de bâzâit, timp în care fiecare se hotărî ce voia să mănânce, și verzele se **transformară** în mâncarea dorită.

— Ce risipă de verze, e strigător la cer, îi șopti Mătușa Zelda lui Alther. Eu o să cer doar varză călită.

— Acum, că v-ați hotărât, zise Marcia tare, ca să acopere larma, mai rămâne de spus un singur lucru.

— Hai odată, Marcia, se impacientă Silas. Mi se răcește plăcinta cu pește.

Marcia îi aruncă o privire cruntă.

— Se obișnuiește ca, în schimbul celor șapte ani și o zi din viața lui pe care Ucenicul îi oferă Vrăjitorului, acesta să îi ofere și el ceva Ucenicului.

Marcia se întoarse spre Băiatul 412, care aproape că nu se mai vedea de după o farfurie plină cu vârf de tocană de țipar cu colțunași, așa cum făcea Mătușa Zelda.

— Ce vrei să-ți dau? îl întrebă Marcia. Cere-mi orice vrei. Voi face tot ce îmi stă în putință ca să îți dau acel lucru.

Băiatul 412 se uită la farfuria din fața lui. Apoi se uită la toți cei adunați în jurul mesei și se gândi cât de mult se schimbase viața lui de când îi cunoscuse. Era fericit, atât de fericit că nu își mai dorea nimic. Un singur lucru ar fi fost, totuși. Ceva imposibil, atât de important că aproape îi era frică să se gândească la el.

— Orice vrei, îl încurajă Marcia cu blândețe. Absolut orice.

Băiatul 412 înghiți în sec.

— Vreau, spuse el încet, să știu cine sunt.

49
SEPTIMUS HEAP

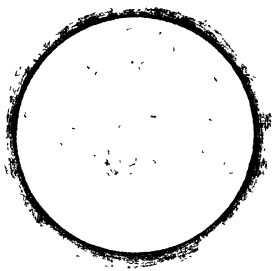

Pe *hornul căsuței Mătușii Zelda,* nebăgată în seamă de nimeni, stătea cocoțată o pasăre a furtunii. O adusese vântul cu o noapte înainte și privise cu mare interes la Cina Ucenicului. „Acum", se gândea ea, „draga de Zelda va face ce știe ea mai bine, fiindcă are acest har."

— E o noapte perfectă, spuse Mătușa Zelda stând pe podul de deasupra șanțului de apărare. Avem o frumoasă lună plină, iar apa din șanțul de apărare nu a fost niciodată mai liniștită. Are toată lumea loc pe pod? Strânge-te un pic, Marcia, și fă-i loc și lui Simon.

Simon nu părea că vrea să i se facă loc.

— A, nu vă faceți griji pentru mine. De ce să schimbăm o obișnuință de o viață?

— Ce ai spus, Simon? întrebă Silas.

— Nimic.

— Lasă-l în pace, Silas, zise Sarah. A trecut prin multe în ultima vreme.

— Cu toții am trecut prin multe în ultima vreme, Sarah. Dar nu ne văicărim toată ziua.

Mătușa Zelda bătu enervată în balustrada podului.

— Dacă ați terminat cu ciondăneala, aș vrea să vă aduc aminte că vrem să găsim răspunsul la o întrebare importantă. Putem începe?

Toată lumea tăcu. Alături de Mătușa Zelda, pe podeț erau înghesuiți Băiatul 412, Sarah, Silas, Marcia, Jenna, Nicko și Simon. În spatele lor se afla Corabia-Dragon, cu capul ridicat și gâtul arcuit deasupra lor, privind atentă cu ochii ei verzi la imaginea lunii înotând în apa liniștită.

În fața lor, trasă puțin înapoi ca să se vadă bine imaginea reflectată a lunii, era *Molly*. Alther stătea la provă, privind cu interes la cele ce se întâmplau.

Simon rămase la capătul podului. Nu înțelegea de ce se agitau atât. Cui îi păsa de unde se trăgea un amărât de soldat din Armata Tânără? Mai ales unul care îi furase visul de o viață.

Puțin îi păsa cine erau părinții Băiatului 412 și, pe cât își dădea seama, nici nu avea să îi pese vreodată. Așa că, atunci când Mătușa Zelda se adresă lunii, Simon se întoarse intenționat cu spatele.

— Soră Lună, Soră Lună, spuse Mătușa Zelda blând, arată-ne, te rog, familia Băiatului 412 din Armata Tânără.

Exact așa cum se întâmplase la iazul rațelor, imaginea reflectată a lunii începu să crească până când un cerc alb uriaș umplu șanțul de apărare. La început, în cerc apărură niște umbre neclare. Încet, încet, imaginea se limpezi până când văzură... propriile lor figuri, reflectate în apă.

Cu toții murmurară dezamăgiți, cu excepția Marciei, care băgase de seamă ceva ce ceilalți nu observaseră, și a Băiatului 412, care rămase fără grai. Inima îi bătea să îi sară din piept și simțea că picioarele i se transformă parcă în piure de păstârnac. Acum ar fi vrut să nu fi cerut să știe cine este. Nici nu voia să știe cu adevărat. Dacă avea o familie îngrozitoare? Dacă erau din Armata Tânără, așa cum i se spusese? Dacă era cumva chiar DomDaniel? Tocmai când se pregătea să îi mulțumească Mătușii Zelda și să îi spună că s-a răzgândit, ea vorbi.

— Vreau să vă reamintesc că lucrurile nu sunt totdeauna ce par a fi. Luna arată întotdeauna adevărul. Cum vedem adevărul depinde de noi, nu de lună.

Mătușa Zelda se întoarse spre Băiatul 412, care era lângă ea.

— Spune-mi, îl întrebă, ce vrei *cu adevărat* să vezi?

Băiatul 412 se miră el însuși de răspunsul lui.

— Vreau să o văd pe mama mea.

— Soră Lună, Soră Lună, zise Mătușa Zelda blând, arată-ne, te rog, pe mama Băiatului 412 din Armata Tânără.

Discul alb al lunii umplu șanțul de apărare. Umbrele neclare reapărură încet, încet, până când... își văzură din nou figurile reflectate în apă. Protestară în cor, dar amuțiră îndată. Se întâmpla ceva. Una câte una, figurile dispăreau din apă.

Întâi dispăru însuși Băiatul 412. Apoi Simon, Jenna, Nicko și Silas. Se șterse și imaginea Marciei, urmată de cea a Mătușii Zelda.

Sarah Heap se trezi că se uită la propria ei imagine reflectată în apă, așteptând să dispară ca și celelalte. Numai că imaginea ei nu dispăru. Deveni din ce în ce mai clară, până când Sarah Heap rămase singură în mijlocul discului alb al lunii. Își dădură cu toții seama că nu era doar o imagine reflectată în apă. Era răspunsul.

Băiatul 412 nu putea să își ia ochii de la imaginea lui Sarah. Cum putea Sarah Heap să fie mama lui? Cum?

Sarah ridică ochii și îl privi.

— Septimus? spuse ea în șoaptă.

Mătușa Zelda mai avea ceva de arătat, de data aceasta lui Sarah.

— Soră Lună, Soră Lună, spuse ea, arată-ni-l, te rog, pe cel de-al șaptelea fiu al lui Sarah și Silas Heap. Arată-ni-l pe *Septimus Heap*.

Imaginea lui Sarah se șterse puțin câte puțin și fu înlocuită de cea a... Băiatului 412.

Toată lumea rămase cu gura căscată, chiar și Marcia, care ghicise cu câteva minute mai înainte cine e Băiatul 412. Numai ea băgase de seamă că, atunci când luna le arătase imaginea familiei Heap, propria ei imagine dispăruse din apă.

— Septimus?

Sarah îngenunche lângă Băiatul 412 și îl privi cercetător. Băiatul o privi drept în ochi și Sarah îi spuse:

— Știi ce, cred că ți se înverzesc ochii. Se fac la fel ca ai tatălui tău, și ai mei, și ai fraților tăi.

— Într-adevăr? făcu Băiatul 412. Chiar așa?

Sarah întinse mâna și apucă boneta roșie a Băiatului 412.

— Mă lași să ți-o dau jos? întrebă ea.

Băiatul 412 dădu din cap. Așa erau toate mamele: aveau grijă când să îți pui și să îți scoți căciula.

Sarah ridică încetișor boneta Băiatului 412 pentru prima dată de când Marcia i-o îndesase pe cap, acasă la Sally Mullin.

Bucle aurii țâșniră de sub bonetă când Septimus scutură din cap ca un câine care se scutură de apă, descotorosindu-se în același timp de viața de până atunci, de vechile lui spaime și de vechiul lui nume.

Devenise cel care era în realitate: Septimus Heap.

CE A VĂZUT MĂTUȘA ZELDA ÎN IAZUL RAȚELOR

Suntem din nou la creșa Armatei Tinere.

Camera e cufundată în penumbră. Moașa Matroană îl pune pe micul Septimus într-un pătuț și se așază ostenită. Aruncă priviri neliniștite spre ușă, de parcă așteaptă pe cineva. Dar nu apare nimeni.

După câtăva vreme se ridică anevoie de pe scaun, se duce la pătuțul în care propriul ei copilaș plânge și îl ia in brațe. Chiar în acel moment ușa se dă de perete și Moașa Matroană se întoarce pe călcâie, cu fața albă de spaimă.

În prag stă o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Peste roba neagră, bine călcată, poartă un șorț apretat de Infirmieră, dar la brâu are o cingătoare roșie ca sângele, cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel.

A venit să îl ia pe Septimus Heap.

Infirmiera a întârziat. S-a rătăcit pe drum și acum e speriată, cu sufletul la gură. DomDaniel nu acceptă să se întârzie. Infirmiera o vede pe Moașa Matroană cu un bebeluș în brațe, exact așa cum i se spusese. Nu știe că Moașa Matroană îl ține în brațe pe propriul ei copil, în timp ce Septimus Heap doarme într-un pătuț, într-un colț întunecat al camerei. Infirmiera se repede la Moașă și însfacă copilul. Moașa se împotrivește, încearcă să smulgă copilul din mâinile Infirmierei, dar nu se poate pune cu femeia hotărâtă să ajungă înapoi la barcă la timp ca să prindă fluxul.

Câștigă Infirmiera, fiind mai puternică și mai tânără. Ea înfășoară bebelușul într-o pânză roșie pe care sunt brodate trei stele negre și iese în fugă, urmărită de Moașa care țipă și simte și ea exact ce simțise Sarah Heap cu câteva ore mai devreme. Când ajunge la poarta cazărmii, Infirmiera arată cele trei stele negre și Moașa e arestată de străji. Infirmiera dispare în noapte, ducând cu ea copilul Moașei, ca pe un trofeu, ca să îl predea lui DomDaniel.

La creșă, bătrâna care are grijă de copii se trezește. Se ridică tușind și hârâind și pregătește patru biberoane pentru copii, câte unul pentru fiecare dintre cei trei frați — Băieții 409, 410 și 411 — și unul pentru cel mai nou recrut din Armata Tânără, băiatul în vârstă de douăsprezece ore care va fi cunoscut în următorii zece ani sub numele de Băiatul 412.

Mătușa Zelda oftă. Era așa cum se așteptase. Apoi o rugă pe Lună să îi arate ce s-a întâmplat cu copilul Moașei. Mai trebuia să știe ceva.

Infirmiera ajunge la timp la barcă. La pupa bărcii stă o **Arătare** *care o trece râul vâslind după obiceiul pescarilor bătrâni, doar cu o vâslă. Pe malul celălalt îi așteaptă un Călăreț* **Întunecat** *călare pe un cal negru, uriaș. Îi trage pe Infirmieră și pe copil sus pe cal, îi așază în spatele lui și pornește în galop prin noapte. Îi așteaptă un drum lung și chinuitor.*

Când ajung la ascunzătoarea lui DomDaniel, în vechea carieră de ardezie din Tărâmurile Rele, copilul Moașei urlă, iar Infirmiera simte că îi crapă capul de durere. DomDaniel abia așteaptă să își vadă trofeul, care, crede el, e Septimus Heap, cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Ucenicul visat de orice Vrăjitor și orice **Necromant**. *Ucenicul care îi va da puterea să revină la Castel și să pună mâna pe ce i se cuvine de drept.*

Se uită cu scârbă la bebeluș. Țipetele acestuia îi dau dureri de cap și îi fac urechile să țiuie. „E mare pentru un nou-născut", se gândește DomDaniel, „și mai e și urât." **Necromantul** *e dezamăgit și îi spune Infirmierei să ia copilul de acolo.*

Infirmiera pune copilul în pătuțul pregătit pentru el și se duce la culcare. A doua zi se simte rău și nu se poate ridica din pat; nimeni nu se gândește să-i dea de mâncare copilului Moașei

până în noaptea următoare. Acest Ucenic nu are parte de Cina Ucenicului.

Mătușa Zelda stătea pe malul iazului și zâmbea. Ucenicul a fost eliberat de Magistrul lui Întunecat. Septimus Heap e în viață și și-a găsit familia. Prințesa e în siguranță. În acel moment își aduce aminte de ceea ce spunea Marcia adesea: lucrurile au felul lor de a se potrivi, în cele din urmă.

DUPĂ...

Ce s-a întâmplat cu...

GRINGE, PAZNICUL

În ciuda schimbărilor dramatice de la Castel, Gringe rămase paznicul Porții de Miazănoapte. Deși mai degrabă s-ar fi aruncat într-o vană cu ulei încins decât să recunoască, Gringe își iubea meseria. Avea o locuință asigurată pentru familia lui — casa paznicului — și asta era mare lucru după ce trăiseră ca vai de ei prin tainițele de sub zidurile Castelului. Ziua în care Marcia îi dăduse o jumătate de coroană se dovedi a fi una importantă pentru Gringe. În ziua aceea, pentru prima și singura oară în viața lui, Gringe păstră ceva din banii plătiți de cei care intrau în Castel — mai exact, o jumătate de coroană.

Banul greu de argint se încălzise în palma lui și ceva, nici el nu știa ce, îl împiedică pe Gringe să îl pună în cutia cu încasările din ziua aceea. Îi dădu drumul în buzunar, spunându-și că în seara aceea îl va pune în cutie, laolaltă cu ceilalți bani. Nu se putu însă despărți de banul de argint. Așa că jumătatea de coroană rămase în buzunarul lui multe luni, până când Gringe începu să considere că îi aparține.

Acolo ar fi și rămas dacă, într-o dimineață friguroasă de iarnă, la aproape un an după seara aceea, Gringe nu ar fi găsit un anunț bătut în cuie pe Poarta de Miazănoapte. Pe afiș stătea scris:

EDICT DE RECRUTARE ÎN ARMATA TÂNĂRĂ
TOȚI BĂIEȚII CU VÂRSTA ÎNTRE UNSPREZECE
ȘI ȘAISPREZECE ANI CARE NU SUNT UCENICI
PE LÂNGĂ UN MEȘTER ATESTAT TREBUIE
SĂ SE PREZINTE LA CAZARMA ARMATEI TINERE
MÂINE LA ORA 06.00

Gringe simți că i se face rău. Fiul lui, Rupert, își sărbătorise împlinirea vârstei de unsprezece ani chiar cu o zi înainte. Doamna Gringe își ieși din minți când văzu afișul. Gringe se zăpăcise și el, dar când văzu cum se albise Rupert la față citind anunțul, își dădu seama că nu trebuie să își piardă capul. Cum

căuta să găsească o scăpare pentru băiat, își înfundă mâinile în buzunare și, din obișnuință, strânse în pumn jumătatea de coroană pe care i-o dăduse Marcia. În acea clipă știu răspunsul.

A doua zi, chiar la ora când se deschise, atelierul de construit bărci primi un nou ucenic: Rupert Gringe, al cărui tată îl angajase ucenic pe șapte ani pe lângă Jannit Maarten, patroana atelierului care construia bărci de pescuit heringi, contra considerabilei sume de o jumătate de coroană.

MOAȘA MATROANĂ

După ce fusese arestată, Moașa Matroană fu dusă la Azilul pentru Persoane cu Vedenii și Năzăreli, ținându-se seama de faptul că avea mintea tulburată și era obsedată de răpirile de copii — o preocupare considerată nesănătoasă pentru o moașă. După ce petrecu câțiva ani acolo, i se dădu drumul pentru că Azilul era supraaglomerat. Numărul persoanelor cu vedenii și năzăreli crescuse enorm după ce Custodele Suprem luase Castelul în stăpânire, iar Moașa Matroană nu era considerată destul de țicnită ca să merite un loc în azil. Prin urmare Agnes Meredith, fostă Moașă Matroană, actualmente șomeră

și fără un acoperiș deasupra capului, își îngrămădi lucrurile în câteva traiste și plecă în căutarea fiului ei pierdut, Merrin.

SERVITORUL DE NOAPTE

Servitorul de Noapte al Custodelui Suprem fu aruncat în temniță după ce scăpase Coroana și o mai ciobise o dată. Fu eliberat o săptămână mai târziu, din greșeală, și merse să muncească în bucătăriile Palatului ca ajutor de curățător de cartofi. Dovedindu-se foarte priceput, ajunse în scurtă vreme curățător-șef. Îi plăcea foarte mult ceea ce făcea și, pe deasupra, nimeni nu se supăra pe el dacă mai scăpa câte un cartof pe jos.

JUDECĂTOAREA ALICE NETTLES

Alice Nettles îl cunoscuse pe Alther Mella pe când era avocată stagiară la Tribunalul Castelului. Alther nu era încă Ucenicul lui DomDaniel, dar Alice își dădea seama că e diferit de ceilalți. Chiar și după ce Alther deveni Vrăjitor NeObișnuit și lumea spunea că e „Ucenicul acela nemernic, care și-a aruncat Maestrul jos din vârful Turnului", Alice continuă să se

vadă cu el. Știa că Alther nu ar fi putut ucide nici o ființă, nici măcar o gânganie supărătoare. La scurtă vreme după ce Alther deveni Vrăjitor NeObișnuit, Alice își văzu împlinit visul de a deveni judecătoare. Fiind din ce în ce mai ocupați, fiecare cu treburile lui, Alther și Alice nu prea mai aveau timp să se vadă, spre marele regret al lui Alice.

Alice primi o dublă lovitură când, în decurs de doar două zile, Custozii nu numai că îi omorâră cel mai drag prieten, dar o lipsiră și de munca de o viață atunci când izgoniră femeile din Tribunal. Alice plecă din Castel și se duse să stea la fratele ei în Port. După câtăva vreme, durerea cauzată de moartea lui Alther se mai domoli și ea își găsi o slujbă de consilier juridic la Vamă.

Într-o zi, după ce își bătuse capul cu niște contrabandiști de cămile și un circ itinerant, Alice trecu pe la taverna „Ancora albastră" înainte să se ducă acasă. Acolo, spre marea ei încântare, întâlni fantoma lui Alther Mella.

ASASINA

După ce o lovi **Trăsnetul Nimicitor** al Marciei, Asasina își pierdu complet memoria. Pe lângă asta, suferise și grave arsuri. După ce luase pistolul de lângă ea, Vânătorul o lăsase să zacă

în nesimțire pe covorul Marciei. DomDaniel dăduse ordin să fie aruncată în stradă, dar fu găsită de măturători chiar în acea noapte și dusă la Spitalul Maicilor. După multă vreme se făcu bine și rămase la spital, dând o mână de ajutor la treburi. Din fericire pentru ea, nu își mai recăpătă niciodată memoria.

LINDA LANE

Lindei Lane i se dădu o nouă identitate și un apartament luxos, cu priveliște spre râu, ca recompensă pentru că o găsise pe Prințesă. Câteva luni mai târziu însă, fu recunoscută de familia uneia dintre victimele ei. Așa se face că într-o seară târziu, pe când stătea pe terasă cu un pahar din vinul ei preferat, pe care Custodele Suprem avea grijă să i-l trimită, Linda Lane fu împinsă peste balustradă și căzu în apele învolburate ale râului. Trupul ei nu fu găsit niciodată.

TÂNĂRA BUCĂTĂREASĂ

După ce începuse să aibă coșmaruri cu lupi, tânăra bucătăreasă aproape că nu mai putea dormi noaptea, și de aceea i se

întâmpla destul de des să adoarmă în bucătărie. Într-o zi o luă somnul când trebuia să răsucească frigarea și o oaie întreagă luă foc. Norocul ei fu curățătorul-șef de cartofi, care dădu dovadă de mult sânge rece și o salvă de la o soartă asemănătoare cu a oii. Tânăra bucătăreasă fu retrogradată la postul de ajutor de curățător de cartofi, dar trei săptămâni mai târziu fugi cu curățătorul-șef ca să înceapă o nouă viață în Port.

CEI CINCI NEGUȚĂTORI DIN NORD

După ce fugiseră din birtul lui Sally Mullin, cei cinci Negustători din Nord își petrecură noaptea pe corabia lor, punând mărfurile la adăpost și făcând pregătiri ca să poată pleca cu fluxul de dimineață. Pe unde umblaseră, li se mai întâmplase să asiste la schimbări ale cârmuirii — evenimente întotdeauna neplăcute — și nu doreau nicicum să rămână aici ca să vadă ce întorsătură iau lucrurile. Din câte văzuseră, lucrurile nu ieșeau niciodată bine. Iar când trecură pe lângă ruinele fumegânde ale birtului lui Sally Mullin a doua zi dimineață, își dădură seama că bine făcuseră plecând. Oricum, când o luară în jos pe râu uitară aproape pe loc de Sally. Plănuiau să se îndrepte spre sud ca să scape de Marele Îngheț

și abia așteptau să ajungă în Țările Îndepărtate, unde clima era mai blândă. Negustorii din Nord văzuseră tot ce se putea vedea și fără îndoială că aveau să mai vadă aceleași lucruri de nu știu câte ori.

SPĂLĂTORUL DE VASE

Băiatul care spăla vasele în birtul lui Sally Mullin rămase convins că el dăduse foc birtului. Era sigur că uitase șervetele la uscat prea aproape de foc, așa cum i se mai întâmplase. Nu îi stătea însă în fire să aibă mustrări de conștiință prea multă vreme. Băiatul credea că orice neajuns era o șansă deghizată. Drept urmare, construi o dugheană pe roți cu care se ducea zilnic la cazarma Gardienilor Custozi să vândă plăcinte cu carne și cârnați. Rețeta de plăcinte și cârnați era mereu alta, depinzând de ce îi cădea în mână, dar băiatul trudea din greu, până noaptea târziu, iar ziua și-o petrecea vânzând ce pregătise noaptea, căci plăcintele și cârnații lui aveau mare căutare. E drept, oamenii începură să vadă că pisicile și câinii lor dispăreau într-un ritm alarmant, dar nimeni nu făcu vreo legătură între aceste dispariții și brusca apariție a dughenei pe roți. Iar când un mare număr dintre Gardienii Custozi se

otrăvire cu mâncare stricată, vina căzu pe Bucătarul Cazărmii. Spălătorul de vase prosperă și niciodată, dar chiar niciodată, nu se atinse de plăcintele sau cârnații pe care îi făcea.

RUPERT GRINGE

Rupert Gringe se dovedi a fi cel mai bun ucenic pe care îl avusese Jannit Maarten. Jannit construia bărci cu fundul plat, care pluteau bine în apele puțin adânci de lângă țărm și ajungeau ușor la bancurile de heringi, împingându-le până la malurile nisipoase de lângă Port. Orice pescuitor de heringi care avea o barcă făcută la atelierul lui Jannit Maarten putea fi sigur că o va duce bine. În scurtă vreme se răspândi zvonul că dacă Rupert Gringe lucrase și el la acea barcă pescarul era norocos: barca se așeza bine pe apă și vântul o putea împinge cu ușurință. Jannit recunoștea talentul atunci când îl găsea, așa că în scurtă vreme îl lăsă pe Rupert să lucreze singur. Prima barcă construită doar de Rupert fu *Muriel*. O vopsi în verde-închis, ca apele din adâncul râului, și îi puse pânze roșu-aprins, ca soarele apunând în mare.

LUCY GRINGE

Lucy Gringe îl întâlnise pe Simon Heap la un curs de dans pentru tineri. La vremea aceea aveau amândoi paisprezece ani. Doamna Gringe o trimisese pe Lucy la curs ca să îi dea o preocupare pe timpul verii. (Simon ajunsese la curs din greșeală. Silas, care nu citea prea bine și adesea încurca literele, crezuse că e un curs de **Transă** și făcuse greșeala să îi pomenească lui Sarah de el într-o seară. Simon îl auzise și îl bătuse la cap pe taică-său până când acesta îl înscrisese la curs.)

Lui Lucy îi plăcea că Simon era hotărât să fie cel mai bun dansator din clasă, așa cum era hotărât să fie cel mai bun la orice. Îi plăceau ochii lui verzi de Vrăjitor și buclele lui aurii. Cât despre Simon, el nu înțelegea de ce începuse să îi placă o fată așa, pe nepusă masă, dar își dădea seama că nu se mai gândea decât la Lucy. Lucy și Simon continuară să se vadă ori de câte ori aveau prilejul, dar nu spuseră nimănui că se întâlneau. Știau că familiile lor nu ar fi fost de acord.

Ziua când Lucy fugise de acasă ca să se mărite cu Simon Heap fu cea mai frumoasă și cea mai urâtă zi din viața ei. Fusese cea mai frumoasă până când Gardienii năvăliseră în capelă și îl arestaseră pe Simon. După aceea nu îi mai păsă ce se întâmplă cu ea. Gringe veni și o luă acasă. O încuie în camera de la mansardă ca să nu

poată fugi și o rugă în genunchi să uite de Simon Heap. Lucy refuză și nu mai vorbi deloc cu tatăl ei. Fu o lovitură cumplită pentru Gringe. El făcuse cum credea că e mai bine pentru Lucy.

GÂNGANIA OCROTITOARE A JENNEI

Când căzu de pe gâtul lui DomDaniel, fostul miriapod se rostogoli până ajunse pe un butoi. Butoiul căzuse în apă atunci când Mărunțeii trăgeau *Răzbunarea* în Bulboană, apoi plutise până în Port, unde rămăsese pe plajă. Gângania Ocrotitoare își uscase aripile și își luase zborul spre un câmp din apropiere, unde un circ ambulant tocmai își ridicase cortul. Dintr-un motiv neînțeles de nimeni, prinse ură pe un bufon absolut inofensiv și publicul se distra grozav în fiecare seară când gângania îl fugărea în jurul ringului.

ÎNOTĂTORII ȘI BARCA GĂINILOR

Cei doi înotători care fuseseră aruncați peste bordul *Răzbunării* avură norocul să supraviețuiască. Jake și Barry Parfitt, a căror mamă insistase ca ei să învețe să înoate înainte

de a deveni marinari, nu erau niște înotători prea grozavi, dar reușiră totuși să își țină capetele afară din apă în timp ce furtuna se dezlănțuia deasupra lor. Începuseră să piardă orice nădejde, când Barry văzu o barcă de pescari venind spre ei. Deși barca părea părăsită, de pe punte atârna o scândură de care cei doi se agățară ca să se urce înăuntru. Odată ajunși sus, se prăbușiră pe punte, unde fură imediat înconjurați de găini. În clipa aceea nu îi interesa de ce erau înconjurați, cu condiția să nu fie apă.

Când apele se retraseră în sfârșit din Mlaștinile Ierboase, Jake, Barry și găinile ajunseră pe una dintre insule. Se hotărâră să rămână ascunși acolo, departe de DomDaniel, și în scurtă vreme puseră pe picioare o prosperă crescătorie de găini la câteva mile de Insula Dragonului.

ȘOBOLANUL MESAGER

Stanley fu eliberat în cele din urmă din temnița de sub podeaua Camerei de Toaletă a Doamnelor de unul dintre foștii Șobolani ai Biroului, care auzise despre pățaniile lui. Rămase o vreme în adăpostul pentru șobolani de la mansarda casei paznicului Porții de Răsărit, ca să se pună pe picioare. Lucy

Gringe îl hrănea cu biscuiți și îi povestea despre necazurile ei. După părerea lui Stanley, Lucy Gringe scăpase ca prin urechile acului. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Stanley i-ar fi spus că Vrăjitorii în general, și Vrăjitorii cu numele de Heap în particular, nu îți aduc decât necazuri. Numai că nimeni nu îi ceru vreodată părerea.

„MAGIE este o carte plină de minuni,
vrăji și surprize. Născută dintr-o imaginație bogată
și superb scrisă, ne deschide ușa
către o lume pe care nu mai
vrem să o părăsim. Splendid."
Clive Barker

Cine e Septimus Heap?

Un copil pierdut? Un erou nebănuit?
Un vrăjitor puternic?
Aici începe Magia.

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-7644-89-3
9 789737 644893